Giới thiệu Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật

Hán Việt: Đại lý tự thiếu khanh đích sủng vật sinh nhai

Editor: Linhh1811

Số chương: 656 + 2 phiên ngoại

Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Cổ đại, HE, Tình cảm, Huyền huyễn, Xuyên việt, Dưỡng thành, Cận thủy lâu đài, Trâu già gặm cỏ non, Linh dị thần quái

Nàng đã từng đọc qua nhiều bộ truyện xuyên không, lúc nào nữ chính cũng được tới một thế giới tốt đẹp, được nhiều điều phúc lợi.

Vậy mà tới khi nàng xuyên không thì lại không được ăn hương uống lạt, mà cả ngày phải ăn chuột chết?

Người ta xuyên qua đều có mĩ nam làm bạn bên người, vì sao nàng phải làm thuốc dẫn cho nam nhân ngoài lạnh trong nóng này?

Toàn thân đều bị hắn vuốt lông không nói, chính yếu là thuốc dẫn của hắn cư nhiên sinh trưởng ở...

Đại ca, có thể hay không thương lượng một chút, ta tốt xấu gì cũng là một con mèo hương bé bỏng ngốc manh vô địch vũ trụ, ngươi vì sao đối với ta có thể làm ra cái loại sự tình đến cầm thú cũng không bằng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đêm đen Hạ Quốc, thời điểm hoàng gia đi săn.

Như Tiểu Lam ngồi xổm trong lồng sắt, lấy tay đỡ đỡ chán, ánh mắt như không muốn sống tiếp nhìn chằm chằm con chuột chết ở trước mặt.

"Ngươi nói vì sao nó còn chưa chịu ăn, đây chính là vừa mới bắt được, vẫn còn rất tươi ngon...." Đứng bên ngoài lồng sắt là hai nam nhân, đang cúi đầu nói thầm.

Tươi ngon cái muội muội ngươi a!

Nếu không phải bị ngăn cách bởi lồng sắt, nàng thật sự muốn đem con chuột này ném lên trên mặt bọn họ.

Dù tươi đến đâu cũng vẫn là chuột! Nàng thà bị đói chết cũng tuyệt đối không đi ăn cái thứ này, càng không nói đến bây giờ nàng không thể hiểu được tại sao mình lại bị biến thành một con mèo.

Ba ngày trước, nàng vẫn còn là một sinh viên vừa mới tốt nghiệp đang chuẩn bị về quê kế thừa sự nghiệp của ông nội, cũng không biết tại sao sau khi đeo vào vòng tay đá ngũ sắc mà ông nội lưu lại, nàng tập tức bị một loạt ánh sáng bao phủ, chờ đến khi nàng tỉnh lại liền phát hiện ra chính mình đang ở một quốc gia cổ đại chưa từng được nghe nói qua, hơn nữa còn bị nhốt vào lồng sắt, biến thành một con mèo hương màu đen.

"Đã ba ngày rồi, cái gì nó cũng không chịu ăn, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chưa đợi đến lúc Hoàng Thượng bắt đầu săn thú thì nó đã bị chết đói rồi a!" Bên ngoài hai nam nhân bất an nghị luận.

"Hay là do không hợp khẩu vị?"

"Từ trước đến giờ loài mèo không phải là toàn ăn mấy thứ này sao?"

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam nhịn không được dựa đầu vào lồng sắt bắt đầu nôn khan.

Phản phất như coi tất cả thức ăn từ trước đến nay đều giống như cái thứ kia mà nôn ra hết.

Hai nam nhân nói thầm một lúc sau đó liền rời đi.

Như Tiểu Lam dựa vào một góc của lồng sắt không nhúc nhích, mắt nhìn thấy con chuột chết kia vẫn còn đang được đặt ở nơi đó, nàng liền nhắm mắt lại cố gắng quên đi sự tồn tại của nó.

Bên ngoài lồng sắt, đột nhiên xẹt qua một đạo bóng dáng màu trắng.

Không biết có phải hay không mà sau khi biến thành động vật phản ứng của nàng càng thêm nhạy bén, lỗ tai nàng dựng đứng lên, mở to mắt cảnh giác.

Cái bóng trắng đã biến mất, nhưng bất quá trong không khí vẫn còn lưu lại mùi vị khả nghi.

Khi nàng đang dùng sức ngửi ngửi, thì hai nam nhân lúc nãy đã quay lại.

"Lần này nó sẽ ăn đi." Một người mở lồng sắt ra, ném vào trong một con chuột sống.

Má ơi, chuột sống!

Tất cả lông trên người Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Các ngươi có phải người hay không, như thế nào có thể đối xử với một thục nữ như vậy!

Chuột sống bị bỏ vào trong lồng sợ hãi chạy tán loạn khắp nơi, đồng thời cũng dọa tán loạn Như Tiểu Lam.

Lúc này nàng chỉ có duy nhất một ý niệm: Chạy trốn! Nếu thật sự còn ở chỗ này nữa nàng sẽ bị bức đến điên mất.

Hai gã nam tử thấy mèo hương bị con chuột dọa đến nổi điên đâm đầu về phía trên lồng sắt, thì liền cảm thấy hoảng sợ.

"Mau...không được để nó bị thương, bằng không để Hoàng Thượng phát hiện..."

Hai người mở cửa lồng đang định đem con chuột sống lấy ra, Như Tiểu Lam liền như mũi tên vọt đến, cắn lên trên mu bàn tay người đang mở lồng.

Người nọ bị đau kinh hô một tiếng rồi rút tay về.

Cửa lồng mở rộng, Như Tiểu Lam không có ngăn trở vọt ra ngoài.

"Mau bắt lấy nó!"

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam sớm đã quan sát cẩn thận xung quanh, sau khi nhảy đến trên mặt đất nàng cũng không quay đầu lại mà lao về phía lều trại.

Đợi đến khi nàng đến gần lều trại mới phát hiện ra nơi nơi đều có rất nhiều binh lính trong tay cầm binh khí.

Cũng may hiện tại nàng chỉ là một con mèo hương, thân hình linh hoạt, động vài cái liền có thể chui qua dưới chân bọn họ.

Sau lưng là một loạt tiếng gào thét: "Bắt lấy nó, mau bắt lấy!"

"Đó là linh thú cống phẩm của Tề Quốc...đừng để cho nó chạy thoát..."

Linh thú là cái gì, chẳng lẽ nó là chủng loại hiếm sao?

Như Tiểu Lam bò lên một cái cây, ẩn thân dưới những tán lá, nhẹ nhàng thở ra.

Quân lính trong tay cầm cây đuốc, đi tìm dấu chân mèo khắp nơi.

Ban đêm tối như vậy, mà lông trên người nàng lại màu đen, cho nên bọn họ sẽ không dễ dàng tìm được.

Một đội binh lính tìm qua dưới tàng cây nàng đang ẩn thân, quả nhiên họ không nhìn thấy nàng.

Liền ở thời điểm nàng đang thở ra nhẹ nhõm, trên cây đột nhiên xuất hiện một đạo bóng dáng màu trắng như mũi tên lao về hướng nàng.

Sau cổ chuyền đến một trận đau nhức, một con chồn trắng chặt chẽ đè nàng ở dưới thân, không ngừng cắn xé cổ nàng.

Đây lại là cái quỷ gì a!

Như Tiểu Lam kêu lên đau đớn, nhưng âm thanh phát ra lại là mấy tiếng "chít chít" mang theo chút non nớt.

Nàng đột nhiên ý thức được một sự thật tàn khốc: Nàng là một con mèo hương nhỏ, nanh vuốt sắc bén còn chưa trưởng thành, đấu không lại con chồn trắng kia.

Móng vuốt buông lỏng, nàng từ trên cây rơi xuống đất...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Nàng là động vật quý hiếm?

Như Tiểu Lam từ trên cây rơi xuống đất.

Thanh âm của quân lính càng ngày càng gần.

Xong rồi, lần này xong thật rồi! Như Tiểu Lam tuyệt vọng nhắm mắt lại....

Sau cổ đau xót, ở trước khi rơi xuống đất, nàng liền bị con chồn trắng ngậm lên, thoáng cái thả người lên trên cây một lần nữa.

Chồn trắng kéo nàng đi trên những nhánh cây, nhánh cây quẹt qua thân thể của nàng, rất đau.

Không phải đâu, chẳng lẽ kết cục của nàng là bị con chồn trắng này ăn hết? Này đúng là bi ai a!

Chồn trắng kéo nàng hướng tới một cái cây khác nhảy đến, thì bị vướng phải một cành cây.

Sau cổ truyền đến cảm giác đau rát.

Như Tiểu Lam nhịn không được nghĩ, nếu như bị con súc sinh này ăn thì không bằng ngã xuống chết còn tốt hơn!

Nàng liền liều mạng tránh, thân mình theo đó văng ra, một lần nữa rơi xuống.

Lá cây xẹt qua bên người, lần này rơi xuống phá lệ lâu hơn.

"Bùm!"

Nàng ngã xuống đầu bay đầy sao, nhưng lại không cảm thấy đau như trong tưởng tượng, hơn nữa dưới thân còn có loại cảm giác mềm mại...

Đây là loại tình huống quáy quỷ gì?

Cúi đầu, lại đối diện với một đôi mắt màu đỏ.

Quỷ a!

Nàng đột nhiên nhảy dựng lên, nhưng bên hông lại cảm thấy căng thẳng, bị người kia đè lại.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, đó là một nam nhân đang nằm ngửa ở trong bụi cỏ, toàn thân tái nhợt không có chút huyết sắc, trên mặt là một đôi mắt tràn đầy màu đỏ tựa như hai khối ngọc, trong bóng tối nhìn qua như là ánh mắt của dã thú, khiến người nhìn vào mà kinh sợ.

Thân mình Như Tiểu Lam cứng lại, nàng chưa bao giờ gặp qua đôi mắt đáng sợ như vậy.

Ông trời ơi, thật vất vả mới thoát ra khỏi miệng của con chồn trắng, chẳng lẽ giờ lại bị dã nam nhân này ăn luôn sao?

Nàng kêu to lên, nhưng khi vào tai người khác lại là những thanh âm "chít chít" mềm mại, nhìn qua rất đáng thương.

Bên hông căng thẳng, nàng bị nam nhân nhấc lên đến ngang mặt.

Uy, đừng ăn ta a, ta một chút cũng không thể ăn, ta nhỏ như thế, gầy như thế... Mỗi ngày đều là ăn chuột chết... Ngươi ăn ta vào nhất định sẽ bị trúng độc.

Trước mắt là một tiểu động vật không ngừng kêu "chít chít", như là đang cật lực muốn giải thích gì đó với hắn.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí, chỗ ngực vừa rồi còn đau đến mức không thở nổi, giờ không biết tại sao đã khôi phục lại như bình thường.

Không thể tưởng tượng nổi, từ nhỏ đến lớn, mỗi khi cổ độc phát tác, vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống như thế này.

Chẳng lẽ những loại dược liệu hắn dùng nhiều năm qua bây giờ mới có hiệu lực?

"Thế tử? Ngài có sao không?" Đúng lúc này, một hộ vệ từ trong bóng đêm chạy ra, vẻ mặt nôn nóng.

"Huyền Ngọc, đỡ ta dậy..."" Thanh âm trầm thấp vang lên, Như Tiểu Lam đang bị hắn nắm trên tay cũng ngẩn người.

Có thể nói chuyện bình thường, vậy chứng minh hắn không phải dã nhân?

Hộ vệ đỡ nam nhân kia ngồi dậy.

Ánh trăng từ trên đỉnh đầu chiếu xuống, Như Tiểu Lam bây giờ mới thấy rõ bộ dáng của hắn.

Con ngươi vừa rồi còn đỏ như máu giờ đã phai nhạt đi rất nhiều, khôi phục lại sự trong suốt, nhìn chằm chằm nàng không chớp mắt.

"Vật nhỏ này... Giống như có thể áp chế cổ độc phát tác."

"A?" Huyền Ngọc gãi gãi đầu "Sao lại có khả năng này được?"

Kỳ thực đến ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không tin là có loại sự tình này.

Hắn chậm rãi buông con mèo trong tay ra.

Thoát ly được khống chế của đối phương, Như Tiểu Lam liền bước lùi về phía sau.

Nàng vừa mới lùi lại hai bước, chợt thấy thân thể nam nhân kia cứng lại, suy sụp ngã trên mặt đất.

Không phải đâu, chẳng lẽ đây là cổ độc phát tác mà bọn họ vừa nói?

Như Tiểu Lam mở to đôi mắt mèo màu xanh, kinh hồn táng đảm nhìn chằm chằm nam nhân ngã trên mặt đất.

Đây là cái quỷ gì? Chẳng lẽ thật sự vì nàng là động vật quý hiếm, cho nên mới có loại khả năng này?

Người nọ vươn tay về phía nàng, tựa hồ là muốn nắm lấy nàng một lần nữa.

Như Tiểu Lam lui về phía sau mấy bước, thật vất vả mới thoát ra được, nàng mới không ngốc đến nỗi để người ta bắt lại một lần nữa đâu.

"Thế tử, người muốn thuộc hạ bắt nó sao?" Hộ vệ vội vàng lên tiếng, đồng thời rút bội kiếm từ bên hông ra.

Như Tiểu Lam xoay người vèo một tiếng bò lên cái cây ở gần đó, nhe ra tiểu răng nanh hướng về phía thị vệ.

Nhìn liền biết bọn họ không phải là người tốt, ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Xoay người đang chuẩn bị đào tẩu, chợt thấy phía đối diện xuất hiện một bóng dáng màu trắng, dọa cho chân nàng mềm nhũn.

Con chồn trắng kia còn đang chờ nàng a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Loạn y phục, xuống nhầm vùng cấm

Trong giây phút nhìn thấy con chồn trắng, cẳng chân Như Tiểu Lam lập tức nổi gân lên.

Cách đó không xa truyền đến tiếng người ồn ào, hiển nhiên những binh lính đi bắt nàng đã tìm tới.

Này thật đúng là trước có sài lang, sau có hổ báo mà.

Hai chân ôm lấy đầu, nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Không tính đến nguy hiểm ở trước mắt, chỉ riêng những vết thương do chồn trắng gây ra thôi cũng đã đủ làm cho nàng mất mạng rồi, cũng không biết có thể hay không sẽ bị con súc sinh này truyền bệnh dại lên trên người...

Trong thời gian ngắn cân nhắc giữa được và mất, nàng quyết định làm ra một hành động lớn mật.

Nàng nhảy từ trên cây xuống, nhanh chóng chạy đến bên nam nhân đang ngã trên mặt đất kia.

Vừa đúng lúc này hắn cũng đang nhìn về phía nàng, ánh mắt nhuộm một màu đỏ tươi.

Như Tiểu Lam cố gắng bình ổn trái tim đang run lên: Ánh mắt hảo quái dị a, hắn thật sự sẽ không ăn nàng chứ?

Hộ vệ đứng ở một bên vừa định ra tay bắt lấy nàng, thì người nọ đã gian nan phun ra hai chữ: "Dừng tay..."

Hắn thoáng do dự một chút, nhưng vẫn nghe theo mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam to gan chạy qua, móng vuốt dừng ở trên người hắn.

Một trận gió đêm thổi tới, Thanh Mặc Nhan ngửi được mùi vị của xạ hương nhàn nhạt.

Cổ độc vừa rồi còn ở trong người hắn tàn sát bừa bãi lập tức được bình ổn lại, cứ cách mười ngày nó lại tái phát đột ngột một lần, bây giờ lại biến mất đi cực kỳ nhanh chóng, thật giống như độc này chưa từng tồn tại vậy.

Thanh Mặc Nhan thở phào một hơi, màu đỏ trên mắt một lần nữa rút đi.

Quả nhiên, suy đoán của hắn là đúng, vật nhỏ này có thể khắc chế cổ độc ở trong người hắn, hơn nữa nhìn nó bây giờ đang cực kì cảnh giác, tựa hồ đối với hắn không hề có một chút tín nhiệm nào.

Thanh Mặc Nhan thả chậm động tác trên tay, túm lấy con mèo hương kia.

Lúc này đây, vật nhỏ kia không hề động đậy qua, tuy rằng toàn thân căng thẳng, giống như đang phi thường khẩn trương, nhưng mà nàng cũng không có ý muốn đào tẩu.

Thanh Mặc Nhan đem nó đặt ở trong lòng bàn tay, nhìn qua giống như là một đám lông xù, ở trong bàn tay to của hắn, mới thấy rõ hình dạng hóa ra chỉ là một con mèo con.

Ánh mắt tròn xoe màu xanh biếc chừng lớn lên, nhìn chằm chằm vào hắn.

"Bộ dạng có chút ngốc." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm nói.

Ngươi mới ngốc, cả nhà ngươi đều ngốc!

Như Tiểu Lam nhịn không được muốn cào lên trên mặt hắn.

Xem hắn còn dám bảo nàng ngốc nữa không.

Hộ vệ đứng ở một bên liền trợn mắt há hốc mồm: "Thế tử...ngài...ngài không sao chứ?"

"Ân, chúng ta về thôi." Thanh Mặc Nhan đem mèo hương ôm vào trong ngực, xoay người đi về phía doanh trại.

"Người nào? Đứng lại!" Phía trước chuyền đến thanh âm tra hỏi của binh lính.

Thanh Mặc Nhan muốn mở miệng nói gì đó, liền cảm giác được vật nhỏ ở trong lòng đang không ngừng ngọ nguậy.

Cúi đầu xuống nhìn, thì thấy con mèo kia đang trèo lên trên ngực hắn, mở ra áo bên ngoài, chui vào trong y phục hắn...

Móng vuốt nhỏ nhắn xẹt qua làn da hắn, làm cho hắn có một loại cảm xúc nói không lên lời không biết là đau hay là ngứa.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay chuẩn bị đem nó tóm ra, nhưng nó lại chui xuống càng sâu hơn, toàn bộ người đều nằm trong y phục hắn.

Đúng lúc này, phía trước xuất hiện mấy chục người trên tay cầm theo cây đuốc: "Người nào!"

Thanh Mặc Nhan không nói gì, Huyền Ngọc liền mở miệng quát khẽ: "Lớn mật, Đại Lý Tự Thiếu Khanh đang ở đây, đừng có vô lễ!"

Binh lính ngẩn người, thối lui hết về phía sau.

Tuy rằng bọn họ không biết Đại Lý Tự Thiếu Khanh trông như thế nào, nhưng quan phục ở trên người đối phương họ lại nhận ra được.

Áo bào thêu vân hạc, trên eo đeo ngọc bội lưu li, chỉ thêu màu vàng, xanh, đỏ, tím dệt thành hoa cẩm vân hạc...kia chính là trang phục mà quan tứ phẩm mới có.

Quân lính yên tĩnh nhường ra một con đường, Thanh Mặc Nhan sắc mặt lạnh lùng, mang theo Huyền Ngọc đi vào trong doanh trại.

"Không biết Thiếu Khanh đại nhân có gặp qua một con mèo hương màu đen hay không?" Một người thủ lĩnh ở sau lưng nhịn không được hỏi một câu.

Bước chân Thanh Mặc Nhan hơi khựng lại, đúng lúc này, hắn cảm giác được ở trong y phục tiểu gia hỏa kia đang liều mạng bám lấy thân thể hắn, mục đích để ngăn cho bản thân không bị trượt xuống.

"Không có." Hắn nhàn nhạt nói, đồng thời bước chân cũng nhanh hơn, không hề quay đầu lại.

Lúc này Như Tiểu Lam đang hối hận muốn chết, nàng chỉ lo đến việc đem chính mình giấu đi, ai ngờ đâu lại chui nhầm vào tầng xiêm y ở trong cùng của hắn.

Lớn bằng từng này, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với thân thể nam nhân ở cự ly gần đến thế.

Hơn nữa điều khiến nàng phát điên chính là, làn da hắn thế nhưng lại phi thường bóng loáng, nàng căn bản là bám không được, thân thể càng không chịu khống chế mà trượt xuống phía dưới.

Không cần a...xuống thêm chút nữa...xuống thêm chút nữa thì sẽ đến "vùng cấm địa" kia a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trước tìm một chủ nhân cho ăn no rồi tính sau

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào trong lều trại.

Một đường này hắn đi cực kỳ vội vàng, ngay cả hơi thở cũng có chút gấp gáp.

Huyền Ngọc phi thường lo lắng, vừa định tiến lên dò hỏi thì nghe thấy thanh âm lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan: "Đến chỗ thái y lấy một ít thuốc trị thương về đây."

Huyền Ngọc đành phải nghe lệnh rời đi.

Màn trướng lều trại vừa rũ xuống, gương mặt bình tĩnh thong dong của Thanh Mặc Nhan liền biến mất không thấy đâu, hắn hoang mang rối loạn kéo y phục ra, duỗi tay vào trong muốn lôi vật nhỏ đang làm loạn trong quần áo hắn kéo ra ngoài.

Lúc này đầu óc Như Tiểu Lam đã bắt đầu choáng váng, thân mình không ngừng trượt xuống, mắt nhìn đã trượt tới bên hông hắn, xuống thêm chút nữa sẽ đến cái

vùng cấm địa nguy hiểm kia.

Thanh Mặc Nhan vì muốn cởi áo ngoài, cho nên trước tiên chỉ có thể tháo đai lưng ra trước.

Ai ngờ hắn vừa mới cởi đai lưng xuống thì ngay lập tức cảm thấy hối hận.

Vật nhỏ trong xiêm y không hề có chút cản trở liền tiếp tục trượt xuống dưới, móng vuốt nho nhỏ vô tình xẹt qua bụng hắn...

Thanh Mặc Nhan hít vào một hơi, trực tiếp thò tay vào lưng quần muốn bắt con mèo hương ra.

"Thế tử, dược tới..." Huyền Ngọc cầm dược chạy chậm tiến vào, kết quả là vào thời điểm nhìn thấy Thanh Mặc Nhan, cả người hắn ngay lập tức bị hóa đá.

Đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, thế tử phủ hầu gia... Lại một tay lôi kéo quần, một tay khác thì thò vào trong lưng quần...

"Thuộc hạ cái gì cũng không nhìn thấy!" Huyền Ngọc cứng đờ người cúi đầu đi ra ngoài.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan hết xanh lại chuyển sang tím: "Quay lại đây!"

Thời điểm Huyền Ngọc quay vào trong một lần nữa, Thanh Mặc Nhan đã bắt được đầu sỏ gây chuyện kia.

Như Tiểu Lam mở to đôi mắt vô tội, đôi mắt mèo màu xanh ngắt lấp lánh như những ngôi sao trên bầu trời đêm.

Chuyện gì ta cũng không biết, ta chỉ là một con mèo vô tội thôi.

Thanh Mặc Nhan nhìn vào mèo hương đang ngồi xổm ở trên đùi hắn, khóe miệng ngăn không được mà run rẩy: "Ta thật đúng là không biết, nguyên lai loài mèo hương cư nhiên lại háo sắc đến như thế."

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt che mặt lại.

Xong rồi xong rồi, cả một đời anh minh của nàng, tất cả đều bị trôn vùi rồi.

Bởi vì vết thương sau cổ nàng rất nghiêm trọng, cho nên Thanh Mặc Nhan giúp nàng bôi qua dược liệu sau đó dùng một mảnh vải băng bó lại, cuối cùng còn nhìn nàng với ánh mắt như nhìn tặc khấu.

Nhìn vẻ mặt của mèo hương mang theo sự ghét bỏ, trong ánh mắt của Thanh Mặc Nhan liền hiện lên một tia quang mang.

Khó tránh những người bên ngoài tìm kiếm nó khắp nơi như thế, động vật có linh tính như này chắc là có thể nghe hiểu tiếng người đi?

Nó vốn là cống phẩm dùng để dâng lên cho hoàng đế, nhưng mà xem ra hiện tại, hắn phải đem nó lưu lại rồi.

Chỉ cần nghĩ tới có nó ở đây, sau này hắn sẽ không phải chịu khổ mỗi khi cổ độc phát tác nữa, tâm tình hắn liền tốt lên rất nhiều.

Bên ngoài lều trại vẫn truyền đến thanh âm đi lại của binh lính.

Như Tiểu Lam kinh hồn vểnh tai lên nghe, sợ bọn họ sẽ tìm ra được nàng.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy bộ mặt sợ hãi của nàng, liền thấp giọng nói: "Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại bên cạnh ta, ta đảm bảo sẽ không đem ngươi ra giao cho bọn họ."

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn về phía hắn, sao hắn có thể chắc chắn là nàng có thể nghe hiểu những gì hắn nói?

Thanh Mặc Nhan không để ý đến ánh mắt của nàng, quay sang phân phó Huyền Ngọc: "Ngươi đi kiếm chút thức ăn cho vật nhỏ này đi."

Nhìn màu lông của nó u ám, bụng thì xẹp lép, hẳn là đã lâu rồi chưa được ăn gì.

Vừa nghe đến có đồ ăn, ánh mắt Như Tiểu Lam liền sáng lên.

Chủ nhân, ngươi đúng là người tốt, đây chính là tình nghĩa chủ tớ trong truyền thuyết đi?

Đám lông xù xù ở trên đầu liền cọ vào tay hắn một cái.

Mặc kệ như thế nào, trước mắt tìm được một chủ nhân cho nàng ăn no là được rồi, còn những chuyện sau này thì từ từ tính sau.

Mắt trông mong nhìn, rốt cuộc Huyền Ngọc đã quay trở lại.

Như Tiểu Lam đứng ở trên Đùi Thanh Mặc Nhan, kích động đến nỗi bốn chân đều run cả lên.

Ba ngày, nàng đã bị bỏ đói những ba ngày.

Huyền Ngọc lấy ra một cái mâm đặt ở trên mặt đất.

Như Tiểu Lam không thể nhẫn lại thêm được nữa, nàng thò người ra nhìn về phía cái mâm, liền thấy Huyền Ngọc bỏ vào mâm một đồ vật: Chuột chết.

Hóa đá!

Gương mặt Như Tiểu Lam lập tức đen lại.

Đây là tình nghĩa chủ tớ vừa nói sao?

Vì cái gì tất cả mọi người đều nghĩ là ta thích ăn cái thứ này, mệnh ta sao lại khổ đến như vậy a...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thiếu chút nữa chết đuối ở trong chén

Huyền Ngọc khó hiểu trừng mắt nhìn mèo hương.

"Ngươi cảm thấy nó thích ăn thứ này?" Thanh âm của Thanh Mặc Nhan có chút lạnh.

Huyền Ngọc trung thực gãi gãi đầu: "Thuộc hạ cảm thấy nó rất thích mà, ngài xem nó còn đang kích động a."

Kích động cái muội muội ngươi, ta đây là đang tức chết có được hay không!

Như Tiểu Lam tức giận thở phì phò.

Cho ta ăn cái thứ này, ta liền cào hỏng mặt ngươi.

Nàng hướng về phía Huyền Ngọc nhe răng trợn mắt rít gào, nhưng thanh âm nàng phát ra lại cực kỳ non nớt, một chút uy hiếp cũng không có.

Đột nhiên có một bàn tay to chặn mất tầm mắt của nàng.

Trong khi Như Tiểu Lam còn đang ngây người, cái tay kia đã duỗi đến chỗ nàng, cường nghạnh đem miệng nàng mở ra.

Ngón tay có chút thô ở trong miệng nàng tùy ý khuấy đảo, nàng liền không ngừng trốn tránh, muốn đem ngón tay đối phương đẩy ra ngoài.

"Vẫn là răng sữa." Thanh Mặc Nhan đánh giá qua hàm răng của nàng.

"Huyền Ngọc, ngươi đến nhà bếp lấy một ít sữa dê đến đây."

Sữa dê!

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Tuy cũng không phải là thứ nàng thích, nhưng tốt xấu gì cũng được tính là đồ ăn của con người, nàng nhịn.

Chỉ một lúc sau, đã thấy Huyền Ngọc bưng một cái chén nhỏ bước vào.

Lần này Thanh Mặc Nhan không để Huyền Ngọc đặt cái chén nhỏ lên trên mặt đất, mà lại duỗi tay trực tiếp nhận lấy.

"Thế tử." Huyền Ngọc có chút do dự. "Để thuộc hạ làm cho."

Hắn thấy, chủ tử nhà hắn tay chỉ lên cầm bút, hoặc rút kiếm, sao có thể để chủ tự tay hầu hạ cho một con mèo hương ăn được.

"Không cần, ngươi đi ra ngoài đi." Thanh Mặc Nhan đem chén sữa ấm áp cầm ở trên tay.

Như Tiểu Lam cuối cùng cũng bất chấp cái gì mà thục nữ ưu nhã rụt rè, đưa hẳn đầu chui vào trong chén.

"Lộc cộc lộc cộc……"

Gặp quỷ a, cái chén này sao lại sâu đến như thế, nàng sẽ chết đuối mất.

Như Tiểu Lam giãy giụa không ngừng, muốn rút đầu từ trong sữa dê ra.

Nhưng mà tình cảnh hiện giờ của nàng rất nguy hiểm, chén này quá sâu, chân sau của nàng đã vung lên loạn xạ ở trên không khí.

Chẳng lẽ...kết cục cuối cùng của nàng là bị chết đuối ở trong một chén sữa sao, trong giây phút này nàng như đã nhìn thấy qua các đời tổ phụ đang hiện về.

Kia có một cụ ông đang vuốt cằm, cười tủm tỉm nói với nàng: "Bé con, cứ lỗ lực cho tốt, rồi sớm một chút đi theo ta nha."

A a a a, cái quỷ gì!

Vào thời khắc mấu chốt, Thanh Mặc Nhan đem nàng kéo ra.

Gương mặt Như Tiểu Lam dính đầy sữa dê, thật quá đáng sợ, nàng còn tưởng sẽ bị ông lão tổ phụ kia đem xuống địa ngục luôn chứ.

Thanh Mặc Nhan mày nhíu chặt lại, lấy khăn lau mặt cho nàng: "Chưa từng thấy qua loài động vật nào ngốc như ngươi."

Như Tiểu Lam mang vẻ mặt vô tội.

Thanh Mặc Nhan hơi để nghiêng chén lại, Như Tiểu Lam cuối cùng cũng thuận lợi uống đến lo lê, xong xuôi còn vuốt bụng nhỏ tròn vo rồi ngáp một cái.

Bên ngoài lều trại vẫn còn những âm thanh ồn ào.

Thanh Mặc Nhan phất tay áo tắt đi ngọn đèn, đây là lần đầu tiên hắn không bị cổ độc phát tác mà có thể an an ổn ổn ngủ ngon, việc này trước kia có nằm mơ hắn cũng không dám nghĩ đến.

Trong đêm tối, hắn nhìn vào cái thứ đã cuộn thành một đoàn, quả cầu toàn là lông đang ghé vào ngủ ở bên người hắn, trong con ngươi đen trắng rõ ràng bắt đầu hiện ra sóng ngầm cuồn cuộn.

Đây gọi là ý trời sao?

Có vật nhỏ này ở đây, hắn rốt cuộc sẽ có cơ hội tìm ra phương pháp giải cổ độc, có một số sự việc cũng đã tới lúc sáng tỏ rồi.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Nàng bị tiếng trống ở ngoài làm cho bừng tỉnh, phát hiện trong lều chỉ còn lại mỗi mình nàng, Thanh Mặc Nhan không biết đã đi đâu.

Nàng trở mình, chợt thấy trên đùi có chút khác thường, quay đầu liền thấy, có một dải lụa một đầu buộc ở trên đùi nàng, còn đầu kia thì bị buộc lên trên mép giường.

Người kia...cư nhiên lại coi nàng là động vật mà buộc lại!

Nàng dùng sức lôi kéo dải lụa.

Hỗn đản, người với người quan trọng nhất là phải tín nhiệm nhau, đây là hắn sợ nàng chạy trốn sao.

Ở lúc nàng đang dùng toàn lực xé rách dải lụa, có một bóng dáng màu trắng đang lặng yên đi vào trong trại...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Gặp lại chồn trắng

Như Tiểu Lam trợn tròn đôi mắt.

Lại là cái con chồn trắng kia! Rốt cuộc là nó muốn như thế nào, tại sao cứ đuổi theo nàng không chịu buông tha?

Bởi vì trên đùi bị dải lụa buộc lại, Như Tiểu Lam căn bản là không chạy trốn được, đành phải chui cả người vào trong chăn.

Lều trại vô cùng im ắng, đến nửa ngày cũng không nghe thấy được một chút động tĩnh gì.

Như Tiểu Lam nhịn không được vươn đầu ra nhìn trộm tình hình bên ngoài.

Đột nhiên một cái mồm rộng với đầy những chiếc răng bén nhọn hiện lên ở trước mặt nàng, dọa cho lông trên người nàng đều dựng hết cả lên.

Móng vuốt của chồn trắng chụp tới, đánh cho nàng mắt bay đầy sao.

Sau cổ tê rần, ngay sau đó cả thân thể đều bị kéo ra khỏi ổ chăn.

Chồn trắng kéo Như Tiểu Lam nhảy xuống giường, bởi vì trên đùi nàng bị dải lụa buộc lại, cho nên nó không thể đem nàng kéo ra bên ngoài được, cuối cùng nó đành phải bỏ Như Tiểu Lam ra, rồi quay đầu lại đi cắn dải lụa kia.

Như Tiểu Lam an tĩnh cuộn tròn ở một bên, giống như hoàn toàn mất đi sức chống cự.

Ở thời điểm chồn trắng thuận lợi cắn đứt dải lụa, Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy dựng lên, trực tiếp nhảy lên trên cái bàn.

Trên mặt bàn có để một ấm trà, kích thước của nó vừa lúc so với thân thể nàng lớn hơn một chút, nhưng miệng ấm lại rất hẹp.

Vốn dĩ với thân thể của nàng thì tuyệt đối sẽ không qua được miệng ấm, nhưng trong thời khắc sinh tử, nàng cũng không biết bản thân đã là lấy sức lực ở đâu ra, cố

gắng hết sức chui vào bên trong.

Chờ đến thời điểm chồn trắng chạy lên đây, thì nàng đã thành công đem toàn bộ thân thể chui vào trong ấm trà.

Ấm trà bị chồn trắng đụng ngã, lộc cộc lộc cộc lăn xuống trên mặt đất, bất quá cuối cùng cái ấm vẫn không bị vỡ.

Như Tiểu Lam mừng thầm trong lòng.

Hình thể chồn trắng so ra lớn hơn nàng, móng vuốt căn bản là với không tới trong ấm được, nó vẫn cứ không ngừng nắm lấy miệng ấm trà.

"Tiểu bạch, có bản lĩnh thì vào đây đi." Như Tiểu Lam cảm thấy vô cùng đắc ý.

Chồn trắng đi qua đi lại xung quanh ấm trà, trong cổ họng phát ra thanh âm uy hiếp.

Ấm trà bị nó lăn tới lăn lui, dần dần, Như Tiểu Lam có cảm giác như bị say xe.

Mau dừng lại, ta muốn nôn ra……

Đúng lúc này, bên ngoài lều trại truyền đến thanh âm của binh lính: "Có người nhìn thấy linh thú chạy trốn vào trong cái lều này, thỉnh nhường đường cho, chúng ta đang phụng mệnh điều tra."

Như Tiểu Lam nghe thấy thanh âm của Huyền Ngọc, tựa hồ là muốn ngăn cản đám binh lính kia.

Bất quá đến cuối cùng, những người đó vẫn vọt vào được.

Chồn trắng thấy thế liền vứt bỏ ấm trà, "vèo" một cái chui ra ngoài.

"Nó ở đó!" Có người kêu lên sợ hãi.

Chồn trắng chạy xuyên qua dưới chân binh lính.

"Không phải là..."

Huyền Ngọc tiến vào thấy cảnh tượng ở trong lều trại thì ngay lập tức kinh sợ.

Buổi sáng khi thế tử rời đi đã dặn dò hắn phải bảo vệ cho con mèo hương kia vậy mà bây giờ lại không thấy nó đâu, bất quá hiện nay còn có nhiều binh lính đang ở đây nên hắn không thể để lộ ra quá nhiều điểm khác thường.

Bởi vì con mèo hương kia là cống phẩm tiến cống, đáng lẽ ra bọn họ phải đem nó giao ra.

Nhưng mà nó lại có thể khắc chế cổ độc ở trong người thế tử, thế nên dù có phạm phải tội khi quân, thì hắn cũng sẽ không đem việc này nói ra ngoài.

Binh lính tìm kiếm khắp nơi.

Như Tiểu Lam trốn ở trong ấm trà, đều bị những người đó đi qua đi lại đá phải, khiến cho ấm trà không ngừng lăn qua lăn lại.

Nàng ôm đầu cảm giác choáng váng, trong lòng không ngừng khẩn cầu những người này mau rời đi.

"Ai cho các ngươi vào đây." Ngoài cửa truyền đến một giọng nam lạnh lùng.

"Thiếu Khanh đại nhân." Thống lĩnh binh lính đi lên hành lễ, "Ta đang phụng mệnh đi tra xét tung tích của linh thú trốn thoát."

Ánh mắt sắc bén của Thanh Mặc Nhan đảo quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt dừng ở dải lụa buộc trên mép giường đang lặng yên rơi trên mặt đất, lông mày hắn chọt nhíu chặt lại.

"Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Là ý chỉ của thái tử điện hạ." Người nọ giải thích.

Thanh Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng: "Tất cả đều đi ra ngoài."

"Nhưng mà..."

"Đi ra ngoài!" Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh lại: "Nơi ở của quan tứ phẩm không có thánh chỉ là không được vào, quy củ này chẳng lẽ các ngươi không hiểu sao?"

Một binh lính thấy thế thì trộm lôi kéo thống lĩnh của bọn họ.

"Một khi đã như vậy...ta không quấy rầy đại nhân nghỉ ngơi nữa." Đầu óc bọn lính rối tinh rối mù đi ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt một cái nhìn Huyền Ngọc đang đứng bên cạnh.

Mặt Huyền Ngọc liền đỏ lên: "Đều là lỗi của thuộc hạ...không ngăn cản được bọn họ..."

"Đi ra ngoài." Thanh Mặc

Nhan hiển nhiên không có thời gian đi sinh khí với hắn.

Huyền Ngọc ủ rũ cụp đuôi đi ra ngoài.

Đợi đến khi ở trong chỉ còn mỗi mình Thanh Mặc Nhan, hắn mới đi đến đem nửa dải lụa đang bị rơi trên mặt đất nhặt lên.

Trên mặt lụa có dấu vết bị gặm cắn, nhưng mà việc này tuyệt đối không phải là do vật nhỏ mới có mấy cái răng sữa kia có thể làm ra được.

"Vật nhỏ, ra đây." Thanh Mặc Nhan thấp giọng gọi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Ném lá trà vào mặt hắn

Như Tiểu Lam ở trong ấm trà bị xoay đến trời đất u ám, sau khi nghe thấy thanh âm của Thanh Mặc Nhan nàng rất muốn đem đầu vươn ra khỏi ấm.

Đang ở trong bóng tối nàng cảm giác được ấm trà có chút chấn động, phát ra một tiếng trầm vang.

Trên thân ấm trà xuất hiện một cái khe hở.

Thanh Mặc Nhan đem từng mảnh nhỏ của ấm trà tách ra, lúc này mới thấy được một con mèo lương màu đen đang chật vật bò ra ngoài.

Bởi vì ở bên trong vẫn đang còn một nửa ấm nước trà, cho nên toàn thân Như Tiểu Lam đều bị ướt sũng.

Theo bản năng của động vật sau khi chui ra ngoài nàng liền giẫy hết nước trên người đi.

"Phác lạp lạp." Một trận nước trà bay ra, nàng đang chuẩn bị "nhiệt tình" quay về phía "chủ nhân" vừa mới cứu mình để bày tỏ sự cảm tạ.

Vừa ngẩng đầu lên, nàng kinh ngạc khi nhìn thấy cả gương mặt Thanh Mặc Nhan toàn là nước trà, ở trên còn dính thêm mấy lá trà nữa...

"Không muốn chết thì an tĩnh cho ta." Thanh Mặc Nhan đi ra lấy khăn lau mặt, rồi đi đến lau qua bộ lông cho nàng, không màng đến người nàng vẫn đang còn ướt, trực tiếp nhấc nàng lên cho vào trong cổ áo.

Bất quá bây giờ hắn đã chú ý hơn, không để cho vật nhỏ này đi vào lớp trong cùng của y phục.

"Nghe đây, từ giờ trở đi, lúc nào ngươi cũng phải ở chỗ này, không được phép nhúc nhích, cũng không được gây ra tiếng động." Hắn ra mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam ngoan ngoãn gật đầu.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng sửa sang lại y phục, rồi sau đó gọi Huyền Ngọc ở bên ngoài tiến vào.

"Thu dọn đồ đạc, chúng ta đi."

"Đi? Đi đâu?" Vẻ mặt Huyền Ngọc mang theo khó hiểu.

"Hồi đô thành." Thanh Mặc Nhan đội lên mũ có rèm, dùng màn che của mũ che đậy đi khuôn mặt.

Dù cho vẫn đầy một bụng nghi vấn, nhưng mà Huyền Ngọc vẫn rất thành thật đi theo.

Hai người đi một đường ra khỏi doanh trại, ở đó sớm có người đã chuẩn bị sẵn ngựa đang chờ ở bên ngoài.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là ngựa ngài cần." Người nọ tiến lên đưa dây cương cho hắn.

Thanh Mặc Nhan tay cầm lấy dây cương đang chuẩn bị lên ngựa, thì chợt nghe thấy sau lưng có người nói: "Thanh thế tử xin dừng bước."

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy từ trong doanh trại đi ra một công tử tuổi còn trẻ mặc trên người một bộ y phục màu trắng.

"Bái kiến Thái Tử điện hạ." Thanh Mặc Nhan đem dây cương đưa cho Huyền Ngọc, sau cho chắp tay lại thi lễ.

"Thanh thế tử đây là muốn đi đâu?" Thái Tử thái độ ôn hòa, không có một chút gì gọi là kiêu căng, nhìn qua như một vị công tử nho nhã nhẹ nhàng.

"Thân thể thần không được khỏe, cho nên thần đã tâu lên với Hoàng Thượng, xin cho phép thần được về trước." Thanh Mặc Nhan nói.

"Nga, kia thật là đáng tiếc." Thái Tử dùng ống tay áo che khuất đi đôi môi, ho nhẹ một cái "Sớm nghe nói qua thân thể Thanh thế tử từ nhỏ đã không tốt, bổn điện hạ cũng vậy nên trong lòng cảm thấy vô cùng đồng cảm, vốn tới đây để bồi phụ vương đi săn, nhưng chỉ tiếc là một cơ hội tự mình ngồi lên lưng ngựa để săn bắn cũng

không có..."

Thanh Mặc Nhan cúi đầu, tiếp tục nghe Thái Tử điện hạ không ngừng "oán giận", đôi lông mày liền hơi nhíu chặt lại.

Hắn với Thái Tử cũng không tính là thân thiết, vì sao đối phương lại cố tình nói cho hắn nghe những lời này?

"Điện hạ, thời gian không còn sớm, thần còn phải lên đường, xin cáo từ trước." Thanh Mặc Nhan vội vàng thi lễ, cũng không đợi Thái Tử mở miệng đã cầm lấy dây cương rồi xoay người lên ngựa.

Huyền Ngọc cũng lên ngựa, đi theo phía sau Thanh Mặc Nhan, hai người giục ngựa như bay mà đi.

Thái Tử đứng ở cửa doanh trại, nhìn theo bóng dáng hai con chiến mã đã đi xa, ánh mắt mang theo khác thường.

Đúng lúc này, một con chồn trắng từ trong bụi cỏ nhảy ra, linh hoạt nhảy lên đứng trên vai Thái Tử.

"Ngươi có phát hiện ra linh thú kia không?" Thái Tử hỏi.

Chồn trắng kêu chi chi hai tiếng, thần sắc có chút mất mát.

"Đáng tiếc, không bắt được linh thú kia." Thái Tử sâu kín buông tiếng thở dài, sau đó khôi phục lại bộ dáng tươi cười vô hại, không chút để ý đến chồn trắng ở trên vai "Không vội, tương lai chúng ta còn dài..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 8: Nội tâm ta không hề dao động

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan, dùng thời gian chín ngày mới về đến đô thành.

Đến khi vào thành, nàng liền cảm thấy dù có nhìn nhiều đến đâu cũng vẫn không đủ.

Đối với nàng mà nói, nhìn đâu đâu cũng toàn là những điều mới lạ, phải biết rằng đây là lần đầu tiên nàng được tận mắt nhìn thấy thành trì ở cổ đại.

Trên đường rộn ràng nhốn nháo, tiếng rao bán của những hàng dong ven đường, trong không khí toàn là mùi hương của mỹ thực.

Những mùi hương kia không có lúc nào là không câu lấy tâm nàng, mấy ngày vừa qua, mỗi bữa nàng cũng chỉ được uống một chút sữa dê, trong miệng đã sớm thấy nhạt lắm rồi.

Dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng, nàng ngẩng đầu lên dùng ánh mắt trông mong nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Vị này chính là một chủ tử có tiền, nàng biết chỉ cần hắn mở miệng thôi thì nàng sẽ được ăn uống thỏa thích.

Thanh Mặc Nhan cảm giác được ánh mắt nóng bỏng của vật nhỏ đang nằm trong lồng ngực.

"Nhìn cái gì, ngươi mới chỉ có mấy cái răng sữa, ngay cả miếng thịt cũng cắn không được, vậy mà còn muốn ăn cái khác?"

Trực tiếp đưa ra lời nói đả kích người.

Như Tiểu Lam hung hăng cắn chặt hàm răng lại, quay đầu đi không thèm để ý đến hắn nữa.

"Tức giận?" Trải qua mấy ngày ở chung, Thanh Mặc Nhan càng lúc càng thấy con mèo hương này rất thú vị.

Nó chẳng những có thể nghe hiểu lời hắn nói, hơn nữa có lúc còn thể hiện nhiều cảm xúc rất phong phú, đối với những thứ ăn vào trong miệng, nó đặc biệt rất để ý, ở mỗi thời điểm hắn ăn cơm, hắn phát hiện ra ánh mắt nó đều đang sáng long lanh, kia bộ dáng vạn phần chờ mong của nó thực sự làm cho người ta phải mềm lòng.

Chỉ đáng tiếc, nó vẫn còn quá nhỏ, đến cả miếng thịt cũng cắn không được.

"Huyền Ngọc, đi mua hai cái về đây." Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang uể oải ỉu xìu trong lòng ngực nói.

"Vâng." Huyền Ngọc nhảy xuống ngựa, đi đến một cửa hàng ở ven đường.

Lỗ tai Như Tiểu Lam lập tức dựng lên.

Không tốn quá nhiều công phu, Huyền Ngọc đã trở lại.

Như Tiểu Lam nhìn Thanh Mặc Nhan đem bao giấy dầu mở ra, bên trong lộ ra hai cái bánh rán trái cây giống y hệt nhau.

Cái gì đây a, còn tưởng là thứ gì ăn ngon, sao lại là loại đồ vật này...

Thanh Mặc Nhan cầm một cái lên, thong thả ung dung cắn một miếng.

Gạch cua ở bên trong lộ ra ngoài, bên cạnh còn có rất nhiều loại nhân khác. (#Linh: Đoạn này ta chịu, cầu mọi người thông cảm =_=)

A a a a, nhịn không nổi nữa.

Như Tiểu Lam mắt sáng đứng dậy, hai cái móng vuốt nhỏ gắt gao túm lấy quần áo của Thanh Mặc Nhan.

Chủ nhân tốt, chủ nhân soái, ta đây cũng muốn ăn.

Vì ăn, nàng đúng là đã mang hết mặt mũi đem đi bán.

Dù sao hiện tại nàng đã bị biến thành động vật, không bằng bây giờ cố gắng để tồn tại, so với việc chạy trốn rồi phải ăn chuột chết, thì thà rằng trước mắt lấy lòng vị thế tử hầu gia này còn hơn, ít nhất hắn sẽ không đem nàng nhốt vào trong lồng.

Hơn nữa tên này nhìn qua cũng rất soái nha.

Thanh Mặc Nhan lại cắn một miếng, cười như không cười nhìn Như Tiểu Lam liếc mắt một cái.

"Muốn ăn?"

Muốn ăn muốn ăn.

Nàng gật đầu lia lịa.

Thanh Mặc Nhan để ý đến động tác của nàng, càng thêm cảm thấy thú vị.

Nó quả nhiên là hiểu hắn đang nói gì, hơn nữa cặp mắt màu xanh biếc kia còn tỏa ra tràn đầy khát vọng với đồ ăn.

Thật là một vật nhỏ dễ thỏa mãn.

Không giống với những người hắn biết...trước mặt thì thế này, nhưng sau lưng lại thế khác.

"Chính là ngươi có thể cắn được sao?" Thanh Mặc Nhan lấy cái còn lại đưa cho nàng.

Như Tiểu Lam dùng chân gắt gao ôm lấy bịch giấy dầu, mở to miệng cắn xuống.

Tiếp theo...

Không có tiếp theo.

Răng sữa của nàng cắn sâu vào lớp xốp mềm bên ngoài, toàn bộ miệng bị lấp đầy, không cử động được.

Như Tiểu Lam mặt không biểu tình ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Nội tâm nàng không hề dao động, thậm chí còn cảm thấy buồn cười.

Đến ăn mỹ thực cũng gặp phải chuyện như thế này, ông trời mau xuống đây lôi kiếp, rồi đánh chết ta luôn đi.

"Ầm vang" Một tiếng, trên không trung thật sự vang lên tiếng sét.

Dọa lông tơ trên người nàng đều dựng đứng cả lên.

Ta chỉ nói chơi thôi mà, ai biết được chết ở đây xong còn có thể trở về thế giới của ta hay không, ta tuổi trẻ mĩ mạo như thế, mới không nghĩ là sẽ đi đầu thai sớm đâu.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan đưa bàn tay lại đây, đem bánh ở trên miệng nàng lấy ra.

"Cái gì cũng không ăn được, ngươi thật may mắn khi gặp được ta, bằng không ngươi sớm đã bị chết đói rồi." Thanh Mặc Nhan cắn một cái, nhưng hắn lại không ăn luôn, mà là phun ra ở trong tay "Này, ăn đi."

Như Tiểu Lam trực tiếp hóa đá.

Này ngữ khí sao lại kiêu căng đến như vậy? Bảo nàng ăn đồ từ trong miệng hắn nhổ ra...mặt trên còn đang dính nước miếng của hắn...

Tự tôn của nàng tuyệt đối không cho phép!

Nàng muốn xoay đầu đi chỗ khác, nhưng mà bản năng động vật lại phản bội nàng.

Miệng đưa lại gần...

Thơm quá!

Nước mắt chảy dòng, trong miệng lại nhai không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Gặp rắc rối, bị mê hoặc bởi cỏ bạc hà mèo (*)

*) Cỏ bạc hà cho mèo là một loài thực vật, nó có thể kích thích loài mèo khiến cho chúng có một vài hành động đặc biệt, vì vậy được gọi là cỏ bạc hà mèo (còn gọi là Catnip cho mèo).

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan tiến vào một tòa phủ đệ.

Bên ngoài phủ có treo một tấm biển ở trên có viết hai chữ vàng thật lớn: Thanh phủ.

"Thế tử ngài đã trở về!" Đám hạ nhân trong phủ đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan bước xuống ngựa, đi nhanh vào trong phủ, Như Tiểu Lam trốn ở sau áo choàng của hắn, chỉ để lộ ra một nhúm lông xù ở trên đầu, đôi mắt tò mò nhìn xung quanh.

Quả nhiên là một chủ nhân có tiền có thế.

"Hầu gia đang ở trong phủ, thế tử có cần đi qua đó không?" Quản gia cẩn thận hỏi.

Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu nhìn lên trời, thần sắc có vẻ có chút ảm đạm.

Mặt trời lặn về hướng Tây, đợi đến khi mặt trời lặn xuống hẳn chính là lúc cổ độc trong người hắn phát tác, mỗi lần độc phát tác hắn đều đóng cửa lại không dám ra ngoài, hoặc là tìm một cái địa phương không ai biết, hắn tuyệt đối không muốn để cho người khác thấy được một mặt yếu ớt nhất của hắn.

"Để ngày mai nói sau." Thanh Mặc Nhan xoay người đi vào sân, cũng theo bản năng giơ tay ra sờ sờ đầu nhỏ của Như Tiểu Lam.

Lần trước nó thành công khắc chế cổ độc ở trong người hắn, không biết bây giờ có còn hiệu quả hay không.

Thừa dịp sắc trời còn sớm, Thanh Mặc Nhan cởi y phục ra, sai người chuẩn bị nước để tắm gội.

Ai ngờ trong lúc hắn đang tắm rửa, tiểu gia hỏa không an phận nào đó liền nhân cơ hội chạy ra ngoài.

Mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn luôn đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, ngoài đi đường ra vẫn là đi đường, làm nàng nhàm chán muốn chết, nghĩ vậy nàng liền nhảy ra bên ngoài bằng đường cửa sổ.

Bên ngoài chính là hoa viên, bởi vì thân hình nàng nhỏ xinh, cho nên chui vào trong bụi hoa mà cứ ngỡ như là đang tiến vào rừng rậm, không đến mấy phút sau nàng thật sự đã bị lạc đường.

Nàng đi tới đi lui, cảm thấy mấy gian nhà ở đây đều rất giống nhau, dù đã cố gắng hết sức nhưng vẫn không biết đâu mới là gian nhà vừa nãy.

Đột nhiên, nàng ngửi thấy được một mùi hương thơm mát.

Ngay sau đó, thân thể nàng liền không nghe theo khống chế mà chạy về hướng có mùi hương kia, nhảy vào một mảnh đất trong bụi cỏ, điên cuồng quay cuồng ở trong đó, miệng không ngừng kêu chít chít, dùng chân trước ôm những lá cây kia, không ngừng dùng đầu cọ đi cọ lại...

Mẹ ơi, ta đây là bị làm sao vậy!

Như Tiểu Lam cảm giác như chính mình đang say, cảnh tượng trước mắt bắt đầu lay động, rồi lại như thấy được tổ phụ đang đứng ở trước mặt nàng.

"Bé con, tất cả những bảo bối của ta đều giao hết cho ngươi, ngàn vạn lần đừng để cho tam thúc ngươi biết, bằng không cái gia tử bại hoại kia nhất định sẽ đem hết tất cả đi bán a!"

Như Tiểu Lam bĩu môi.

Nàng rất muốn nói cho lão nhân gia biết: Đã quá muộn rồi, hiện giờ nàng đã bị biến thành động vật, muốn quay về cũng không được, không thể giúp hắn đi bảo vệ mấy món bảo bối kia...

Nàng ngửa đầu kêu chít chít vào hư không, liền bị hai nha hoàn đi qua phát hiện.

"Trời ạ, cỏ bạc hà mèo của Liên cô nương...tất cả đều bị phá hỏng hết rồi!" Hai nha hoàn kia kêu lên sợ hãi rồi sau đó lao nhanh tới, bắt được vật nhỏ đang bị cỏ bạc hà ảnh hưởng, mới nhìn ra được là một con mèo hương màu đen.

"Đây không phải là con mèo hoang mà thế tử mang về sao?" Có người nhận ra vội vàng nói.

"Thật khó nhìn, lớn lên sao lại gầy đến như thế."

Bởi vì sau cổ còn có vết thương, thế nên mấy ngày nay Như Tiểu Lam vẫn chưa được tắm rửa, vừa rồi còn ở trong vườn chui tới chui lui, trên người thì dính đầy bùn đất cùng cọng cỏ, nhìn qua xác thực không có điểm nào đẹp.

Lỗ tai bị người ta nắm, Như Tiểu Lam dùng sức lắc lắc đầu, ý muốn thoát ra khỏi tay người nọ.

Nhưng mà nàng vẫn đang bị vây trong ảo giác của cỏ bạc hà, tựa như một người uống say, căn bản không thể tự khống chế thân thể của chính mình.

"Tiểu súc sinh từ đâu tới?" Đúng lúc này, từ trong viện đi ra một nữ tử trẻ tuổi mặc trên người y phục hoa lệ, đến khi nàng nhìn thấy bụi hoa bị Như Tiểu Lam phá hỏng thì sắc mặt hoàn toàn bị biến đổi "Đây là ai làm?"

"Liên cô nương, là con mèo hoang này làm."

"Các ngươi trông coi vườn như thế sao, thế nhưng lại để cho con súc sinh hoang dã này đi vào trong, thật vất vả thế tử mới hồi phủ một lần, trong vườn lại bị loạn thành như vậy... Nếu mà chọc giận đến người, ta xem các ngươi ai có thể đứng ra để chịu trách nhiệm!" Liên cô nương vừa to tiếng vừa chỉ tay vào từng người một.

Bọn nha hoàn đồng loạt cúi thấp đầu xuống.

Như Tiểu Lam mờ mịt mở to mắt, nhìn cái nữ tử đang khoa tay múa chân kia.

Liên cô nương đang mắng hăng say, đột nhiên phát hiện ra con "mèo hoang" kia đang dùng một đôi mắt xanh mơn mởn nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt sâu kín, ngay cả nửa điểm sợ hãi cũng không có.

"Lá gan của tiểu súc sinh này cũng không nhỏ, gây ra chuyện lớn như thế mà còn tưởng rằng sẽ sống sót?" Liên cô nương tỏ ra chán ghét nói "Đi mang chó dắt lại đây, đem con mèo hoang này đút cho nó ăn!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ngao ô ngao ô thế tử tha mạng!

Như Tiểu Lam nghe thấy một trận tiếng kêu "gâu gâu".

Nàng lắc lắc đầu.

Trước mắt có thứ gì đó đang kêu về phía nàng.

"Kêu cái gì mà kêu, còn kêu nữa tỷ sẽ làm thịt ngươi!" Đây gọi là rượu mạnh làm tăng sự can đảm của con người, bởi vì bị cỏ bạc hà làm cho ảnh hưởng, nên hiện tại Như Tiểu Lam chẳng khác gì người đang uống say.

Bọn nha hoàn đứng ở nơi đó, kinh ngạc nhìn về phía "mèo hoang" đang không ngừng kêu "chít chít" về phía con chó, con chó kia ban đầu còn rất oai phong lẫm liệt, vậy mà bây giờ lại đứng im một chỗ không dám tiến lên một bước.

Đây là tại sao a?

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau.

Liên cô nương liền cả giận nói: "Ngươi là cái đồ súc sinh vô dụng, ngày thường cho ngươi ăn ngon uống ngon, vậy mà bây giờ đến một con mèo hoang ngươi cũng đánh không lại!" Nói xong nàng lại phân phó cho nha hoàn: "Mang gậy gộc tới đây, đem con mèo hoang kia đánh chết rồi chôn dưới vườn hoa làm phân bón."

Như Tiểu Lam đang "nói chuyện" cùng với con chó kia, không biết có phải do bị biến thành động vật hay không, mà hiện tại nàng lại có thể nghe hiểu tiếng của động vật.

Nàng lên giọng uy hiếp: "Ta chính là có hậu thuẫn, nếu ngươi dám động đến ta...thế tử nhất định sẽ đem đầu chó của ngươi chặt bỏ xuống!"

Con chó kia cũng biết ai mới là chủ nhân chân chính ở đây, cho nên chỉ đứng im một chỗ kêu, chứ không dám đi lên để cắn.

Có người mang gậy gộc đến, Liên cô nương đang định sai người ra tay, thì đúng lúc này, có một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới: "Liên cô nương…… Liên cô nương…… Thế tử…… Thế tử tới!"

"A?" Liên cô nương vừa mừng vừa lo: "Thật sự?"

"Thật sự thật sự, thế tử vừa đi vào vườn rồi."

Liên cô nương vội vàng duỗi tay ra sửa soạn lại đầu tóc, rồi lại phất phất góc áo.

Lúc này, ở phía Tây bị che kín bởi ánh nắng chiều tuyệt mỹ, đường nhỏ bị hoàng hôn chiếu rọi một mảnh đỏ ửng.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đang bước đến đây.

"Thế tử!"

"Bái kiến thế tử!"

Mọi người đồng loạt hành lễ.

Thanh Mặc Nhan một đầu tóc ướt có chút rối, ở dưới ánh nắng chiều tạo lên những điểm kim quang tuyệt đẹp.

Liên cô nương mới chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua thôi mà mặt đã ửng đỏ, sau đó liền vội vàng cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói: "Thế tử đi qua sao không sai người thông báo trước, để nô tỳ có thể chuẩn bị thật tốt."

Thanh Mặc Nhan không hề nhìn đến Liên cô nương, trực tiếp đi qua bên người nàng.

Liên cô nương nghe thấy được hô hấp hắn có chút dồn dập, không khỏi có chút ngạc nhiên.

Thanh Mặc Nhan từ trước đến nay hành sự trầm ổn, thần sắc vội vàng như vậy cũng là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy.

"Vật nhỏ, lại đây."

Liên cô nương nghe được Thanh Mặc Nhan nhẹ giọng kêu một tiếng.

"Chít chít" Con mèo hoang kia xiêu xiêu vẹo vẹo bước đến gần.

Ở trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, Thanh Mặc Nhan cúi thấp người xuống, đem con mèo hoang vừa dơ vừa gầy kia ôm vào trong ngực.

Mấy nha hoàn đứng cạnh Liên cô nương đều lặng lẽ lùi về sau mấy bước, ý đồ muốn kéo ra chút khoảng cách với nàng ta.

Liên cô nương kinh sợ trợn mắt há hốc mồm: "Thế...thế tử, tiểu súc sinh này rất bẩn, y phục của ngài..."

Trong nháy mắt khi Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương vào trong lòng, hoàng hôn tắt dần, chiều hôm lặng yên khép lại.

Như Tiểu Lam rõ ràng cảm nhận được chỗ ngực của hắn đang kịch liệt phập phồng.

Trên người hắn tỏa ra mùi hương rất dễ ngửi.

Ách...sao lại như thế này, sao sắc mặt Thanh Mặc Nhan lại kém đến vậy?

Mê hoặc của cỏ bạc hà đi qua, nàng cảm thấy thanh tỉnh không ít.

Bất luận như thế nào, sắc mặt hắn bây giờ đều rất đen.

"Súc sinh?" Thanh Mặc Nhan nhìn bốn phía xung quanh, ngữ khí lãnh đạm: "Các ngươi muốn nói là ai?"

Liên cô nương vừa định mở miệng, chợt thấy mấy nha hoàn chốn ở góc phòng đang hướng về phía nàng nháy mắt mấy cái.

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan phân phó với hộ vệ ở sau lưng: "Đi gọi quản gia đến đây, đem cái vườn này khóa lại, tất cả hạ nhân đều bán ra ngoài phủ, còn con chó kia...trực tiếp giết chết đi."

"Tuân mệnh!" Huyền Ngọc lên tiếng.

Liên cô nương nhìn đám người mang theo gương mặt xám như tro tàn, ngay cả con chó cũng rên lên vài tiếng cho hợp với tình hình.

"Thế tử, thế tử tha mạng!"

"Ngao ô!"

"Thế tử, nô tỳ biết lỗi, thỉnh thế tử khai ân."

"Ngao ô ngao ô!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thay chó cầu tình

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình, ngữ khí lạnh nhạt, giống như những người ở trước mắt này đều là những người xa lạ không có một chút liên quan.

Liên cô nương quỳ trên mặt đất cùng với đám nha hoàn, sợ hãi tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

Thanh Mặc Nhan rất ít khi hồi phủ, nhưng bất quá ngày thường hắn đối xử với các nàng đều rất khoan dung, tình cảnh lửa giận ngập trời như thế này vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Liên cô nương thấp giọng nức nở, những nha hoàn đi theo nàng cũng khóc sướt mướt theo, toàn bộ không gian đều tràn ngập một mảnh không khí áp lực.

"Ngao ô ngao ô!" Con chó trông cửa bị buộc lại bằng dây thừng, nó kẹp chặt cái đuôi lại miệng thì kêu rên, móng vuốt không ngừng cào lên trên mặt đất.

Như Tiểu Lam nhô đầu ra khỏi lồng ngực Thanh Mặc Nhan, kêu "chít chít" hai tiếng.

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái.

"Chít chít chít!" Như Tiểu Lam sợ hắn không hiểu ý của mình, liền liều mạng huy động hai chân trước, chỉ liên tục về phía con chó kia.

"Ngươi muốn ta tha cho nó?" Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được, hắn có thể hiểu được ý tứ muốn biểu đạt của vật nhỏ này.

Mèo con lập tức dùng sức gật gật đầu.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn con chó kia.

Bình thường chó trông cửa cũng không phải là chủng loại ưu tú gì, thấy ánh mắt hắn nhìn qua, con chó kia dùng hết sức lực làm ra một bộ dạng lấy lòng, kích động đến nỗi nước mắt nước mũi đều tuôn ra.

Thanh Mặc Nhan mang theo gương mặt ghét bỏ.

Thừa dịp hắn tắm rửa để chạy ra đây chơi, thiếu chút nữa làm mất mạng nhỏ không nói, hiện tại lại còn dám làm ra bộ dạng rộng lượng.

Phải biết rằng vừa rồi chỉ cần kém một bước nữa thôi là cổ độc trên người hắn sẽ phát tác, nếu trước khi trời tối không tìm được nó về, thì hắn sẽ lại ngã xuống đất không dậy nổi, hai mắt sung huyết...

"Chít chít." Như Tiểu Lam thấy sắc mặt của hắn không được tốt, liền ngẩng đầu lên lấy lòng, ở trên người hắn cọ cọ.

Thấy hắn vẫn tức giận không chịu để ý đến nàng, nàng ngay lập tức vươn đầu lưỡi ra...liếm một chút lên mặt hắn.

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng đờ lại, chậm rãi cúi đầu xuống.

Như Tiểu Lam nhắm chặt hai mắt, dù phải dùng bất cứ giá nào, nàng cũng phải lấy lòng được hắn.

Lại liếm!

Ách? Vì sao xúc cảm ở như đầu lưỡi lại có cảm giác không đúng?

Nàng mở mắt ra.

Thanh Mặc Nhan đang trừng to mắt nhìn nàng, đầu lưỡi nàng chuẩn xác liếm qua bờ môi cùng cái mũi của hắn.

Trên mặt hắn một mảnh ẩm ướt.

Ta phi phi phi phi!

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị rơi vào trạng thái cứng đờ.

Đuôi lông mày Thanh Mặc Nhan không khỏi hơi nhíu lại, tựa hồ có một cảm xúc không rõ ràng nào đó đang làm loạn ở trong lòng hắn.

Tất cả hạ nhân xung quanh đều cúi thấp đầu.

Xem ra con mèo hoang này sẽ lành ít dữ nhiều đi? Dù cho thế tử có sủng nó, nhưng nó lại dám đi liếm môi thế tử, này không phải là đi tìm chết sao?

Trầm mặc một lúc lâu, Thanh Mặc Nhan từ trong ống tay áo rút ra một cái khăn, ưu nhã mà tự lau mặt chính mình.

"Lần sau còn để cho nó bắt nạt thì đừng trách không có ai giúp ngươi." Hắn nhàn nhạt nói, cũng sai người đi thả con chó kia ra.

Con chó kia quỳ rạp trên mặt đất, cái đuôi không còn sức như sắp rơi xuống.

Liên cô nương thấy Thanh Mặc Nhan muốn đi, vội vàng gục đầu xuống cầu xin: "Thế tử khai ân, nô tỳ không biết nó là sủng vật của ngài, còn tưởng là dã súc sinh từ bên ngoài chạy vào..."

Như Tiểu Lam nghe thấy lời này thì vô cùng tức giận.

Ngươi mới là súc sinh! Cả nhà ngươi đều là súc sinh!

Liên cô nương thấy mèo hương không ngừng kêu chít chít về phía nàng, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc chờ đợi.

Vừa rồi thứ động vật kia cũng là kêu vài tiếng đối với thế tử, thế tử liền tha cho con chó...

Chính vào lúc này, bước chân Thanh Mặc Nhan không có một chú ngập ngừng, trực tiếp ôm mèo hương đi qua trước mặt nàng.

Quản gia lúc này đã dẫn người chạy đến, vội vàng liêm phong vườn, cũng kiểm kê nhân số nha hoàn.

Liên cô nương ngây ngốc quỳ trên mặt đất, dù có thế nào cũng không dám tin tất cả là sự thật.

Phải biết rằng lúc trước chính hầu gia đã đưa nàng đến đây để làm nha hoàn thông phòng cho thế tử.

Nhưng ai biết được từ trước đến nay thế tử chưa một lần gọi nàng qua hầu hạ, từ sau khi hắn mười lăm tuổi, đã mệnh lệnh cho nàng phải dọn đến ở đây, liền ngay cả đến cửa của thư phòng cũng không cho nàng được phép đến gần.

"Ta muốn gặp hầu gia!" Liên cô nương khóc lóc không ngừng nói: "Ta là người do hầu gia đưa đến, các ngươi không thể mang ta bán đi..."

Quản gia cũng biết thân phận của Liên cô nương, cho nên đành tự mình đến thư phòng bên kia dò hỏi.

Kết quả là Huyền Ngọc đi ra truyền lời: "Thế tử nói, mặc kệ trước kia nàng ta là người của ai, chỉ cần đã vào vườn này, thì phải theo quy củ mà làm."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Con đường sủng vật này càng đi càng xa

Ban đêm, Như Tiểu Lam trở mình.

Chợt nàng cảm thấy bị một vật rất nặng đè lên người.

Nàng động động mí mắt, kỳ thật không cần mở mắt ra nàng cũng biết được thứ đang đè lên người nàng là cái gì.

Tay Thanh Mặc Nhan trước sau đều không có rời khỏi người nàng.

Sau khi trở về nàng đã bị Thanh Mặc Nhan mang ra mạnh mẽ tắm rửa một phen, đem hết bùn đất trên người nàng giội rửa đi, tuy rằng nàng thực không tình nguyện để cho người khác sờ tới sờ lui, nhưng mà tối hôm nay lại chính là thời khắc mà cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác, vì vậy nên nàng không thể rời khỏi hắn dù chỉ một bước.

Mới xoay người một cái, đã thấy tay hắn nắm chặt lấy chân nàng lại.

Như vậy ai mà ngủ được a.

Như Tiểu Lam tức giận mở mắt ra.

Vốn định càu nhàu mấy câu, kết quả khi nàng ngẩng đầu lên, đã thấy gương mặt u ám của Thanh Mặc Nhan đang nhìn chằm chằm lên xà nhà, khiến cho nàng không khỏi cảm thấy ngây người.

Nguyên lai hắn chưa hề ngủ.

Nàng di chuyển thân thể một chút.

Quả nhiên Thanh Mặc Nhan cúi đầu cảnh giác nhìn về phía nàng, lực đạo trên tay lại ra tăng thêm.

Gia hỏa này là sợ khi hắn đang ngủ nàng sẽ chạy trốn đi.

Thật ra nàng không hề muốn bỏ trốn, vì nàng biết chỉ cần nàng thoáng rời đi khỏi hắn, liền sẽ làm cho cổ độc ở trong cơ thể hắn phát tác.

Hồi tưởng lại ngày đó, khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cặp mắt đáng sợ kia hẳn là do cổ độc gây ra, bộ dáng tràn đầy huyết sắc tựa như dã thú.

Dáng vẻ kia... Hẳn là rất đau đi?

Tuy rằng không biết tại sao nàng lại có thể khắc chế cổ độc của hắn, nhưng mà hiện tại nàng đang sống dựa vào hắn, cho nên nàng sẽ không bủn xỉn mà làm anh hùng cứu thế một lần.

Nàng dựa vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, loay hoay nửa ngày mới tìm thấy được một vị trí thoải mái nhất, rồi cuộn tròn lại yên tâm ngủ.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy ngoài ý muốn.

Phải biết rằng mỗi lần đi ngủ vật nhỏ này đều cực kỳ không muốn nằm cạnh hắn.

Đặc biệt là trải qua sự việc phát sinh hôm nay, hắn vừa rồi còn nghĩ có nên đem nó nhốt vào trong lồng hay không, hoặc là đem xích lại cũng tốt.

Như Tiểu Lam hoàn toàn không biết suy nghĩ trong lòng Thanh Mặc Nhan, nếu mà biết nàng nhất định sẽ huy trảo biến mặt hắn thành khoai tây lát mỏng.

Cảm giác được vật nhỏ trong lòng an ổn ngủ, theo hô hấp của nó, một cỗ xạ hương nhàn nhạt từ trên người nó phát ra.

Thanh Mặc Nhan nghiêng đầu, đem mặt áp vào đám lông xù ở trên lưng nó, lo lắng trong lòng dần dần tan đi.

Sáng sớm khi Huyền Ngọc bước vào trong phòng, đã bị hình ảnh ngủ yên ổn của một người một thú trên giường làm cho kinh ngạc.

Đáy mắt hắn không khỏi nóng lên.

Đã bao nhiêu năm rồi, cổ độc trong cơ thể thế tử cứ mười ngày lại phát tác một lần, đều là vào lúc mặt trời nặn mà tái phát, phải đến tận sáng sớm ngày hôm sau mới bình phục.

Việc hưởng thụ giấc ngủ bình yên tới tận bình minh như thế này quả là một ước vọng quá xa vời.

"Thế tử..." Huyền Ngọc thấp giọng gọi một tiếng.

Con ngươi Thanh Mặc Nhan lập tức mở ra, tròng mắt đen trắng rõ ràng tỉnh táo vô cùng, căn bản không giống với người vừa mới tỉnh ngủ.

"Có việc gì?" Hắn ngồi dậy, nhìn về phía con mèo hương vẫn đang hô hô ngủ kia.

"Người ở Đại Lý Tự tới." Thần sắc Huyền Ngọc có chút do dự nói tiếp: "Còn có...Hầu gia phái người qua đây, nói là muốn ngài qua đó một chuyến."

Hẳn là sự việc ngày hôm qua hầu gia đã biết.

Thanh Mặc Nhan ung dung thong thả mặc quần áo rồi nói: "Bên phía phụ thân cứ để từ từ, nếu hắn có hỏi cứ bảo là ta đang bận rộn nhiều công vụ."

Huyền Ngọc nghe lệnh đi xuống an bài.

"Đúng rồi." Thanh Mặc Nhan gọi Huyền Ngọc quay lại, ngoắc ngoắc tay ý bảo hắn lại gần bên người, hai người nói nhỏ một lúc.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh dậy, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Nàng ngửi được một mùi hương bạc hà thanh nhẹ thoải mái.

"Đây là...cỏ bạc hà mèo!"

Bản năng động vật khiến nàng ngửi theo mùi hương rồi nhảy đến trên bàn.

Trên bàn có để một chậu hoa, bên trong trồng là một gốc cây bạc hà mèo.

Như Tiểu Lam dùng đầu cọ cọ, mắt híp hờ lại, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

Đúng lúc này, Thanh Mặc Nhan mang theo mấy người xa lạ đi vào.

Mọi người mới từ cửa bước vào đã nhìn thấy một con mèo hương nhỏ đang vui vẻ ở trên bàn, bộ dáng ngây thơ chất phác đáng yêu cực kỳ.

Mấy người đi theo bên người Thanh Mặc Nhan đều ngây ngẩn cả người, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía hắn mang theo kinh ngạc cùng quái dị.

Bọn họ nhớ rõ vị Đại Lý Tự Thiếu Khanh này trước nay đều không thích mèo a, hơn nữa bởi vì hắn rất thích nuôi Cẩm Lý (cá chép gấm), cho nên đối với người và động vật thích ăn cá hắn đều tỏ ra rất chán ghét.

Như Tiểu Lam ôm trậu hoa ngồi ở nơi đó, giờ phút này, nội tâm nàng đã rơi xuống đáy cốc.

Nàng vừa mới làm cái gì!

Động tác kia, tiếng kêu kia... Chẳng lẽ trong lúc bất tri bất giác, nàng đã đi trên con đường làm sủng vật hơn nữa còn là một đi không trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tại sao lại mê muội mất hết cả lý trí đây?

Như Tiểu Lam gian nan đưa đầu ra khỏi chậu bạc hà mèo, cố gắng tự trấn định chính mình.

Bình tĩnh bình tĩnh, ở trong mắt bọn họ, nàng bất quá chỉ là một loài động vật hết sức bình thường mà thôi, dù có làm ra chuyện gì mất mặt thì mọi người cũng sẽ không để ý.

Thanh Mặc Nhan nhìn nàng một cái, sau đó ngồi xuống đầu tiên, hai người đứng bên cạnh hắn cũng theo quy củ mà lần lượt ngồi xuống.

"Huyền Ngọc, mang sữa dê vào đây." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt phân phó cho Huyền Ngọc đang đứng ở ngoài cửa.

Ngay lập tức, tất cả ánh mắt mọi người lại dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Lỗ tai Như Tiểu Lam run lên, ngồi xổm im lặng không động đậy.

Rất nhanh Huyền Ngọc đã đem vào một chén sữa dê nhỏ.

Như Tiểu Lam có chút do dự, không biết có nên đi qua hay không, ngày thường thời điểm nàng ăn cũng chỉ có mỗi mình Thanh Mặc Nhan ở bên người, nhưng mà bây giờ lại xuất hiện thêm hai người xa lạ...

Cho dù nàng đã bị biến thành động vật, nhưng nội tâm vẫn là một thiếu nữ ngượng ngùng cùng rụt rè.

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn về phía nàng, miệng nói: "Lại đây."

Bụng Như Tiểu Lam kêu lộc cộc một tiếng.

Sao phải khổ cực như vậy a, ở thời điểm này mặt mũi bán được mấy đồng chứ.

Nghĩ đến đây nàng liền vèo một cái chạy qua, ngửi ngửi chén sữa dê, rồi cúi đầu xuống uống.

Đầu lưỡi liếm láp sữa dê khiến trong phòng vang lên tiếng: Bẹp...bẹp...

"Cố tiên sinh, nói tiếp đi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Cố tiên sinh ngẩn người, thật vất vả mới đem được ánh mắt rời khỏi trên người Như Tiểu Lam: "Đêm qua phòng tư vụ của Đại Lý Tự bị cháy, có một ít văn kiện đã bị thiêu đốt mất, nhưng mà lại không thấy bóng dáng người trông coi đâu, ta đã phái người tới nhà hắn tìm, mới biết đã ba ngày rồi hắn không về nhà."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày: "Có điều tra rõ văn kiện nào bị cháy không?"

Cố tiên sinh nhìn về phía đồng liêu ở bên cạnh: "Ta cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đã kiểm tra qua, cũng không có khuyết thiếu cái gì... Chỉ là chỗ phòng tư vụ bị cháy, còn phải kiểm kê thêm các văn kiện ở bên dưới mới biết được."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng gật đầu: "Các ngươi tiếp tục tra đi, vậy người mất tích kia là ai?"

"Là người mới tới nhậm chức." Cố tiên sinh nói.

Thanh Mặc Nhan trầm tư, tiện tay cầm một khối điểm tâm lên, đem nó bẻ nát rồi cho vào trong chén nhỏ trước mặt Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam ăn uống không ngừng, nhưng đôi tai lại dựng đứng lên lén nghe bọn họ nói chuyện, chợt thấy Thanh Mặc Nhan đưa điểm tâm cho nàng, nàng liền ra sức mà ăn.

Cố tiên sinh là lục sư ở Đại Lý Tự, cùng với chủ bộ Canh tiên sinh đều là nguyên lão của Đại Lý Tự, từ khi Thanh Mặc Nhan nhậm chức Thiếu Khanh đến nay, bọn họ vẫn là lần đầu tiên thấy hắn chú tâm đến việc khác ngoài việc phá án.

"Đại Lý Tự Chính Khanh theo Hoàng Thượng đi săn thú vẫn chưa về, việc này chỉ có thể thỉnh Thiếu Khanh đại nhân làm chủ."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Ta sẽ cùng các ngươi đi một chuyến."

Cố tiên sinh cùng Canh tiên sinh đứng dậy chuẩn bị lui ra ngoài, trước khi đi, hai người lại nhìn thật sâu về phía mèo hương đang vùi đầu vào ăn ở trên bàn.

"Thế tử!" Huyền Ngọc đột nhiên xuất hiện ở cửa, hạ giọng nói: "Hầu gia phái người tới..."

Cố tiên sinh cùng Canh tiên sinh đã làm quan ở Đại Lý Tự nhiều năm, đều là những người rất tinh tường, vừa nghe thấy lời của Huyền Ngọc liền vội vàng nói: "Vậy chúng ta xin cáo từ trước."

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Ta sẽ qua đó sau."

Như Tiểu Lam vừa mới ăn no nê đã thấy quản gia từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, hầu gia có lệnh, muốn ngài xử lý con mèo hoang gây chuyện kia."

Cái gì?

Lông trên cổ Như Tiểu Lam đều dựng cả lên.

Nàng đây là chọc phải ai, mà người ta lại muốn xử lý nàng.

Quản gia vừa nói xong, nàng lập tức nhảy dựng lên, trực tiếp chạy về phía Thanh Mặc Nhan.

Mắt mèo màu xanh biếc mang theo khủng hoảng cùng bất an.

Thanh Mặc Nhan lại bị ánh mắt của nó làm cho kinh ngạc, nhìn nó không chút do dự chạy đến trước mặt hắn, sau đó nhảy lên trên người hắn, liều mạng dính vào lòng ngực hắn.

Nó như thế nào xác định chính mình nhất định sẽ cứu nó, sự tín nhiệm đến tột cùng này rốt cuộc là xuất phát từ đâu...

Nàng như quả cầu lông dựa vào trong lòng ngực hắn, bộ dáng run bần bật làm một góc nào đó trong đáy lòng hắn lặng lẽ sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nàng là thuốc dẫn?

Toàn bộ cơ thể Như Tiểu Lam đều chui vào trong y phục Thanh Mặc Nhan, chỉ có mỗi cái đuôi lông xù là lộ ra bên ngoài, nhìn qua có chút buồn cười.

Bất quá khi thấy một màn này lại không có ai dám cười ra tiếng.

Bởi vì giây phút này, sắc Thanh Mặc Nhan cực kỳ lạnh lẽo: "Xử lý?"

"Hầu gia phân phó như vậy." Quản gia khẩn trương nói thêm: "Thế tử không thể mê muội mất đi cả ý chí."

Thanh Mặc Nhan xụ mặt lại: "Việc này không cần phụ thân phải lo lắng, tất cả ta đều đã có chủ trương, tất nhiên sẽ không làm mất đi mặt mũi của phụ thân" Nói xong hắn lôi Như Tiểu Lam từ trong lòng ngực ra ngoài.

Như Tiểu Lam trộm nhìn phía sau lưng hắn, chỉ thấy Huyền Ngọc đang ôm trong tay cây bạc hà mèo đứng đó, còn quản gia thì sắc mặt lúc trắng lúc đen, tựa hồ như không biết phải làm sao.

"Chít chít." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Như vậy thật sự sẽ ổn sao? Bởi vì nàng mà chống đối với phụ thân của hắn...

Thanh Mặc Nhan cảm giác được bất an trong ánh mắt nàng, liền duỗi tay ra nhéo nhéo lỗ tai lông xù của nàng: "Vẫn là tự lo lắng cho chính mình đi, sau này đừng có mà tự tiện chạy loạn nữa."

"Chít chít!" Nhất định nhất định! Như Tiểu Lam gật đầu liên tục.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam đi ra khỏi phủ, đến Đại Lý Tự.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn tấm biển được treo ở trên cao bên ngoài Đại Lý Tự, miệng không khỏi mở lớn.

Hảo khí khái a, đây là tòa án ở cổ đại, quả nhiên là nàng đã theo đúng chủ nhân rồi.

Thanh Mặc Nhan mang nàng đi vào Đại Lý Tự, tiến vào trong phòng, Huyền Ngọc lập tức mang cây bạc hà mèo để lên trên cửa sổ.

Thanh Mặc Nhan phân phó: "Đi thỉnh y quan đến đây."

Huyền Ngọc đi một lúc đã thấy từ ngoài cửa bước vào một y quan gương mặt thanh tú.

"Thiếu Khanh đại nhân." Y quan hành lễ: "Ngài lại không thoải mái sao?"

"Không phải." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Trường Hận, ngươi tới bắt mạch giúp ta, thử xem cổ độc có còn hay không."

Y quan ngồi vào đối diện, Thanh Mặc Nhan liền đưa cánh tay qua.

Như Tiểu Lam ngồi xổm ở trên bàn mở to mắt ra nhìn bọn họ.

Ngón tay y quan kia nhìn rất tinh tế và thon dài.

Nàng nhạy bén cảm giác được hắn có chỗ nào đó không đúng, vì vậy liền dịch người qua thêm vài bước, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào y quan.

Bởi vì trên người hắn mặc y phục to rộng, cho nên nàng nhìn không ra được cái gì.

Chỉ là cảm thấy...ngón tay người này căn bản là không giống nam nhân.

Mới nghĩ đến đây, nàng lập tức vươn móng vuốt ra, chuẩn xác ấn tới trước ngực đối phương...

Hảo mềm.

Như Tiểu Lam nheo mắt lại, lại lần nữa ấn xuống.

Không sai, là mềm.

A a a xúc cảm này... Quả nhiên nàng đoán không sai, y quan này là nữ giả nam trang.

Nàng đang say mê ở trong xúc giác mềm mại, chợt cảm thấy không khí hình như có chút gì đó không thích hợp.

Ngẩng đầu lên, thì thấy Thanh Mặc Nhan cùng y quan đều đang nhìn chằm chằm vào nàng, mà móng vuốt của nàng vẫn còn đang để ở trên ngực y quan.

"Thiếu Khanh đại nhân..." Thần sắc y quan xấu hổ.

Thanh Mặc Nhan bắt lấy cổ Như Tiểu Lam, lập tức đem nàng nhấc lên.

"Vật nhỏ này có chút háo sắc." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói: "Ngươi không cần để ý."

Ai háo sắc! Ta đây chỉ là đang kiểm chứng xem vị y quan này có phải là nữ nhân hay không thôi!

Như Tiểu Lam bất mãn kêu chít chít.

Thanh Mặc Nhan lại không để ý đến nàng, tiếp tục nói chuyện với y quan.

"Cổ độc trong cơ thể ta có dấu hiệu bị yếu bớt đi không?"

Y quan lắc đầu: "Lần trước ta đã nói qua, muốn hoàn toàn thanh trừ cổ độc thì việc tất yếu là phải gom đủ mấy loại thuốc dẫn, bằng không sớm muộn gì tâm mạch cũng sẽ bạo liệt mà chết."

Như Tiểu Lam kinh hãi trừng lớn mắt.

Cổ độc này lại lợi hại như thế! Xem ra tùy thời Thanh Mặc Nhan đều có thể bị bỏ mạng, cũng không biết hắn có thể sống thêm được bao lâu nữa.

Trong lòng nàng đang nghĩ ngợi, chợt nghe y quan "Di" một tiếng: "Đây chẳng phải là mèo hương sao?"

"Đúng vậy." Thanh Mặc Nhan đặt Như Tiểu Lam lên trên bàn: "Nó là do Tề Quốc tiến cống tới, lại chạy trốn trong lúc săn thú, cuối cùng bị ta nhặt được."

Y quan duỗi tay ôm Như Tiểu Lam lên.

Không hiểu vì sao, trong lòng Như Tiểu Lam dâng lên một dự cảm không tốt.

Nàng liều mạng giẫy chân sau, ý đồ muốn tránh thoát.

Nhưng mà sức lực của nàng quá yếu, căn bản là tránh không được.

"Không sai không sai, chính là mùi hương này." Y quan hưng phấn nói: "Mùi xạ hương này có thể khắc chế cổ độc ở trên người ngài mặt khác nó cũng là một loại thuốc dẫn, chỉ cần đem mùi hương này tinh luyện ra chế thành túi thơm mang theo bên người, tuy rằng không thể giải độc, nhưng lại có thể khắc thế cổ độc cứ mười ngày lại tái phát một lần của Thiếu Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam hoàn toàn bị cứng đờ lại rồi.

Chế thành túi thơm...

Trong đầu hoàn toàn là cảnh tượng chính nàng bị đồ tể xử lý đến máu chảy đầm đìa.

Không quan trọng, bình tĩnh, bình tĩnh...

Nàng không ngừng tự an ủi chính mình.

Chỉ cần trở về thì sẽ không có việc gì.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 15: Thiếu Khanh đại nhân đe dọa

Y quan Trường Hận ôm mèo hương lên vẻ mặt mang theo hưng phấn: "Thiếu Khanh đại nhân, việc này không nên chậm trễ, hiện tại ngài cứ giao nó cho ta đi, nếu mà

mọi việc thuận lợi, thì ba ngày sau ta nhất định sẽ chế thành công túi thơm."

Mèo hương nhỏ liền cuộn tròn người lại thành một đoàn.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu lật xem hồ sơ vụ án, nhưng ánh mắt lại thường xuyên đảo qua tiểu gia hỏa đang ngồi xổm ở trên bàn.

Nếu so sánh với ngày thường, bây giờ nó có vẻ an tĩnh hơn rất nhiều, uể oải iu xìu gục đầu xuống, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Quả nhiên linh thú không hề giống với chủng loại bình thường, nó hoàn toàn hiểu lời y quan Trường Hận nói là có ý gì.

Chẳng qua...có một chuyện hắn sẽ không nói cho nó biết.

Dù cho phải dùng nó làm thuốc dẫn, thì hắn cũng sẽ không gây tổn thương đến tính mạng của nó.

"Ngươi đang sợ cái gì?" Thanh Mặc Nhan sâu kín hỏi một câu.

Như Tiểu Lam hoảng sợ, kinh ngạc quay đầu nhìn về phía hắn, trong phòng trừ bỏ hắn và nàng ra, thì không có một người nào khác.

Hắn là đang...nói chuyện với nàng?

Thanh Mặc Nhan vươn tay trái ra nhéo nhéo lỗ tai nàng.

Như Tiểu Lam không vui né tránh bàn tay hắn, thân mình hơi run rẩy.

"Ngươi là sợ ta đem ngươi đi làm thành thuốc dẫn sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm vào nàng, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo vẻ nhu hòa.

Như Tiểu Lam không hề chú ý đến, khi nàng nhìn chằm chằm vào mắt hắn, cư nhiên lại nhìn đến ngây dại.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cặp mắt huyết khí kia vẫn còn lưu lại trong đầu nàng đến tận bây giờ, nhìn thẳng vào mắt hắn giống như bây giờ, vẫn là lần đầu tiên.

Nàng không có một chút cố kỵ nào nhìn vào hắn, từ đáy mắt hắn nàng thấy được hình dáng của chính mình, tựa như ảnh ngược đang hiện lên rõ ràng trên mặt hồ.

Bộ dáng ngu si của nàng hiển nhiên đã lấy lòng được hắn.

"Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại bên người ta, thì ta sẽ không lấy đi mạng nhỏ của ngươi." Hắn uy hiếp nói.

Như Tiểu Lam run lên một chút, "chít chít" kêu hai tiếng, đầu nhỏ khẽ gật.

"Chính là nếu ngươi dám có can đảm chạy trốn...đến lúc đó cũng đừng trách ta không khách khí." Hắn vòng tay qua cổ nàng, chỉ cần hắn thoáng dùng sức là có thể bẻ gãy cái cổ của nàng ngay tức khắc.

"Chít chít..." Như Tiểu Lam lập tức làm ra bộ mặt ngoan ngoãn, còn lấy lòng cọ cọ vào tay hắn.

Thanh Mặc Nhan thấy vật nhỏ này hoàn toàn bị hắn dọa sợ, trong lòng cực kỳ đắc ý, cúi đầu tiếp tục xem hồ sơ vụ án, không chú ý đến trong đáy mắt mèo hương chợt lóe lên một tia ánh sáng nhạt.

Hắn không biết là, sự đe dọa vừa rồi của hắn, đã làm mất đi sự tín nhiệm mà nàng dành cho hắn.

"Thiếu Khanh đại nhân, tìm được một chút tin tức của Cát Phú bị mất tích." Cố tiên sinh tiến vào nói.

"Như thế nào?" Thanh Mặc Nhan ngẩng đầu.

"Bốn hôm trước, có người nhìn thấy hắn đi vào Thiên Nhạc Phường (kỹ viện)."

Sau đó Cát Phú liền biến mất, nói cách khác đó là lần cuối cùng hắn xuất hiện trước tầm mắt mọi người.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan ngưng trọng: "Có hỏi thăm được gì nữa không?"

Cố tiên sinh bất đắc dĩ lắc đầu: "Bà chủ Thiên Nhạc Phường cũng không phải là một người dễ nói chuyện, nàng ta nói là không nhớ gì hết."

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát, đột nhiên đóng lại hồ sơ trên tay rồi đứng dậy: "Huyền Ngọc." Hắn gọi ra phía ngoài cửa: "Chuẩn bị ngựa."

Không đợi Như Tiểu Lam kịp phản ứng, cổ nàng đã bị người ta nhấc lên.

Thanh Mặc Nhan đem nàng ôm vào trong lòng ngực.

Đây là muốn đi đâu?

Như Tiểu Lam hồ nghi nhìn mọi người.

Thanh Mặc Nhan nhanh chóng đi ra khỏi cửa Đại Lý Tự, Huyền Ngọc giắt ngựa cung kính đứng ở một bên.

"Thế tử, chúng ta đây là muốn đi đâu?" Huyền Ngọc hỏi.

"Hồng phố, Thiên Nhạc Phường." Thanh Mặc Nhan trả lời lưu loát dứt khoát.

Nghe xong lời này, lỗ tai Như Tiểu Lam lập tức dựng đứng lên.

Nghe qua tên thôi cũng đã biết là loại địa phương gì, nơi phồn hoa của cổ đại, nơi mà tràn ngập mùi phấn son...

Có thể tận mắt nhìn thấy nơi đó, thật là quá kích thích!

Nhìn mèo con trong lòng ngực hưng phấn đến dị thường, khóe miệng Thanh Mặc Nhan không khỏi câu lên: Quả nhiên là một con mèo hương háu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bà chủ Thiên Nhạc Phường

Như Tiểu Lam bị Thanh Mặc Nhan ôm vào trong ngực, một đường đi vào trong Hồng phố.

Trong không khí nồng nặc mùi phấn son.

Như Tiểu Lam nhịn không được hắt xì một cái.

Hảo sặc người.

Nàng dùng móng vuốt che cái mũi lại.

Sau khi biến thành động vật, khứu giác của nàng nhạy bén hơn trước kia rất nhiều, loại mùi hương này thật sự khiến nàng không thể chịu được.

Thanh Mặc Nhan dùng ống tay áo che chở cho nàng.

Có tầng che đậy này, mùi hương nồng nặc kia giảm bớt đi rất nhiều, nhưng mà nó lại khiến cho nàng không thể nhìn thấy quang cảnh bên ngoài, sao nàng có thể cam tâm.

Nhìn vật nhỏ trong lòng hắt xì liên tục, ánh mắt láo liên lại đang nhìn loạn khắp nơi, đôi lông mày Thanh Mặc Nhan liền nhíu lại.

"Không cho nhìn." Hắn lại dùng ống tay áo che khuất tầm mắt của nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam oán giận kêu lên hai tiếng, nhiều mỹ nhân như vậy, không ngắm quá lãng phí.

"Nhìn nhiều sẽ bị đau mắt hột." Thanh Mặc Nhan nói.

Như Tiểu Lam ở trong tay áo hắn lăn tới lăn lui, miệng không ngừng kêu hừ hừ.

Lừa người, có quỷ mới tin ngươi.

Bên tai truyền đến tiếng cười yêu kiều của nữ tử: "Vị công tử này, xin mời vào."

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc bước vào bên trong Thiên Nhạc Phường.

Như Tiểu Lam ở trong ống tay hắn lỗ lực cả nửa ngày cũng không vươn đầu ra được, mệt mỏi nằm xuống thở hồng hộc.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thanh Mặc Nhan để tay lên bàn, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội thò đầu ra ngoài, chuẩn bị tinh thần để ngắm nhóm "muội tử" mỹ lệ ở xung quanh.

"..." Phía đối diện truyền đến thanh âm không mấy tốt lành.

Một con bạch xà to lớn đang bò trườn ở trên bàn, nó ngẩng đầu lên đối diện với bọn họ rồi thè cái lưỡi đỏ chót ra.

Rắn!

Cả người Như Tiểu Lam lập tức bị nổ tung, nàng vèo một cái chạy lên trên vai Thanh Mặc Nhan, trốn ở phía sau hắn.

Thanh Mặc Nhan yên lặng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, bạch xà kia liền duỗi người bò qua, lưỡi đỏ tươi cứ thò ra lại cho vào liên tục.

"Thiên Nhạc Phường xảy ra chuyện, sao có thể tránh thoát được ánh mắt của Nhuận Nhi tỷ." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói, căn bản không thèm chú ý tới bạch xà ở trước mặt.

Ngoài cửa truyền đến tiếng cười khanh khách của nữ tử.

"Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, chúng muội muội mau đi chuẩn bị trà ngon lại đây."

Như Tiểu Lam từ phía sau Thanh Mặc Nhan vươn đầu ra nhìn, chỉ thấy từ ngoài cửa bước vào một nữ tử trang điểm diễm lệ, nhìn qua hẳn là mới hơn hai mươi tuổi, dáng người đầy đặn, xiêm y trước ngực bị căng ra giống như sắp nổ tung đến nơi.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhìn lại ngực mình.

Vùng đất bằng phẳng.

Đáng chết, nàng như thế nào lại quên, hiện tại nàng cũng chỉ là một con mèo hương mà thôi, làm gì có bộ ngực chứ.

Thanh Mặc Nhan cũng không chú ý tới sự mất mát của tiểu gia hỏa đang trốn ở phía sau hắn, nhưng ngược lại nữ tử ở đối diện đã nhìn thấy hết một màn thú vị vừa rồi.

"Nha, thật là một tiểu gia hỏa đáng yêu." Nhuận Nhi tỷ tiến tới muốn xoa đầu Như Tiểu Lam.

Trong miệng Như Tiểu Lam lầm bầm, trực tiếp né tránh tay nàng.

"Ai? Còn nhỏ như thế mà đã biết cự tuyệt người." Nhuận Nhi tỷ ngoài ý muốn nói: "Vật nhỏ đáng yêu như thế, không bằng Thiếu Khanh đại nhân hãy tặng nó cho ta đi."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra phía sau đem Như Tiểu Lam kéo ra, lại đặt lên trên đùi.

"Những thứ khác đều có thể, nhưng chỉ có cái này là không được, vụ việc Cát Phú ngươi cứ nói ra một cái giá đi."

Nhuận Nhi tỷ che miệng cười: "Ta cũng không thiếu bạc, ta chỉ cảm thấy Tiểu Ngoan rất cô đơn, cho nên muốn tìm một người bạn cho nó mà thôi."

Nàng vừa mới nói xong, bạch xà trên bàn kia liền bò về phía nàng, quấn quanh ở trên cánh tay nàng.

Con rắn này tên là Tiểu Ngoan?

Như Tiểu Lam thoáng cái rùng mình, muốn lưu lại nàng làm bạn với nó?... Nói đùa gì vậy, nói không chừng nàng sẽ bị nó nuốt chửng lúc nào không biết mất.

"Ta nhớ rõ tháng trước ở phụ cận Hồng phố có xảy ra một số án mạng, vẫn luôn bị đọng lại ở trong nha môn, tháng này có lẽ phải xử lý cho xong." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói.

Như Tiểu Lam cảm thấy lời này mang theo mười phần áp lực.

Nhuận Nhi tỷ ánh mắt lưu chuyển, trên mặt lộ ra tươi cười sáng lạn: "Thiếu Khanh đại nhân muốn biết những gì, cứ việc nói."

Như thế đã thỏa hiệp? Trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi nổi lên kinh ngạc, quả nhiên trong lúc tra án còn có những chỗ trắng đen lẫn lộn.

"Tư vụ Cát Phú Đại Lý Tự bốn ngày trước đã từng đến chỗ ngươi, lúc đó bên người hắn có ai khác không? Hắn rời đi vào thời điểm nào?"

Thanh Mặc Nhan liên tiếp hỏi ra mấy câu, Nhuận Nhi tỷ lại không một chút hoang mang, gọi một muội tử Thiên Nhạc Phường khác vào trả lời.

Như Tiểu Lam không có tâm tư nghe bọn họ nói chuyện, lực chú ý của nàng đều dồn hết vào mấy món điểm tâm ở trên bàn.

Có một đĩa hoa quế đường, nàng rất muốn nếm thử qua, nhưng mà con bạch xà kia lại ở gần đó, hại nàng không dám đi qua ăn vụng.

Liền ở lúc nàng đang bực bội đến nghiến răng nghiến lợi, thì chợt thấy bên ngoài cửa sổ hiện lên một đạo thân ảnh.

Nàng nhìn qua thử thăm dò, thì thấy bên ngoài cửa sổ lộ ra nửa gương mặt xanh trắng không có một chút huyết sắc...

Đây là thứ quái quỷ gì!

Như Tiểu Lam toàn thân căng thẳng, như gặp đại địch.

"Người nào!" Nhuận Nhi tỷ kêu lên một tiếng, bạch xà Tiểu Ngoan bị nàng vứt ra, xông thẳng ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Dấu chân kỳ quái, con rối mặt ngọc

Bạch xà bị bà chủ Thiên Nhạc Phường ném ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, Thanh Mặc Nhan cũng ôm theo Như Tiểu Lam xông ra ngoài.

Như Tiểu Lam khẩn trương trừng lớn mắt, nhưng mà ở phía dưới cửa sổ cũng chỉ có mỗi mình bạch xà đang nằm ở đó, trừ nó ra, cũng không thấy xuất hiện bất cứ người khả nghi nào.

"Sao lại như thế này...chẳng lẽ là do ta nhìn nhầm?" Nhuận Nhi tỷ vươn tay ra, bạch xà liền thuận thế leo lên cổ tay nàng.

"Không phải." Thanh Mặc Nhan một tay ôm Như Tiểu Lam ngồi xổm xuống.

Trên mặt đất ngoài cửa sổ còn lưu lại một dấu vết mơ hồ.

Như Tiểu Lam nhớ tới vừa rồi nhìn thấy một gương mặt xanh trắng không có chút máu ở bên ngoài cửa sổ, liền kêu chít chít ầm lên.

Đây thật sự không phải ảo giác, ta cũng nhìn thấy!

Chính là không có ai hiểu nàng đang nói gì.

Nhuận Nhi tỷ thò người qua nhìn kỹ, kỳ quái hỏi: "Đây là cái gì?"

Kia như là một đôi dấu chân nho nhỏ, chẳng qua là nó quá nhỏ, nếu không nhìn kỹ căn bản sẽ không phát hiện ra.

"Vẫn là ta nhìn nhầm đi." Nhuận Nhi tỷ nói.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày lại: "Vừa rồi ngươi nói Cát Phú là tự mình rời khỏi Thiên Nhạc Phường?"

"Đương nhiên là tự hắn rời đi, nơi này của chúng ta cũng không thu dưỡng người rảnh rỗi." Nhuận Nhi tỷ cười duyên nói: "Hơn nữa hắn cũng không tính là đến để mua vui... Hắn chỉ gọi Hồng Lăng cô nương lên bồi rượu, ước chừng một canh giờ sau đã đi rồi."

Hồng Lăng đứng ở bên người Nhuận Nhi tỷ, gật đầu nói: "Hôm đó Cát Phú chỉ gọi lên hai vò rượu, khi nô gia đánh đàn thì thấy hắn có chút thất thần, sau đó có người gõ cửa ở bên ngoài, Cát Phú tự mình đi ra mở cửa, họ đứng ở ngoài không biết là đã nói những gì, sau khi quay lại nhìn hắn như người say, vẫn luôn nằm ghé ở trên bàn, nô gia thấy hắn như vậy liền đi lấy canh giải rượu cho hắn, nhưng mà khi quay lại thì đã không thấy hắn đâu nữa."

Manh mối cứ như thế bị chặt đứt?

Như Tiểu Lam nhìn thấy trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan lộ ra tia thất vọng, vì thế dùng móng vuốt xoa nhẹ lên trên mu bàn tay hắn.

Cảm giác được sự ấm áp từ mu bàn tay truyền đến, Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn qua.

Mắt mèo màu xanh biếc sáng lấp lánh, mang theo lo lắng không chút nào che dấu.

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo lỗ tai nó, xúc cảm thật tốt, cũng không biết tại sao, áp lực trong lòng hắn đã vơi đi một chút.

"Đúng rồi!" Hồng Lăng cô nương như là nhớ tới cái gì: "Thời điểm Cát Phú rời đi, từng làm rơi lại một thứ, nó vẫn luôn ở chỗ ta, nếu hôm nay Thiếu Khanh đại nhân đã tới, thì hãy mang nó đem đi đi."

"Là đồ vật gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Chỉ là một con rối thôi." Một lúc sau, Hồng Lăng cô nương đã đem vật kia giao cho Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người.

Đó là đồ chơi của tiểu hài tử, trên người nó mặc y phục bằng vải bông, thân thể chỉ cao hơn Như Tiểu Lam một chút.

Chỉ là một con rối bình thường như vậy, nhưng gương mặt lại được điêu khắc từ bạch ngọc, nhìn qua làm cho người ta cảm thấy có chút quái dị.

Thanh Mặc Nhan cầm con rối lên xoay đi xoay lại, mày hơi nhíu lại.

Theo hắn biết, nhà họ Cát tuy khá giả nhưng lại không có con nối dõi.

"Đây thật là do hắn để lại?" Thanh Mặc Nhan có chút không thể tin được.

"Không sai." Hồng Lăng gật đầu.

Nhuận Nhi tỷ khinh thường nói: "Chỉ cần là đồ vật mà khách nhân làm rơi, các muội tử trong phường các đều sẽ giữ gìn cẩn thận giúp họ, các nàng tuyệt đối sẽ không có sai sót."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Một khi đã như vậy, ta sẽ đem nó về trước."

Thanh Mặc Nhan một tay cầm rối gỗ, một tay ôm Như Tiểu Lam rời khỏi Thiên Nhạc Phường.

Thời điểm muốn lên ngựa, hắn đưa con rối sang tay bên kia, khiến nó đụng phải người Như Tiểu Lam.

Tức thì, Như Tiểu Lam cảm thấy được có một cỗ âm phong đang đánh úp về phía nàng, khiến cho toàn bộ lông trên người nàng đều dựng cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Là tranh sủng hay là muốn đổi chủ?

Thanh Mặc Nhan đang muốn lên ngựa, chợt thấy vật nhỏ ở trong lòng liều mạng dãy dụa.

Quả cầu lông hưu một cái nhảy ra khỏi ngực hắn.

"Vật nhỏ?"

Như Tiểu Lam nhảy từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra ngoài, bốn chân chạm đất, lông trên người đều dựng cả lên.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan gọi nàng, thần sắc có chút không vui.

Trong cổ họng mèo hương phát ra tiếng gầm gừ, thanh âm mang theo sự uy hiếp, nhất quyết không chịu đến gần Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đành phải xuống ngựa, vốn định tiến tới ôm vật nhỏ kia lên, kết quả động tác của mèo hương còn nhanh hơn, nó nhảy đi tránh khỏi tay hắn.

Thanh Mặc Nhan bắt phải không khí, thấy tiểu gia hỏa một lần nữa lùi về phía sau, trong lòng liền nổi lên một trận bực bội không biết lý do.

"Đứng ở đó không được nhúc nhích." Thanh âm hắn có chút lạnh.

Đây vẫn là lần đầu tiên, vật nhỏ đối với việc đến gần của hắn sinh ra sự bài xích, làm trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Kỳ thật không phải Như Tiểu Lam không muốn đến gần hắn, mà là bởi vì trên tay hắn đang cầm con rối kia, từ trên người nó tản mát ra một loại âm khí vô hình, khiến cho nàng sởn cả tóc gáy.

Nếu mà đổi lại là người bình thường thì sẽ không để ý, nhưng nàng từ nhỏ lớn lên cùng ông nội, đã sớm học được cách phân biệt thứ gì là tốt thứ gì là xấu, ngay cả ông nội cũng thường khoe khoang trước mặt người khác, nói nàng cực kỳ thông minh, tương lai có thể kế thừa sự nghiệp của ông...

Loại hơi thở âm lãnh kiểu này khiến cho nàng cảm thấy vô cùng khó chịu, nhưng nhìn khắp bốn phía, trừ nàng ra cũng không có ai khác chú ý tới điểm này.

Ngay cả Thanh Mặc Nhan cũng không cảm nhận được bất luận cái gì khác thường.

Lúc này, bên cạnh truyền đến thanh âm cười duyên của nữ tử: "Mèo con hảo đáng yêu, cư nhiên lại đi tranh sủng cùng một con rối."

"Bé ngoan, không bằng ngươi đi theo chúng ta đi, chúng ta nhất định sẽ sủng ngươi hết mực." Các cô nương Thiên Nhạc Phường cười hì hì nói ra những lời khiêu khích về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam ngẩn người.

Ý tưởng đổi chủ nhân không phải nàng chưa bao giờ nghĩ qua, tuy rằng Thanh Mặc Nhan đối xử với nàng rất tốt, nhưng chính là sau khi nghe thấy lời nói của y quan ở Đại Lý Tự, thì trong lòng nàng đã bắt đầu sinh ra bất an.

Nàng không muốn bị biến thành thuốc dẫn của Thanh Mặc Nhan.

Vốn dĩ bị biến thành mèo đã đủ bi thảm rồi, nếu còn trở thành vật tế cho người khác nữa, thì thật sự nàng sẽ chết không nhắm mắt mất.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy sự do dự trong đôi mắt vật nhỏ, nó thật sự có ý nghĩ đi theo người khác ư?

Giơ tay ném con rối cho Huyền Ngọc, Thanh Mặc Nhan trực tiếp bước về phía nàng.

Như Tiểu Lam đang đặt hết lực chú ý trên người các cô nương Thiên Nhạc Phường, đột nhiên nàng thấy trước mắt mình tối sầm lại, ngẩng lên liền thấy thân ảnh to lớn của Thanh Mặc Nhan đang chặn hết tầm mắt nàng.

Hắn từ trên cao nhìn xuống quả cầu lông nhỏ trên mặt đất: "Như thế nào, đã chán ở bên cạnh ta?"

Ngữ khí mang theo hàn băng, làm thân mình Như Tiểu Lam khẽ run.

"Chít chít..." Nàng vô lực giải thích, đồng thời nhìn về phía con rối trong tay Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan không cho phép nàng phân trần, trực tiếp nắm lấy cổ nàng nâng lên đến trước mặt hắn.

"Chẳng lẽ ngươi thực sự đang tranh sủng cùng với cái vật vô tri vô giác kia?"

Ta tranh sủng mới lạ!

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ chửi thầm, đồ vật kia trên người chứa đến mười phần âm khí, nàng mới không muốn chạm vào nó đâu.

"Chít chít." Dù sao cũng không giải thích cho hắn hiểu được, chi bằng cứ đơn giản cho qua đi.

Thanh Mặc Nhan nheo mắt đánh giá nàng, trong con ngươi đen trắng rõ ràng tràn đầy băng hàn.

Như Tiểu Lam bị hắn nhìn đến trong lòng phát hoảng.

"Nhớ cho rõ ngươi là sủng vật của ai, nếu dám phản bội thì đừng trách ta không khách khí." Thanh Mặc Nhan cảnh cáo nói.

Như Tiểu Lam gục đầu xuống, một bộ dáng nhận sẵn vận mệnh.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng nhảy lên ngựa, mang theo Huyền Ngọc trở về Đại Lý Tự.

Dọc theo đường đi, Như Tiểu Lam thường quay đầu lại nhìn trộm Huyền Ngọc đang đi phía sau Thanh Mặc Nhan.

Con rối kia vẫn đang nằm trong tay Huyền Ngọc, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc không mang theo chút biểu tình gì.

Như Tiểu Lam híp mắt lại cảnh giác, nàng nhìn chằm chằm vào nó cả nửa ngày trời cũng không thấy bất luận dị thường nào, vì thế liền hậm hực quay đầu đi.

Ở thời điểm nàng vừa quay đầu đi, đôi mắt con rối dần dần cong lên thành một đường vòng cung...

Nhìn qua hết sức quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Làm một con mèo hương thật quá mức ưu thương

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam trở về Đại Lý Tự.

Việc đầu tiên hắn làm là gọi chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh đến, đem con rối kia ra cho bọn họ xem qua.

"Đây là vật mà Cát Phú lưu lại Thiên Nhạc Phường?" Cố tiên sinh kinh ngạc nói.

"Đúng vậy, các ngươi đã bao giờ nhìn thấy nó chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Con rối kia nằm ở trên bàn, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc phiếm lên chút ánh sáng nhàn nhạt.

Cố tiên sinh lắc đầu: "Cát Phú là một người thật thà, từ khi nhậm chức ở Đại Lý Tự đến nay chưa gây ra bất kỳ tai họa gì, cũng chưa từng nghe nói qua hắn có ham mê không đứng nào."

Canh tiên sinh nhìn qua con rối rồi liên tục nhíu mày: "Có phải là do Thiên Nhạc Phường nhầm rồi không?"

"Sẽ không." Thanh Mặc Nhan vô cùng quả quyết.

Thấy mấy người ở trong phòng nói chuyện, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội nhảy ra ngoài.

Đối với nàng mà nói, không khí ở trong phòng quá mức nặng nề, hơn nữa con rối kỳ quáy kia cũng đang ở đó, khiến cho nàng cảm thấy không được thoải mái.

Sau khi đám người Cố tiên sinh rời đi, sắc trời bên ngoài cũng đã tối xuống.

Thanh Mặc Nhan xong hết việc mới phát hiện ra không thấy mèo hương đâu.

"Vật nhỏ đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc đang đứng ở cửa, ngữ khí mang theo lo lắng.

"Ở bên ngoài hậu viện." Huyền Ngọc thành thật nói.

Mấy ngày nay, hắn cảm thấy con mèo hương này càng ngày càng chiếm vị trí quan trọng trong lòng thế tử, cho nên vào thời điểm mèo hương nhảy ra ngoài cửa sổ, hắn liền nhìn chằm chằm vào, sợ là nếu để lạc nó, sẽ khiến cho thế tử tức giận.

Thanh Mặc Nhan đứng dậy đi ra khỏi cửa, lúc này sắc trời đã gần tối, đáng ra bọn họ đã sớm hồi hầu phủ rồi, nhưng hắn lại chậm chạp không muốn trở về.

Bởi vì đối với hắn, buổi tối ở nơi nào cũng như nhau mà thôi.

Nếu trở về hầu phủ sẽ khó tránh khỏi việc phải đi gặp phụ thân, mấy năm nay phụ thân đối với hắn càng thêm nghiêm khắc, cho nên bây giờ dù bọn họ có gặp nhau thì cũng đã không còn lời gì để nói với nhau.

Huyền Ngọc giơ tay chỉ lên mái hiên.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới phát hiện, trên mái hiên có một quả cầu lông màu đen, đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm lên không trung không chớp mắt, nhìn bộ dáng kia của nó, giống như đang tự hỏi về một vấn đề khó giải quyết nào đó.

Một con mèo hương trong đầu có thể chứ đựng rất nhiều vấn đề?

Bất quá vào lúc này, bất kể là ai nhìn thấy một màn này cũng đều sẽ tâm sinh nghi hoặc.

Bởi vì con mèo hương ở trên mái hiên kia, ánh mắt của nó đang tỏa ra thần sắc quá mức đau thương.

Như Tiểu Lam nhìn chiều hôm dần dần tắt trong không chung, trong lòng liền khẽ thở dài: Những ngày như vậy nàng còn được trải qua bao lâu?

Tuổi thọ của một con mèo hương nhiều nhất cũng chỉ được mười mấy năm, cũng không biết sau khi nàng chết có thể trở lại thế giới hiện đại hay không, thân thể của nàng không biết còn ở đó hay không.

Chỉ sợ gia sản của lão gia tử đã sớm bị tam thúc lấy đi.

Ông nội, thật xin lỗi người, con đã không thể giúp người bảo vệ những bảo bối đó...

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy thương tâm, đôi mắt màu xanh không khỏi nổi lên một tầng hơi nước.

Ô ô ô...ta phải làm sao bây giờ, phải như thế nào mới có thể rời đi khỏi cái nơi quái quỷ này đây...

"Vật nhỏ." Một thanh âm quen thuộc vang lên đánh gãy suy nghĩ của nàng.

Theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở dưới mái hiên, ánh chiều tà hoàng hôn chiếu xuống, y phục thêu đồ án vân hạc trên người hắn như được tô thêm một tầng kim phấn nhàn nhạt, rực rỡ lấp lánh.

Như Tiểu Lam nhìn đến ngây người, tròng mắt quên cả chớp động thẳng tắp nhìn chằm chằm vào hắn, bộ dáng ngu ngơ đáng yêu cực kỳ.

Thanh Mặc Nhan tinh tường nhận thấy được trong ánh mắt vật nhỏ mang theo sự si mê.

"Quả nhiên là tiểu gia hỏa háu sắc." Thanh Mặc Nhan cười khẽ lên tiếng.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, không nghĩ tới Thiếu Khanh đại nhân thường ngày mặt không mang theo chút biểu tình khi cười lên lại đẹp đến thế.

Trong lòng nàng không khỏi than thở: Nếu không phải gia hỏa này muốn mang ta đi làm thuốc dẫn, thì thật đáng giá để ta yêu mến hắn một phen.

Bất quá rất nhanh tâm tình của nàng đã bị hiện tại tàn khốc tạt cho một gáo nước lạnh.

Thân thể nàng bây giờ là động vật, với cái bộ dáng này nàng căn bản không thể đi đùa giỡn nam tử nhà người ta được a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Hắn sẽ tin tưởng nàng sao?

Đêm hôm đó, Thanh Mặc Nhan không hồi hầu phủ, mà là trực tiếp nghỉ ngơi ở Đại Lý Tự.

Như Tiểu Lam đi theo ăn cơm chiều với hắn, rồi mới cuộn tròn người hô hô ngủ ở trên bàn.

Có lẽ bởi vì tuổi tác thân thể này còn quá nhỏ, cho nên thời gian ngủ của nàng thường ngày đều rất dài, Thanh Mặc Nhan đã sớm nhìn mãi thành quen, nên cứ tùy ý để cho nàng ngủ, hắn lại bận rộn xử lý hồ sơ vụ án, thẳng đến đêm khuya hắn mới bế Như Tiểu Lam vào trên giường bên trong thư phòng ngủ tạm.

Ngủ đến nửa đêm, Như Tiểu Lam lại đột ngột tỉnh giấc.

Lỗ tai giật giật, nàng nghe được thanh âm sàn sạt rất nhỏ ngoài cửa sổ.

Không giống với tiếng gió thổi vào lá cây...

Từ trong lòng Thanh Mặc Nhan lặng yên chui ra, nàng nhảy cái xuống giường, đi thẳng về hướng cửa sổ.

Bên ngoài tối đen như mực, tuy rằng trong vườn có treo nhiều đèn lồng, nhưng ánh sáng hiện ra vẫn rất lờ mờ.

Cũng may mắt nàng có thể thích ứng với bóng tối, đôi mắt màu xanh biếc mang theo rực rỡ cùng lấp lánh.

Trong bóng đêm u ám, một thân ảnh thấp bé đang chậm rãi di chuyển, hướng về phía đông đi đến.

Như Tiểu Lam không khỏi mở to mắt.

Đó là cái gì?

Nàng cong sống lưng lại, thả người nhảy ra ngoài, vững vàng rơi xuống mặt đất.

Tuy rằng nàng không thấy rõ đồ vật kia, nhưng bất quá nàng lại có thể cảm nhận được một cỗ hơi thở âm lãnh.

Nó tuyệt đối không phải là thứ tốt lành gì!

Như Tiểu Lam bước chân nhẹ nhàng, đi về hướng đông theo cỗ hơi thở kia.

Nàng vừa mới nhảy ra khỏi cửa sổ, Thanh Mặc Nhan ở trên giường đột nhiên mở bừng mắt ra.

Kỳ thật từ lúc mèo hương nhảy xuống giường thì hắn đã tỉnh, chẳng qua là hắn muốn biết vật nhỏ này rốt cuộc là đang tính toán cái gì, cho nên hắn mới giả bộ ngủ.

Ngồi dậy, Thanh Mặc Nhan khoác thêm một kiện áo choàng, lặng yên ra khỏi cửa.

Ban đêm ở Đại Lý Tự rất an tĩnh, trừ bỏ quan sai gác đêm ra, thì nơi nơi đều là tối đen và yên tĩnh.

Hắn theo sau mèo hương một đường đi vào sân phía đông.

Nơi này là thư phòng của Đại Lý Tự Chính Khanh, thời điểm Thanh Mặc Nhan nhìn thấy Như Tiểu Lam nhảy vào trong phòng qua đường cửa sổ, ánh mắt liền hơi ngưng trọng.

"Người nào!" Phía xa truyền đến ánh sáng của đèn lồng.

Thanh Mặc Nhan đứng yên một chỗ, không hề nhúc nhích.

Ánh sáng đèn lồng càng ngày càng gần, hai gã gác đêm đến trước mặt xem xét, khi thấy rõ là Thanh Mặc Nhan thì đều trở nên hoảng sợ.

"Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân...đã muộn như vậy rồi, ngài tới đây là có việc gì?"

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn về phía thư phòng của Chính Khanh, buồn bã nói: "Các ngươi có phát hiện ra dị thường gì không?"

Hai gã gác đêm mờ mịt lắc đầu.

Đúng lúc này, trong thư phòng truyền ra một tiếng kêu to bén nhọn, nghe giống như là dã thú đang cắn xé lẫn nhau.

Hai gã gác đêm chưa kịp phản ứng, Thanh Mặc Nhan đã như một cơn gió vọt vào trong phòng.

Một trận gió âm lãnh ập đến trước mặt.

Thanh Mặc Nhan nhịn không được rùng mình một cái.

Hai gã gác đêm theo sát sau lưng hắn, cũng bị cỗ âm phong này thổi cho toàn thân run rẩy.

"Thiếu Khanh đại nhân, đây là..."

Nương theo ánh sáng đèn lồng, ba người mới thấy rõ tình hình trong phòng.

Trên thư án một mảnh hỗn độn, một đôi mắt màu xanh biếc lóe lên ánh sáng.

"Thiếu Khanh cẩn thận!" Hai gã gác đêm rút đao trên eo ra.

"Dừng tay." Thanh Mặc Nhan quát bảo bọn họ dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh kia rồi đi qua.

"Chít chít?" Một tiếng kêu non nớt phát ra trong đêm tối.

"Lại đây." Thanh Mặc Nhan vươn tay ra.

"Chít chít!" Nàng lùi về phía sau, tránh đi hắn.

"Ta bảo ngươi lại đây, không nghe thấy sao?" Ngữ khí hắn lạnh đi ba phần.

Hai người gác đêm giơ cao đèn lồng lên, thì thấy trên bàn có một con mèo hương nhỏ màu đen, ở dưới chân nó, đang dẫm lên một con rối, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc gục hẳn sang một bên, nhìn qua có chút chật vật.

Trên mặt đất rơi lung tung toàn là hồ sơ, trong phòng hỗn độn đến không chịu nổi.

"Mèo hoang ở đâu tới!" Người gác đêm cả kinh nói: "Nó dám làm loạn hết hồ sơ của Chính Khanh đại nhân."

Như Tiểu Lam đứng ở nơi đó, đại não trống rỗng.

Mấy thứ này không phải do nàng làm, chẳng qua...Thanh Mặc Nhan sẽ tin tưởng nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sẽ không phải là gặp quỷ đi?

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống Như Tiểu Lam, con ngươi đen trắng rõ ràng lạnh toát giống như mặt hồ bị đóng băng, không hề mang theo bất cứ biểu tình gì.

"Ta không muốn nói lại thêm một lần nữa, mau lại đây." Hắn ra mệnh lệnh.

Như Tiểu Lam không tình nguyện buông con rối dưới chân ra.

Con rối gỗ gục đầu xuống, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc mang theo biểu tình cứng đờ.

"Là ngươi mang nó tới nơi này?" Thanh Mặc Nhan chất vấn.

"Chít chít!" Trong lòng nàng dâng lên một trận hốt hoảng.

Nàng có chút hối hận, đáng ra vừa rồi nàng không nên tới đây một mình, hiện tại dù nàng có trăm cái miệng cũng không giải thích rõ được, bởi vì sẽ không có ai tin tưởng tất cả những việc xấu xa này đều là do con rối kia gây ra.

"Thiếu Khanh đại nhân, hồ sơ bị hủy, đến khi Chính Khanh đại nhân trở về chúng ta biết ăn nói như thế nào đây?" Một người gác đêm lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan làm lơ bọn họ, lạnh lùng liếc mắt nhìn đống hồ sơ trên mặt đất.

"Là ngươi làm sao?" Hắn nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam dùng sức lắc đầu.

"Nếu nó đã nói không phải, thì chắc chắn không phải là do nó làm." Thanh Mặc Nhan tiến đến đem nàng bế lên.

"Thiếu Khanh đại nhân...này..." Hai gã gác đêm mang theo vẻ mặt khó xử.

Thư phòng của Chính Khanh đại nhân bị biến thành cái bộ dạng này, bọn họ cũng có trách nhiệm, nhưng mà đầu sỏ gây chuyện lại bị Thanh Mặc Nhan mang đi.

Hai chân trước của Như Tiểu Lam bám trên đầu vai Thanh Mặc Nhan, ánh mắt không dám tin nhìn vào gương mặt hắn.

Hắn tin tưởng nàng đến thế sao? Thư phòng loạn thành như vậy, mà nàng lại là vật sống duy nhất ở trong đó, dù có là ai đi chăng nữa, thì cũng sẽ không tin tưởng tất cả những việc này không có chút liên quan nào đến nàng.

"Chít chít..." Quả nhiên tình chủ tớ trong truyền thuyết vẫn còn tồn tại.

Nàng chủ động dùng đầu cọ cọ vào cằm hắn.

Vật nhỏ vì được hắn tín nhiệm mà tâm sinh cảm kích, rất tốt.

Thời gian bọn họ ở chung với nhau mặc dù không nhiều, nhưng hắn tin tưởng một con mèo hương tràn đầy linh tính như vậy, sẽ không vô duyên vô cớ làm ra những chuyện như thế.

Sau khi trở lại thư phòng, hắn lập tức gọi chủ bộ Canh tiên sinh tới, phái hắn đi điều tra thực hư sự việc về những hồ sơ bị tổn hại ở thư phòng Chính Khanh.

Canh tiên sinh ngáp một cái rồi chạy đi làm nhiệm vụ, đến tận hừng đông mới kiểm kê xong một lượt đống hồ sơ kia.

"Hồ sơ đều đủ cả, có bốn bộ bị tổn hại nghiêm trọng, bất quá vấn đề này cũng không tính là lớn, có lục sự Cố tiên sinh ở đây, nói hắn bắt trước bút tích trong hồ sơ, sao chép ra phần khác là được." Canh tiên sinh hồi bẩm tình hình.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm lên bàn, con rối kia đang nằm ở nơi đó.

"Canh tiên sinh, ta nhớ rõ hôm qua con rối này đã bị cho vào nhà kho."

"Vâng..." Canh tiên sinh ngẩn người, bởi vì muốn tìm kiếm Cát Phú bị mất tích, cho nên con rối này đã được coi là vật chứng cho vào nhà kho, lúc đấy chính tay hắn và Huyền Ngọc đã bỏ nó vào đấy.

"Vậy tại sao nó lại xuất hiện ở trong thư phòng của Chính Khanh đại nhân đây." Thanh Mặc Nhan nhíu mày.

Canh tiên sinh hiển nhiên không thể trả lời được vấn đề này: "Bên phía nhà kho đã tra rõ, tối hôm qua không hề có một ai tự tiện tiến vào, chìa khóa cũng đang ở... Bất quá đêm qua bọn họ nói là nhìn thấy con mèo hương của đại nhân xuất hiện trong thư phòng..."

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Ngươi nghĩ là nó trộm con rối kia ra sao?"

Một con mèo hương có bao nhiêu bản lĩnh mà có thể trộm được đồ vật từ trong nhà kho Đại Lý Tự?

Canh tiên sinh lập tức không biết nói gì.

Xác thực, nhà kho ở Đại Lý Tự rất đặc biệt, nếu mà không có chìa khóa, căn bản sẽ không có khả năng đi vào được.

"Đêm qua những quan sai gác đêm đều có mặt đầy đủ, nhưng ai cũng không phát hiện ra điều gì dị thường." Canh tiên sinh bất đắc dĩ nói: "Sẽ không phải là gặp quỷ đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hành tung của con rối

Sau khi Thanh Mặc Nhan cùng Canh tiên sinh bàn bạc chính sự xong, ngoài trời đã là buổi trưa.

Như Tiểu Lam ghé vào trên cửa sổ ngáp liên tục.

Thanh Mặc Nhan cũng bận rộn cả đêm không ngủ, bất quá hắn đã quá quen với việc này, vì thế sau khi tiễn Canh tiên sinh đi thì hắn lại đâm đầu vào làm việc.

Như Tiểu Lam lại ngáp một cái, nước mắt lưng tròng.

Nàng rất muốn ngủ, nhưng cái bụng lại kêu lên không ngừng.

Ngước mắt lên nhìn trộm Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn đang nghiêm túc xem xét hồ sơ, giống như hoàn toàn quên đi sự tồn tại của nàng.

"Ọc ọc..." Bụng lại vô tình kháng nghị.

Như Tiểu Lam liếm liếm miệng, không có biện pháp, chủ nhân đã không cho đồ ăn, thì nàng chỉ có thể tự mình đi tìm.

Xoay người, nhảy nhanh ra ngoài cửa sổ.

Huyền Ngọc đi đến cửa, bỗng thấy một đạo hắc ảnh chợt lóe qua, chờ đến khi hắn ổn định lại khay cơm trên tay, thì đạo hắc ảnh kia đã không thấy đâu.

"Thế tử, dùng cơm đi." Huyền Ngọc khuyên nhủ.

Thanh Mặc Nhan buông bút xuống, đột nhiên phát hiện cửa sổ ở đối diện trống không.

"Vật nhỏ đâu?"

Huyền Ngọc để khay cơm xuống: "Vừa rồi đã chạy ra ngoài."

Đôi mày Thanh Mặc Nhan nhăn lại.

Ăn cơm đối với tiểu gia hỏa kia là một việc vô cùng quan trọng, nó như thế nào đến ăn cũng không màng mà chạy đi?

"Tìm nó trở về." Thanh Mặc Nhan nói, không biết tại sao khi không nhìn thấy vật nhỏ, hắn liền có cảm giác không muốn ăn.

Huyền Ngọc ngoài miệng đáp lời, nhưng trong lòng lại nói thầm: Thế tử cũng quá để ý đến mèo hương đi, nếu người sủng nó chỉ là để khắc chế cổ độc, thì không phải chế thành túi thơm sẽ thuận tiện hơn sao? Còn hơn mỗi ngày cứ phải nhìn chằm chằm vào nó, còn lo lắng là nó sẽ chạy trốn...

Hắn mải nghĩ, khiến bước chân đi ra cũng chậm mất nửa nhịp.

Thanh Mặc Nhan lập tức trầm mặt lại.

Huyền Ngọc thấy thế thì vội vàng đẩy nhanh bước chân, dường như là phi thẳng ra cửa.

Như Tiểu Lam lúc này đã sớm chạy đến trong vườn.

Nàng xoay người vài vòng, ngửi ngửi trong không khí, trong gió ẩn ẩn bay tới mùi hương của đồ ăn.

Mắt nàng lập tức sáng ngời, đi về phía trước theo mùi hương kia, nhảy qua vài bức tường, đi vào một nơi xa lạ trong viện.

Đứng trên đầu tường, nàng nhìn thấy một tạp dịch của Đại Lý Tự đang đẩy một thùng gỗ cơm đi vào trong phòng đối diện.

Như Tiểu Lam nhìn xung quanh, cảm thấy nơi này như là một cái nhà kho.

Từ trên tường nhảy xuống, mới đi đến góc tường, chợt nghe ở cửa đối diện truyền đến thanh âm nói chuyện: "Ai? Sao ngươi lại lấy con rối kia ra khỏi kho? Đây chính là Thiếu Khanh đại nhân buổi sáng nay mới mang về..."

Động tác Như Tiểu Lam cứng lại, đứng im một chỗ.

Bởi vì lông trên người nàng màu đen, cho nên trốn ở chỗ khuất của góc tường cũng không bị ai phát hiện.

Ở phía cửa đối diện đi ra một nam tử tạp dịch, bước chân hắn cứng đờ đi ra ngoài, trên tay còn cầm theo con rối âm khí dày đặc mà nàng ghét nhất.

"Ngươi muốn đi đâu?" Có một tạp dịch khác từ bên trong chạy ra theo.

Nam tử tay cầm con rối kia lại giống như là không nghe thấy, mơ mơ màng màng tiếp tục đi về phía trước.

Như Tiểu Lam lập tức cảnh giác dựng đứng lỗ tai lên, toàn thân căng thẳng, tất cả móng vuốt đều lộ hết ra ngoài.

Nàng còn nhớ rõ ông nội đã từng nói qua, loại âm khí như thế này đều là do dính vô số máu tươi mà có, là vật tà ác đến đáng sợ.

Chỉ tiếc là khi còn ở cùng ông nội, nàng đều không đem việc này để ở trong lòng, bây giờ nhớ lại mới thấy vô cùng hối hận.

Nàng đuổi theo nam tử đang cầm con rối kia, nhưng đến khi ra bên ngoài lại không thấy bóng dáng hắn đâu.

Không phải chứ, nàng ở khoảng cách gần như thế vậy mà bây giờ lại không thấy hắn nữa?

Như Tiểu Lam thoáng ngây người, chợt thấy từ trên đỉnh đầu có một đạo bóng đen chụp xuống.

Nàng ngẩng đầu, sợ hãi nhìn thấy thân thể nam nhân kia đang ngã xuống, trực tiếp đè lên người nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam không ngừng giãy giụa, chính là sức lực bé nhỏ của nàng không thấm vào đâu, căn bản là không thể đẩy được nam nhân kia ra.

Nàng khua loạn hai chân trước, trên mặt đất cào ra mấy đạo dấu vết.

Nam nhân kia giống như đã mất đi hết ý thức, té xỉu trên mặt đất, thân thể nặng như một tòa núi.

Ở thời điểm Như Tiểu Lam tính toán từ dưới thân người nọ chui ra ngoài, nàng nghe được tiếng bước chân đang đến gần.

Con rối kia thế nhưng đang tự mình bước đi những bước chân tập tễnh về phía nàng, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc dưới ánh nắng mặt trời phiếm lên những ánh sáng màu xanh trắng, khóe mắt hơi hơi cong lên tựa như mang theo ý cười ghê người.

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ run lên.

Xong rồi!

Miệng con rối đột nhiên mở lớn, một đạo ánh sáng trắng từ trong bắn ra, lập tức bắn trúng phía sau ót Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được

Như Tiểu Lam bị ánh sáng trắng bắn trúng, chỉ cảm thấy một cỗ âm hàn đang xâm nhập vào trong cơ thể, tứ chi không nghe theo khống chế, giống như có một lực lượng vô hình nào đó đang điều khiển thân thể nàng...

Không xong!

Như Tiểu Lam thầm kêu không ổn.

Nàng quơ quơ đầu nhỏ, cực lực bảo trì thanh tỉnh.

Muốn khống chế thân thể của nàng? Nằm mơ!

Cái thứ vật tà ác không ra gì này nghĩ là có thể chiếm lấy cơ thể nàng, khống chế nàng làm việc cho nó?

Thật là quá coi thường nàng.

Những thứ ông nội đã dậy cho nàng cũng không phải là để giỡn chơi.

Như Tiểu Lam ở trên mặt đất lăn qua lăn lại, đối kháng với cỗ âm hàn trong cơ thể, bất quá nàng đã xem nhẹ một chuyến quan trọng.

Đó là, thân thể nàng bây giờ đã không phải nhân loại, nàng chỉ là một con mèo hương nho nhỏ, hơn nữa còn là một con mèo non nớt không có sức lực...

"Chít chít!" Nàng không ngừng kêu to, thân thể cuộn lại thành một đoàn.

Hảo lạnh!

Nhiệt độ trong cơ thể nàng giảm mạnh, cỗ âm khí kia quá cường đại, nàng đã khống chế cố đem nó đẩy ra bên ngoài, không muốn bị nó điều khiển.

Hai lực lượng cứ thế mà đối đầu, chúng liên lụy lẫn nhau, rơi vào trạng thái giằng co.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên người truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

"Tìm được rồi! Tìm được rồi!"

Đã xảy ra việc gì?

Nàng nỗ lực mở mắt ra, thấy bốn phía xung quanh đứng rất nhiều người, tất cả đều đang nhìn về phía nàng.

Thân ảnh bọn họ như một bức tường, che hết cả ánh nắng mặt trời lại.

"Chít chít." Các ngươi thương xót ta đi, mau lên tránh hết ra.

Chính là lời nàng nói ra lại không ai hiểu được.

Hàn khí trong cơ thể đột nhiên tụ hợp lại ở một chỗ, xông thẳng đến đan điền Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cố tránh thoát, nàng còn nhớ rõ những gì ông nội dậy, miễn cưỡng bảo vệ cho tinh thần tỉnh táo, nhưng mà nhiệt độ trong cơ thể đã bị tiêu hao gần hết, tuy rằng ý thức nàng vẫn còn, nhưng tứ chi đã cứng đờ lại, giống như là gần chết.

"Thiếu Khanh đại nhân!"

Nàng nghe thấy có người vội la lên: "Mèo hương hình như đã không xong rồi."

Ai nói, ta cảm thấy ta vẫn còn có thể cứu được.

Mắt mèo màu xanh biếc khẽ mở to, nhưng lại không phát ra được một chút thanh âm nào.

Đám người tách ra, nàng thấy gương mặt Thanh Mặc Nhan.

Hắn hạ lưng xuống, đem nàng ôm lên.

Thân thể tiếp xúc với nhau làm nàng cảm nhận được ấm áp từ hắn.

Cỗ âm khí kia thế nhưng tản ra hết về phía tứ chi nàng, giống như đang sợ hãi lui về phía sâu trong cơ thể...

"Chít chít." Hảo khổ sở.

Tiếng kêu nàng tuy rằng mỏng manh, nhưng Thanh Mặc Nhan vẫn nghe thấy: "Mau đi gọi Trường Hận đến đây." Hắn vội vàng phân phó.

Khi hắn cúi đầu xuống một lần nữa, thì phát hiện nàng đã nhắm hai mắt lại.

Nếu không phải trên chóp mũi nàng còn mang theo một chút hô hấp ấm áp, hắn quả thật sẽ cho rằng nàng đã tắt thở.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam trở về thư phòng, hắn đi rất nhanh về phía trước, vạt áo quan phục tung bay trong gió, hình tượng trầm ổn hàng ngày đã không thấy đâu, không ít người ở trên đường nhìn thấy đều kinh ngạc không thôi.

"Trường Hận đâu, sao còn chưa tới?" Một lần nữa hắn thúc giục Huyền Ngọc.

"Đã phái người đi gọi." Huyền Ngọc giải thích, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy thế tử nóng vội đến vậy, dù cho y quan Đại Lý Tự có dùng tốc độ nhanh nhất đến đây, thì cũng phải mất chút thời gian.

Thanh Mặc Nhan dùng tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên đầu mèo hương, lúc trước mỗi lần hắn làm như thế, tiểu gia hỏa sẽ thỏa mãn mà nheo đôi mắt lại, bộ dáng phi thường hưởng thụ.

Chính là hiện tại nó lại không hề nhúc nhích nằm ở đó, thân thể lạnh băng.

Vừa rồi trong thư phòng là do hắn không chú ý để cho nó chạy ra ngoài, đã sớm biết nó là vật nhỏ chuyên gây họa, nhưng không nghĩ tới lúc này đây nó lại bị biến

thành cái bộ dạng này.

Nửa sống nửa chết...

Trong lòng hắn không hiểu sao lại thấy khó chịu, còn mang theo một tia sợ hãi.

Nếu vật nhỏ cứ như thế chết đi...

Ý niệm này vừa xuất hiện trong đầu đã bị hắn mạnh mẽ đuổi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Đại Lý Tự không có thú y

Khi y quan Trường Hận bước vào phòng, chỉ cảm thấy không khí bên trong có chút trầm trọng.

Thanh Mặc Nhan đang ôm mèo hương vào trong lòng, mặt như băng sương ngồi im một chỗ.

Huyền Ngọc nôn nóng chạy ra đón hắn: "Y quan, phiền toái ngài xem giúp, kia mèo hương giống như sắp không xong..."

Trường Hận kinh ngạc nói: "Ta đâu phải là thú y."

"Chúng ta cũng không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể thỉnh ngài giúp đỡ." Vẻ mặt Huyền Ngọc mang theo khó xử.

Trường Hận đành phải đi qua, duỗi tay sờ vào quả cầu lông đen trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Trong nháy mắt khi tay chạm đến, Trường Hận liền ngây người.

"Rốt cuộc chuyện này là sao?" Thanh Mặc Nhan nhìn ra được sắc mặt Trường Hận có chút quái dị.

"Nhiệt độ trong cơ thể quá thấp." Trường Hận lắc đầu.

Tinh tế kiểm tra một lần nữa, không phát hiện ra bất cứ ngoại thương nào trên người Như Tiểu Lam.

"Chính là bị thương đến bên trong nội tạng?" Thanh Mặc Nhan hỏi, trong thanh âm mang theo một tia lo lắng.

"Tại sao nó lại bị biến thành cái dạng này?" Trường Hận hỏi.

Thanh Mặc Nhan nhìn về phía Huyền Ngọc, Huyền Ngọc liền đem sự việc phát sinh ở nhà kho kể ra hết.

"Con rối gỗ?" Trường Hận kinh ngạc.

"Đúng...giống như là có người khống chế tạp dịch bên trong Đại Lý Tự, để hắn mang con rối ra khỏi kho, thứ này có tà thuật, vậy nên thế tử đã sai người đem con rối kia đi thiêu."

"Nghe nói Cát Phú mất tích, đây là vật chứng duy nhất hắn lưu lại đi?" Trường Hận tuy thân là y quan, nhưng những sự tình ở trong Đại Lý Tự hắn cũng nghe được không ít.

"Những việc đó để sau này nói." Thanh Mặc Nhan đánh gãy lời nói của hắn: "Trước tiên ngươi hãy chữa khỏi cho vật nhỏ đi."

Trường Hận khó xử nhíu mày liên tục: "Vừa không phải ngoại thương, cũng không phải nội thương, nhưng nhiệt độ trong cơ thể nó lại vô duyên vô cớ thấp đến dọa người, nếu không thể bảo trì nhiệt độ cơ thể, nó sẽ vì lạnh quá mà chết."

"Có dược để trị không?"

Trường Hận lắc đầu: "Ta không phải thú y, thật sự không giúp được, bất quá có chuyện này ta nhất định phải nói cho ngài biết, nếu ngài muốn chế nó làm túi thơm để khắc chế cổ độc thì phải làm khi nó còn sống, nếu để nó chết, mùi xạ hương trên người nó sẽ bị thay đổi, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan rơi xuống trên người quả cầu lông trong lòng hắn.

"Đã biết." Hắn lạnh lùng nói, ngữ khí không chút do dự.

Trường Hận thấy thế liền bất đắc dĩ liếc nhìn Huyền Ngọc, sau đó cáo từ lui ra ngoài.

Huyền Ngọc mang theo vẻ mặt đau khổ đứng ở nơi đó, trong lòng lại sốt ruột hơn ai hết.

"Thế tử, Trường y quan vừa nói..."

"Câm miệng." Trong ánh mắt Thanh Mặc Nhan mang theo sát khí.

Huyền Ngọc không dám nói thêm gì nữa, cúi thấp đầu.

"Tất cả đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan bế mèo hương lên đi vào phòng trong của thư phòng.

Nếu Trường Hận đã nói nó biến thành bộ dạng này không phải là do bị thương, thì chắc chắn vẫn còn nguyên nhân khác nữa, việc hắn có thể làm được bây giờ chỉ là khiến cho nó cảm thấy thoải mái hơn.

Ngón tay lướt qua bộ lông nó, vẫn mượt mà như vậy, chỉ khác là cảm xúc khi sờ qua hoàn toàn là lạnh băng.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay cởi đai lưng quan phục, đem cổ áo mở ra, rồi thật cẩn thận đem mèo hương đặt vào bên trong.

Cảm nhận được ấm áp, Như Tiểu Lam vô ý thức kêu rầm rì hai tiếng, đầu cọ cọ vào lòng ngực hắn.

Thanh Mặc Nhan vẫn không nhúc nhích ngồi im một chỗ, suốt cả một buổi chiều hắn đều dùng nhiệt độ cơ thể mình để bảo vệ vật nhỏ, thẳng đến khi ánh hoàng hôn chiếu vào trong phòng qua cửa sổ.

Dần dần, nhiệt độ trên cơ thể mèo hương đã bắt đầu ấm lại, tuy rằng nó vẫn nhắm mắt như cũ, bất quá Thanh Mặc Nhan có thể cảm nhận được hô hấp của nó đã vững vàng và hữu lực hơn.

"Thế tử..." Ngoài cửa vang lên thanh âm của Huyền Ngọc.

"Có việc gì?"

"Con rối kia...đã xử lý theo mệnh lệnh của ngài, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?"

"Chúng ta đã nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng vẫn không thể thiêu hủy được nó."

Không thể thiêu hủy?

Thanh Mặc Nhan lôi Như Tiểu Lam từ trong lòng ngực ra đặt ở trên giường, sau đó kéo một góc chăn đắp lên trên người nó, rồi sờ sờ qua đầu nhỏ, xong xuôi mới xoay người đi theo Huyền Ngọc ra bên ngoài.

Trong phòng không còn người, Như Tiểu Lam ngủ ngon giấc.

Ánh hoàng hôn chiếu vào, một đạo ánh sáng như có như không bao phủ trên người nàng, ẩn ẩn có thể thấy được nhân ảnh của một tiểu nữ hài...lúc sáng lúc tối...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Không thiêu được rối gỗ

Thanh Mặc Nhan đi theo Huyền Ngọc ra bên ngoài, xung quanh thư phòng đã tụ họp không ít người, ngay cả chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh cũng đều có mặt.

Huyền Ngọc chỉ vào cái hộp gỗ trên mặt đất: "Vừa rồi ta thử sai người thiêu con rối kia đi, nhưng mà khi củi đã cháy hết, thì thấy con rối vẫn hoàn hảo không bị tổn hao gì."

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, phun ra hai chữ: "Thử lại."

Huyền Ngọc phân phó tạp dịch mang đến đây một cái chậu than, ở trước mặt mọi người châm lửa vào, cũng đem hộp gỗ đựng con rối ném vào trong.

Hộp gỗ gặp phải lửa phát ra thanh âm bạch bạch, không bao lâu liền bốc cháy lên.

Tất cả ánh mắt mọi người đều tụ họp ở chậu than, mắt trông mong nhìn hộp gỗ bị lửa thiêu dần hóa thành tro tàn.

Thân ảnh con rối dần dần lộ ra, sáng lên trong đống lửa, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc mang theo vẻ dữ tợn trừng mắt nhìn bọn họ, khóe mắt sau đó lại cong cong lên, quỷ dị đến nói không nên lời.

"Đúng là tà môn, vì sao nó lại không bị lửa thiêu cháy?" Trong đám đông có người thấp giọng thở dài.

"Đâu chỉ là tà môn, ngươi không phát hiện... y phục ở trên người nó cũng không bị dính lửa hay sao?"

"Thứ này...chẳng nhẽ là bị quỷ ám..."

"Không có khả năng, ở đây là Đại Lý Tự, nếu trên đời thật sự có quỷ tồn tại, chúng nó cũng tuyệt đối không dám tìm đến nơi này."

Nha môn tràn đầy sát khí, ngay cả quỷ sợ là cũng không dám bước vào.

Thanh Mặc Nhan nhìn ngọn lửa trong chậu than dần dần tắt, con rối kia lại hoàn hảo không bị tổn hại gì, khóe miệng còn gợi lên giống như đang cười nhạo bọn họ vô năng.

"Mang ít dầu tới." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Rất nhanh, có người mang một ít dầu đến, dội lên trên người con rối kia.

"Tiếp tục đốt." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Lúc này đây, toàn thân con rối đều bị ngọn lửa bao bọc lấy.

"Kẽo kẹt...kẽo kẹt..." Tứ chi nó vang lên âm thanh quái dị, giống như đang hợp lực giãy giụa trong đống lửa.

Mọi người ở đây hết sức chăm chú nhìn chằm chằm vào nó, đột nhiên "Phanh" một tiếng vang lớn, ngọn lửa bị nổ tung.

"Thế tử cẩn thận!" Huyền Ngọc nhanh chóng che ở trước người Thanh Mặc Nhan.

Tia lửa vung ra khắp nơi khiến mọi người phải nhanh chóng lùi lại phía sau, thẳng đến khi cách xa khoảng mười bước thì mới ổn định tâm thần được, tất cả lại đồng loạt nhìn về phía chậu than.

Con rối vẫn êm đẹp nằm ở nơi đó, gương mặt bạch ngọc không bị dính dù chỉ là một điểm màu đen, ngay cả y phục cũng hoàn hảo không bị tổn hao gì, dầu vừa rồi đổ lên cũng không còn lưu lại một chút dấu vết nào.

"Thiếu...Thiếu Khanh đại nhân, hay là chúng ta tìm hòa thượng đến xem đi..." Có người khẩn trương nói.

Tìm hòa thượng tới chính là phải làm pháp sự.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh băng, ai cũng đoán không ra rốt cuộc là hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Thế tử." Huyền Ngọc thử gọi: "Chúng ta phải xử trí như thế nào?"

Thiêu cũng không được, cái này thật sự làm cho người ta hết đường xoay xở.

"Tìm cái rương sắt đến đây, đem nó bỏ vào trong rồi khóa lại, không có lệnh của ta, không kẻ nào được đến gần nửa bước." Thanh Mặc Nhan ra mệnh lệnh.

Huyền Ngọc vội vàng phái người đi chuẩn bị rương sắt.

"Tạp dịch bị nó khống chế hôm nay đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Hắn đã tỉnh, nhưng bản thân lại suy yếu đến mức không thể xuống giường được." Huyền Ngọc bẩm báo: "Thuộc hạ đã hỏi qua hắn, nhưng hắn lại không nhớ nổi những gì đã xảy ra, tìm y quan đến khám, thì biết bây giờ hắn đã bị ngu dại, cũng không biết sau này có thể hồi phục lại hay không..."

Tay đang xoa cằm của Thanh Mặc Nhan có chút cứng đờ.

Ngu dại...chẳng lẽ cứ bị cái thứ quái dị này bám vào thì đều sẽ trở nên như vậy?

Hắn không dám tưởng tượng đến cảnh vật nhỏ sau khi tỉnh dậy sẽ bị biến thành ngu dại.

Trong đầu hiện lên một đôi mắt tròn xoe, tràn ngập linh tính đang nhìn vào hắn, lúc thì lấy lòng, lúc lại làm nũng...

Hắn cảm thấy bất an khi nghĩ đến vật nhỏ của hắn cũng sẽ bị biến thành như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Dựa dẫm lẫn nhau

Con rối gỗ bị cho vào rương sắt rồi khóa lại.

Thanh Mặc Nhan xoay người trở về thư phòng, lúc này mới có người đến rửa sạch chậu than, rồi bắt đầu quét tước sân ngoài.

Huyền Ngọc tự mình đem rương sắt cho vào một gian nhà kho riêng biệt.

Thời điểm xoay người khóa cửa lại, hắn nghe thấy trong rương sắt phát ra thanh âm đập vào mặt rương nặng nề.

Tuy rằng thanh âm không lớn, nhưng hắn lại nghe thấy rõ ràng vô cùng.

Mấy tạp dịch đứng ở một bên bị dọa cho hoảng sợ: "Như vậy...thật sự có ổn không?"

Huyền Ngọc hừ một tiếng: "Sợ cái gì, chỉ cần làm theo phân phó của thế tử là được, ai cũng không được tới gần nơi này."

Mọi người gật đầu tuân mệnh.

Huyền Ngọc động tác khóa lại cửa nhà kho.

Cách một cánh cửa, mọi người vẫn còn nghe được thanh âm đập mạnh từ bên trong.

"Đông...đông..."

Thanh âm này vẫn tiếp diễn liên tục tới khi hoàng hôn buông xuống, lúc này mới thấy ngừng lại.

Cùng lúc đó, trong một biệt viện ở trong thành.

"Xem ra vật kia không thể sử dụng nữa rồi." Trong phòng u ám, một nam tử buồn bã nói.

"Vì sao không thể sử dụng?" Ở phía sau nam tử vừa nói có ngồi một nam tử khác, trong phòng tối tăm không đốt đèn, cho nên không thấy rõ được mặt hắn, ở trên đầu vai hắn có một con chồn trắng đang nằm bò lên, da lông tuyết trắng hết sức bắt mắt, nam tử vừa hỏi lại, vừa ôn nhu chơi đùa lông trên người nó.

"Ta đã không còn cảm nhận được sự tồn tại của nhiếp hồn đan trong cơ thể súc sinh kia...thật không nghĩ tới, vật nhỏ đó lại có loại năng lực này."

Nam tử đang vỗ về chơi đùa chồn trắng cười khẽ: "Nó chính là linh thú được tiến cống đến đây, tự nhiên là không phải vật tầm thường, chờ làm xong chuyện này ta rất muốn đem vật nhỏ kia lấy về đây làm của riêng."

"Nhưng mà...nhiếp hồn đan đã bị phá hủy."

"Phá hủy thì phá hủy đi, dù sao những hồ sơ kia cũng đã bị hủy hết." Nam tử vỗ về chơi đùa trên cổ chồn trắng: "Trên đời này thứ không đáng giá nhất chính là mạng người, vấn đề chỉ là...ít hay nhiều mà thôi." Hắn cười rộ lên, độ cong trên môi đẹp mê người.

Đại Lý Tự.

Thanh Mặc Nhan ngồi sau bàn phê duyệt hồ sơ, ở trên đùi hắn có một quả cầu lông đen đang nằm.

"Thế tử, đêm nay cũng không trở về hầu phủ sao?" Huyền Ngọc bê khay đồ ăn tiến vào mở miệng hỏi.

"Không về." Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên nói.

Huyền Ngọc buông khay đồ ăn xuống, do dự nói: "Nghe nói gần đây hầu gia đang giúp ngài thu xếp chuyện hôn sự, nếu ngài không quay về..."

Thanh Mặc Nhan hạ bút lông xuống: "Ông ấy là phụ thân ta, nếu ông ấy đã muốn tìm việc thì cứ kệ ông ấy đi."

Huyền Ngọc vội vàng nói: "Kia không được, chính thê của ngài cũng là chủ mẫu ta chờ đợi lâu nay, ta đâu thể nào trơ mắt nhìn hầu gia lựa chọn nhầm người làm liên lụy đến ngài đây."

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Trong mắt ông ấy, người gây liên lụy cho người khác phải là ta mới đúng, mỗi lần cổ độc phát tác ta đều như nửa sống nửa chết, nghĩ đến thời điểm ông ấy cầu hôn nhất định phải nói qua cho bọn họ biết, mệnh của ta không còn sống được bao lâu nữa."

"Thế tử ngài đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ tìm được đủ loại thuốc dẫn." Vành mắt Huyền Ngọc đã đỏ cả lên.

"Có thể tìm được đủ thuốc dẫn hay không còn phải xem ý trời." Thanh Mặc Nhan lại không hề để ý, tay trái sờ lên người mèo hương đang nằm ở trên đùi, bụng nó có chút xẹp lép, nhớ tới từ trưa đến giờ nó còn chưa ăn gì liền mở miệng phân phó: "Ngươi đi đem sữa dê đến đây."

Huyền Ngọc vốn định tiếp tục khuyên nhủ vài câu, nhưng khi thấy Thanh Mặc Nhan không có chút hứng thú gì với việc này, hắn đành phải nghe lệnh đi ra ngoài.

Thành thân?

Thời điểm trong phòng không còn ai Thanh Mặc Nhan liền cười lạnh một tiếng.

Dù không quay về hắn cũng có thể đoán ra được phụ thân sẽ chọn những dạng nữ nhân nào cho hắn, mềm yếu vô năng, nhu nhược biết nghe lời, đúng là xứng đôi với người mang độc trên người như hắn.

Huyền Ngọc mang sữa dê đến, Thanh Mặc Nhan cầm cái thìa nhỏ chậm rãi đem sữa dê đút vào trong miệng Như Tiểu Lam.

"Ta nhất định là điên rồi, cư nhiên lại đi để ý đến vật nhỏ nhà ngươi như thế." Thanh Mặc Nhan lẩm bẩm, Như Tiểu Lam còn đang hôn mê, không thể tự nuốt được, cho nên sữa vào trong miệng thì ít, mà tràn ra ngoài thì nhiều.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn nhẹ nhàng lau miệng cho nó.

"Ngươi là sủng vật của ta, sinh tử đều phải do ta quyết định, nếu ta không cho phép, thì ngươi không được chết, có nghe thấy không?"

Hắn dùng ngón tay điểm điểm lên đầu nó.

Không thể không thừa nhận, hắn đã sinh ra một loại tình cảm không rõ ràng với vật nhỏ này.

Hắn cần nó ở bên cạnh, mà nó cũng ỷ lại vào hắn để sinh tồn.

Loại cảm giác dựa dẫm lẫn nhau này khiến cho hắn cảm thấy phi thường thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chủ nhân, ngươi biến thành ngôi sao nhỏ rồi sao?

Sau sự việc bị con rối gỗ tấn công, Như Tiểu Lam đã liên tiếp hôn mê trong vòng nhiều ngày.

Mặc dù như vậy, nhưng Thanh Mặc Nhan vẫn mặc kệ đi đến đâu cũng mang theo nó, ngay đến cả Huyền Ngọc cũng cảm thấy không nhìn tiếp được nữa.

"Vừa rồi Trường y quan lại tới dò hỏi...thế tử có muốn chế túi thơm nữa hay không?"

Muốn chế thành túi thơm phải nhân thời điểm mèo hương còn sống, nếu để nó chết đi rồi thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Thanh Mặc Nhan hạ bút xuống viết cái gì đó, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Không cần."

Khóe miệng Huyền Ngọc giật giật: "Thế tử, đây không phải là biện pháp tốt nhất, nếu mà nó đã chưa tỉnh lại thì..."

"A đế!" Một thanh âm không hài hòa vang lên đánh gãy lời nói của Huyền Ngọc.

Thanh Mặc Nhan ngừng lại động tác cầm bút, nhìn về phía mèo hương đang ngủ ở trên đùi hắn, đôi mắt đen trắng rõ ràng lộ ra ánh sáng nhàn nhạt lóng lánh.

Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng mở mắt ra, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh.

"Ngủ lâu như thế, cuối cùng cũng tỉnh." Không nhìn ra được một chút biểu cảm dư thừa nào từ trên mặt Thanh Mặc Nhan, thật giống như hắn đã sớm đoán ra được là nàng sẽ tỉnh lại.

Như Tiểu Lam muốn đứng lên, nhưng bốn chân lại mềm nhũn không chút sức lực.

Ta đây là bị làm sao...

Nàng dùng sức quơ quơ đầu, kết quả thiếu chút nữa khiến bản thân bị ngã, cũng may Thanh Mặc Nhan nhanh tay bắt được nàng, bằng không nàng sẽ ngã từ trên đùi hắn xuống mặt đất đi.

Thiên a, bụng hảo đói, trước mắt như là có đầy những ngôi sao nhỏ bay tới bay lui.

Chủ nhân, ngươi biến thành ngôi sao nhỏ rồi sao...

Như Tiểu Lam phảng phất như thấy được một cây giăm bông (*) rất to đang xuất hiện ở trước mắt.

(*) Giăm bông, còn được viết là dăm bông, còn gọi là thịt nguội là một món ăn làm từ đùi heo có nguồn gốc từ các nước châu Âu.

Ta ăn!

Nàng nhào lên, mở mồm to ra cắn.

Ta cắn, cắn...

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ nhìn tiểu gia hỏa đang cắn ngón tay hắn không chịu buông, liền quay sang phân phó Huyền Ngọc: "Đi mang chút cháo thịt băm đến đây."

Không lâu sau đã thấy Huyền Ngọc quay lại.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới rút được ngón tay ra khỏi miệng mèo hương.

Ngửi được mùi hương của cháo thịt, Như Tiểu Lam liền vùi đầu vào cái bát, cuồng ăn trong một hồi.

Dần dần, đầu óc nàng đã khôi phục thanh tỉnh.

Nghĩ đến lúc trước nàng bị một đạo ánh sáng trắng bắn trúng...Nếu nàng đoán không sai, ánh sáng trắng kia được luyện thành từ tà pháp, thuộc về một loại thuật nhiếp hồn.

"Chít chít?" Nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, muốn hỏi thăm một chút tình hình.

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc nhìn gương mặt dính đầy hạt cháo của nàng: "Tập trung vào ăn đi, những việc khác không cần ngươi phải lo."

"Chít chít!" Như Tiểu Lam bất mãn hừ hừ, một lần nữa vùi đầu vào cuồng ăn.

Đang ăn bỗng nhiên nàng cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu kỳ quái dâng lên trong cơ thể, không giống với cảm giác lạnh băng lúc trước nàng gặp phải, mà cỗ nhiệt lưu này lại giống như muốn đốt cháy toàn thân nàng.

Sao lại thế này?

Nàng còn chưa kịp nghĩ, cảnh vật trước mắt đã trở lên mơ hồ.

Hảo mệt...hảo muốn ngủ...

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc nhìn mèo hương gục đầu xuống khay đồ ăn ngủ gật, đầu nhỏ gục xuống từng chút từng chút một, cuối cùng ngã quỵ xuống cái khay, hô hô ngủ.

"Tiểu gia hỏa này cũng quá lợi hại đi, đang ăn mà còn có thể ngủ được." Huyền Ngọc ở bên cạnh kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam lên.

Trên người nàng dính toàn là cháo, dơ hề hề, bất luận hắn có dùng khăn lau đi lau lại đến như thế nào cũng không thấy nàng tỉnh lại.

Thanh Mặc Nhan hơi nhíu mày, bảo Huyền Ngọc lại đi gọi y quan Đại Lý Tự tới.

Trường Hận kiểm tra một phen, cuối cùng mới nói: "Nó chỉ là đang ngủ thôi."

Huyền Ngọc không thể tin được: "Sao lại như thế, ngủ gì mà nhìn giống như là đã chết vậy a."

Trường Hận vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thật sự là nó chỉ đang ngủ mà thôi, tuy nhiệt độ cơ thể có chút cao, nhưng nhìn qua cũng không phải bị bệnh tật gì, Thiếu Khanh đại nhân không cần phải lo lắng."

Nghe thấy vật nhỏ không có gì đáng ngại, Thanh Mặc Nhan mới thoáng thả lỏng tâm trạng ra.

Từ hôm đó về sau Như Tiểu Lam có biểu hiện rất khác thường.

Có lúc đang ngủ đột nhiên tỉnh lại, sau khi ăn uống no nê xong lại không có bất kỳ dấu hiệu nào năn ra ngủ tiếp.

Chớp mắt đã đi qua mười ngày, lại đến ngày cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác.

"Chính Khanh đại nhân đã trở về, muốn mời ngài qua đó." Huyền Ngọc đi vào truyền lời.

Lúc này ngoài trời đã gần vào hoàng hôn, nguyên bản Thanh Mặc Nhan đang chuẩn bị dừng mọi công việc để nghỉ ngơi, nghe xong lời này đành phải một lần nữa sửa sang lại quan phục rồi đi ra ngoài.

Ánh chiều tà hoàng hôn chiếu lên trên đường nhỏ, Thanh Mặc Nhan cầm lòng không được thả chậm bước chân.

Theo bản năng, thân thể của hắn lại phải chuẩn bị nghênh đón đau đớn sắp đến.

Đã bao nhiêu năm rồi, hắn sớm đã hình thành thói quen, dù cho vào giờ phút này trong ngực hắn đang ôm theo mèo hương nhỏ, thì thân thể vẫn theo bản năng phản ứng lại.

Hoàng hôn dần dần tắt, thân thể hắn cũng trở nên căng chặt hơn.

Nhưng mà, cũng không thấy đau đớn.

Quả nhiên, vật nhỏ này chính là phúc tinh của hắn.

Ở lúc hắn cúi đầu nhìn về phía mèo hương đang ngủ say trong lòng ngực, đột nhiên thấy cơ thể nó vặn vẹo kịch liệt lên, hai mắt nó nhắm chặt lại, trong miệng phát ra tiếng thét chói tai thê lương.

"Chít chít chít chít..."

———

#Linh: Mọi người đoán thử xem là có chuyện gì xảy ra:")))))) Thời khắc ta mong chờ nhất cuối cùng cũng đến a:"))))

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Biến ảo, Thiếu Khanh đại nhân chờ mong

Như Tiểu Lam kêu chít chít, không ngừng giãy giụa.

"Ngươi chờ ta ở đây." Thanh Mặc Nhan ôm mèo hương, vội vàng đi về phía sau những cây cối ở cạnh đó.

Hôm nay là ngày đặc biệt, cho nên hắn không thể để nó rời khỏi người hắn.

Thân thể Như Tiểu Lam không ngừng vặn vẹo, giống như một con rắn.

Thanh Mặc Nhan không có biện pháp, chỉ có thể ôm thật chặt lấy nó, tay lại không ngừng vuốt ve đầu nó, hy vọng động tác của hắn có thể làm nó cảm thấy thoải mái hơn.

Dần dần, giãy giụa của mèo hương cũng trở nên yếu ớt đi, một đạo ánh sáng như có như không từ trên người nó phát ra, hơn nữa ánh sáng kia càng ngày càng nồng đậm, tựa như một ngọn lửa vô hình bao vây lấy nó.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan chứa đầy kinh ngạc, thân thể mèo hương bắt đầu có biến hóa, trong chớp mắt, mèo hương màu đen ở trong ngực hắn dần dần biến ảo thành một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi.

Thanh Mặc Nhan cứng đờ tại chỗ.

Nữ hài tử khuôn mặt nhỏ béo tròn, thân mình trơn bóng cuộn tròn ở trong ngực hắn.

Hết thảy những việc này khiến hắn cảm thấy như là đang nằm mơ!

Thanh Mặc Nhan đứng ngốc lăng nửa ngày, động tác cứng đờ vươn tay ra, khẽ sờ sờ lên mặt nữ hài.

Xúc cảm mềm ấm tinh tế.

Nữ hài chu cái miệng nhỏ lên, lẩm bẩm cái gì đó rồi cọ cọ đầu vào ngực hắn, hình như là muốn tránh né tay hắn.

Động tác của nàng giống hệt với vật nhỏ.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không nhịn được nổi lên một trận đánh trống reo hò, loại cảm giác kinh hỉ cùng khẩn trương này khiến hắn không nói lên lời.

Không nghĩ tới sủng vật cư nhiên sẽ mang đến cho hắn một kinh hỉ lớn đến như thế.

Ở thời điểm hắn yêu thương vuốt ve khuôn mặt nàng, thì lại có một đạo ánh sáng từ trên người nàng phát ra, thân thể nữ hài dần dần biến ảo về với hình dáng mèo hương.

Thanh Mặc Nhan đem Như Tiểu Lam đặt ở trong bàn tay, nhìn nàng đang hô hô ngủ say.

Thậm chí hắn còn chưa kịp nghĩ ra vì sao lại có loại biến hóa này, cả trái tim đều bị một loại cảm xúc chờ mong mãnh liệt chiếm cứ.

Hiện tại vật nhỏ vẫn còn non nớt, có phải hay không chờ khi nó lớn lên, thì nữ hài tử kia cũng sẽ lớn lên theo?

Trong đầu hắn hiện lên một khuôn mặt nhỏ béo tròn, mắt to tròn xoe, với một đôi con ngươi màu xanh ngắt.

Thật là khiến cho người khác phải chờ mong, muốn nhìn một chút hình dáng của nàng khi lớn lên.

Thanh Mặc Nhan giơ mèo hương lên, gương mặt lộ ra tươi cười vui sướng.

Đúng lúc này, Như Tiểu Lam tỉnh dậy.

Vừa mở mắt ra, thứ đầu tiên nàng thấy là gương mặt đang mỉm cười của Thanh Mặc Nhan.

Thiên a!

Nàng bị dọa cho giật mình, lông trên người đều dựng cả lên.

Đang nhiên hắn lại nhìn nàng rồi cười đến sáng lạn như thế làm cái gì, chẳng lẽ hắn chuẩn bị mang nàng đi làm thuốc dẫn nên mới cảm thấy cao hứng?

"Chít chít!" Sát nhân, mau thả ta ra, ngươi mà làm như vậy thì sẽ để mất đi một sủng vật hết sức dễ thương đấy...

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy biểu tình của Thanh Mặc Nhan hết sức quỷ dị, nghĩ vậy nàng lại liều mạng giãy giụa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Rối gỗ vỡ vụn

Thanh Mặc Nhan giữ chặt Như Tiểu Lam ở trong tay, mặt mang theo mỉm cười.

Vật nhỏ hiển nhiên cũng không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nó đang ở trong tay hắn kêu to chít chít, giống như bị hắn làm cho sợ hãi.

Thanh Mặc Nhan nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nó, càng ngày càng cảm thấy vật nhỏ này thật đáng yêu.

Dù cho nó không nói được, thì ánh mắt màu xanh biếc kia cũng đã biểu đạt ra ngoài rất nhiều cảm xúc.

Hắn sẽ không nói cho nó biết vừa rồi đã xảy ra việc gì, dù cho nó có biến thành một nữ hài tử, thì nó vẫn mãi là sủng vật của riêng mình hắn.

Thanh Mặc Nhan ôm nó rời khỏi cái cây, cùng Huyền Ngọc đi đến thư phòng của Đại Lý Tự Chính Khanh.

Sau khi Như Tiểu Lam tỉnh dậy cảm thấy tinh thần phi thường tỉnh táo, không biết có phải là do đã ngủ quá lâu hay không, nàng mở to đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh nơi này, ngay cả Chính Khanh đại nhân khi nhìn thấy nàng cũng không khỏi ngây người một chút.

"Nghe nói cống phẩm mà Tề Quốc mang đến tặng tặng Hoàng Thượng là một con mèo hương màu đen, nhưng lại để nó chạy thoát ở lúc săn thú." Chính Khanh nhìn chằm chằm vào Thanh Mặc Nhan rồi buồn bã nói: "Chẳng lẽ ngươi không có gì muốn nói với ta?"

Thanh Mặc Nhan thanh đạm cười: "Ta không còn gì để nói, nó là do ta nhặt được ở trên đường."

Chính Khanh híp mắt lại, ánh mắt đánh giá dừng trên người Như Tiểu Lam, bị nhìn chằm chằm khiến lông trên toàn thân nàng khẽ run.

"Thôi, ngươi tự giải quyết cho tốt đi." Chính Khanh cầm một phần hồ sơ ở trên bàn đưa cho Thanh Mặc Nhan: "Đây là bản hồ sơ do Cố tiên sinh đã sao chép ra, ngươi nhìn qua chút đi."

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mở hồ sơ ra Như Tiểu Lam cũng tò mò thò đầu qua xem, văn tự ở nơi này không giống với ở hiện đại, nhưng mà nàng vẫn có thể hiểu được đại khái.

"Là vụ án có liên quan đến Binh Bộ." Thanh Mặc Nhan hơi chau mày: "Tham ô tư quân?"

"Theo Cố tiên sinh tìm hiểu được, tất cả hồ sơ bị phá hoại đều liên quan đến Binh Bộ." Chính Khanh trầm ngâm nói: "Đến bây giờ vẫn còn chưa tìm thấy Cát Phú, nghe nói tất cả những việc này đều liên quan đến một con rối gỗ?"

Thanh Mặc Nhan gật đầu: "Đại nhân đã thấy qua nó chưa?"

"Nghe nói là một thứ tà môn." Chính Khanh nói: "Ta vừa mới trở về, còn chưa được nhìn thấy, ngươi phái người đem nó đến đây đi, ta rất muốn xem, rốt cuộc là nó có cái loại năng lực gì."

Thanh Mặc Nhan có chút do dự: "Đại nhân vẫn là nên tự mình đi đến nhà kho sẽ tốt hơn."

Chính Khanh nghĩ ngợi, sau đó gật đầu đồng ý.

Đoàn người lại đi thẳng đến nhà kho.

Huyền Ngọc thân thủ mở cửa nhà kho ra.

Như Tiểu Lam dựng đứng lỗ tai lên, ngay cả lông ở trên cổ cũng khẽ run.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng vuốt ve trên cổ nàng.

Như Tiểu Lam bị sự ôn nhu bất thình lình này làm cho không thích ứng được.

Hắn đây là đang an ủi nàng sao?

Huyền Ngọc cầm cây đèn đi phía trước, ở phía sau Thanh Mặc Nhan bồi Chính Khanh đi vào bên trong.

Một cái rương sắt lẳng lặng nằm trên mặt đất, ba đầu trên mặt rương đều bị khóa lại cẩn thận.

"Mở ra." Thanh Mặc Nhan nói.

Huyền Ngọc đặt đèn lên trên mặt đất, lấy chìa khóa từ bên hông mở rương sắt ra.

Toàn thân Như Tiểu Lam căng thẳng, trong cổ họng phát ra thanh âm lộc cộc lộc cộc.

Đối với con rối quỷ dị kia, nàng không có dù chỉ là một điểm hảo cảm.

Thời điểm Huyền Ngọc mở cái rương ra thì lại "Di" một tiếng.

"Sao vậy?" Thanh Mặc Nhan hỏi, đồng thời tiến lên một bước.

Vẻ mặt Huyền Ngọc mờ mịt: "Con rối gỗ...vỡ vụn..."

"Cái gì?" Thanh Mặc Nhan cầm lấy đèn chiếu sáng vào trong rương.

Một mùi tanh hôi ập đến trước mặt.

Khứu giác Như Tiểu Lam rất nhanh nhạy, vậy nên sau khi ngửi phải thứ mùi kia xong liền khiến nàng nhịn không được mà phải lấy chân liều mạng bịt mũi lại.

Chính Khanh đi đến, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy dưới đáy rương rơi rụng một đống linh kiện bằng gỗ, thân mình con rối đã bị phân ra, gương mặt được điêu khắc từ bạch ngọc bị vỡ ra thành hai phần, từ trong thân thể của nó chảy ra một chất lỏng màu đen khả nghi, thứ mùi kia giống như cái gì đó đã bị hư thối, mang theo nồng đậm mùi rỉ sắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngươi muốn những thứ ngươi ăn sau này đều bị đổi thành đồ Sống sao?

Rương sắt tản mát ra mùi vị huyết tinh nồng đậm.

Chính Khanh liền phái người đi gọi y quan Trường Hận tới.

Trường Hận đi lên cẩn thận xem xét: "Chính Khanh đại nhân, đây là trái tim người, nhìn tình trạng hư thối chắc là đã để ở đây hơn nửa tháng..." Hắn lấy ra một thanh đao nhỏ sắc bén, nương theo ánh sáng khảy khảy vào trái tim kia, đột nhiên hắn "Di" lên một tiếng: "Ở đây hình như có thứ gì đó."

Mọi người đi lên xúm lại xem xét, chỉ thấy khi Trường Hận dùng thanh đao khảy, thì từ trong trái tim rơi ra một đồ vật.

Huyền Ngọc mang đến một cái khay, Trường Hận liền đem đồ vật kia đặt lên trên cái khay đó.

Như Tiểu Lam duỗi cổ ra xem, chỉ thấy đó là một cuộn giấy nhỏ, ở trên dính đầy máu màu đen.

Trường Hận động tác cẩn thận mở cuộn giấy kia ra.

Như Tiểu Lam nhìn thấy chữ viết trên tờ giấy thì thân mình liền run lên, thân thể theo bản năng dựa sát vào người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng liếc mắt một cái.

Đôi mắt màu xanh biếc tràn đầy hoảng sợ.

Hắn không khỏi âm thầm suy nghĩ: Trên người vật nhỏ này rốt cuộc là đang cất giấu bí mật gì, nhìn bộ dáng hiện giờ của nó giống như là đã hiểu rõ tất cả mọi thứ.

"Thứ viết trên mặt giấy là...sinh thần bát tự.(*)"

(*) Năm, tháng, ngày, giờ sinh của một người.

Chính Khanh lập tức nói: "Gọi lục sư Cố tiên sinh đến đây, để hắn đi kiểm tra sinh thần bát tự của Cát Phú thử xem."

Mỗi người làm việc ở Đại Lý Tự đều phải lưu lại thông tin về bản thân, mà Cát Phú khi còn ở đây đã làm việc dưới quyền của Cố tiên sinh.

Rất nhanh Cố tiên sinh đã mang sinh thần bát tự của Cát Phú tới, thế nhưng nó lại giống như đúc với những gì ghi trên cuộn giấy kia.

"Cái này rớt ra từ trái tim của vật kia...chẳng lẽ lại là Cát Phú giở trò?" Không biết là ai đột nhiên nói ra một câu.

Gió đêm thổi đến, đèn lồng lúc sáng lúc tối, mọi người ở phía sau đều cảm thấy lạnh run.

Như Tiểu Lam càng lúc càng cuộn tròn người lại, toàn bộ thân mình đều chui vào áo choàng của Thanh Mặc Nhan.

Người khác chỉ là đang nghi ngờ đối với việc này, chỉ có nàng là biết rõ nhất, trái tim kia là của Cát Phú không thể nghi ngờ.

Muốn dùng thuật nhiếp hồn, quan trọng nhất là phải lấy đi trái tim khi người đó còn sống, dùng tà pháp đem sinh thần bát tự cho vào trong, rồi mới điều khiển tùy ý

mình sử dụng.

Trước kia nàng từng nghe ông nội nói qua về loại tà thuật này, mỗi lần đề cập đến nó gương mặt ông đều mang theo vẻ căm thù đến tận xương tủy, nguyên lai nàng còn tưởng là ông chỉ đang muốn hù dọa nàng, nhưng bây giờ được tận mắt nhìn thấy quả đúng là một loại tà thuật rất đáng sợ.

Chính Khanh phái người xử lý việc này, Thanh Mặc Nhan lấy cớ thân thể không khỏe xin cáo lui trước, hắn mang theo Như Tiểu Lam rời đi.

"Hầu gia lại phái người đến mời ngài trở về." Huyền Ngọc nói: "Cũng sắp đến sinh thần của hầu gia, ngài không thể cứ tiếp tục không lộ mặt như vậy được."

Thanh Mặc Nhan trầm tĩnh một hồi: "Đã biết, ta sẽ tự sắp xếp." Hắn ôm theo Như Tiểu Lam đi vào bên trong thư phòng.

Như Tiểu Lam từ trong áo choàng hắn lộ ra nửa cái đầu, thần sắc khác lạ.

"Đến tột cùng là ngươi đã biết những gì?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói, chuyển ánh mắt nhìn thẳng vào nàng.

Như Tiểu Lam mở ra nửa miệng, một bộ dáng ngốc nghếch vô cùng: Chủ nhân, ngươi đang nói cái gì, ta nghe không hiểu.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi tối lại: "Ta không cho phép sủng vật do ta nuôi lại mang theo nhiều bí mật...hay là ngươi muốn những thứ ngươi ăn sau này đều bị đổi hết thành đồ sống?"

Miệng Như Tiểu Lam mở lớn hơn nữa.

Thiên a, sao trước kia nàng lại không hề phát hiện ra, tên này thực ra là một người phúc hắc đến như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cái bộ dáng kiêu ngạo này là như thế nào a

Miệng Như Tiểu Lam mở lớn, giống như là chuẩn bị rớt xuống đất đến nơi.

Sau này thức ăn...đều bị đổi thành đồ sống?

Trong đầu hiện lên đầy những hình ảnh chuột chết...

Như Tiểu Lam quay đầu, phun...

Thanh Mặc Nhan ngồi ngay ngắn nhìn bộ dáng của nàng.

Trong lòng Như Tiểu Lam dâng lên một trận bực bội, tất cả là tại cái thân thể này, tỷ đây muốn rời nhà bỏ trốn a!

Nàng ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn đôi mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan đang đánh giá nàng, khiến cho nàng không khỏi rùng mình một cái.

"Chít chít..." Nàng ngửa đầu, không ngừng kêu to về phía Thanh Mặc Nhan.

Từ trước đến nay những thứ nàng muốn biểu đạt cho hắn biết thường rất ngắn gọn, như là "Ta đói bụng", "Ta muốn ăn cái này", "Ta muốn ăn cái kia", "Ta còn muốn ăn nữa" vân vân.

Lấy chân đỡ chán, nàng không khỏi có chút tuyệt vọng.

Nàng thì thầm cả nửa ngày, làm cho sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng ngày càng đen đi.

Không có biện pháp a, nàng biết có cố thế nào thì hắn cũng sẽ không hiểu được.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ suy sụp ngồi xổm ở trên đùi hắn, bộ dáng ủ rũ cụp đuôi ngược lại làm cho người ta cảm thấy buồn cười và yêu thương.

Hắn liền nhéo nhéo tai nhọn của nàng: "Hay là như vậy đi, ta sẽ hỏi ngươi, nếu thấy ta nói đúng, thì ngươi hãy gật đầu một cái."

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gật đầu liên tục, nàng cảm thấy rất may mắn vì bản thân gặp được một người thông minh như hắn, hắn là người luôn hiểu được hết tâm tư của nàng một cách dễ dàng.

"Từ khi ta mang con rối kia từ Thiên Nhạc Phường về, ngươi liền biết là nó có vấn đề?"

Như Tiểu Lam gật đầu.

"Sao ngươi biết được nó có vấn đề?"

Như Tiểu Lam trừng đôi mắt mèo xanh biếc, biểu tình có chút bất đắc dĩ.

Vấn đề này nàng phải trả lời như thế nào? Việc này căn bản không phải một hai câu có thể nói rõ.

Thanh Mặc Nhan nhìn ra sự khó xử của nàng, liền thay đổi câu hỏi khác: "Nếu loại việc như thế này xảy ra một lần nữa, ngươi còn có thể nhìn ra được nữa không?"

Đương nhiên!

Như Tiểu Lam tự hào hất cằm lên.

Quang hoa trong trong mắt Thanh Mặc Nhan càng ngày càng sáng lên.

Có ý tứ, những điều hắn vừa biết, càng làm cho hắn cảm thấy động tâm với vật nhỏ này.

Đây hẳn là ý trời đi, để cho hắn nhặt được một tiểu bảo bối.

"Lần sau nếu gặp phải việc tương tự, ngươi phải nhắc nhở ta." Thanh Mặc Nhan nghiêm mặt nói.

Như Tiểu Lam nháy mắt.

Nhắc nhở hắn? Hắn thật sự chịu tin nàng?

"Tất nhiên là ta tin ngươi." Thanh Mặc Nhan đánh nhẹ ngón tay lên trên trán nàng.

Ai u...

Như Tiểu Lam dùng chân che cái trán lại, đúng là một lời bất hòa liền động thủ.

Thả người nhảy lên trên bàn, nàng muốn được yên tĩnh một chút.

Sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng kêu rên.

Như Tiểu Lam kinh ngạc quay đầu lại, chỉ thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch ra, hai tay để ở hai bên nắm đến nổi cả gân xanh, con ngươi đen trắng rõ ràng dần hiện lên màu đỏ.

Chẳng lẽ đây là cổ độc phát tác?

Không kịp suy nghĩ, nàng trực tiếp nhảy một cái vào trong lòng hắn.

Đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dốc dồn dập của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam sợ hãi tuôn ra một trận mồ hôi lạnh.

Mấy ngày nay nàng ngủ nhiều đến hồ đồ rồi, cho nên mới không nhớ ra được hôm nay là ngày cổ độc của Thanh Mặc Nhan phát tác, hơn nữa từ trước đến nay mỗi khi cổ độc phát tác hắn đều chủ động tránh đi ánh mắt mọi người, ngay cả trong Đại Lý Tự cũng không có bao nhiêu người biết việc này.

"Ai cho phép ngươi tự tiện rời khỏi người ta." Tiếng nói trầm thấp của Thanh Mặc Nhan vang lên, bên trong cơ hồ mang theo chút ngạo khí.

Ta đâu có biết hôm nay là ngày thứ mười, mấy ngày nay ta đều ngủ rất nhiều...

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng kinh hoảng thất thố của nàng mà trong lòng khẽ cười trộm.

Kỳ thật vừa rồi hắn đã cố tình không nói cho nàng biết, tuy rằng đau đớn mà cổ độc gây ra là rất lớn, nhưng mà nếu có thể sử dụng loại đau đớn này để mang về lợi ích lớn hơn, thì hắn vẫn là nguyện ý nếm thử.

Thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh lại, Như Tiểu Lam liền vội vàng dùng mười tám loại võ nghệ nịnh nọt ra để lấy lòng hắn, ngay cả tiếng kêu mềm mại của nàng cũng đều làm cho tâm người ta phát ngứa.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới nhịn được ý cười trên môi: "Nếu đã biết sai, thì phải lấy ra một chút thành ý mới phải."

Thành ý? Nàng có rất nhiều thành ý a, không thấy lông trên người nàng vì cọ nhiều quá mà sắp rụng hết sao.

Thanh Mặc Nhan nghiêng mặt, buồn bã nói: "Lại đây, hôn một cái ở chỗ này, ta sẽ suy xét xem có nên tha thứ cho ngươi hay không."

Hôn một cái...

Như Tiểu Lam lập tức đứng hình.

Thiếu Khanh đại nhân, ngươi có thể đừng phúc hắc như thế được không? Cái bộ dáng kiêu ngạo này là như thế nào a, từ đầu rõ ràng là ngươi muốn người ta lấy lòng mình, vậy mà bây giờ ngươi lại còn đòi thêm thành ý nữa?

Trong lòng nàng không ngừng rít gào bất bình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Hôn một cái, ngươi là sủng vật của riêng ta

Nhìn mèo hương đang trừng mắt lên nhìn hắn, khiến cho khóe miệng của hắn không khỏi câu lên một chút.

"Như thế nào? Hay là ngươi vẫn cảm thấy ăn đồ sống sẽ tốt hơn?"

Tốt cái quỷ nhà ngươi!

Như Tiểu Lam tức giận, hận không thể cào mấy đường lên trên mặt hắn.

Thanh Mặc Nhan hơi nghiêng mặt, cực kỳ có kiên nhẫn chờ nàng lại gần đây.

Như Tiểu Lam ngồi xổm ở trên đùi hắn, ánh mắt đột nhiên xẹt qua tay hắn...mặt trên có những vết cắn rất nhỏ, tuy nó không chảy ra máu, nhưng mà vừa nhìn qua thì liền biết là do cái gì gây ra.

Là nàng làm sao?

Như Tiểu Lam ngốc lăng nhìn chằm chằm vào tay hắn, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Nàng không nhớ rõ ở thời điểm nào nàng đã cắn hắn bị thương.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được sự yên tĩnh của vật nhỏ, vì thế liền cúi đầu nhìn về phía nó.

Đầu lưỡi phấn hồng duỗi ra bên ngoài, liếm láp trên ngón tay hắn, mang theo một tia ấm áp ướt át, còn có chút cảm giác hơi ngưa ngứa, ngứa đến tận trong tâm của hắn.

"Không phải nơi đó." Thanh Mặc Nhan cố nhịn cười: "Là ở đây."

Một chút xin lỗi trong lòng Như Tiểu Lam liền biến mất không thấy đâu.

Gia hỏa này rốt cuộc là muốn làm cái gì, cư nhiên lại muốn nàng hôn lên mặt hắn.

Bực bội mà cắn móng vuốt, trong lòng Như Tiểu Lam hết sức rối rắm.

Lần trước nàng vô ý liếm vào miệng hắn, bất quá cũng không phải là do nàng cố ý, bây giờ hắn lại tự mình đưa ra yêu cầu này với nàng.

"Như thế nào, không muốn?" Thanh âm của hắn có chút lạnh.

Được rồi, ai bảo hắn là chủ nhân của nàng đây, hiện tại cũng không thể đắc tội với hắn được.

Như Tiểu Lam suy xét một phen, rồi hạ quyết tâm: Dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là một tiểu động vật, cứ coi như là đang hôn một miếng thịt đi.

Nàng bò lên từ trên cánh tay hắn, lại linh hoạt ngồi vững vàng trên đầu vai hắn.

Thanh Mặc Nhan dùng ngón trỏ gõ gõ vào gò má của chính mình.

Như Tiểu Lam cắn răng sữa nhỏ, bộ dáng xù lông làm trong lòng Thanh Mặc Nhan càng thêm thỏa mãn.

Mặc kệ nó có nguyện ý hay không, nó cũng phải thuộc về hắn, dù cho nó là đồ vật dùng để tiến cống cho Hoàng Thượng, thì hắn cũng sẽ không bao giờ buông tay.

Hắn muốn nó ở bên mình.

Đồng dạng, hắn hy vọng nó cũng có thể dựa vào hắn, tín nhiệm hắn.

Trừ bỏ hắn ra, hắn không muốn nó bị người khác chạm vào, hay là bị người ta vuốt ve, nó cũng chỉ được ăn những thứ do hắn đút cho, đổi lại là người khác nó cũng không được ăn.

Hắn nhìn chằm chằm vào vật nhỏ lông xù xù đang ngồi ở trên đầu vai mình, thấy nó tức giận đưa cái miệng nhỏ lại đây, xúc cảm ngưa ngứa dừng ở trên mặt hắn.

Độ cong trên khóe môi Thanh Mặc Nhan càng được mở rộng.

"Phải nhớ, ngươi là sủng vật của ta, mặc kệ sau này ngươi có biến thành bộ dạng gì, thì ngươi vẫn mãi mãi thuộc về ta." Thanh Mặc Nhan vừa lòng miết nhẹ tai nó, chờ đến khi nó biến thành nữ hài tử, nụ hôn này sẽ càng làm cho người ta động lòng đi.

Mèo hương ở trong tay hắn kêu chít chít, ý đồ tránh đi ma trảo đang giày vò tai nàng.

Sau khi Thanh Mặc Nhan đùa giỡn xong, lúc này mới bế theo Như Tiểu Lam ra khỏi thư phòng, rời khỏi Đại Lý Tự, hồi hầu phủ.

Ngồi trên lưng ngựa, Thanh Mặc Nhan bỏ mèo hương vào trong ngực, thường thường duỗi tay ra vuốt ve đầu nhỏ thò ra ngoài của nó.

Huyền Ngọc cưỡi ngựa đi theo bên cạnh, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Thanh Mặc Nhan một cái.

Không thể phủ nhận, hôm nay tâm tình thế tử rất tốt.

Lúc trước mỗi khi hồi hầu phủ, thế tử luôn mang theo một bộ mặt lạnh lùng, thế nhưng hôm nay Huyền Ngọc hắn lại thấy, khóe miệng thế tử thế nhưng lại đang mang theo ý cười.

Nhìn về phía mèo hương trong lòng thế tử, thấy gương mặt nó có chút bực bội, như muốn há mồm ra cắn vào tay thế tử, một bộ dáng hung ác cực điểm.

Tuy là như vậy, nhưng thế tử lại không hề tức giận, một ray nắm lấy dây cương, một tay còn lại không ngừng vuốt ve trên người nó.

"Quà tặng trong lễ mừng thọ của phụ thân đã chuẩn bị tốt chưa?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan vẫn lạnh nhạt như cũ, không nghe ra được bất cứ cảm tình gì.

"Đã sớm chuẩn bị tốt." Huyền Ngọc trả lời: "Bất quá lần này lại là thuộc hạ thay ngài đưa đến có chút không hay đi...mấy năm nay sinh thần hầu gia ngài cũng chưa bao giờ lộ diện a."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Đã biết."

Như Tiểu Lam ở một bên vừa cắn ngón tay Thanh Mặc Nhan vừa chú ý nghe bọn họ nói chuyện.

Nàng không để ý đến ngữ khí không vui của Thanh Mặc Nhan, trong đầu nàng hoàn toàn là ý tưởng: Sinh thần hầu gia, nhất định sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tuyệt kỹ lấy lòng

Sinh thần của hầu gia, mới sáng sớm mà trong phủ đã rất náo nhiệt.

Như Tiểu Lam ngồi xổm trên mái hiên, ngắm nhìn đám hạ nhân đang bận rộn ở trong viện, cái mũi không ngừng ngửi ngửi.

Làn gió thổi đến bao nhiêu mùi hương của mỹ thực, khiến cho nước miếng của nàng không ngăn được mà chảy xuống.

"Thế tử, hầu gia muốn người đi đến tiền viện để đón khách." Hạ nhân trong phủ đứng ngoài cửa bẩm báo.

"Đã biết." Thanh âm Thanh Mặc Nhan từ trong phòng truyền ra.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên mái hiên xuống, vài bước đã đi vào cửa, sau đó liền dán ở trên đùi Thanh Mặc Nhan rồi cọ cọ.

Thanh Mặc Nhan đang thay y phục, mắt bỗng nhìn vào mèo hương nhỏ ở dưới chân: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo." (*)

(*) Khi không tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là trộm cắp.

Như Tiểu Lam trừng mắt nhìn hắn.

Cái gì mà phi gian tức đạo? Ta đây chỉ là muốn đi cùng ngươi thôi a.

"Ngươi muốn đi cùng?" Thanh Mặc Nhan hạ mắt.

Mỗi lần nhìn thấy vật nhỏ này làm ra hành động lấy lòng hắn, hắn liền muốn trêu đùa nó một chút.

"Hôm nay ở tiền viện sẽ có rất nhiều khách nhân, nếu ngươi mà chạy loạn không biết chừng sẽ gây ra rắc rối nào đó, vì vậy ngươi vẫn là nên thành thật ngồi yên ở trong phòng này đi."

Như Tiểu Lam ngây người.

Nàng mới không cần ở yên chỗ này, thật vất vả mới có cơ hội tham gia náo nhiệt...lại còn có rất nhiều đồ ăn ngon...điểm tâm, thịt...

Liếm liếm miệng, nàng đáng thương nhìn hắn.

Cầu xin ngươi, cho ta đi cùng đi.

Mắt to tròn chớp động ánh sáng vô tội, nháy mắt bọn nha hoàn trong phòng đều bị đôi mắt nó hạ gục.

Chỉ có Thanh Mặc Nhan không có một chút dao động.

"Không được, tiền viện quá nguy hiểm, ta còn phải đi tiếp đãi khách nhân, sẽ không có thời gian để ý đến ngươi."

"Chít chít." Nàng dùng móng vuốt khều khều góc áo hắn.

"Không được." Thanh Mặc Nhan quả quyết cự tuyệt.

Không đáp ứng ta liền không buông ra.

Vì sự nghiệp được ăn uống thỏa thích, Như Tiểu Lam sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Da mặt đáng giá mấy đồng tiền?

Cái gì mà thẹn thùng? Ném!

Cả người Như Tiểu Lam đều treo ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, dù hắn có di chuyển mấy bước cũng không thể nào ném nàng ra được.

Chít chít, cho ta đi theo.

Dùng tuyệt kỹ lấy lòng: Đôi mắt nhỏ cầu xin, con ngươi lập lòe những ngôi sao nhỏ.

Ngay cả Huyền Ngọc cũng không nhìn tiếp được nữa: "Thế tử, hay là mang nó đi theo..."

"Không được." Thanh Mặc Nhan cúi người túm lấy nàng, hai tay nâng nàng lên: "Hôm nay không thể cho ngươi đi cùng, ngươi muốn ăn cái gì thì chờ đến giữa trưa ta sẽ sai người đem đến."

Hắn xoay người lại phân phó với hai nha hoàn: "Các ngươi trông coi nó cẩn thận, mặc kệ nó đi đến đâu các ngươi cũng không được rời mắt khỏi nó."

Nha hoàn đồng loạt gật đầu, mèo hương nhỏ đáng yêu như thế vẫn là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy, nếu không phải e ngại thế tử còn ở đây, thì các nàng đã sớm đi lên ôm nó một cái rồi.

Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc rời đi.

Như Tiểu Lam ủ rũ cụp đuôi ngồi xổm ở một chỗ, tâm tình cực không tốt.

Đám nha hoàn sôi nổi xúm lại gần đánh giá nàng.

"Tiểu gia hỏa hảo đáng yêu, mau cho ta ôm một cái."

"Không được, thế tử sẽ tức giận..."

"Vậy sờ qua một chút thôi, dù sao thế tử cũng sẽ không biết."

Như Tiểu Lam cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác khi mấy minh tinh ở hiện đại bị người ta truy lùng.

Tuy rằng các nàng rất yêu thích nàng, nhưng mà loại yêu thích này quả thật làm cho nàng vô pháp tiếp thu, nếu không phải nàng chạy nhanh, thì chỉ sợ đã bị các nàng sờ đến rớt nguyên một tầng da.

Thiên a, thật là đáng sợ.

Như Tiểu Lam chui vào trong một bụi hoa.

Sau lưng thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô của đám nha hoàn: "Không thấy nó!"

"Mau tìm! Nếu để thế tử biết được chúng ta sẽ không giữ được mạng..."

Như Tiểu Lam chạy trốn ở trong bụi hoa.

Đột nhiên ở phía cây đối diện nhảy ra một đạo hắc ảnh, nó trực tiếp đẩy ngã nàng, đè nàng ở dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Vật nhỏ ăn vụng, Thiếu Khanh đau đầu

Như Tiểu Lam bị đạo hắc ảnh kia đè lên trên mặt đất, một cái đầu lưỡi ướt nhẹp thò ra ngoài, liều mạng liếm trên người nàng.

Cách đó không xa truyền đến thanh âm của đám nha hoàn: "Vừa rồi nghe thấy tiếng chó trông cửa kêu, chẳng lẽ mèo hương đã bị nó cắn?"

Như Tiểu Lam đồng tình nhìn con chó ngây ngốc liếc mắt một cái: "Ngươi thật đúng là biết gây rắc rối a."

Con chó ha hả thở phì phò, trong mắt vẫn còn mang theo rất nhiều nhiệt tình.

Thật là một con chó ngốc nghếch, chỉ bởi vì lần trước nàng cầu tình giúp nó, mà bây giờ nó đã nhớ rõ nàng mãi không quên.

Như Tiểu Lam nhảy lên trên lưng nó: "Chạy mau, đừng để cho các nàng bắt được ta."

Con chó vui sướng kêu lên một tiếng, mang theo Như Tiểu Lam chạy một mạch biến mất ở trong bụi hoa.

Tiền viện hầu phủ.

Tiệc mừng thọ chính thức bắt đầu, các khách khứa đến chúc mừng đều tề tựu hết ở trong vườn.

Thanh Mặc Nhan đi tiếp đãi nói mấy câu xã giao với khách nhân, gương mặt không mang theo chút cảm xúc gì.

Hôm nay là sinh thần hầu gia, cho nên hắn phải uống không ít rượu, hai gò má đều ửng đỏ cả lên, đang đứng nói chuyện cùng với những bằng hữu có chút quen biết.

"Đó chính là trưởng tử của hầu gia...Đại Lý Tự Thiếu Khanh đi." Trong đám nữ quyến thỉnh thoảng có người nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan.

"Nghe nói gần đây hầu gia đang vội vàng thu xếp hôn sự cho hắn."

"Thiếu Khanh thì như thế nào, hắn cũng không kế thừa tước vị của hầu gia, cũng chỉ là vẻ đẹp bên ngoài mà thôi."

Theo quy củ của Hạ Quốc, thì con nối dõi không thể trực tiếp kế thừa tước vị của phụ thân, phải để cho đích thân Hoàng Thượng đến ban tước, cho nên mặc dù Thanh Mặc Nhan là thế tử, thì cũng chỉ là cái hư danh mà thôi, cuối cùng là ai kế thừa tước vị của hầu gia thì phải chờ xem ý chỉ của Hoàng Thượng nữa.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt xuống, những âm thanh bàn luận ở chung quanh hắn đều nghe thấy hết, nếu đổi lại là lúc trước, hắn đã sớm bỏ chén rượu xuống rồi bỏ đi, nhưng mà hôm nay lại là sinh thần phụ thân hắn, cho nên hắn không thể...

Lúc này, đám nha hoàn đã bắt đầu bê đồ ăn lên.

Thanh Mặc Nhan trong lúc vô tình ngẩng đầu lên nhìn lướt qua bốn phía, ánh mắt đột nhiên ngưng trệ ở một chỗ.

Trong một bụi hoa sau bàn tiệc, lộ ra ngoài một đầu chó cùng một đầu mèo hương.

Bữa tiệc phi thường náo nhiệt, mọi người đối rượu liên tục, cho nên căn bản không có ai để ý đến hai tiểu gia hỏa đang lén lút kia.

Đầu chó duỗi ra, dịch đến một chỗ bên cạnh bàn, đột nhiên vèo một cái chui vào phía dưới bàn.

Khách khứa trên bàn cảm thấy chân đụng phải thứ gì đó lông lá xù xì, liền đồng loạt nhìn xuống phía dưới.

Mèo hương nhân cơ hội nhảy lên bàn, bay nhanh về phía mâm thức ăn, sau đó lại thoát một cái nhảy về phía sau bụi hoa.

Thanh Mặc Nhan nhìn thấy một màn này, cả người lập tức hóa đá.

Hắn không nhìn nhầm, vừa rồi thứ vừa nhảy lên bàn "trộm" ăn vụng kia, chính là sủng vật của hắn.

Thẳng đến khi thân ảnh của Như Tiểu Lam biến mất ở trong tầm mắt hắn, Thanh Mặc Nhan mới vô lực ngồi dựa lên trên ghế, tay vịn chặt lại.

Là hắn sai rồi, đã sớm biết vật nhỏ này không bao giờ biết an phận, hắn nên mang nó đem theo bên người.

"Huyền Ngọc..." Hắn thấp giọng kêu một tiếng.

"Thế tử?"

"Lấy một cái mâm đến đây."

"Cái gì?" Huyền Ngọc cho rằng mình đã nghe lầm.

"Nhanh đi, đừng để nó gây ra tai họa...mang theo chút đồ ăn đưa tới bụi hoa ở đối diện." Thanh Mặc Nhan đau đầu xoa huyệt Thái Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 35: Không thích của ăn xin, đệ đệ của Thanh Mặc Nhan?

Huyền Ngọc bưng theo mâm đầy thức ăn về phía Thanh Mặc Nhan phân phó, sau đó đem mâm đặt ở trong bụi hoa.

Như Tiểu Lam và con chó nhỏ đang chốn ở nơi đó.

Chó con ngửi thấy được mùi đồ ăn, đầu lưỡi duỗi ra không ngừng chảy nước miếng.

Như Tiểu Lam khinh thường nhìn nó liếc mắt một cái: "Muốn ăn sao?"

Con chó gật đầu.

"Vậy thì ăn đi." Như Tiểu Lam rất là thanh cao nói.

Con chó hồng hồng chạy qua, vùi đầu vào ăn.

Huyền Ngọc kinh ngạc nhìn mèo hương ở phía xa, không ngờ được hoàn cảnh lúc này.

"Thế tử, nó không chịu ăn, thuộc hạ không có biện pháp nhân cơ hội để bắt lấy nó." Huyền Ngọc bất đắc dĩ nói.

Thanh Mặc Nhan khẽ nhíu mày, hắn có chút không hiểu được, vật nhỏ rất tham ăn, tại sao có đồ ngon để trước mặt mà nó lại không ăn?

Như Tiểu Lam ở sau bụi hoa gầm gừ: Bọn họ đây rõ ràng là không có ý tốt, nghĩ là đem mâm đặt ở đây cho ta ăn no xong thì ta sẽ tự động bỏ đi?

Con chó kêu lên, như là đang phụ họa.

Như thế này có khác gì là của ăn xin, ta mới không thèm ăn đâu.

Như Tiểu Lam múa may móng vuốt nhỏ: "Chó nhỏ, ngươi đã ăn no chưa?"

"Uông!"

"Vậy chúng ta đi!"

Hai con động vật lại một lần nữa lẻn vào trong bữa tiệc.

Vẫn như cũ chó con hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Như Tiểu Lam tùy thời ra tay.

"Con mèo hoang từ nơi nào tới?" Trên đỉnh đầu đột nhiên vang lên một giọng nam tử, không đợi Như Tiểu Lam ngậm chiến lợi phẩm rồi đào tẩu, thì cổ sau đã bị người ta túm lại rồi nhấc lên.

Buông ta ra!

Như Tiểu Lam lắc lư thân mình, gần đây Thanh Mặc Nhan cho nàng ăn rất nhiều đồ ăn ngon, cho nên nàng đã béo lên không ít.

"Chậc chậc, dơ như thế...mau vứt ra bên ngoài." Nữ quyến bên cạnh nói, mấy thiếu nữ mặc trên người hoa phục còn lấy khăn che cái mũi lại, những mùi phấn son nồng nặc khiến Như Tiểu Lam đánh cái hắt xì.

"Mèo hoang này sao lại nhìn quen mắt đến như thế?" Một nha hoàn rót rượu cả kinh hỏi.

"Nó không phải là sủng vật của thế tử sao!" Có nha hoàn nhận ra Như Tiểu Lam nói.

"Đây là do thế tử ca ca nuôi?" Giọng nói nam tử đang túm lấy Như Tiểu Lam có chút kinh ngạc.

Hắn gọi Thanh Mặc Nhan...là ca ca?

Như Tiểu Lam giật mình quay đầu lại, chỉ thấy đang túm lấy nàng là một nam hài tử khoảng mười năm, mười sáu tuổi, bộ dáng diện mạo đều rất bình thường, đến nửa phần khí thế của Thanh Mặc Nhan cũng không bằng, nếu không phải trên người hắn ăn mặc y phục quý giá đẹp đẽ, thì nàng thậm chí còn không dám nghĩ tới là hắn có bất kỳ quan hệ gì đó với Thanh Mặc Nhan.

"Nhị thiếu gia, đây là sủng vật của thế tử, không thể ném a." Bọn nha hoàn lúc trước đã chứng kiến sự việc của Liên cô nương liền la lên.

"Ca ca sao lại nuôi cái thứ dơ hề hề này." Thiếu niên khinh thường nói.

"Đúng vậy, nhất định là các ngươi nhìn nhầm rồi." Nữ quyến đứng một bên phụ họa.

Như Tiểu Lam khua bốn cái chân nhỏ, không ngừng kêu chít chít.

Mau thả ta ra, bằng không để Thanh Mặc Nhan biết sẽ đánh cho mông các ngươi nở hoa!

Đúng lúc này, có một con chó không biết là từ đâu vụt tới, đột nhiên chạy đâm vào người nhị thiếu gia.

Thiếu gia hoảng sợ, khiến cho Như Tiểu Lam bị rơi xuống đất.

"Chó nhỏ, chạy mau!" Như Tiểu Lam chít chít kêu.

Con chó lập tức quay đầu chạy về phía đám cây cối, động tác nó thế nhưng còn nhanh hơn cả nàng.

Như Tiểu Lam chạy chậm mất nửa nhịp, thời điểm chạy không thấy rõ đường, lập tức đụng phải chân người nào đó.

Thân mình nàng vừa nhỏ vừa nhẹ, đâm chúng lần này khiến cho đầu óc nàng trở nên choáng váng, nàng ngã ngồi trên mặt đất đến nửa ngày cũng không bò dậy được.

Nhị thiếu gia tức giận nói: "Con chó hoang kia từ nơi nào tới, hạ nhân trong phủ chỉ là để trang trí thôi sao, để cho nhiều súc sinh chạy vào như thế mà cũng không biết!"

Đám nha hoàn nơm nớp lo sợ, ai cũng cúi đầu không dám nói một câu.

Thiếu niên duỗi tay ra bắt lấy Như Tiểu Lam, khiến nàng liên tục phải lùi về phía sau vài bước.

Ngươi dám lại gần đây, ta sẽ cắn chết ngươi!

Nàng nhe ra hàm răng nhỏ thị uy.

Nhưng mà, mấy cái răng sữa của nàng đến nửa điểm sắc bén cũng không có, căn bản là sẽ không dọa được ai, cho nên nàng chỉ có thể không ngừng né tránh ở dưới chân mọi người.

Liền ở lúc thiếu niên kia bắt được nàng, một giọng nam quen thuộc bỗng truyền đến: "Dừng tay."

Thiếu niên ngừng tay, kinh ngạc nhìn về phía giọng nói, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đi về phía hắn.

"Ca ca?"

"Ân." Thanh Mặc Nhan tùy ý đáp lại, xuyên qua đám người đi đến trước mặt bọn họ.

"Đại ca không phải là ở bên người phụ thân để tiếp khách sao, như thế nào lại rảnh rỗi đến nơi này đây." Thiếu niên hỏi.

Những người đến dự lễ mừng thọ hôm nay đều là những nhân vật có uy tín và quyền cao trong triều, cho nên Thanh Mặc Nhan phải ở đấy để tiếp đãi bọn họ.

Ánh mắt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan dừng ở trên người Như Tiểu Lam.

Đôi mắt Như Tiểu Lam mở to ra, con ngươi sáng long lanh, ở trong chứa đầy những ngôi sao nhỏ.

Chủ nhân, mau cứu ta...

Thế giới này thật đáng sợ, nơi nơi đều là nguy hiểm, chỉ có ở trong lòng ngươi mới là an toàn nhất...

Nàng phải cố bám lấy "cái dây thừng cứu mạng" này, trong nháy mắt dùng dáng vẻ đáng thương đã hạ gục được hết tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Việc hôn nhân cứ như thế mà đáp ứng?

Như Tiểu Lam dùng tuyệt chiêu giả bộ đáng thương trong nháy mắt đã lấy lòng được tất cả mọi người.

Những nữ quyến vừa rồi còn tỏ ra ghét bỏ bây giờ lại hô to khen nàng đáng yêu.

"Thế tử, nó thật sự là sủng vật ngươi nuôi sao?"

"Nó lớn lên hảo nhỏ nha...hẳn là chưa cai sữa đi."

Như Tiểu Lam liếc mắt, ngươi mới là đồ chưa cai sữa!

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng: "Lại đây."

Như Tiểu Lam vặn vẹo thân mình, tránh thoát khỏi tay thiếu niên, phi một cái nhào về phía Thanh Mặc Nhan.

Ngửi thấy mùi hương quen thuộc trên người đối phương, Như Tiểu Lam liền liên tục thở dài: Thế giới này quá nguy hiểm, quả nhiên chỉ có ở bên cạnh ngươi mới là an toàn nhất.

Thanh Mặc Nhan không coi ai ra gì đem nó ôm vào trong lòng, tâm tình không vui hừ một tiếng: "Hôi muốn chết."

Như Tiểu Lam tự mình nhìn qua, cảm giác thật đau khổ, lông trên người nàng dính toàn là nước miếng của chó nhỏ.

Bất quá dù ngoài miệng hắn tỏ ra ghét bỏ, nhưng lại không hề buông nàng ra, mà lại ôm chặt vào lòng rồi đứng nói chuyện cùng vị thiếu niên kia.

"Nó thật sự là sủng vật của ca ca?" Thiếu niên kinh ngạc nói: "Vừa rồi ta không biết nên mới..."

"Không sao, vật nhỏ rất nghịch ngợm, lúc nào cũng chạy loạn khắp nơi." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nói.

Như Tiểu Lam dương đầu ra nghe bọn họ nói chuyện, từ thái độ của hắn nàng ẩn ẩn cảm giác được hắn cũng không chán ghét người đệ đệ này cho lắm, không những thế hắn lại còn lộ ra chút tư thái của huynh trưởng nữa.

Hai người mới nói được mấy câu, đã có nha hoàn lại đây thông tri: "Thế tử, hầu gia tìm ngài có việc."

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới rời khỏi chỗ nhị thiếu gia, ôm Như Tiểu Lam đi về phía sảnh chính.

Như Tiểu Lam mở to mắt đánh giá xung quanh.

Oa, bên chính sảnh này đồ ăn quả thật là bất đồng, ngay cả điểm tâm cũng tinh xảo như vậy...

Theo bản năng, nàng dùng đầu lưỡi liếm liếm miệng.

Thanh Mặc Nhan gõ nhẹ ngón tay lên trên đầu nàng: "Con mèo ham ăn."

Như Tiểu Lam bị đau thì rụt cổ lại.

Đây là lần đầu tiên nàng được nhìn thấy phụ thân của Thanh Mặc Nhan.

Tuổi tác của lão hầu gia chắc khoảng bốn, năm mươi tuổi, bộ dáng không sai biệt lắm với nhị thiếu gia.

Dĩ? Thoạt nhìn chắc có nội tình gì đây a.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt nhỏ vuốt cằm.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng lại không có một điểm nào giống với phụ thân hắn, chẳng lẽ là do hắn và nhị thiếu gia không phải cùng một mẫu thân sinh ra? Cho nên Thanh Mặc Nhan lớn lên mới giống với mẫu thân hắn...

Như Tiểu Lam vuốt cằm suy nghĩ miên man.

Lão hầu gia bày ra bộ mặt nghiêm túc: "Mặc Nhan, đây là Trương đại nhân quản lý khố phòng của Binh Bộ."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Trương đại nhân."

Sắc mặt lão hầu gia đột nhiên thay đổi, quát lớn lên: "Thật là không có quy củ, Trương đại nhân là bạn cũ của ta, ngươi lại chào hỏi như thế?"

Trương đại nhân lộ ra thần sắc xấu hổ, kỳ thật luận về chức vị quan phẩm, thì hắn còn phải thi lễ với Thanh Mặc Nhan trước nữa: "Hầu gia, bỏ qua thôi...bất quá chỉ là một cái chào hỏi."

Thanh Mặc Nhan không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Không biết hôm nay Trương đại nhân là thay mặt quan viên Binh Bộ đến mừng thọ, hay là lấy danh nghĩa bạn hữu của phụ thân đến đây để uống ly rượu nhạt?"

"Tất nhiên là bạn hữu." Trương đại nhân mở miệng trả lời.

Thanh Mặc Nhan chắp tay, nhàn nhạt nói: "Gặp qua Trương bá." Trực tiếp gọi hắn là Trương bá.

Trương đại nhân há miệng thở dốc, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Lão hầu gia không vui nói: "Khó mới được Trương đại nhân để mắt đến ngươi, vừa hay thiên kim trong phủ ngài ấy vừa tròn mười lăm tuổi, qua mấy ngày nữa ngươi đem sính lễ đến phủ của ngài ấy đi."

"Đã biết." Thanh Mặc Nhan thuận miệng đáp, không có bất cứ nghi vấn nào, cũng không hỏi Trương đại nhân xem thiên kim nhà hắn là người ra sao, tất cả mọi việc đều giống như không có bất kỳ quan hệ nào với hắn.

Như Tiểu Lam kinh ngạc trừng lớn mắt.

Nguyên lai hôn sự ở cổ đại phải nghe theo lời của phụ mẫu, lời người mai mối, mới đơn giản như thế mà đã coi như là định xong rồi?

Sợ là Thanh Mặc Nhan còn không biết người hắn sẽ cưới là ai nữa, cái này không phải cũng quá tùy tiện đi.

Không được, nếu hắn mà thành thân, thì nàng phải làm sao bây giờ.

"Chít chít." Dùng móng vuốt kéo kéo ống tay áo hắn, ngẩng mặt lên hướng về phía hắn lắc đầu.

Không cần! Không cần đáp ứng tùy tiện như thế a.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn nàng, khóe môi hơi cong lên: "Ngươi không muốn ta thành thân?"

"Chít chít!" Ngươi mà thành thân thì ta phải làm sao bây giờ, lão bà ngươi nếu biết ta là thuốc dẫn của ngươi, nhất định sẽ sai người giết ta đi, nàng sẽ chịu sủng ta như ngươi sao? Nếu như nàng coi ta là bóng đèn thì phải làm sao, nàng sẽ hạ độc ta thì phải làm sao...

Như Tiểu Lam gấp đến độ kêu liên tục về phía hắn.

Trên mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra nhàn nhạt ý cười: "Nguyên lai vật nhỏ lại không muốn ta thành thân a."

Lúc này Trương đại nhân liền sai người mang quà mừng đến, rồi quay sang nói với lão hầu gia: "Kẻ hèn có chút lễ mọn, mong hầu gia vui lòng nhận cho."

Trong nháy mắt khi hộp quà kia được đưa lên, Như Tiểu Lam bỗng cảm nhận được một cỗ âm khí đang phát ra từ nó, khiến cho nàng không khỏi lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thu lại thọ lễ, mời đến Đại Lý Tự uống trà

Hạ nhân trong phủ đem thọ lễ trình lên.

Lông trên cổ Như Tiểu Lam bỗng run lên, nàng liều mạng cào vào ống tay áo Thanh Mặc Nhan.

Lại là cái loại âm khí tà ác này...cảm giác của nàng tuyệt đối không sai, chính là từ trong cái hộp kia phát ra.

Thanh Mặc Nhan thấy phản ứng của vật nhỏ có chút dị thường, liền nhìn về phía hộp quà đang được trình lên kia.

"Đây là cái gì?" Hắn hỏi.

Biểu cảm của Trương đại nhân có chút đắc ý, tự tay mở nắp hộp ra, rồi dâng đến trước mặt hầu gia.

Lão hầu gia nhìn thấy đồ vật bên trong thì không khỏi sửng sốt.

"Trương đại ngân, ngài đang đùa sao, tặng loại đồ vật này..."

Trong hộp là một con rối mặt ngọc, được trang điểm thành một nữ hài tử, trên người mặt một bộ váy hoa lệ.

"Hầu gia chớ có coi thường con rối này." Trương đại nhân thần bí nói: "Nó đã được cao nhân làm phép, chỉ cần thành tâm cung phụng thì nó có thể thực hiện được tâm nguyện của chủ nhân sở hữu nó."

"Chỉ là một con rối mà thôi, cũng không phải là tượng phật gì...làm sao lại có thể thực hiện được tâm nguyện?" Lão hầu gia kinh ngạc nhận thọ lễ.

Trong đám khách nhân có người nhìn thấy nói: "Ta cũng đã từng nghe nói qua về truyện của con rối mặt ngọc này, không ít gia đình cũng đã cung phụng nó a."

Lão hầu gia khinh thường đem hộp quà giao cho người hầu đứng ở phía sau, mặc kệ hắn tin hay không tin, thì đây cũng là thọ lễ mà người khác tặng cho hắn, dù cho hắn có thấy chướng mắt đi chăng nữa, thì cũng không thể đem nó vứt đi được.

"Trước cứ nhận đi." Lão hầu gia phân phó.

Người hầu đang chuẩn bị mang theo hộp quà đi xuống, thì chợt nghe thấy Thanh Mặc Nhan cất cao giọng nói: "Chờ một chút!"

Ngay sau đó, Huyền Ngọc tiến lên đoạt lại hộp quà từ trong tay người hầu.

"Thế tử đây là có ý gì?" Trương đại nhân có chút khó hiểu hỏi.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh băng hỏi lại: "Không biết Trương đại nhân lấy vật này ở đâu ra?"

Không đợi Trương đại nhân kịp trả lời, lão hầu gia đã cả giận nói: "Không được vô lễ với Trương đại nhân!"

Nếu việc hôn nhân này mà thành, thì Trương đại nhân chính là nhạc phụ của hắn, mà hắn lại đi ăn nói với đối phương như vậy thì chẳng khác nào là không biết trên dưới.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến phụ thân hắn, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía Trương đại nhân: "Nếu Trương đại nhân đã không thể nói rõ, vậy thì thỉnh ngài cùng ta đến Đại Lý Tự một chuyến."

Mọi người có mặt ở đây đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Thật không hổ danh là Đại Lý Tự Thiếu Khanh a, một lời bất hòa liền trở mặt, lại trực tiếp mời lão nhân gia đến Đại Lý Tự "uống trà", chỉ bằng điểm này cũng đã giúp cho mọi người được mở mang tầm mắt.

"Thế tử...này...có chuyện gì cứ từ từ... " Trương đại nhân có chút gấp gáp.

"Hoang đường." Lão hầu gia cả giận nói: "Trương đại nhân là khách quý mà ta mời đến!"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu tình chắp tay thi lễ về phía phụ thân: "Hôm nay là sinh thần của phụ thân nên ta sẽ rời vào ngày mai, cũng mong Trương đại nhân đừng có quên là được, miễn cho đến lúc đó ta lại phải phái người của Đại Lý Tự đến để mời ngài về nói chuyện."

Nói xong, hắn xoay người rời đi.

Huyền Ngọc trong tay cầm theo hộp quà đi theo phía sau hắn.

Lão hầu gia tức đến đen mặt: "Nghịch tử này càng ngày càng không coi ai ra gì."

Trương đại nhân vẫn còn sợ hãi, nhưng bất quá vẫn quay sang khuyên đối phương: "Thế tử tuổi trẻ khí thịnh, qua mấy năm nữa sẽ tốt thôi..."

Mọi người xung quanh đều ồn ào bàn luận, có không ít người mang theo tâm tình vui sướng khi thấy người gặp họa.

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam trở về sân của mình.

Như Tiểu Lam thường thường thò đầu ra khỏi y phục hắn, lo lắng nhìn về phía Huyền Ngọc.

"Ngươi thấy con rối này có vấn đề?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan từ trên đầu nàng truyền đến.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam ra sức gật đầu.

"Ngươi lo lắng Huyền Ngọc sẽ bị nó khống chế?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn Huyền Ngọc đang đoan chính đi ở phía sau, tên hộ vệ này tinh thần tương đối vững, không chỉ có một thân võ nghệ bất phàm, đôi lúc những chủ ý hắn đưa ra cũng rất hay được mọi người khen tặng, nhưng mà chuyện lúc trước hắn giết chuột chết đưa cho nàng ăn, nàng vẫn luôn ghi hận trong lòng chưa bao giờ quên.

"Chít chít." Nàng liên tục lắc đầu, nàng mới không thèm lo lắng cho Huyền Ngọc đâu, người nàng lo nhất chính là Thanh Mặc Nhan.

Dùng móng vuốt chỉ về phía Thanh Mặc Nhan, Như Tiểu Lam kêu lên hai tiếng mềm mại.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày, sờ sờ đầu nàng: "Trên người ngươi bẩn như thế, hôi muốn chết."

Mới vừa vào sân, chỉ thấy tất cả nha hoàn đều đang quỳ trên mặt đất, đồng loạt cúi đầu.

Như Tiểu Lam lúc này mới nhớ tới việc nàng chạy trốn khỏi bọn họ, bây giờ các nàng ở đây là để thỉnh tội vì đã làm mất nàng đi.

Nàng đang định cầu tình với Thanh Mặc Nhan, nhưng hắn lại hoàn toàn không thèm để ý đến những người đó, trực tiếp ôm nàng đi vào trong phòng, rồi sai người chuẩn bị nước ấm cho nàng tắm rửa.

Như Tiểu Lam thoải mái ngâm mình trong nước ấm, chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng hét chói tai của nữ tử: "Cứu mạng a! Giết người!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hóa giải con rối, tà vật rít gào

Như Tiểu Lam nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên ngoài, liền sợ hãi nhảy dựng lên, làm nước trên người nàng bắn hết vào gương mặt của Thanh Mặc Nhan.

"Sợ cái gì." Thanh Mặc Nhan lấy khăn ra lau mặt, ngữ khí hết sức bình tĩnh.

"Chít chít tức!" Như Tiểu Lam vừa kêu to vừa khoa tay múa chân, nhất định là con rối kia lại làm ra chuyện ác nào đó.

Thanh Mặc Nhan thay y phục, sau đó lau khô lông cho Như Tiểu Lam, xong xuôi mới thong dong bình tĩnh ôm nàng đi ra ngoài.

Trong viện đã loạn thành một đoàn, đám nha hoàn bị dọa cho hoa dung thất sắc, tất cả đều trốn ở trong góc tường.

Huyền Ngọc mang theo nhóm thị vệ canh giữ ở cửa, giữa sân có một nha hoàn đang nằm sấp xuống, tóc mai tán loạn, cánh tay bị hai gã hộ vệ bẻ ra sau giữ chặt lại, nhưng mà thân thể nàng ta vẫn không ngừng giãy dụa.

"Thế tử, người này không biết bị làm sao, đột nhiên lại nổi điên lên..." Huyền Ngọc tiến lên bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan quét mắt nhìn xung quanh: "Có ai bị thương không?"

"Có vài nha hoàn bị thương, nhưng bất quá cũng chỉ là mấy vết thương nhỏ."

"Con rối mặt ngọc kia đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Đã bị khóa vào một gian phòng, thuộc hạ đã dùng đến ba ổ khóa, lệnh cho bất kỳ kẻ nào cũng không được phép đến gần." Huyền Ngọc nói.

"Nàng ta bị sao vậy?" Thanh Mặc Nhan nhìn về phía nha hoàn điên kia rồi hỏi.

"Thuộc hạ cũng không biết."

Thanh Mặc Nhan lại nhìn về phía mấy người còn lại, đến nửa ngày mới có một tiểu nha hoàn nơm nớp lo sợ nói: "Lúc trước nàng vẫn rất bình thường, sau đó nàng nói là thấy đau đầu...còn nói là có người đang nói chuyện ở trong đầu nàng ấy, rồi sau đó...nàng tựa như bị điên muốn lao vào căn phòng kia, còn dùng trâm cài đầu khiến không ít người bị thương..."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống.

Như Tiểu Lam lắc đầu liên tục.

Loại tà vật này người thường không thể nào chống lại, dù sau khi bị khống chế được cứu chữa kịp thời, thì đến khi tỉnh lại cũng vẫn sẽ bị si ngốc, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện sẽ khôi phục lại bình thường được.

Thanh Mặc Nhan trầm mặc đứng ở nơi đó.

Con rối mặt ngọc này đã như là một củ khoai lang nóng, hắn không thể vứt đi nhưng cũng không có cách nào cầm nó ở trong tay, mặc kệ vứt đến đâu cũng sẽ gây ra chuyện.

"Thế tử, hay là mời một vị hòa thượng đến?" Huyền Ngọc thấp giọng hỏi, những thứ tà môn như thế này bọn họ chưa từng được tiếp xúc qua.

Thanh Mặc Nhan suy nghĩ một lát, mở miệng nói: "Chuẩn bị ngựa, đến Đại Lý Tự."

Nha môn nhiều sát khí chắc có thể khắc chế thứ tà vật này.

Huyền Ngọc vội vàng lên tiếng trả lời, rồi tự mình đi vào trong phòng lấy cái hộp chứa con rối gỗ mang ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan phái người coi chừng nha hoàn bị nổi điên kia, sau đó mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi hầu phủ.

Đại Lý Tự Chính Khanh đúng lúc cũng đang ở đây, nghe nói Thanh Mặc Nhan lại cầm một con rối mặt ngọc tới, thì ngay lập tức đã sai người đi gọi y quan Trường Hận đến.

"Có thể nghĩ ra biện pháp phá hủy nó đi hay không?" Chính Khanh hỏi.

Trường Hận không ngừng đánh giá con rối đang lẳng lặng nằm ở trên bàn: "Sợ là có chút khó khăn." Lần trước Huyền Ngọc đã thử đốt nó nhưng lại không có tác dụng, cũng không biết thứ này có khó xử lý giống như cái lúc trước không.

"Phải nghĩ ra biện pháp, nếu như nó thật sự quỷ dị như lời Thiếu Khanh nói, thì trong thân thể nó nhất định cũng đang cất giấu một trái tim người nào đó."

Nói đến việc này, độ ấm trong phòng bỗng giảm đi ba phần.

Như Tiểu Lam mở to mắt gắt gao nhìn mọi người.

Trường Hận khó xử nói: "Để ta thử xem."

Có người mang một cái cưa tới, Trường Hận liền gọi mấy người tạp dịch đến thử dùng cưa để cưa thân thể con rối ra.

Theo thanh âm kẽo kẹt giằng co, Như Tiểu Lam cảm thấy độ ấm trong phòng càng ngày càng giảm.

Nàng không tự chủ được co rút thân mình lại, dùng móng vuốt mở cổ áo Thanh Mặc Nhan ra để chui vào bên trong.

Thanh Mặc Nhan nào dám để vật nhỏ này chui vào y phục của hắn, ở trước mắt nhiều người như thế, hắn cũng không muốn phải diễn lại tiết mục vật nhỏ tụt xuống phía bên dưới nữa.

Ở thời điểm hắn đang dùng toàn lực phân cao thấp với vật nhỏ ở trong lòng, thì phía chiếc cưa đột nhiên phát ra một thanh âm chói tai, nghe rất giống với thanh âm đang thét lên của một người, cường độ âm thanh cao đến mức khiến tai mọi người sinh đau.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt che đi lỗ tai ở trên đầu.

Người khác nghe thấy thì giống như là đang hét chói tai, nhưng mà nàng nghe ra được, đây là thanh âm do thứ tà vật kia đang cuồng vọng rít gào.

Cái cưa "phanh" một cái bị đứt thành nhiều đoạn, mảnh sắt mỏng bay vút đi tựa như là ám khí xẹt qua đỉnh đầu mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ta đây không phát uy, ngươi liền cho ta là con mèo bệnh?

Cái cưa đứt đoạn, mảnh sắt mỏng bắn mạnh ra bốn phía.

Huyền Ngọc bất chấp nguy hiểm, đứng ra che chắn ở trước người Thanh Mặc Nhan, chặn mảnh nhỏ đang bay tới lại.

Như Tiểu Lam đưa mắt nhìn thì thấy con rối mặt ngọc đang hé miệng ra, một đạo bạch quang liền bắn ra ngoài.

Cẩn thận!

Nàng kêu to lên, muốn nhắc nhở mọi người.

Nhưng mà thanh âm nàng phát ra lại là tiếng "chít chít" mềm mại, ở trong hoàn cảnh hỗn loạn hoàn toàn không có ai chú ý đến một tiểu động vật như nàng.

Bạch quang bay tới, vèo một cái tiến vào thân thể của một tên tạp dịch.

Như Tiểu Lam khẩn trương nắm lấy y phục của Thanh Mặc Nhan, toàn thân căng thẳng như gặp phải đại địch.

"Bảo vệ Chính Khanh đại nhân!" Thanh Mặc Nhan quát lớn.

Huyền Ngọc có chút do dự, nhưng vẫn nghe theo lời Thanh Mặc Nhan, rời khỏi bên người hắn, đi đến bảo vệ Chính Khanh.

Tên tạp dịch bị bạch quang bắn trúng toàn thân co rút mạnh, mấy người bên cạnh muốn đi đến đè hắn lại, kết quả là đều bị hắn hất ra.

"Bắt lấy hắn!" Thanh Mặc Nhan trực tiếp hạ lệnh.

Khí lực của người nọ lại mạnh lên một cách kỳ lạ, cuối cùng vẫn vùng vẫy thoát ra được khỏi tay mọi người, sau đó liền chạy về phía Chính Khanh đại nhân.

Huyền Ngọc rút bội kiếm ra, không chút do dự đâm về phía hắn.

Trường Hận vội vàng la lên: "Không được giết hắn!"

Kiếm phong Huyền Ngọc nghiêng đi, tránh đâm phải yếu điểm của hắn.

Tên tạp dịch phun ra một ngụm máu tươi, gục đầu ở trên bàn rồi bất tỉnh.

Không khí ở trong phòng thập phần dị thường, tất cả mọi người đều đứng im một chỗ, không một ai dám đến gần tên tạp dịch kia.

"Chuyện này là sao?" Chính Khanh mở miệng hỏi, đạo bạch quang vừa rồi hắn cũng nhìn thấy.

"Là con rối...hẳn là nó đang muốn khống chế người khác." Trường Hận suy đoán nói.

Huyền Ngọc lớn mật tiến lên xem tình trạng của hắn.

"Không phải là chết rồi đi?" Trường Hận lo lắng nói.

"Vẫn còn hơi thở." Đang lúc Huyền Ngọc ngồi xổm xuống thăm dò mạch đập của người nọ, thì thân thể hắn lại đột nhiên run rẩy kịch liệt rồi sau đó còn tự mình đứng dậy.

"Cẩn thận!" Trường Hận vừa dứt lời, chỉ thấy một đạo bạch quang từ trong miệng của tên tạp dịch kia bay ra, khiến cho cả căn phòng bắt đầu tán loạn.

"Bảo vệ Chính Khanh đại nhân!"

Trong phòng đã loạn thành một đoàn.

Như Tiểu Lam chợt thấy trước mắt tối sầm lại, cẩn thận nhìn kỹ thì phát hiện ra đó là bàn tay của Thanh Mặc Nhan, hắn đang giang hai tay ra ấn chặt nàng vào trong lòng hắn.

Nhìn xuyên qua khe hở, Như Tiểu Lam cả kinh khi thấy đạo bạch quang kia đang bay về phía Thanh Mặc Nhan.

Không được!

Nàng không dám tưởng tượng, nếu Thanh Mặc Nhan bị cái thứ tà vật này khống chế... Nàng cũng không muốn có một chủ nhân si ngốc a!

Chân sau Như Tiểu Lam đẩy mạnh, không chút nghĩ ngợi nhảy ra khỏi trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Dù cho nàng đã bị biến thành động vật, móng vuốt không thể kết ấn, nhưng mà những câu thần chú ông nội dạy cho nàng vẫn còn nhớ rất rõ, lần trước chẳng qua là do nàng không chú ý đến, cho nên mới không có phòng bị mà bị trúng chiêu của tà vật này.

Trước kia nàng luôn cảm thấy đi theo ông nội học mấy thứ này quả thật là rất mất mặt, những nữ sinh khác ở trong trường đại học mỗi ngày đều là đuổi theo mấy thứ thời thượng, chỉ có mỗi nàng hàng ngày phải đi theo ông nội để học mấy quyển sách kỳ quái, đã thế còn phải đọc trộm sau lưng người khác, bằng không sẽ bị mấy chị em ngủ cùng phòng cười cho đến chết...

Nhưng mà hiện tại, nàng lại cảm thấy vô cùng cảm tạ ông nội đã dạy cho nàng những điều đó.

Nhìn quả cầu lông từ trong lòng nhảy ra, trái tim Thanh Mặc Nhan thiếu chút nữa cũng nhảy ra theo.

Bạch quang bắn tới với tốc độ cực nhanh, mọi việc xảy ra trong nháy mắt, khiến cho tất cả những người trong phòng không kịp có phản ứng, chỉ thấy có một con mèo hương màu đen nhảy dựng lên, bay tới giữa không trung, móng vuốt giơ lên cản lại khiến cho đạo bạch quang kia bị rơi xuống đất.

"Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán... Bát phương uy thần, sử ta tự nhiên..."

Giờ phút này, trong lòng Như Tiểu Lam vô cùng hiểu rõ.

Trước đây ông nội vẫn luôn răn dạy nàng lúc nào cũng phải giữ cho tâm tình tĩnh lặng, không mang tạp niệm.

Mọi người trừng mắt đứng nhìn đạo bạch quang bị mèo hương đánh rớt, tất cả đều cảm thấy kinh sợ.

Thứ tà môn đáng sợ như thế cư nhiên lại bị một con mèo nhỏ hóa giải một cách dễ dàng.

Trường Hận kinh ngạc cúi đầu xuống nhìn, đúng lúc này, bạch quang lại nhảy lên một lần nữa, vèo một cái chui vào trong miệng Như Tiểu Lam.

Ta phi! Phi phi phi!

Như Tiểu Lam duỗi cổ, cảm nhận được thứ kia đang đi xuống từ yết hầu nàng.

"Vật nhỏ?" Phía sau truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan, nghe ra giống như là hắn đang rất khẩn trương.

Không có khả năng, nhất định là do nàng nghe lầm, làm gì có chuyện cái tên Thanh Mặc Nhan này lại khẩn trương cơ chứ.

Đột nhiên có một luồng nhiệt lưu dâng lên trong cơ thể, Như Tiểu Lam cảm giác như toàn thân đang bị một ngọn lửa bao vây lấy.

Đau quá!

Nước...ở đâu có nước...

Như Tiểu Lam không để ý đến tiếng gọi của Thanh Mặc Nhan ở phía sau, trực tiếp chạy ra khỏi cửa.

Nóng...nóng quá...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Không phải là quá nhỏ tuổi đi?

Như Tiểu Lam chạy như điên ra ngoài, giống như là bị lửa cháy đến mông vậy.

Nóng quá...nóng quá...

Khi chạy đến cửa, có bản năng động vật chỉ dẫn phương hướng cho nàng, nàng liền không chút do dự chạy về hướng tây.

Ở phía tây không xa có một cái hồ, trong hồ nuôi hơn mười con cá Cẩm Lý (cá chép gấm).

Như Tiểu Lam đi đến bên cạnh hồ rồi trực tiếp nhảy xuống.

A a a, nóng như thế, thứ tà vật đáng chết, muốn khống chế tỷ? Nằm mơ!

Một lần nữa Như Tiểu Lam lại nhẩm câu bùa chú, từng đạo quang hoa như ẩn như hiện lại phát ra từ trên người nàng.

Lúc mới đầu cũng chỉ là một chút ánh sáng nhạt, sau lúc đó, ánh sáng càng ngày càng nồng đậm, cả thân thể nàng như là bị một cái kén sáng chói bao vây lấy.

Bên trong ánh sáng, thân thể mèo hương dần dần biến hóa, cánh tay nhỏ nhắn trắng noãn như củ sen dần hiện ra, ngay sau đó đến lượt thân thể, rồi cẳng chân...

Như Tiểu Lam bị dọa đến ngây người.

Đây là sự tình gì...biến thành người?

Nàng không dám tin giơ hai tay ra.

Không sai, đúng là tay, không còn là móng vuốt động vật nữa!

Vạn tuế! Cuối cùng nàng cũng thoát khỏi được kiếp sống của sủng vật.

Mới đứng lên đã thấy không đúng, nàng lại một lần nữa ngã vào trong hồ nước, bên cạnh có một con Cẩm Lý bơi qua, nó khinh thường vẫy đuôi quăng nước lên trên mặt nàng.

Không đúng a.

Lúc này nàng mới phát hiện ra, tuy rằng nàng đã khôi phục lại hình người, nhưng mà hai cái tay này...cũng quá nhỏ đi!

Cúi xuống nhìn lại thân thể, trước ngực là hẳn một cái sân bay.

Thật sự là một vùng đất bằng phẳng.

Không phải đâu.

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Nhìn hình ảnh bản thân thông qua nước hồ, nàng mới nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của chính mình hiện tại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng trẻo, mang theo nét trẻ con ngây ngô, nhìn chiều cao thì cùng lắm mới được bốn, năm tuổi.

Khó khăn lắm mới khôi phục lại được hình người, không nghĩ tới lại bị biến thành một hài tử miệng còn hôi sữa, như vậy thì nàng phải sống thế nào a?

Dù cho bây giờ nàng có thể nói chuyện, có thể tự mình đi lại, nhưng mà với cái hình dạng này thì làm sao nàng có thể sống sót ở cái xã hội cổ đại này đây, còn không nói đến nếu nàng chạy trốn thì tuyệt đối sẽ bị bọn buôn người bắt mang đi bán nữa.

Phía sau cây cối, thân ảnh của Thanh Mặc Nhan đang ẩn nấp ở nơi đó, hắn lẳng lặng nhìn thân ảnh bé nhỏ đang ở dưới hồ, nhìn nàng mang vẻ mặt uể oải miệng thì lẩm bẩm cái gì đó với mặt nước.

"Thiếu Khanh đại nhân?" Vài hộ vệ đứng ở phía sau lên tiếng.

"Lui xuống." Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói: "Ai cũng không được qua đó."

Nhóm hộ vệ không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, nhưng mà vẫn nghe theo lệnh lui xuống.

Một mình Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn vào bé con đang ở trong nước bước đi lảo đảo đến bên cạnh hồ, thân thể thì muốn trèo lên bờ, nhưng cho dù nàng có cố gắng cả nửa ngày trời thì cũng không thể nào trèo lên được.

Hai cái tay nhỏ bé dính toàn là bùn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan nhịn không được khẽ cong lên.

Hắn vốn là lo lắng vật nhỏ sẽ bị thứ tà vật kia làm cho thương tổn, không nghĩ tới khi đuổi đến đây lại được nhìn thấy một màn thú vị như thế này.

Giờ phút này Như Tiểu Lam thật sự rất muốn khóc.

Nàng không nghĩ tới thành hồ lại cao đến như thế, ở thời điểm còn là mèo hương thì nàng còn có thể linh hoạt trèo lên được, nhưng bây giờ nàng đã bị biến thành một tiểu hài tử, hai tay nhỏ bé căn bản là không có chút sức lực.

"Bùm." Nàng lại bị ngã vào trong hồ một lần nữa.

Cô lỗ cô lỗ...

Nàng muốn đứng lên, nhưng mà không biết vì sao, hai chân lại không chạm được đến đáy hồ.

Đây là làm sao?

Nàng ở dưới nước mở to mắt, chỉ thấy hai cánh tay một lần nữa bị biến thành hai tiểu móng vuốt.

Lại bị biến quay lại?

Nàng liều mạng bơi muốn ngoi đầu lên trên mặt nước.

Đúng lúc này, có người bắt được nàng, lôi nàng từ trong hồ nước ra.

"Vẫn ngốc như vậy." Giọng nam quen thuộc vang lên bên tai nàng.

Là Thanh Mặc Nhan.

Cả người Như Tiểu Lam ướt đẫm nằm ở trong lòng bàn tay hắn.

Không biết tại sao, nàng lại cảm thấy đặc biệt buồn ngủ.

Có lẽ nguyên nhân là bởi vì vừa rồi nàng đã bị biến thành hình người, ở giây phút ý thức cuối cùng, nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu nhìn nàng, con ngươi đen trắng rõ ràng còn ẩn ẩn mang theo ý cười.

Nàng còn chưa kịp nghĩ nhiều, thì đã bị lâm vào bên trong mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Đeo lên vòng cổ đá ngú sắc

Thanh Mặc Nhan tựa vào giường nệm trong thư phòng để nghỉ ngơi, một bên cánh tay còn đang ôm lấy quả cầu lông nhỏ màu đen.

Từ sau cái hôm nhìn thấy nàng biến thành hình người, thì hắn càng chờ mong kinh hỉ mà ngày sau nàng sẽ mang lại cho hắn.

Có thể biến thành hình người...nàng là yêu quái sao?

Hắn liền dùng ngón tay chọc chọc vào da lông trên bụng nàng.

Có yêu quái tham ăn như thế sao, lại còn ngốc muốn chết, nếu không phải là hắn cố ý đem hết cây bạc hà mèo để vào trong phòng, thì cho dù là ở trong vườn thôi nàng cũng dễ dàng đi lạc đường.

Thân là một con mèo hương, lại không chịu ăn thức ăn sống, đừng nói đến chuột chết, có lần nhìn thấy con chuột sống ở trong vườn, thế nhưng nàng lại bị nó dọa cho chạy trối chết.

Nàng có nơi nào là giống với động vật, nàng rõ ràng chính là một hài tử tham ăn tham ngủ mà.

Nhớ tới bộ dáng nàng khi biến thành một nữ hài tử, hắn liền giơ tay đem người nàng lật lại, ngón tay sau đó sờ loạn lên bụng nàng.

Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng ngủ, chợt thấy ở trên bụng có chút ngứa, nàng liền mở to mắt ra, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang cúi người dựa vào gần nàng, bàn tay to ở "vùng cấm" của nàng sờ tới sờ lui.

Lưu manh!

Như Tiểu Lam kinh hoảng trừng lớn mắt, móng vuốt theo bản năng giơ ra cào loạn.

Một tay Thanh Mặc Nhan bắt lấy móng vuốt của nàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Ai cho ngươi cái dũng khí dám vung móng vuốt về phía chủ nhân?"

Như Tiểu Lam bị ngữ khí lạnh lùng của hắn dọa cho sợ hãi.

"Ta không cần một sủng vật không biết nghe lời." Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại: "Lúc trước ta còn tưởng rằng ngươi là một con mèo ngoan ngoãn, không nghĩ đến càng ngày ngươi lại càng ương bướng, nếu mà đã như vậy, hay là ta đi tìm y quan đến..." (#Linh: Lưu manh!:V)

Như Tiểu Lam thoáng cái giật mình.

Tìm y quan đến...chẳng lẽ muốn đem nàng chế thành thuốc dẫn?

"Chít chít." Ánh mắt ai oán nhìn về phía hắn, lỗ tai còn run run trông rất đáng thương.

Vừa rồi ta không phải cố ý!

Thanh Mặc Nhan cố tình giả vờ không hiểu ý của nàng, ngón tay vẫn không ngừng lần mò ở trên bụng nàng, hơn nữa càng ngày càng đi xuống

Không được!

Trong lòng Như Tiểu Lam khẩn trương.

Dù cho thân thể nàng bây giờ chỉ là động vật, nhưng linh hồn nàng vẫn là của nhân loại, nơi đó của nữ hài tử làm sao có thể để cho người khác tùy tiện đụng vào được.

"Đừng nhúc nhích." Thanh Mặc Nhan thấy nàng cứ xoay tới xoay lui thì liền không kiên nhẫn: "Ta đang kiểm tra xem ngươi là đực hay là cái."

Như Tiểu Lam lập tức hóa đá.

Là đực...là cái...

Câu nói của hắn như sét đánh ngang tai, rồi nó lại trực tiếp đánh trúng nàng đến hóa thành bột phấn.

Ngón tay Thanh Mặc Nhan sờ tới sờ lui trên bụng nàng, cuối cùng còn nhìn thoáng qua cái nơi ở chỗ đuôi nàng, ngữ khí ẩn ẩn mang theo ý cười: "Nguyên lai là giống cái."

Ngươi mới là giống cái! Cả nhà ngươi đều là giống cái!

Vẻ mặt Như Tiểu Lam mang theo tuyệt vọng, nếu không phải do lông của nàng toàn là màu đen, thì nhất định sẽ thấy mặt nàng bây giờ đã đỏ lên như con tôm chín.

Thanh Mặc Nhan có chút đắc ý, thời điểm tay rời khỏi còn cố ý kéo kéo cái đuôi nàng.

Như Tiểu Lam cả người căng thẳng, răng đã nhe đến khóe miệng nhưng lại không dám tiến lên cắn hắn.

"Vật nhỏ cũng biết thẹn thùng?" Thanh Mặc Nhan tỏ vẻ kinh ngạc: "Ngươi phải biết rằng ngươi là sủng vật của ta, từ trên xuống dưới, mỗi một cọng lông trên người ngươi cũng đều thuộc về ta."

Như Tiểu Lam trơ mắt nhìn Thanh Mặc Nhan lấy ra một vật ở trong lòng, sau đó lại đeo lên cổ nàng.

Trước ngực nặng trĩu.

Là cái gì?

Vừa cúi đầu nhìn, thì thấy trên cổ chính mình đang đeo một cái vòng cổ.

Vòng cổ! Ngươi coi ta là chó sao, còn muốn ta phải mang theo cái loại đồ vật này, hơn nữa mặt trên của nó còn khảm đá quý...

A? Đá quý?

Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy dựng lên, kinh hãi mở to hai mắt.

Không sai, nàng không nhìn nhầm, ở trên cái vòng cổ kia có khảm một viên đá quý...chính là vật mà lúc trước ông nội cho nàng, nó giống hệt với viên đá ngũ sắc trên cái vòng tay đã hại nàng xuyên không đến đây.

Hình dạng của viên đá này, dù có hóa thành tro nàng cũng nhận ra.

Trong nháy mắt, cảm giác mừng như điên chiếm cứ nội tâm nàng.

Có phải nàng chỉ cần gom đủ đá ngũ sắc là có thể trở về hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Tuổi còn nhỏ đã biết học theo cái xấu

Như Tiểu Lam lôi kéo vòng cổ, không ngừng đánh giá viên đá ngũ sắc được khảm ở trên.

Thanh Mặc Nhan thấy nó cũng không bài xích cái vòng kia, lúc này mới thấy yên lòng.

Viên đá ngũ sắc kia cực kỳ có linh tính, lúc trước nó còn từng được một vị cao tăng khai quang qua, toàn bộ nước Hạ Quốc này tổng cộng chỉ có bốn viên.

"Thế tử, hầu gia phái người tới." Bên ngoài truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

"Biết rồi." Thanh Mặc Nhan thong dong đứng dậy, đi ra gian phòng ngoài.

Như Tiểu Lam nhảy từ trên giường xuống, lặng lẽ đi đến bên cửa nghe lén.

"Hầu gia đang rất tức giận...nói là muốn ngài về chuẩn bị sính lễ mang đến Trương phủ..."

Nhanh như thế Thanh Mặc Nhan đã muốn thành hôn?

Không biết vì sao, khi nghe thấy việc này trong lòng Như Tiểu Lam liền cảm thấy rất khó chịu.

Tránh ở sau cánh cửa nghe lén được một lúc, bụng nàng đã thầm thì kêu lên, lúc này nàng mới nhớ đến là từ tối hôm qua nàng vẫn chưa bỏ được cái gì vào bụng.

Nhưng nhìn qua sắc mặt Thanh Mặc Nhan, nàng cảm thấy lúc này không nên đi quấy rầy hắn sẽ tốt hơn, cho nên nàng liền xoay người nhảy ra ngoài theo đường cửa sổ.

Nàng đã đi đến phòng bếp của Đại Lý Tự vài lần, cho nên một đường đi này hoàn toàn là dựa theo trí nhớ để tìm.

Đột nhiên có một mùi hương bay tới từ trong gió.

Đi theo bản năng động vật, nàng nhảy xuống mái hiên, đi đến trước một cái cửa sổ.

Nàng nhìn thấy trên bàn có một cái đĩa trang trí hình hoa lan và một mâm đầy bánh đậu, lục sự Cố tiên sinh một tay cầm quyển sách, tay còn lại nhàn nhã đưa bánh lên miệng ăn.

"Chít chít." Như Tiểu Lam kêu lên vài tiếng lấy lòng.

Cố tiên sinh rời mắt khỏi quyển sách nhìn về phía phát ra âm thanh, chỉ thấy một con mèo màu đen đang đứng ở ngoài cửa sổ, ánh mắt xanh biếc mang theo chờ mong tha thiết nhìn chằm chằm vào hắn.

Hắn nhìn xung quanh viện, nhưng lại không hề thấy thân ảnh của Thanh Mặc Nhan: "Chẳng lẽ Thiếu Khanh không sai người chuẩn bị đồ ăn cho ngươi sao?" Cố tiên sinh nói thầm.

Hắn còn đang chuẩn bị đi xem mắt, làm gì có chuyện còn lo lắng được cho ta.

Như Tiểu Lam mặt dày, trực tiếp nhảy vào trong, cọ cọ vào người Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh cầm khối bánh đậu lên cho nàng ăn.

Như Tiểu Lam cúi đầu cuồng nhai, trong lúc vô tình liếc mắt nhìn thấy quyển sách ở trong tay Cố tiên sinh, liền khiến cho cái miệng đang ăn của nàng đơ ngay tại chỗ, miếng bánh cứ thế mà "lạch cạch" rơi trên mặt bàn.

Không phải đâu, đây là xuân cung đồ trong truyền thuyết sao?

Tròng mắt Như Tiểu Lam như sắp rớt ra ngoài.

Ban ngày ban mặt như thế mà lại dám công khai xem loại sách này sao? Ngươi chính là lục sự của Đại Lý Tự a, bộ dáng nho nhã như thế mà lại đi xem cái thứ đó...chẳng lẽ không sợ người khác nhìn thấy sao?

Cố tiên sinh cảm giác được ánh mắt khác thường của Như Tiểu Lam, liền cố ý đem quyển sách đến trước mặt nàng: "Quả cầu nhỏ nhà ngươi cũng xem hiểu quyển sách này sao?"

Ta mới không thèm xem cái thứ đấy đâu! Hừ, thô tục.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc tìm tới nơi, nhìn thấy một màn này khiến gân xanh trên trán hắn nổi cả lên.

Cố tiên sinh cùng sủng vật của hắn đang ghé vào người nhau, một bên thì nhai bánh đậu, một bên thì hai mắt đang phóng lớn mà bàn luận về xuân cung đồ.

Đợi đến khi bọn họ cảm nhận được một mảnh u ám bao phủ ở trên đầu, thì một người một sủng vật mới hồi phục lại tinh thần.

Thanh Mặc Nhan từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

"Xem xong rồi?"

Cố tiên sinh vèo một cái đem quyển sách nhét vào phía dưới bàn, rồi ho nhẹ hai tiếng: "Nguyên lai là Thiếu Khanh đại nhân...thuộc hạ chỉ là đang nghiên cứu ít cáo thị."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh băng dừng ở trên người quả cầu nhỏ.

Như Tiểu Lam theo bản năng rụt cổ lại, nàng vốn tưởng rằng Thanh Mặc Nhan sẽ nhân cơ hội này dạy dỗ nàng một trận, không nghĩ tới hắn chỉ trầm mặc một hồi, rồi đem nàng ôm lên, sau đó xoay người rời đi.

Đây là muốn đi đâu?

Nàng mở to mắt tròn xoe màu xanh biếc.

Thanh Mặc Nhan ôm nàng ra khỏi Đại Lý Tự, lên trên ngựa.

Như Tiểu Lam nhìn thấy Huyền Ngọc cũng đang cưỡi ngựa đi theo phía sau.

Chẳng lẽ...Thanh Mặc Nhan muốn đi cầu thân?

Nàng bất an ở trong lòng hắn xoay tới xoay lui, mỗi lần nghĩ đến chuyện Thanh Mặc Nhan sẽ đi cầu thân là nàng liền cảm thấy không thoải mái.

Đúng rồi, không biết sự việc con rối mặt ngọc hôm qua đã giải quyết xong chưa, Thanh Mặc Nhan sao ngươi có thể buông bỏ chính sự không thèm quan tâm đây, đi cầu thân là việc nhỏ, vụ án mới là việc lớn a!

Thanh Mặc Nhan, ngươi không được làm như vậy, không nên đem việc tư ra đặt ở phía trước, ngươi chính là một nam tử rất tốt, vì vậy ngươi phải lấy sự nghiệp ra làm trọng mới đúng.

Trong miệng Như Tiểu Lam thì thầm không ngừng, Thanh Mặc Nhan nhịn không được gõ lên đầu nàng một cái.

"Ngươi đang nghĩ cái gì, tuổi còn nhỏ đã biết học theo cái xấu, thật không nghĩ tới con mèo hương nhà ngươi lại háu sắc đến thế."

Như Tiểu Lam ôm đầu, vẻ mặt tuyệt vọng.

Xem ra muốn rửa sạch danh dự của nàng rất là khó.

Thanh Mặc Nhan cưỡi ngựa đưa nàng đến bên ngoài một tòa phủ đệ.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn tấm biển, ở trên có viết hai chữ "Trương phủ".

Quả nhiên là tới cầu thân, nàng nghĩ như thế, nhưng mà khi thấy Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi vào trong phủ, nàng lại phát hiện ra không khí có chút không thích hợp.

Trong Trương phủ có rất nhiều nô dịch, bọn họ nhìn thấy Thanh Mặc Nhan thì đều dừng lại chào hỏi.

"Thi thể Trương đại nhân đâu?" Thanh Mặc Nhan hỏi một nô dịch trong số đó.

Như Tiểu Lam kinh sợ cả nửa ngày không hồi phục lại tinh thần được.

Không phải là đến để cầu thân sao, như thế nào lại...còn chưa kịp thành thân, thì nhạc phụ đã bị biến thành thi thể?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Mèo đen cùng xác chết sống lại

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan vào bên trong Trương phủ.

Trong phủ khắp nơi đều là nô dịch, tất cả đều chạy tới chạy lui rất vội vàng.

Như Tiểu Lam duỗi cổ ra cảnh giác nhìn bốn phía.

"Gặp qua Thiếu Khanh đại nhân." Người khám nghiệm tử thi đi lên chào hỏi.

Thanh Mặc Nhan khẽ gật đầu: "Tra được gì rồi?"

"Trương đại nhân chính là chết vào đêm qua, ngay cả hạ nhân trong phủ, Trương phu nhân và Trương tiểu thư, cũng đều chết vào cùng một canh giờ."

"Nguyên nhân dẫn đến cái chết là gì?" Thanh Mặc Nhan mặt không chút biểu cảm hỏi.

"Ngực vỡ nát, kỳ quái là trái tim của bọn họ đều không thấy đâu."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Đưa ta đi xem thi thể của Trương đại nhân."

Người khám nghiệm tử thi đi trước dẫn đường, Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc đi theo ở phía sau.

Từ trong phòng tản mát ra mùi máu tươi nồng đậm, Như Tiểu Lam nhịn không được hắt xì một cái.

Bước chân Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng lại, hắn túm lấy Như Tiểu Lam ra đặt xuống dưới đất: "Bên trong rất loạn, ngươi không cần phải đi vào."

Huyền Ngọc cũng phải đứng ở ngoài cửa, một mình Thanh Mặc Nhan đi theo người khám nghiệm vào bên trong.

Như Tiểu Lam nhìn theo bóng lưng hắn đến xuất thần.

Hắn cảm thấy nàng đang sợ hãi nên mới để nàng ở bên ngoài đi...nhưng mà ở trong mắt hắn nàng cũng chỉ là một sủng vật, mà chưa bao giờ nghe nói qua sủng vật sẽ biết sợ hãi trước người chết.

Bất quá có một chủ nhân biết săn sóc như thế thật là tốt.

Trong lúc lòng nàng đang tràn đầy cảm kích, thì chợt nghe thấy phía sau chuyển đến tiếng nói chuyện của nha dịch.

"May mà Thiếu Khanh đại nhân không đem con mèo kia vào."

"Nó là mèo đen a...nếu để nó đi vào thì không biết chừng thi thể của Trương đại nhân sẽ sống lại luôn đi." (*)

(*) Người ta đồn, nếu mèo đen bất ngờ nhảy qua một thi hài đang khâm liệm trong nhà, thì người chết ấy sẽ từ từ ngồi dậy thành quỷ nhập tràng.

Như Tiểu Lam cứng ngắc quay đầu lại.

Sự thật luôn tàn khốc đến như thế.

Nguyên lai Thanh Mặc Nhan là vì lý do này mới không mang theo nàng đi vào.

Ta không tin cái điều mê tín ấy!

Như Tiểu Lam thả người nhảy lên cửa sổ, dùng móng vuốt chọc thủng mặt giấy của cửa rồi nhìn vào bên trong.

Thời điểm nhìn thấy tình hình ở trong phòng, ngay lập tức nàng liền cảm thấy hối hận, nàng chạy như điên nhảy xuống từ cửa sổ, rồi vọt tới trong viện ngồi nôn khan một hồi.

Quá nhiều máu tươi, đúng là trẻ nhỏ không nên nhìn mà. Tại sao Thanh Mặc Nhan có thể đứng nhìn mà sắc mặt không đổi tim thì không đập loạn được a?

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi, thì bên ngoài cửa viện lại truyền đến nhiều tiếng bước chân hỗn độn.

"Thiếu Khanh đại nhân đang ở đây sao?" Vài tên nha dịch mang theo bốn nữ nha hoàn đi vào sân.

"Thế tử đang bàn luận với người khám nghiệm tử thi ở trong phòng, các nàng là..." Huyền Ngọc tiến lên nói chuyện.

"Đây là nha hoàn may mắn còn sống sót của Trương phủ, đợi cho Thiếu Khanh đại nhân hỏi chuyện các nàng xong chúng ta sẽ đem về nha môn để thẩm vấn."

Huyền Ngọc gật gật đầu.

Đại Lý Tự không trực tiếp phụ trách án tử, lần này nếu không phải là do sự việc có liên quan đến con rối mặt ngọc, thì bọn họ cũng không được phép đến Trương phủ để điều tra.

"Để ta đi gọi thế tử." Huyền Ngọc xoay người đi vào trong phòng.

Như Tiểu Lam bước đến gần, đánh giá bốn nha hoàn vừa được nha dịch mang tới, các nàng nhìn qua giống như là rất sợ hãi, tất cả đều đang cúi thấp đầu, rụt vai lại.

Như Tiểu Lam giơ lên cái mũi ngửi ngửi, kỳ quái, mùi vị có chút không đúng.

Nàng thả người trốn lên một cái cây ở trong viện, từ trên cao nhìn xuống đánh giá các nàng.

Không đúng, mùi vị trên người các nàng rất không đúng!

Lúc này Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc đã đi ra tới, nha dịch liền tiến lên chào hỏi, cũng nói với hắn về chuyện của mấy nha hoàn này.

"Toàn bộ Trương phủ chỉ có các nàng là may mắn sống sót." Nha dịch nói.

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, ánh mắt đánh giá các nàng: "Ngẩng đầu lên."

Bốn nha hoàn nghe được lời này cũng không thấy ngẩng đầu, ngược lại còn lui xuống càng nhanh hơn.

"Các nàng bị sợ hãi quá độ, có lẽ sẽ không hỏi ra được cái gì..." Nha dịch lên tiếng giải thích.

Thanh Mặc Nhan đi lên phía trước hai bước, đang định mở miệng nói, thì chợt thấy ở trên đỉnh đầu hiện lên một đạo bóng đen.

Như Tiểu Lam vọt người từ trên cây xuống, lập tức rơi trúng vào đầu một nha hoàn, móng vuốt dùng sức cào...

Ở trước ánh mắt kinh hãi của mọi người, tóc của nha hoàn kia thế nhưng bị Như Tiểu Lam hất xuống dưới đất, để lộ ra ngoài một cái đầu trơn bóng, dưới ánh mặt trời phản xạ ra ánh sáng của bạch ngọc...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cổ độc phát tác, không thể khống chế được nữa?

Như Tiểu Lam hất bay tóc của một nha hoàn, cái đầu trơn bóng ở dưới ánh mặt trời lộ ra ánh sáng bạch ngọc.

Mọi người lập tức sợ hãi.

Huyền Ngọc là người đầu tiên rút kiếm ra, rồi hô to: "Thế tử cẩn thận!"

Phản ứng của Thanh Mặc Nhan cũng không chậm, nhưng mà bốn nha hoàn kia lại đồng loạt tấn công về phía hắn.

Các nàng bỏ hết tóc trên đầu ra, để lộ ra gương mặt khiến người ta nhìn mà phát lạnh: Bốn nha hoàn này chắc chắn được chế thành từ con rối, tuy rằng đều mang theo khuôn mặt của con người, nhưng khi nhìn qua cái đầu bạch ngọc kia, thì rõ ràng chính là dùng da người để dán lên đi.

Một thanh chủy thủ phá không mà đến, mang theo tiếng gió chói tai.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng nghiêng người tránh thoát, lúc này Huyền Ngọc mới xông lên thay hắn cản phá đạo công kích thứ hai.

Đám nha dịch ở xung quanh cuối cùng cũng có phản ứng, tất cả đều rút đao từ bên hông ra rồi tiến lên phía trước.

Lực đạo của mấy con rối này rất lớn, hơn nữa chúng còn không biết đau đớn là gì, mới chỉ trong nháy mắt mà chúng đã đánh cho hai tên nha dịch phải nằm trên mặt đất, ngay cả cây đao trên tay cũng bị đứt thành hai đoạn.

Như Tiểu Lam lòng đầy gấp gáp tránh ở một bên, lúc này nàng căn bản là không giúp được gì, mới nhìn đã thấy có thêm mấy nha dịch nữa cũng bị thương ngã xuống đất, không biết sinh tử ra sao.

Nếu như cứ tiếp tục như thế này thì sẽ không giết chết được chúng nó!

Như Tiểu Lam gấp đến độ kêu to lên, nhưng mà vào trong tai mọi người, chỉ là những tiếng kêu chít chít mà thôi.

Lại thêm một tên nha dịch bị cây chủy thủ trong tay con rối đâm chúng, Như Tiểu Lam liền nắm bắt cơ hội, nhảy dựng lên, nhảy lên trên người một con rối, móng vuốt dùng sức một cái, bám thật chặt lấy y phục trên người đối phương, rồi cứ treo lơ lửng ở đó.

Nơi này, nơi này, phải đánh vào nơi này mới có tác dụng!

Nàng vung tiểu móng vuốt đâm thẳng vào chỗ trái tim của con rối.

Hiện trường loạn thành một đoàn, căn bản không có ai chú ý đến ý đồ của nàng, chỉ có mỗi mình Thanh Mặc Nhan đứng ngẩn người ở đó.

Đúng lúc này, một con rối tránh thoát được ngăn cản của Huyền Ngọc, lập tức đâm về phía Thanh Mặc Nhan, nhưng Thanh Mặc Nhan lại giơ một chưởng ra đánh trúng ngực con rối.

Huyền Ngọc kinh hãi: "Thế tử, không thể!"

Như Tiểu Lam nhân cơ hội chạy đến khu vực an toàn, vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Chuyện này là sao, tại sao Huyền Ngọc lại phải khẩn trương như thế?

Một chưởng này của Thanh Mặc Nhan dùng không ít nội lực, con rối bị hắn đánh trúng động tác lập tức chậm lại.

"Ngực..." Sắc mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch như tờ giấy, hắn gian nan nói: "Lệnh cho bọn họ công kích ở nơi đó..."

Huyền Ngọc một bên hô to cho mọi người biết nhược điểm của đám rối kia, còn một bên thì nâng đỡ Thanh Mặc Nhan không ngừng thối lui về phía sau.

Như Tiểu Lam chạy nhanh đến gần, lo lắng nhìn vào Thanh Mặc Nhan.

Đám nha dịch nghe thấy nhắc nhở của Huyền Ngọc thì rất nhanh đã ổn định lại được trận tuyến, tuy rằng không thể thắng một cách nhanh chóng, nhưng mà không còn đánh loạn như lúc nãy nữa.

Huyền Ngọc đỡ Thanh Mặc Nhan vào một gian phòng trống.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng lúc càng không ổn.

"Thế tử, ngài sao rồi?" Huyền Ngọc gấp gáp hỏi.

Thanh Mặc Nhan khẽ nâng môi, thật vất vả mới nói ra được một câu: "Ngươi đi ra ngoài...tiếp tục thủ."

Chiến đấu bên ngoài còn chưa kết thúc, Huyền Ngọc chỉ có thể lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam thấy Thanh Mặc Nhan bước chân lảo đảo, thân mình đứng không vững trực tiếp ngã xuống đất.

"Ô ô..." Như Tiểu Lam vội vàng đi qua muốn giúp hắn, nhưng bây giờ nàng bất quá cũng chỉ là một con mèo hương nhỏ, căn bản không có đủ sức lực đỡ hắn được.

Thanh Mặc Nhan ngã trên mặt đất, ngực kịch liệt phập phồng, con ngươi dần dần biến thành màu đỏ.

Đây là cổ độc phát tác?

Như Tiểu Lam kinh hãi, rõ ràng là chưa đến mười ngày mà, hơn nữa bây giờ vẫn còn là ban ngày...chuyện này là như thế nào a.

Nàng vội vã bổ nhào vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không hề chuyển mắt nhìn nàng, con ngươi đỏ thẫm mang theo ánh sáng làm cho người ta phải sợ hãi.

Cổ độc vẫn cứ phát tác không có dấu hiệu dừng lại.

Trong lòng Như Tiểu Lam một trận khủng hoảng, không phải nói thân thể nàng có thể khắc chế cổ độc trong người hắn sao? Tại sao bây giờ lại không được...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Ông trời muốn mạng của hắn?

Như Tiểu Lam dùng sức lay động y phục Thanh Mặc Nhan.

Làm sao bây giờ, vì sao lại không khắc chế được cổ độc của hắn, là sai lầm ở đâu a?

Thanh Mặc Nhan ngã ở nơi đó, màu đỏ ở hai tròng mắt dần dần tản ra, nhưng mà ý thức của hắn vẫn còn rất thanh tỉnh.

"Không liên quan đến ngươi...bởi vì ta sử dụng nội lực." Thanh Mặc Nhan gian nan nói, nhìn vật nhỏ khẩn trương túm lấy y phục của hắn, khiến nơi nào đó trong đáy lòng hắn đang lặng yên sụp đổ.

Trong đôi mắt to tròn tràn đầy hoảng sợ, tựa như sắp bị người ta vứt bỏ không biết phải làm sao.

Sử dụng nội lực sẽ bị biến thành như thế này sao?

Như Tiểu Lam rúc người vào trong lòng hắn, nhưng mà bây giờ hiển nhiên, dù cho nàng có đến gần hắn thì cũng không có một chút tác dụng nào nữa, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam gấp đến độ không biết phải làm sao.

Không phải đâu, đây là biểu hiện hắn sắp chết sao, nếu hắn chết thì nàng phải làm sao bây giờ, sau này ai lo cho việc ăn uống của nàng, sau khi gây họa ai sẽ chống lưng cho nàng...dù cho hắn luôn miệng nói muốn mang nàng ra làm thuốc dẫn, nhưng nàng biết đó chỉ là những lời ngoài miệng mà thôi, ở chung với nhau trong thời gian dài, nàng cũng có thể cảm nhận được, hắn đúng là một người rất không tệ.

Thanh Mặc Nhan vẫn nhắm hai mắt lại không hề nhúc nhích.

Như Tiểu Lam nóng nảy, nhảy lên trên người dùng sức xé rách cổ áo hắn.

Chiến đấu ở bên ngoài vẫn chưa kết thúc, nàng cũng không biết Huyền Ngọc cùng đám người đó có thể đánh bại mấy con rối kia hay không, nếu để chúng nó xông vào đây...đến lúc đó Thanh Mặc Nhan đúng là chỉ còn một con đường chết.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi tỉnh mau, ngươi không được từ bỏ dễ dàng như thế!" Như Tiểu Lam dùng móng vuốt vỗ vào mặt hắn, miệng thì kêu chít chít không ngừng.

Cổ áo Thanh Mặc Nhan mở rộng ra tán loạn, nàng bỗng phát hiện ở trong y phục hắn tựa hồ như có thứ gì đó đang động đậy.

Nàng cắn góc áo hắn, dùng sức lôi mạnh ra, chỉ thấy trên làn da vùng ngực của Thanh Mặc Nhan tựa hồ như đang cất giấu vật gì đó còn sống, chúng thường thường xông ra nhô lên, rồi sau đó lại lặn biến mất rất nhanh.

Như Tiểu Lam kinh sợ, thật là một cỗ cổ độc lợi hại!

Tuy rằng trước giờ chưa từng nhìn thấy qua, nhưng mà trước đây nàng đã từng được nghe ông nội nói, loại cổ độc này trên thực tế chính là cổ trùng đang sống ở trong cơ thể, nếu không thể giải độc trong thời gian nhanh nhất, thì sớm muộn gì cũng sẽ bị chúng làm cho tâm mạch nổ tung, đến lúc đó cho dù là đại la thần tiên giáng thế cũng cứu không được.

Có biện pháp...nhất định là có biện pháp...

Như Tiểu Lam nôn nóng đến vung đuôi, đúng rồi, tịnh tâm chú, nàng có thể dùng ở trên người hắn, tuy rằng không thể giải quyết gốc dễ vấn đề, nhưng có thể làm cho cổ độc tạm thời an tĩnh lại.

Nhưng mà, muốn thi triển bùa chú thì phải dùng tay để kết ấn.

Như Tiểu Lam uể oải rũ lỗ tai xuống, nhìn đôi móng vuốt toàn lông lá của mình.

"Vật nhỏ..." Trên đầu truyền đến thanh âm của Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam vui mừng ngước mắt lên nhìn hắn, lại thấy hai mắt hắn vẫn đang nhắm chặt.

Vừa rồi chẳng lẽ là do nàng nghe lầm?

"Nếu Huyền Ngọc không thủ tiếp được nữa...thì ngươi cứ bỏ chạy đi thôi..."

Như Tiểu Lam ngây người, đây rõ ràng là thanh âm mà nàng nghe được, Thanh Mặc Nhan vẫn không hoàn toàn mất đi ý thức.

"Trốn đi, trốn càng xa càng tốt..."

Nhìn nghiêng qua, sẽ thấy khóe miệng hắn thế nhưng lại đang mang theo ý cười.

Như Tiểu Lam không nhịn được rống ra một hồi: Thanh Mặc Nhan, ngươi cũng đừng quá coi thường ta, ta là cái loại người gặp nguy hiểm thì bỏ chạy một mình thoát thân sao, ít nhất cũng phải chờ đến khi ngươi thật sự tắc thở ta mới...

Theo tiếng gầm gừ non nớt của Như Tiểu Lam, một luồng nhiệt lưu bỗng nhiên trào dâng trong cơ thể nàng.

Bởi vì lúc trước đã trải qua vài lần, cho nên bây giờ nàng cảm thấy rất trấn định.

Loại cảm giác này...chính là dấu hiệu chuẩn bị biến hóa của nàng, đúng rồi, nếu biến thành hình người, nàng có thể dùng hai tay để kết ấn.

Lúc này nàng dần thả lỏng thân thể, thuận theo biến hóa của cỗ nhiệt lưu kia, quanh thân bị ánh sáng nhàn nhạt bao bọc...

Thanh Mặc Nhan vẫn còn tồn tại một chút ý thức, nhưng hắn lại không có cách nào nhúc nhích được.

Bình thường vì áp chế cổ độc trong cơ thể, mà hắn không dám dùng nửa điểm nội lực nào, vừa rồi vì để đánh lui con rối mà hắn đã phải dùng đến năm phần nội lực, không nghĩ tới nó lại trực tiếp dẫn đến cổ độc phát tác.

Đến ngay cả mùi hương trên người vật nhỏ cũng không thể nào áp chế được cổ độc phát tác lần này.

Đây có lẽ chính là ý trời đi, ông trời hẳn là muốn lấy đi mạng sống của hắn rồi.

Ở người khác nhìn vào, hắn chính là đang an tĩnh nằm ở nơi đó, bất kể ai cũng không thể hiểu được nỗi đau đến tận xương tủy của hắn, tựa như chúng đang muốn cắn nuốt cả trái tim hắn, nhưng mà hắn lại không có cách nào phản ứng lại được.

Hắn không thể giãy giụa, không thể hét lên, chỉ có thể nằm im tùy ý cho cổ độc tàn xác bừa bãi trong cơ thể.

Từng sợi dấu vết màu xanh xuyên thấu hiện lên trên làn da hắn, tựa như có vô số con rắn đang bò ở dưới lớp da.

Lúc này, hẳn là sắp không xong rồi.

Hắn nghĩ như vậy.

Chỉ là đáng tiếc có rất nhiều chuyện hắn vẫn chưa được biết rõ...có chút đáp án có lẽ sẽ bị chôn vùi mãi mãi trong lòng đất.

Còn có...tiếc nuối vì không được tận mắt nhìn thấy vật nhỏ lớn lên.

Tuổi thọ của động vật đều phi thường ngắn, nhiều lắm cũng chỉ kéo dài được mười mấy năm, chỉ chớp mắt một cái vật nhỏ sẽ lớn lên đi, đáng tiếc...

Trong đầu không hiểu vì sao lại hiện ra bộ dáng của một tiểu nha đầu mũm mĩm.

"Vật nhỏ..."

"Câm miệng!" Một thanh âm non nớt tựa như một đạo ánh sáng đâm vào thế giới toàn là màu đen của hắn: "Linh Bảo thiên tôn, an ủi thân hình... Đệ tử hồn phách, ngũ tạng huyền minh..."

Thanh Mặc Nhan cảm giác được có một đôi tay nhỏ bé đang đặt ở trên ngực hắn, theo thanh âm non nớt kia vang lên, đau đớn như bị cắn nuốt bỗng lui xuống giống như thủy triều, khiến cho toàn thân hắn chấn động.

"Đừng động." Giọng trẻ con vang lên mang theo oán giận: "Thật vất vả mới áp chế được nó xuống, ngươi mà cứ lộn xộn thì chẳng khác nào là đi tìm cái chết."

Thanh Mặc Nhan không dám lộn xộn nữa, hắn nỗ lực muốn mở mắt ra, nhưng mà mí mắt như một tòa núi lớn đè xuống khiến hắn không cách nào mở ra được.

Dù cho như vậy, hắn vẫn nỗ lực mở mắt ra một chút.

"Thế nào, còn đau không?" Trong thanh âm hài tử không giấu được đắc ý.

Cảnh vật trước mắt Thanh Mặc Nhan có chút mơ hồ không rõ, nhưng mà tất cả đều đang dần dần chuyển biến tốt đẹp, hắn có thể cảm giác được, cổ độc trong cơ thể đã bị áp chế đi xuống, tuy rằng hắn vẫn không biết rốt cuộc đối phương đã dùng cái biện pháp gì.

Một nữ hài tử bốn, năm tuổi đang ngồi dựa vào bên người hắn, một đầu tóc dài đen nhánh kéo dài tới trên mặt đất, đặc biệt nhất là, nàng có một đôi mắt màu xanh biếc, tựa như đá phỉ thúy thượng đẳng, mang theo chút ánh sáng bên trong, câu hồn đoạt phách.

Nhìn thấy hắn mở to mắt, nữ hài khẽ rụt bả vai lại, một bộ dáng mang theo khiếp sợ.

Thanh Mặc Nhan thậm chí còn cho rằng nàng muốn bỏ trốn.

Nhưng mà hắn đoán sai rồi, nàng chỉ ngồi đó cúi đầu xuống, đem cả khuôn mặt vùi vào trong tóc hắn.

"Vật nhỏ...là ngươi sao?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan cong lên, dù cho hắn không động đậy được, nhưng mà hắn lại có thể nhận ra mùi hương trên người nàng, đó là một cỗ xạ hương nhàn nhạt, giống hệt với lúc nàng vẫn đang còn là một con mèo hương nhỏ.

Xem ra mùi hương này cũng không hề mất đi khi nàng biến thành người.

Điều khiến hắn tiếc nuối nhất chính là, không có ai đáp lại câu hỏi của hắn.

Đợi đến lúc thân thể hắn được thả lỏng, có thể tự mình ngồi dậy, thì nữ hài tử bên người đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó chính là quả cầu lông nhỏ màu đen, đang cuộn tròn thân mình lại, hô hô ngủ ngon giấc ở trên người hắn.

Thanh Mặc Nhan nhìn chằm chằm vào vật nhỏ, con ngươi cong cong lên toát ra ánh sáng đẹp mê người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cào lên mặt, nể tình ngươi đã bảo vệ chủ nhân

Trong gian phòng, Thanh Mặc Nhan ngồi dậy, kéo y phục ra rồi cúi đầu nhìn vào vùng ngực của chính mình.

Nơi đó có một đồ án kỳ quái màu đỏ, nhìn qua thập phần dễ thấy.

Nghĩ lại tiểu cô nương vừa nãy làm cho lòng hắn khẽ động.

Ôm lấy quả cầu lông nhỏ, hắn xoa nhẹ lên móng vuốt của nó.

Quả nhiên, dấu vết đấy là do mèo hương gây ra.

Vật nhỏ này cuối cùng đã làm cái gì? Vốn dĩ nó có thể biến thành người đã đủ làm cho người ta ngạc nhiên rồi, hiện tại hắn lại phát hiện ra, bí mật trên người nó càng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc nó còn cất giấu dạng bí mật gì còn chưa nói cho hắn biết?

Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay nhẹ nhàng nhéo nhéo lỗ tai nhỏ của nó.

Trong lúc mê man, lỗ tai Như Tiểu Lam theo bản năng run rẩy lên.

Bên ngoài, đám nha dịch cuối cùng cũng xử lý xong bốn con rối kia, mọi người đều đứng ở nơi đó, toàn thân tuôn ra mồ hôi lạnh.

Bọn rối ngã ở trong sân, xung quanh đều đứng toàn là người, nhưng lại không có một ai dám đi lên xem xét.

"Thứ này cuối cùng là loại đồ vật gì..."

"Quá tà môn."

Đám nha dịch nói nhỏ.

Huyền Ngọc đứng canh giữ ngoài cửa mà trong lòng vô cùng sốt ruột.

Hắn biết là thế tử không thể sử dụng nội lực, bằng không hằng ngày hắn cũng không cần dè dặt cẩn trọng đi theo bên cạnh thế tử như thế.

Chẳng qua thế tử không muốn để bất cứ một ai nhìn thấy bộ dạng của hắn khi cổ độc phát tác, cho nên đến ngay cả hắn cũng chỉ có thể đứng ở bên ngoài mà lo lắng sốt ruột.

Đúng lúc này, cửa phòng mở rộng, Thanh Mặc Nhan ôm theo mèo hương đi ra.

Huyền Ngọc liền hoảng sợ.

"Thế tử, ngài...ngài sao rồi?"

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan tuy rằng không được tốt cho lắm, nhưng động tác hắn vẫn rất thong dong, cho nên căn bản không nhìn ra được hắn không khỏe ở chỗ nào.

Thanh Mặc Nhan không trả lời câu hỏi của Huyền Ngọc, mà lại nhìn về phía trong viện.

"Vụ án này sẽ do Đại Lý Tự tiếp nhận, sau khi các ngươi xử lý xong mọi chuyện ở Trương phủ thì đem hết tất cả các vật chứng đang có mang đến Đại Lý Tự đi." Thanh Mặc Nhan phân phó nói.

Đám nha dịch người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng người đứng đầu trong đám nha dịch cũng bước lên phía trước lĩnh mệnh.

Vụ án tà môn thế này, bọn họ còn đang ước có thể vứt đi nhanh hơn mà không được.

Thanh Mặc Nhan phân phó xong thì mang theo Huyền Ngọc rời khỏi Trương phủ.

Huyền Ngọc dè dặt cẩn thận đi theo phía sau, thấp giọng nói: "Thế tử, ngài thật sự không sao chứ?"

Một đường đi này, hắn thấy Thanh Mặc Nhan vẫn bước đi như thường, hắn nhịn không được mang theo cả bụng nghi hoặc.

Trước kia hắn cũng đã từng được chứng kiến thế tử vì sử dụng nội lực mà bộc phát cổ độc, mỗi lần như thế ngài ấy đều bị ép đến nửa sống nửa chết, nào có khỏe mạnh bình thường như bây giờ.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vật nhỏ ở trong lòng, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười.

Huyền Ngọc không hiểu gì cả, thế tử không để ý đến hắn, hắn cũng không dám đi lên hỏi một lần nữa, chỉ có thể rối rắm ở trong lòng mà đi theo ngài ấy về Đại Lý Tự.

Việc trước tiên Thanh Mặc Nhan làm là đi tìm Chính Khanh, đem sự tình ở Trương phủ nói cho hắn biết.

Chính Khanh nghe xong thì phi thường kinh ngạc, bởi vì án này bắt nguồn từ việc người của bọn họ mất tích, không tưởng tượng ra được bây giờ bọn rối lại thường xuyên xuất hiện như thế.

"Điều tra trong thành một chút, tìm hiểu xem sự việc có liên quan đến hành động cung phụng con rối này là từ đâu mà ra."

Bình thường Đại Lý Tự cũng không phụ trách điều tra phá án, nhưng mà hiệu suất làm việc của bọn họ lại cao hơn cả Thuận Thiên Phủ ở trên, cho nên khi mệnh lệnh vừa được truyền xuống, thì rất nhanh đã có tin tức hồi báo.

"Trong thành có một cửa hàng rối gỗ, việc buôn bán vô cùng tốt, không ít phú hộ đều đến đó mua hàng." Người tìm hiểu tin tức trở về bẩm báo.

"Cửa hàng rối gỗ?" Thanh Mặc Nhan nhíu mày, hắn ở trong thành lâu như vậy, cũng chưa bao giờ được nghe nói qua về loại cửa hàng này.

"Thiếu Khanh đại nhân không biết cũng không có gì là lạ, cửa hàng này cũng không buôn bán ở bên ngoài, chỉ tiếp nhận đơn hàng đặt trước, nghe nói đến ngay cả nhị hoàng tử cũng từng đến đó, đặt làm một con rối mặt ngọc để tặng cho sủng phi của hắn..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc một lúc: "Gần đây nhị hoàng tử không phải mang binh ra biên cảnh sao? Thánh chỉ hẳn là cũng đã ban xuống rồi."

Hạ Quốc thường xuyên phải chịu sự quấy nhiễu của nước láng giềng, vì vậy lúc này hoàng đế phải phái nhị hoàng tử đi đến biên cảnh để trấn giữ.

Chính Khanh cúi đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Lần trước những hồ sơ bị phá hỏng đều liên quan đến những vụ án tham ô của quan sai, Trương đại nhân lại là người cai quản khố phòng, này...chẳng lẽ có liên hệ gì đó?" Chủ bộ Canh tiên sinh ở một bên nói.

Ánh mắt Chính Khanh lóe sáng: "Mau đi kiểm tra xem cửa hàng đó ở đâu, sau đó dẫn người đến niêm phong ngay lập tức."

"Rõ."

Từng đạo mệnh lệnh ban xuống, đợi đến khi Thanh Mặc Nhan rời khỏi chỗ của Chính Khanh, thì trời cũng đã sập tối.

Như Tiểu Lam ngáp một cái, mở to mắt ra.

Chung quanh im ắng.

Nàng đứng dậy lắc lắc đầu, đột nhiên có một gương mặt phóng đại thình lình xuất hiện ở trước mắt nàng.

Quỷ a!

Nàng giơ móng vuốt lên chụp tới.

Ác linh lui tán!

"Lá gan không nhỏ, đến cả chủ nhân cũng dám cào?" Thanh âm quen thuộc khiến cho Như Tiểu Lam sợ run cả người.

Má ơi, như thế nào lại cào lên trên mặt hắn a.

Thanh Mặc Nhan cúi người tiến đến trước mặt nàng, ở một bên má vẫn còn lưu lại dấu vết vừa mới bị nàng cào xong.

Nhưng dù là như thế, thì cũng không làm tổn hại đến uy phong của hắn được.

Chít chít... Là do ta ngủ đến hồ đồ rồi, cái gì ta cũng không biết...

Như Tiểu Lam cực lực làm ra bộ dáng vô tội, mắt mèo long lanh giống như những ngôi sao trên trời, đang không ngừng lóe lóe sáng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng, vô hình trung, toát ra bên ngoài một cỗ cường đại áp bách, khiến cho nàng hít thở không thông.

Người ta nói ánh mắt có thể giết người, chẳng lẽ chính là chỉ cái này?

Như Tiểu Lam chột dạ cuộn trang người lại.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo móng vuốt của nàng ra, dùng ngón tay miết nhẹ lên trên đó.

Như Tiểu Lam giơ lên mũi ngửi ngửi, là mùi vị của thuốc.

"Lúc nãy nể tình ngươi đã biết đường bảo hộ chủ tử, nên ta tạm tha cho ngươi." Hắn ở một bên vừa bôi thuốc cho nàng vừa nói.

Bảo vệ chủ...

Như Tiểu Lam ngốc lăng tại chỗ.

Nàng vì cứu hắn mà cắn nát cả ngón tay để sử dụng bùa chú... Hắn cư nhiên lại nói hành vi của nàng là đang bảo vệ chủ tử... Nàng chính là ân nhân cứu mạng của hắn a.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ đang thì thầm gì đó trong miệng: "Như thế nào? Cào lên mặt chủ nhân, ngươi cho rằng việc này tính xong rồi sao?"

Như Tiểu Lam vèo một cái nhảy cách xa hắn ra, ánh mắt cảnh giác gắt gao nhìn hắn.

Bằng không ngươi còn muốn như thế nào nữa, lại muốn phạt bắt ta ăn đồ ăn sống sao.

Thanh Mặc Nhan hơi nheo lại đôi mắt, tựa hồ là đang cố ý cười.

"Những bản lĩnh đó của ngươi học được từ đâu?"

Như Tiểu Lam trợn mắt mèo lên: Giả ngu, ta nghe không hiểu.

"Đừng có mà giả ngu với ta." Thanh Mặc Nhan dùng ngón tay gõ vào trán nàng.

"Chít chít!" Như Tiểu Lam bị đau trực tiếp kêu to.

"Đừng giả vờ nữa, biến trở lại đi." Hắn nói.

Biến trở lại đi? Biến cái gì a?

Nàng chột dạ lùi về phía sau.

"Đương nhiên là biến lại thành hình người." Hắn nghiêm túc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam bị dọa đến phát run.

Lúc đó nàng cho rằng hắn đang ở trong trạng thái hôn mê, dù sau này tỉnh lại cũng sẽ không thể nào nhớ rõ hết mọi chuyện được, hiện tại xem ra, nàng đã sai hoàn toàn rồi.

Gia hỏa này tỉnh táo hơn ai hết.

Biến thành người ở trước mặt hắn? Nàng mới không làm đâu!

Nàng cũng không muốn bị người ta cho là yêu quái, nghe nói yêu quái ở thời cổ đại đều bị mang đi thiêu hết, nàng không thể đi tìm chết a.

Suy đi nghĩ lại, tốt nhất là giả ngu đến cùng.

Thanh Mặc Nhan nhìn vật nhỏ cắn răng một hồi, sau đó lại sâu kín thở dài, bộ dáng sợ hãi rụt rè càng làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

Xem ra vật nhỏ vẫn chưa hoàn toàn tín nhiệm hắn.

Này không thể được, làm sủng vật của hắn, tất nhiên sẽ phải toàn tâm toàn ý nghĩ đến hắn, tin tưởng hắn.

Ngay tại Lúc Như Tiểu Lam căng da đầu, chuẩn bị nghênh đón sự "uy hiếp" của hắn, thì lại nghe hắn nói: "Không muốn biến cũng được, ta sẽ chờ, chờ đến một ngày ngươi nguyện ý nói hết tất cả cho ta biết."

Như Tiểu Lam kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Thanh Mặc Nhan còn có một mặt săn sóc như thế?

Tâm tình của nàng mới vừa bình ổn lại được một chút, thì lại thấy Thanh Mặc Nhan chỉ vào một bên mặt vừa bị nàng cào: "Đường đường là mặt của Thiếu Khanh mà ngươi cũng dám làm cho bị thương, còn không mau lại đây, việc bôi thuốc này liền giao cho ngươi."

Trong nháy mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn bị rơi vào hỗn độn.

Nhìn đôi móng vuốt của chính mình: Thiếu Khanh đại nhân, ngài thật sự muốn kiêu ngạo như thế sao, hay là ngài đang muốn ta cào lên trên thêm vài vết nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Trời sinh không giống hai cha con

Thanh Mặc Nhan chỉ vào lọ thuốc ở trên bàn.

Như Tiểu Lam nhìn móng vuốt của chính mình, xong lại nhìn vào lọ thuốc, vẻ mặt như đưa đám.

Móng vuốt của nàng căn bản không chạm vào thuốc ở trong lọ được, này không phải là đang làm khó người ta sao... À không, là làm khó cho một con mèo hương mới đúng.

Thanh Mặc Nhan thong dong ngồi im một chỗ, thuận tiện cầm một quyển sách lên xem, hắn có rất nhiều tính kiên nhẫn, hắn phải đợi đến khi nó chủ động đến gần hắn, đây mới là điều hắn muốn.

Như Tiểu Lam nhe răng với lọ thuốc, đúng lúc này, Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào: "Thế tử, không hay rồi, có tin tức bên hầu phủ nói sau khi hầu gia nghe xong chuyện của Trương đại nhân thì đã vô cùng tức giận, muốn ngài lập tức trở về."

Thanh Mặc Nhan khép quyển sách lại, nhíu mày nói: "Phụ thân lại tức giận cái gì?"

Huyền Ngọc nhìn trộm đánh giá sắc mặt Thanh Mặc Nhan, cẩn thận dè dặt nói: "Hầu gia nói là ngài không vừa ý với cuộc hôn nhân này, cho nên mới cố ý... Mới cố ý hại một nhà Trương đại nhân..."

Nghe xong những lời này, Như Tiểu Lam không khỏi trợn tròn mắt.

Lão hầu gia này tư duy cũng quá khác người đi, dù cho Thanh Mặc Nhan thật sự không muốn kết hôn, thì cũng tuyệt đối không có khả năng sẽ động thủ giết người a.

Thanh Mặc Nhan cười khổ, đem quyển sách ném lên trên bàn: "Lại đổ lên trên đầu ta, ta cảm thấy thật kỳ quái, ông ấy cho là ta có khả năng thông thiên hay chỉ đang một lòng muốn gây khó xử cho ta đây."

"Thế tử ngài đừng nghĩ nhiều quá, tuy hầu gia có đôi chút nghiêm khắc với ngài, nhưng chung quy ngài vẫn là con ruột của hầu gia a."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan cong lên: "Theo ta thấy, ngược lại ông ấy đối với ta như là kẻ thù mới đúng."

Như Tiểu Lam trơ mắt nhìn sắc mặt vừa rồi còn nhu hòa của Thanh Mặc Nhan bây giờ đã trở nên lạnh lùng, khiến cho trong lòng nàng cũng bị nhấc lên theo.

Mặc kệ là ai, ở vào vị trí này của hắn thì nhất định cũng không thể nào chịu được, là một phụ thân không những không giúp gì cho nhi tử của mình, mà lại còn đi khắp nơi phá đám, này thật sự là tình cảm phụ tử sao?

Đến ngay cả nàng cũng không khỏi hoài nghi về việc này.

Ma xui quỷ khiến, nàng vươn móng vuốt ra, giống như muốn an ủi nhẹ nhàng vỗ lên trên cánh tay hắn.

Thanh Mặc Nhan sửng sốt, sau đó lộ ra mỉm cười.

"Vật nhỏ, ngươi cảm thấy ta cần người khác an ủi sao?" Hắn cười nhẹo nhẹo móng vuốt của nàng, vùng đệm thịt mềm yếu nóng hôi hổi, sờ vào cảm giác cực kỳ tốt, làm hắn không khỏi có chút nghiện, miết mãi không ngừng.

Như Tiểu Lam bị hắn làm cho móng vuốt ngứa đến đòi mạng, nghĩ muốn rút chân về lại bị hắn gắt gao nắm lại, nàng vốn là có ý tốt, không nghĩ tới lại rơi vào kết cục bị hắn trêu đùa, khiến cho nàng phải kêu to lên chít chít.

Lần sau nàng sẽ không làm người tốt nữa!

Thanh Mặc Nhan thay vào một bộ quan phục, rồi khoác lên một thân áo choàng bình thường, mang theo Huyền Ngọc đi về hầu phủ.

Lão hầu gia ngồi ở trên viện, vừa mới tiến vào sân đã nghe thấy thanh âm của ông đang răn dạy đám hạ nhân.

Thanh Mặc Nhan tiến lên chào hỏi.

Như Tiểu Lam trốn ở trong y phục hắn, chỉ để lộ ra nửa cái đầu.

Nàng đối với lão hầu gia đến nửa điểm hảo cảm cũng không có, tuy rằng đây mới là lần thứ hai nàng gặp mặt hắn, nhưng nàng sẽ không quên lần trước hắn đã phái quản gia đến đòi ném nàng ra ngoài đường.

Còn nói Thanh Mặc Nhan mê muội mất đi ý chí... Ta phi! Những nha hoàn như hoa như ngọc bên người lão nhân nhà ngươi đều là để trang trí thôi sao?

Lão sắc quỷ! Vô sỉ!

Vật nhỏ ở trong lòng hắn nghiến răng nghiến lợi, bộ dáng xù lông thật khiến cho hắn hài lòng.

Thật không hổ danh là sủng vật của hắn, người hắn không thích, thì nó cũng sẽ không thích.

Đã nhìn quen với những bộ mặt giả nhân giả nghĩa, bây giờ lại được nhìn thấy bộ dáng tràn đầy căm phẫn của vật nhỏ, làm hắn cảm thấy vô cùng trân quý.

Hắn chỉ cần liếc mắt một cái cũng nhìn ra được nó đang suy nghĩ cái gì, tất cả cảm xúc của nó đều biểu hiện hết ở trên mặt, đến ngay cả khi nó nói dối cùng giả ngu ngốc cũng đều thoát không được ánh mắt hắn.

Đơn thuần như thế, sẽ không thích hợp để sinh tồn ở trong cái thế giới này.

Một tay Thanh Mặc Nhan đè lại đầu nhỏ của Như Tiểu Lam, ấn nàng vào trong lòng ngực.

Lão hầu gia ngẩng đầu lên thấy Thanh Mặc Nhan đang tiến vào, thì lập tức ném chén trà trong tay về phía hắn.

Thanh Mặc Nhan nghiêng người tránh đi.

Lão Hầu gia giận tím mặt: "Nghịch tử nhà ngươi, còn dám tránh!"

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Ngày mai ta còn phải về Đại Lý Tự làm việc, nếu ngài đánh vỡ đầu nhi tử, thì khi trở về sẽ khó tránh hỏi bị người ta hỏi chuyện, người bên ngoài đều biết ta chưa thành thân, đến một tiểu thiếp ở trong phủ cũng không có, tự nhiên sẽ nghĩ đến là do ngài gây ra, nếu việc này truyền ra ngoài thì sẽ gây bất lợi cho thanh danh của ngài, ta cũng chỉ là đang lo nghĩ cho phụ thân..."

Miệng lão hầu gia không tránh khỏi run rẩy.

Cứ nói về việc liên quan đến quan trường, thì hắn luôn nói không lại Thanh Mặc Nhan.

Hầu phủ đã sớm trên đà xuống dốc, hắn bất quá cũng chỉ còn lại cái quan hàm mà thôi, đến ngay cả tiến cung cũng phải chờ hoàng đế triệu kiến, không giống như con trai hắn, có cái chức quan Đại Lý Tự Thiếu Khanh không nói, mà tiến cung đối với hắn cũng dễ dàng như tiến vào hậu viện nhà mình, hơn nữa Chính Khanh đại nhân cũng rất coi trọng hắn, đến ngay cả lão gia tử như hắn cũng phải nể mặt Chính Khanh vài phần.

"Ta hỏi ngươi, trong phủ Trương đại nhân xảy ra án mạng chết người?" Lão hầu gia giận dữ hỏi.

Thanh Mặc Nhan cũng không trực tiếp trả lời: "Vụ án này đã giao cho Đại Lý Tự tiếp nhận, không tiện nói cho người ngoài biết được."

Lão hầu gia nghẹn họng tại chỗ.

Thanh Mặc Nhan nói không sai, vụ án do Đại Lý Tự điều tra người ngoài thật sự không có quyền hỏi đến.

Lão hầu gia cắn răng: "Ngươi dám nói vụ án Trương phủ không có liên quan đến ngươi?"

Thanh Mặc Nhan khẽ cụp mi xuống: "Phụ thân nói vậy là có ý gì?"

"Ngươi không muốn kết thân với Trương phủ, cho nên mới phái sát thủ đi ám hại bọn họ!"

Thanh Mặc Nhan cười lạnh: "Phụ thân cũng quá coi trọng ta rồi, Trương đại nhân chính là mệnh quan triều đình, ta làm sao dám đụng vào hắn."

"Ngươi dám nói không có một chút liên quan nào đến ngươi?" Rõ ràng lão hầu gia vẫn không tin hắn.

Thanh Mặc Nhan cười khổ: "Phụ thân tại sao lại không tin ta?"

Lão Hầu gia trầm mặc.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục nói: "Ta chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, vì sao phụ thân người luôn luôn nhằm vào ta, ta đã làm sai việc gì sao?"

Lão hầu gia cười gượng: "Nếu chuyện của Trương phủ không có liên quan đến ngươi, vậy thôi, qua mấy ngày nữa ta lại làm mai cho ngươi một nhà khác."

Rõ ràng hắn không muốn trả lời nghi vấn của Thanh Mặc Nhan.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan tối lại: "Vậy ta không quấy rầy phụ thân nghỉ ngơi nữa." Nói xong xoay người ra khỏi cửa.

Phía sau ẩn ẩn truyền đến tiếng nói nhỏ căm giận của lão hầu gia: "Tiểu tử này trời sinh phản nghịch, sớm muộn gì cũng sẽ giống với mẫu thân hắn... Lúc trước ta không nên giữ nó lại..."

Như Tiểu Lam thính tai, nghe được rất rõ ràng.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan, nàng không biết hắn có nghe được hay không.

Nàng không rõ đến tột cùng thân thế của hắn là gì, nhưng mà nàng tin tưởng, thân là con cái, nếu nghe được những lời này thì đều sẽ rất bi ai.

Cuối cùng là Thanh Mặc Nhan đã làm sai cái gì, vì sao phụ thân lại đối xử với hắn như thế.

Như Tiểu Lam khẩn trương nhìn chằm chằm sắc mặt hắn.

Bước chân Thanh Mặc Nhan không ngừng nghỉ, vẫn luôn đi thẳng ra sân khiến nàng nhẹ nhàng thở ra, xem ra hắn không hề nghe thấy những lời lão hầu gia nói ở trong phòng.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan mím chặt lại, trong con ngươi đen trắng rõ ràng lộ ra phẫn hận.

Những lời phụ thân nói ở trong phòng hắn đều nghe được rõ rành mạch, nhưng mà hắn lại không thể biểu lộ ra bên ngoài quá nhiều.

Nếu ngay cả lớp mặt nạ này cũng kéo xuống, thì hắn không biết quan hệ phụ tử giữa bọn họ sẽ còn sót lại cái gì nữa.

"Ca ca!" Từ trên đường nhỏ chạy đến một thiếu niên.

Như Tiểu Lam vươn đầu ra nhìn, thấy là nhị thiếu gia hầu phủ.

"Đại ca đi gặp phụ thân rồi sao?" Nhị thiếu gia hỏi: "Phụ thân có phải hay không lại gây khó xử cho đại ca?"

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan hòa hoãn một chút: "Không có, ngươi đây là muốn đi đâu?"

"Đi tới chăm bệnh cho phụ thân." Nhị thiếu gia cúi đầu xuống.

Thân là con cái, nếu trưởng bối sinh bệnh, thì vãn bối phải tỏ vẻ hiếu tâm đến trước mặt hầu hạ.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Ta thường xuyên không ở nhà, ngươi phải cẩn thận một chút."

Tính khí lão hầu gia không tốt, thường xuyên chuốc giận lên người ở bên cạnh, đến ngay cả nhị thiếu gia cũng không tránh thoát được vận rủi này.

Nhị thiếu gia ánh mắt trông mong nhìn Thanh Mặc Nhan: "Đại ca có thể giúp ta tìm một công việc hay không, dù là công việc chạy vặt cũng được...ta không muốn ở trong phủ nữa."

Thanh Mặc Nhan thở dài: "Ta sẽ suy nghĩ giúp ngươi."

Nhị thiếu gia bái tạ nhìn theo bóng dáng Thanh Mặc Nhan rời đi.

Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan chui ra ngoài, bám lên đầu vai của hắn nhìn về phía sau.

Nhị thiếu gia vẫn đứng ở đó, tận sâu trong ánh mắt có mang theo chút âm lãnh.

Như Tiểu Lam không khỏi rùng mình một cái, trong ánh mắt kia rõ ràng mang theo nồng đậm đố kỵ, cũng ngầm mang theo cả ý ghen tuông.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Huynh đệ đừng thương tâm, có ta ở đây

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam trở về sân của hắn.

Vừa vào đến cửa hắn đã sai người pha nước ấm tắm rửa, Như Tiểu Lam liền nhân cơ hội này vụng trộm nhảy ra ngoài.

Thừa dịp thời gian hắn phải tắm gội, nàng muốn đi tìm chó ngốc để hỏi thăm về sự tình ở trong phủ, tốt xấu gì nó cũng ở đây từ rất lâu rồi, nhất định có thể từ chỗ nó hỏi ra được không ít tin tức.

Như Tiểu Lam vừa mới chuẩn bị nhảy ra ngoài cửa sổ, thì sau lưng đột nhiên truyền đến một giọng nam nghiêm khắc: "Ngươi định đi đâu?"

Nàng quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan, miệng cứ thì thầm, ý bảo là mình muốn đi ra ngoài.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan khẽ trầm xuống, tiến lên phía trước bắt được nàng: "Chạy loạn cái gì, trên người ngươi bẩn muốn chết."

Như Tiểu Lam nghe vậy thì liền nhìn lại chính mình, đâu có bẩn a.

Thanh Mặc Nhan không muốn nói nhiều, túm cổ nàng mang đi.

Buông ta ra, ta mới không cần tắm cùng ngươi đâu... Ngươi là người xấu, tên lưu manh buông ta ra... Như Tiểu Lam liều mạng giãy giụa.

Nhưng mà chút sức lực này của nàng ở trong mắt Thanh Mặc Nhan cũng không thấm vào đâu, bắn không chút chậm trễ đi đến bên bể tắm, bùm một cái trực tiếp ném nàng vào trong nước.

Như Tiểu Lam phải bơi chó một lúc mới vất vả ngoi đầu lên trên mặt nước được, miệng nàng không ngừng kêu to rồi thở phì phò.

Ngươi có biết thương hương tiếc ngọc hay không, sao lại thô lỗ đến như thế!

Lông trên toàn thân đều ướt hết, phẳng phất như nàng đã nhỏ hơn một vòng so với hàng ngày, bộ lông ướt sũng nhìn qua phi thường buồn cười.

Thanh Mặc Nhan cao ngạo liếc nó một cái, sau đó mới bắt đầu cởi y phục ra.

Móng vuốt nhỏ của Như Tiểu Lam bám vào thành bồn tắm, theo từng lớp y phục mà hắn cởi ra, khiến cho nàng nhịn không được phải trừng lớn mắt.

Dáng người này... Cũng quá yêu nghiệt đi.

Bình thường chỉ thấy hắn mặc quan phục, nàng cũng không nhìn ra được cái gì, hiện giờ khi không có lớp y phục nàng mới phát hiện ra, dáng người của hắn rất cân đối, cơ bắp chỗ bả vai nhìn qua rắn chắc hữu lực, nhìn xuống thêm chút nữa...

Miệng Như Tiểu Lam mở rộng ra, bộ dáng ngơ ngác không khỏi làm cho Thanh Mặc Nhan phải thấp giọng cười ra tiếng.

"Quả nhiên là vật nhỏ háu sắc."

Như Tiểu Lam lặn cả đầu vào trong nước.

Trời ạ, vừa rồi nàng đã nhìn thấy cái gì, tất cả đều do ngày đó đã nhìn qua xuân cung đồ của Cố tiên sinh sao.

Trong lòng nàng không ngừng nhắc đi nhắc lại phi lễ chớ nhìn (*), tâm tình thật vất vả mới có thể bình tĩnh trở lại.

(*) Phi lễ chớ nhìn: không nhìn điều sai, trái lễ nghi.

Từ trong nước ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh Thanh Mặc Nhan đang bước chân vào bồn.

Thân thể nàng vẫn còn rất nhỏ, tầm mắt lại thấp, vừa ngẩng đầu lên đã vừa vặn thấy được...

Trong lúc bất tri bất giác, móng vuốt đang bám vào thành bồn tắm của nàng buông lỏng ra, thân thể nàng bỗng chốc chìm xuống dưới nước.

Cô lỗ cô lỗ.

Cứu mạng a!

Như Tiểu Lam liều mạng vung bốn cái chân.

Thanh Mặc Nhan đúng lúc vớt nàng ra khỏi mặt nước.

"Đến đi tắm mà cũng bị chết đuối, trên đời này có sủng vật ngốc như thế sao?"

Khụ khụ khụ!

Như Tiểu Lam nắm chặt lấy cánh tay hắn, đem hết nước ở trong miệng phun ra.

Thật quá đáng sợ, vừa rồi nàng đã nhìn thấy cái gì, là một thiếu nữ vô cùng thuần khiết, tại sao nàng lại phải tận mắt trông thấy thứ kia, như thế sẽ bị đau mắt hột a.

Thanh Mặc Nhan thấy vật nhỏ dùng móng vuốt che mặt lại, bộ dáng vừa thẹn vừa giận càng làm hắn cảm thấy thú vị.

Bất quá hắn cũng không muốn tiếp tục trêu đùa nàng nữa, hắn đem nàng đặt bên cạnh bồn tắm, còn hắn thì dựa vào phía đối diện, cánh tay khoác lên hai bên thành, thoải mái hưởng thụ dòng nước ấm.

Như Tiểu Lam khẩn trương không dám nhìn vào hắn, sợ hắn lại lấy nàng ra để giễu cợt, nhưng mà qua cả nửa ngày nàng vẫn không thấy hắn mở miệng ra để nói chuyện, vì thế liền lặng lẽ quay đầu lại nhìn xem.

Thanh Mặc Nhan đang tựa ở thành bồn tắm nhắm hai mắt lại, giống như là đang chợp mắt một chút.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngủ rất đúng lúc, tắm cùng với hắn là một việc hết sức áp lực, nói không chừng ánh mắt lại nhìn thấy cái gì đó không nên nhìn.

Móng vuốt bám lấy thành bồn tắm, liều mạng bò lên trên.

Thành bồn vừa trơn vừa cao, làm nàng bị rơi xuống nước mấy lần.

"Cổ độc trong cơ thể ta... Là có từ lúc ở trong bụng mẹ." Sau lưng đột nhiên vang lên giọng nam trầm thấp.

Như Tiểu Lam cả kinh, quay đầu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, nhưng thấy hắn vẫn đang nhắm hai mắt lại dưỡng thần, nghe qua cứ như là người ở trong mộng nói mớ.

"Người trong phủ đều nói trước khi sinh ta ra thì trong thân thể mẫu thân đã có độc, sau khi sinh hạ ta xong thì bà đã mất, vì thế cỗ cổ độc này vẫn tiếp tục lưu ở trong người ta... Nhưng đến nay ta vẫn không tìm ra được nơi chôn cất mẫu thân, mỗi lần hỏi phụ thân về việc này, thì ông ấy đều giận tím mặt, cuối cùng đều kết thúc cuộc nói chuyện trong bất hòa."

Như Tiểu Lam sững sờ ở nơi đó, nàng biết Thanh Mặc Nhan không hề ngủ, giờ phút này ở đây trừ bỏ nàng ra cũng không có một ai khác, chẳng lẽ những lời đó là đang muốn nói với nàng?

Thời điểm hắn lên tiếng nàng vẫn còn dè dặt cẩn trọng, nhưng khi nghe hắn kể rõ mọi chuyện, thì hô hấp nàng bỗng dần dần ngừng lại.

Tuy rằng lúc trước nàng cũng đoán được quan hệ giữa hắn và lão hầu gia không được tốt cho lắm, nhưng lại chưa từng nghĩ đến loại tình huống như vậy.

Thanh Mặc Nhan cùng nhị thiếu gia không phải cùng một mẹ sinh ra, nhưng cả hai bọn họ đều mất đi mẹ đẻ của mình, ngày thường lão hầu gia chỉ cần có điều không hài lòng là sẽ đem hai đứa con ra để chuốc giận, Thanh Mặc Nhan tự mình làm ra được tiền đồ riêng, cho nên mới tạm thời thoát ly được sự khống chế của phụ thân hắn, nhưng mà nhị thiếu gia lại không thể, cho nên Thanh Mặc Nhan đối với người đệ đệ này mới mang theo vài phần thương hại.

Mấy năm nay Thanh Mặc Nhan đều không ngừng điều tra về sự việc liên quan đến mẫu thân hắn, cũng cố gắng tìm ra thuốc dẫn để giải độc.

Muốn giải được cổ độc là một điều rất khó, đến ngay cả thuốc dẫn cũng không dưới mấy chục loại, hắn đời này khả năng là sẽ chết sớm không phải nghi ngờ.

"Cho nên mới nói, ở lúc trước khi gặp được ngươi, ta đã muốn từ bỏ việc đi tìm thuốc dẫn." Thanh Mặc Nhan mở mắt ra, nhìn vào vật nhỏ đang bất tri bất giác dựa về phía hắn.

"Chít chít." Huynh đệ, không nghĩ tới ngươi lại đáng thương như vậy.

Như Tiểu Lam đồng tình vươn móng vuốt ra, vốn định khoát lên bờ vai hắn, nhưng lại phát hiện ra chân nàng quá ngắn căn bản là với không tới được, cho nên nàng chỉ có thể đổi lại thành khoát lên trên cánh tay hắn.

Đừng khổ sở, có ta ở đây, ngươi sẽ không có việc gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn bộ dáng của vật nhỏ thì không khỏi lộ ra mỉm cười, hắn liền duỗi tay túm lấy nàng, đặt ở trên người hắn.

Trong miệng mèo hương thì thầm không biết là đang nói cái gì, nhưng mà dù cho hắn nghe không hiểu, thì hắn vẫn cảm nhận được thiện ý của nàng.

Này vật nhỏ hẳn là đang muốn an ủi hắn đi.

Kỳ thật đến ngay cả hắn cũng không thể hiểu nổi, tại sao lại đem hết chuyện trong lòng ra nói cho nó nghe, đưa tay ra sờ vào chân mèo mềm mại, trong đáy lòng hắn đang có nơi nào đó lặng yên sụp đổ.

Thanh Mặc Nhan chỉ ở lại trong phủ có một đêm, ngày thứ hai hắn đã mang theo Như Tiểu Lam trở về Đại Lý Tự.

Vụ án con rối mặt ngọc đã đến ngày phải trình lên trên, bởi vì án mạng của Trương phủ đã kinh động đến cả hoàng đế, khiến cho Chính Khanh bị triệu vào cung để hoàng đế hỏi chuyện.

Mệnh quan triều đình chết không minh bạch, hoàng đế tự nhiên phải làm cho đúng phong thái, hạ lệnh xuống phải dốc toàn lực điều tra.

Chưa quá hai ngày, người được phái đi cuối cùng cũng truyền về được tin tức: Bọn họ đã tìm ra được nơi chuyên buôn bán rối gỗ ở trong thành.

Chính Khanh lại phái thêm người, hợp tác cùng với nha dịch mà Thuận Thiên Phủ phái đến tiếp tục điều tra.

Nhưng mà chờ đến trời tối, vẫn không thấy những người này trở về.

Chính Khanh lại phái người đi tìm kiếm, nhưng ngay cả những người hắn phái đi lần này cũng bặt vô âm tín.

Hắn giận dữ: "Bất quá chỉ là một cửa hàng nho nhỏ, như thế nào lại không tìm thấy người, tiếp tục phái người đi!"

Thời điểm Thanh Mặc Nhan nhận được mệnh lệnh, là lúc hắn đang ở trong thư phòng của mình ở hầu phủ để đọc sách, Như Tiểu Lam thì nằm bên cạnh cuộn thành một đoàn hô hô ngủ.

Thanh Mặc Nhan thay một thân y phục, mang theo Huyền Ngọc rời khỏi phủ.

Chẳng qua lúc này, hắn không hề mang Như Tiểu Lam theo, mà là bắt nó ở lại trong thư phòng, cũng dặn dò những tâm phúc ở trong viện phải chăm sóc bảo vệ nó.

Như Tiểu Lam ở trong phòng ngủ đến không biết trời đất, chờ đến khi nàng tỉnh lại đã là buổi sáng ngày hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chó ngốc, mau tới cứu ta!

Như Tiểu Lam duỗi thân mình ra, lúc này mới phát hiện ở trong thư phòng không có lấy một bóng người.

Thanh Mặc Nhan thế nhưng không có ở đây?

Nàng nhảy xuống giường, chạy thẳng ra ngoài cửa.

Cái này quá không đúng, làm gì có chuyện Thanh Mặc Nhan bỏ mặc một mình nàng rồi rời đi đây, từ trước đến giờ dù đi đến đâu thì hắn cũng sẽ ôm nàng đi theo a.

Chạy ra ngoài cửa, chỉ thấy mỗi hai nha hoàn đang đứng ở nơi đó, gương mặt mang theo cười tủm tỉm nhìn về phía nàng.

"Bé ngoan tỉnh ngủ rồi?"

Ngữ khí ngọt ngào không khỏi làm cho nàng sợ run cả người.

Ta cũng không phải là sủng vật, các ngươi muốn làm gì?

"Điểm tâm đã chuẩn bị xong." Một nha hoàn bưng tới một khay thức ăn.

Bụng Như Tiểu Lam lập tức kêu lên sùng sục.

Quên đi, vì bụng nhỏ, phải ăn cho no cái đã.

Như Tiểu Lam lập tức đổi thành bộ dáng ngoan ngoãn, còn kêu lên hai tiếng với các nàng.

Quả nhiên, những nha hoàn đó liền đem đồ ăn đặt hết xuống dưới.

Trong lòng Như Tiểu Lam khẽ thở dài: Ở dưới mái hiên nhà người ta, thì đành phải biết cúi đầu thôi.

Ăn no bụng xong, Như Tiểu Lam bắt đầu đi lại ở trong sân: Thư phòng, chính phòng, toàn bộ sân của Thanh Mặc Nhan đều đã bị nàng đi qua vài lượt, nhưng mà vẫn không hề thấy bóng dáng của hắn đâu.

Tên này rốt cuộc là đi nơi nào?

Như Tiểu Lam ghé vào cành cây trên cao, cằm chống vào chân trước, phiền muộn đến ngẩn người.

Tổng cảm thấy... Có chút tịch mịch đi.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, nàng thế nhưng đã có thói quen ở lại bên người hắn, tuy rằng hắn rất hay đùa cợt nàng, nhưng bất quá đây vẫn là lần đầu tiên nàng rời khỏi người gần lâu như thế.

Nàng nằm sấp trên cành cây đến khi sắc trời đã tối vẫn không thấy Thanh Mặc Nhan trở về.

Dưới tàng cây lúc nào cũng có nha hoàn canh giữ, mặc kệ nàng đi đến đâu thì phía sau cũng có người đi theo.

Hảo nhàm chán a.

Thời điểm nha hoàn chuẩn bị xong cơm chiều, Như Tiểu Lam mới nhảy xuống cây, kêu về phía các nàng vài tiếng, nhưng mà lại không có một ai hiểu ra được ý tứ của nàng.

Nàng rất muốn biết Thanh Mặc Nhan đã đi đâu, cả ngày đêu không có nhìn thấy hắn, cũng không nhìn thấy cả Huyền Ngọc.

Dựa theo phán đoán của nàng, bọn họ hẳn là đã đến Đại Lý Tự làm việc, nhưng mà trước kia dù có đi đến Đại Lý Tự thì Thanh Mặc Nhan cũng sẽ mang theo nàng...

Không đúng, việc này tuyệt đối có vấn đề.

Đối với cơm chiều nàng cũng không muốn ăn.

Vội vàng ăn vài miếng cho có lệ sau đó liền trở về thư phòng Thanh Mặc Nhan, nhảy lên giường cuộn tròn thành một đoàn.

"Mèo con hôm nay rất ngoan a." Ngoài cửa ẩn ẩn chuyền đến tiếng nói chuyện của đám nha hoàn.

"Các ngươi đừng buông lỏng cảnh giác, phải trông coi thật cẩn thận cho ta, đừng để đến lúc thế tử về lại không thấy nó đâu."

Lỗ tai Như Tiểu Lam run lên.

Xem ra Thanh Mặc Nhan thật sự không có ở trong phủ.

Nàng nằm sấp ở trên giường không hề nhúc nhích, cố lắng tai nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài.

Ước chừng qua một canh giờ, nha hoàn bên ngoài đều cho rằng nàng đã ngủ, mới lặng lẽ đóng cửa lại.

Cửa lớn vừa đóng, Như Tiểu Lam liền nhảy dựng lên, lập tức chạy vội đến bên cửa sổ, dùng móng vuốt đẩy khung cửa sổ ra, lặng yên không một tiếng động nhảy ra bên ngoài.

Như Tiểu Lam lợi dụng trời tối chạy vào trong bụi cỏ.

Hạ nhân gác đêm trong phủ hoàn toàn không phát hiện ra nàng.

Nàng lặng lẽ trốn vào góc tường trong vườn.

"Uy, chó ngốc, ngươi ở đâu?"

Đột nhiên trong bóng đêm nhảy ra một con quái vật to lớn, nó chạy đến đè nàng lên trên mặt đất, đầu lưỡi ướt nhẹp không ngừng liếm lên đầu nàng.

"Ngừng!" Như Tiểu Lam liều mạng giãy dụa.

Chó ngốc chỗ nào cũng tốt, nhưng mà cái tính nhiệt tình này của nó nàng thật sự không chịu nổi.

"Tránh ra!" Như Tiểu Lam dùng chân đánh vào mũi nó.

Chó nhỏ ủy khuất thối lui sang một bên.

Như Tiểu Lam thở hổn hển bò dậy, lông trên người đều bị ướt hết.

"Hôi muốn chết." Như Tiểu Lam tức giận nói.

Chó nhỏ mang theo vẻ mặt vô tội.

"Ngươi lại gần đây, ta có việc muốn hỏi ngươi." Như Tiểu Lam giãy hết nước trên người, cùng với chó nhỏ đi vào chỗ góc tường âm u.

Chó ngốc phụ trách việc trông coi vườn, cho nên việc ở trong viện chắc nó cũng nghe được không ít, Như Tiểu Lam liền hỏi thăm nó về chuyện của Thanh Mặc Nhan.

"Thanh Mặc Nhan đã đi Đại Lý Tự?" Như Tiểu Lam nghe được đáp án thì không thể tin được.

Chó ngốc gật đầu liên tục.

"Không đúng a..." Như Tiểu Lam suy nghĩ, nàng cảm giác được sự việc không hề đơn giản như vậy, nếu chỉ là đến Đại Lý Tự thì hắn sẽ không để nàng ở lại hầu phủ một mình như vậy.

Tròng mắt Như Tiểu Lam xoay chuyển, lại quay sang hỏi chó ngốc: "Ngươi biết đường đến Đại Lý Tự không?"

Chó ngốc ngây ngẩn nhìn nàng, vẻ mặt không hiểu gì cả, khiến cho Như Tiểu Lam có loại xúc động muốn đập cho nó một trận.

"Ngươi có nghe hiểu ta đang nói gì không?" Như Tiểu Lam nghiến răng nghiến lợi.

Chó ngốc gật đầu.

"Ta muốn đến Đại Lý Tự, ngươi có thể dẫn đường không?"

Vẻ mặt chó nhỏ mang theo sợ hãi, từ nhỏ nó đã lớn lên ở trong phủ, căn bản chưa bao giờ đi ra ngoài qua.

Như Tiểu Lam bực bội cắn móng vuốt, không được, nàng nhất định phải tra rõ xem Thanh Mặc Nhan đã đi đâu.

Mỗi lần đến Đại Lý Tự, nàng đều bị hắn ôm vào trong lòng, lại còn cưỡi trên lưng ngựa, nàng căn bản là không thể nhớ rõ đường đi được, nếu bây giờ mà lỗ mãng hấp tấp chạy ra ngoài, thì khó đảm bảo nàng sẽ không bị lạc đường.

Lại nói dáng người của nàng quá nhỏ, cho dù chạy cũng phải mất đến nửa ngày, còn không phải là mài mòn hết móng vuốt của nàng sao?

Nàng đang suy tính tới lui, chợt nghe thấy thư phòng bên kia truyền đến thanh âm của đám nha hoàn.

"Trong thư phòng hình như có động tĩnh."

"Chẳng lẽ bé ngoan đã tỉnh?"

Ai là bé ngoan của các ngươi!

Như Tiểu Lam vụng trộm chạy quay lại, nếu như bị họ phát hiện nàng lén lút chạy ra ngoài, thì lần sau muốn trốn sẽ không dễ dàng như thế nữa.

Nghĩ đến đây, nàng vội vàng chạy trở về, muốn vào trong thư phòng trước đám nha hoàn để không bị lộ tẩy.

Nhưng mà nàng vẫn chậm mất một bước, một nha hoàn đã đẩy cửa ra bước vào bên trong thư phòng.

Xong rồi.

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt bịt kín mặt.

"A!" Nha hoàn phát ra một tiếng thét kinh hãi, từ bên trong thư phòng vụt ra ngoài một đạo bóng dáng màu trắng.

"Đây là cái gì?" Đám nha hoàn gác đêm kêu lên sợ hãi.

Cái bóng màu trắng vừa xuất hiện, trong lòng Như Tiểu Lam liền lộp bộp rơi xuống.

Là con chồn trắng!

Như Tiểu Lam xoay người bỏ chạy: "Chó ngốc! Mau tới cứu ta!"

Chồn trắng phảng phất như đã phát hiện ra nàng, lao thẳng về phía bụi cỏ.

Nháy mắt, trong bụi cỏ loạn thành một đoàn.

Tuy khí lực của chồn trắng rất lớn, nhưng mà bây giờ Như Tiểu Lam cũng không phải chỉ có một mình, đừng nhìn chó nhỏ ngày thường ngốc nghếch ngây ngô, lúc này nó lộ ra răng nanh bén nhọn, thấp giọng gầm gừ, khiến cho chồn trắng cũng phải nhượng bộ lui binh, không dám tự tiện tấn công.

Như Tiểu Lam lăn một cái trên mặt đất, né tránh phát cắn của chồn trắng, lui người về phía sau chó ngốc.

Chó ngốc dũng mãnh, nhưng lại không linh hoạt bằng chồn trắng, nó chỉ miễn cưỡng bảo vệ được Như Tiểu Lam, nhưng lại không thể làm cho chồn trắng bị thương.

Trong viện loạn lên, nha hoàn gác đêm gấp gáp cầm đèn lồng chạy tới.

Nơi nơi đều là bóng người, nơi nơi đều là tiếng người.

Bên ngoài viện nơi u ám nhất, có một thiếu niên đang đứng ở đó, trong tay hắn cầm theo cái lồng sắt trống trơn, ánh mắt thường thường nhìn vào trong viện.

Ánh trăng ló đầu ra khỏi đám mây, chiếu sáng lên khuôn mặt hắn.

Lúc này nếu đám hạ nhân có mặt ở đây, thì bọn họ chắc chắn sẽ nhận ra người này chính là nhị thiếu gia trong hầu phủ.

Thần sắc nhị thiếu gia khẩn trương, gần như ngừng thở nghe ngóng động tĩnh ở trong viện, trên mặt lộ ra thần sắc sốt ruột.

Qua một lúc sau, tiếng người trong viện không những không hề giảm đi, mà lại càng ngày càng ồn ào lên.

"Không tốt, không thấy súng vật của thế tử đâu!"

"Mau đi tìm!"

"Dĩ? Con chó trông cửa tại sao cũng không thấy..."

Bên ngoài viện nhị thiếu gia đã ngồi xổm xuống, hắn nhìn thấy một cái bóng màu trắng trèo ra ngoài từ phía trên tường viện, thì liền vội vàng mở cái lồng sắt trên tay ra.

Bóng trắng đi đến trước mặt hắn, bước chân tự mình chui vào lồng sắt.

Nhị thiếu gia vội vàng đóng cửa lồng lại, thân hình giống như trốn chạy mà rời đi...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Con đường tìm chủ quá gian nan

Bên ngoài Đại Lý Tự.

Một con chó màu đen đang cúi đầu ngồi ở góc tường thở dốc.

Ở phía đối diện, có một con mèo hương nhỏ cũng đang ngồi đồng dạng như thế, vẻ mặt nàng mang theo chút ngạo khí.

"Ngươi quá vô dụng." Mèo hương vẫy vẫy móng vuốt.

Chó đen uể oải rũ lỗ tai xuống.

"Bất quá ta biết ngươi cũng đã cố gắng hết sức." Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn bức tường ở Đại Lý Tự.

May mắn chó ngốc biết lỗ chó của hầu phủ nằm ở đâu, cho nên mới có thể mang theo nàng trốn thoát khỏi đó, nó lại cõng nàng vòng vèo ở trong thành cả một đêm mới tìm thấy được Đại Lý Tự, trong lúc đó có rất nhiều lần bị lạc đường, cuối cùng không thể không hỏi thăm mấy con mèo hoang mới biết được đường đi đến đây.

Như Tiểu Lam nhảy lên lưng chó ngốc, sau đó lại nhảy lên bám vào một cái cây nhỏ, rồi linh hoạt bò theo nhánh cây lên đến đầu tường.

"Ngươi có thể đi lên không?" Đứng ở trên đầu tường, Như Tiểu Lam cúi đầu xuống nhìn chó ngốc ở phía dưới.

Chó ngốc duỗi đầu lưỡi vẻ mặt khổ cực.

Đã là chó thì làm sao mà leo tường được đây?

"Vậy ngươi chờ ta ở đây đi." Như Tiểu Lam nói, xong mới thả người nhảy xuống, đi vào Đại Lý Tự.

Dựa theo trí nhớ, nàng trực tiếp đi thẳng đến chỗ Thanh Mặc Nhan làm việc.

Trong phòng trống rỗng, đến một bóng người cũng không có.

Không ở đây?

Như Tiểu Lam ngẩn người ngồi trên cửa sổ.

Đến tột cùng hắn đã đi đâu?

Tìm vài vòng xung quanh cũng không thấy gì cả, Như Tiểu Lam liền thay đổi tuyến đường đi đến nơi ở của lục sự Cố tiên sinh.

"Chít chít."

Cố tiên sinh đang vùi đầu vào sao chép hồ sơ, chợt nghe thấy bên ngoài cửa truyền đến tiếng kêu mềm mại.

"Tiểu gia hỏa?" Cố tiên sinh ngừng bút.

Như Tiểu Lam thả người nhảy lên trên bàn, mắt mèo xanh biếc chứa đầy những ngôi sao nhỏ.

Ngươi biết Thanh Mặc Nhan đi đâu rồi không?

Nàng nghiêng đầu nhìn vào Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh đẩy đĩa hạt đậu về phía nàng: "Ngươi muốn cái này sao?"

Như Tiểu Lam dùng móng vuốt đẩy đĩa đồ ăn vặt ra, nàng quả quyết cự tuyệt sự dụ hoặc của mỹ thực

Ta muốn biết Thanh Mặc Nhan đã đi đâu a!

Cố tiên sinh gãi gãi đầu: "Ngươi không muốn ăn cái này... Chẳng lẽ là đang muốn ăn bánh đậu sao?"

Không phải!

Như Tiểu Lam hết sức nhẫn lại, ta là muốn tìm Thanh Mặc Nhan! Nhìn thấy ta ở đây một mình, chẳng lẽ ngươi không nghĩ đến chút nguyên nhân nào sao?

Cố tiên sinh nghi hoặc nhìn nàng, đột nhiên ánh mắt sáng ngời lên.

"Ta biết rồi!"

Như Tiểu Lam lộ ra biểu cảm chờ mong.

Cố tiên sinh bỏ bút xuống, đứng dậy đi đến phía sau kệ sách rút ra một quyển sách, rồi mở ra đưa tới trước mặt nàng.

"Ngươi là muốn xem cái này đi."

Xuân cung đồ.

Xem cái muội muội nhà ngươi! Nàng giơ móng vuốt cào lên trên tay Cố tiên sinh.

Cố tiên sinh hô lên một tiếng, làm rơi xuân cung đồ xuống, ôm lấy tay chính mình.

Như Tiểu Lam tức đến toàn thân run rẩy.

Ngươi cảm thấy ta háo sắc đến mức nào mà lại đến tìm ngươi để xem cái thứ sách đấy a! Chẳng lẽ ta lại là một con mèo hương rảnh rỗi đến mức đó sao!

Như Tiểu Lam thấp giọng rít gào.

Nhưng mà thanh âm của nàng vẫn còn quá non nớt, cho lên tiếng rít gào nghe ra cũng chẳng có chút nào giống đang uy hiếp.

Cố tiên sinh mang theo vẻ mặt vô tội: "Rốt cuộc là ngươi muốn cái gì?"

Như Tiểu Lam hầm hầm xoay người nhảy xuống đất.

Trái tim đã chịu một vạn điểm thương tổn, đến mức chẳng còn thiết nói gì nữa...

Nàng chạy thẳng ra bên ngoài không hề quay đầu lại.

Lục sự quá không đáng tin, nàng nên tìm ai giúp đỡ đây?

Đang đi lại ở trong vườn, đột nhiên nàng nghe thấy một thanh âm quen thuộc.

"Chính Khanh đại nhân, hôm nay là ngày Thiếu Khanh phát tác cổ độc, nếu hắn vẫn không chở về...e là sẽ có nguy hiểm..."

Như Tiểu Lam giật mình, suýt nữa ngã từ trên đầu tường xuống.

Hôm nay là ngày cổ độc của Thanh Mặc Nhan phát tác?

Nàng giơ móng vuốt lên tính, cố thế nào cũng không đếm được mười con số.

Trời ạ, tại sao nàng lại quên mất việc này đây.

Đi về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy y quan Trường Hận đang ngồi đưa lưng về phía cửa sổ, nói chuyện cùng với Chính Khanh.

"Vẫn chưa có tin tức của Thanh Mặc Nhan sao?" Sắc mặt Chính Khanh có chút khó coi, quay sang hỏi chủ bộ Canh tiên sinh đang ngồi ở một bên.

Chủ bộ Canh tiên sinh lắc đầu: "Đã liên tiếp phái đi rất nhiều người, nhưng mà đều không có hồi âm lại, không chỉ có mỗi mình người của chúng ta, mà ngay cả người của Thuận Thiên Phủ cũng đều không có tin tức."

"Cùng lắm cũng chỉ là một cái cửa hàng nho nhỏ, nhưng tại sao lại khó giải quyết đến thế?" Chính Khanh tức giận vỗ lên bàn: "Hoàng Thượng chỉ cho chúng ta thời hạn năm ngày... Lại phái thêm người đi, liên hệ với cả người của Thuận Thiên Phủ, nếu vẫn không được thì điều động thêm nhân lực bên Cửu Môn Đề Đốc, bằng bất cứ giá nào cũng phải bắt chúng giao nộp người ra cho ta!"

Canh tiên sinh lĩnh mệnh đi an bài mọi việc, thời điểm đi ra đến cửa thì phát hiện một đạo bóng dáng màu đen chợt lóe lên sau những hàng cây.

Nhìn như thế, giống như chỉ là một con mèo hoang.

Bất quá hắn cũng không suy nghĩ gì nhiều, vội vàng rời khỏi.

Như Tiểu Lam thấy Canh tiên sinh đã rời đi, thì liền chạy như điên đến nơi làm việc của Thanh Mặc Nhan, rồi tìm kiếm một trận ở trong phòng, cuối cùng cũng tìm thấy một cái khăn mà Thanh Mặc Nhan đã từng dùng qua.

Chính là nó!

Nàng ngậm khăn, lại một lần nữa trèo tường ra khỏi Đại Lý Tự.

Chó ngốc vẫn ngoan ngoãn ghé vào gốc cây ngủ gật.

Như Tiểu Lam đột nhiên nhảy lên trên người nó: "Chó ngốc, mau đứng dậy! Chúng ta có việc đại sự cần phải làm!"

Chó ngốc bừng tỉnh, mờ mịt mở to mắt.

Như Tiểu Lam vứt cái khăn xuống dưới đất.

"Mau ngửi xem, rồi đi theo mùi này tìm đến chỗ Thanh Mặc Nhan."

Chó ngốc nhìn chằm chằm về phía cái khăn, rồi cúi đầu xuống ngửi ngửi.

"Thế nào, nhớ kỹ mùi này chưa?"

Chó ngốc tựa như bị mộng du đứng lên, Như Tiểu Lam vội vàng nhảy lên lưng nó.

Chó ngốc rời khỏi Đại Lý Tự, hướng trên đường đi đến.

Thật tốt quá, chỉ cần đi theo mùi hương mà Thanh Mặc Nhan lưu lại là có thể tìm được hắn rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn mặt trời, còn một lúc lâu nữa thì mặt trời mới xuống núi hẳn.

Thời gian hẳn là vẫn còn kịp.

Như Tiểu Lam suy nghĩ, bỗng nhiên nàng ngửi được một cỗ mùi hương của bánh bao hấp

Ngay sau đó trên đỉnh đầu truyền đến tiếng của một người xa lạ đang gầm lên: "Dã súc sinh ở đâu tới, mau cút đi!"

Chó ngốc kêu thảm bị người ta đuổi đi, Như Tiểu Lam nắm chặt vào đám lông của nó, cho nên mới không bị ném xuống dưới đất.

"Ta bảo ngươi đi tìm Thanh Mặc Nhan, không phải bảo ngươi đi ăn bánh bao." Như Tiểu Lam nổi nóng dùng móng vuốt đánh lên trên mũi chó ngốc.

Chó ngốc bị ăn đánh, liền một lần nữa thành thật ngửi ngửi mùi hương trên mặt đất.

Vốn tưởng rằng rất nhanh sẽ tìm được cửa hàng rối gỗ, kết quả là một đường đi chó ngốc luôn bị mùi hương của mỹ thực hấp dẫn, làm hại bọn họ bị mấy người bán hàng rong truy đánh, có một lần còn suýt nữa bị người ta hắt nước sôi vào người.

Lăn lộn mất vài canh giờ, đợi đến khi họ tìm được cửa hàng rối gỗ, thì trời cũng đã chạng vạng tối.

Cửa hàng rối gỗ nằm ở một góc hẻo lánh trong thành, cũng không phải chỗ thu hút cho lắm.

Bên ngoài cửa tụ tập không ít người của Thuận Thiên Phủ, họ đều cải trang đứng ở nơi đó, nhưng bất quá tất cả bọn họ đều không một ai dám bước vào đến nửa bước, chỉ có thể đứng vây quanh ở bên ngoài.

Như Tiểu Lam cùng chó ngốc lặng lẽ chốn vào một góc tối, thừa dịp những người đó không chú ý tới, liền chui vào trong từ dưới chân bọn họ.

Có người phát hiện ra các nàng, nhưng thời điểm muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa, Như Tiểu Lam mang theo chó ngốc thuận lợi tiến vào bên trong cửa hàng.

Từ bên ngoài nhìn vào, đây giống như chỉ là một cái sân bình thường.

Trong viện cũ kỹ, tường viện cũng không cao lắm.

Nhưng mà khi Như Tiểu Lam bước vào sân mới phát hiện ra, mọi chuyện không hề đơn giản như thế.

Trong không khí có giao động một loại hơi thở âm trầm, ngay cả ánh sáng cũng đen hơn bên ngoài đến ba phần.

Hơn nữa bầu trời trong viện nhìn qua rất tối tăm.

Như Tiểu Lam dừng lại bước chân, cúi đầu nhìn xuống dưới đất.

"Chó ngốc, lại đây giúp ta một chút." Nàng gọi chó ngốc đến, bảo nó đào một trận trên mặt đất.

Mặt đất bị chó ngốc đào lên, Như Tiểu Lam nhìn thấy dưới tầng đất ẩn ẩn lộ ra một hoa văn kỳ quái màu đỏ.

Có trận pháp?

Như Tiểu Lam liên tục chỉ vào ba chỗ, chó ngốc đều làm theo đào lên, dưới mặt đất đều xuất hiện những hoa văn như vậy.

Cái này càng chứng thực phán đoán của nàng.

Ở giữa cửa hàng rối gỗ, mỗi bên đều có một chỗ đã được bày sẵn trận pháp, khó trách người của Đại Lý Tự phái đi đều mất tích không thấy trở về, nếu người thường không hiểu về pháp trận mà đi vào nơi này, thì căn bản là sẽ không thể tìm được đường để ra ngoài.

Một lần nữa nhìn lên sắc trời, trong lòng Như Tiểu Lam không khỏi sốt ruột.

Trước khi mặt trời xuống núi, nàng phải nhanh chóng tìm ra Thanh Mặc Nhan mới được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lẻn vào cửa hàng rối gỗ, tử vong đến gần

Như Tiểu Lam mang theo chó ngốc đi vào trong cửa hàng.

Trong viện im ắng, nếu không phải biết được Đại Lý Tự đã phái rất nhiều người vào đây, thì nàng cũng không thể tin được trong phòng này lại có thể cất giấu được nhiều người như vậy.

Ba gian phòng, tính sơ sơ chắc cũng đã có không dưới mấy trăm người không chống đỡ được mà chết ở trong đó.

Nhưng mà hiện tại trong phòng lại tĩnh lặng đến đáng sợ, Như Tiểu Lam đi đến chỗ cửa sổ ở phía dưới, cùng chó ngốc thò đầu qua, nhìn quanh trong phòng.

Trong phòng trống rỗng, đến một bóng người cũng không có.

Như Tiểu Lam cắn chặt móng vuốt, hết sức rối rắm.

Nàng cũng không có nghĩa vụ phải vào đó cứu người, nếu Thanh Mặc Nhan xảy ra chuyện, thì nàng sẽ được tự do.

Nhưng mà sự tình đã đến nước này, đột nhiên nàng lại phát hiện ra, trong lòng nàng rất sợ việc Thanh Mặc Nhan sẽ gặp phải chuyện không may.

Đi vào trong phòng, Như Tiểu Lam phóng nhẹ bước chân.

Trong phòng di động mùi vật liệu bằng gỗ, trên vách tường treo một loạt rối gỗ đã được chế tác xong, chỉ có điều bọn chúng đều không có đầu, có mỗi phần thân thể được chế tạo từ gỗ, không có một chút sinh khí nào.

Trên bàn, để không ít vật liệu gỗ, còn có một ít linh kiện trên thân thể rối gỗ, phân tán lung tung ở đó.

Lại đi vào bên trong, phòng trong bày đầy đầu rối gỗ được điêu khắc từ bạch ngọc, một đám đều mang theo gương mặt lạnh như băng.

Như Tiểu Lam không khỏi rùng mình một cái.

Oán khí quá nặng.

Không nghĩ tới ở nơi này nàng lại gặp được thuật nhiếp hồn.

Không ổn a.

Như Tiểu Lam do dự đứng lên.

Hiện tại trong tay nàng đến nửa điểm chuẩn bị cũng không có, tuy rằng ông nội đã dạy cho nàng không ít, nhưng mà hiện tại trên tay nàng không có gì cả, càng đừng nói đến lá bùa để thi pháp.

Nàng suy nghĩ một hồi, ánh mắt đột nhiên dừng ở trên người chó ngốc.

Đúng rồi!? Chó!

Khóe miệng Như Tiểu Lam lộ ra răng sữa nhỏ, hắc hắc hắc, chó ngốc, thành thật xin lỗi a.

Cửa hàng rối gỗ, hậu viện.

Sương mù màu xám vây quanh bốn phía, không có điểm cuối.

Đầu Thanh Mặc Nhan đau như muốn nứt ra, hắn dùng sức quơ quơ đầu, muốn kéo lại chút thanh tỉnh.

Trước mắt có bóng người lay động, bóng dáng đó có chút xa lạ.

Thanh Mặc Nhan nhắm chặt mắt lại, thời điểm mở mắt ra một lần nữa, tầm mắt đã rõ ràng hơn không ít.

"Thiếu Khanh đại nhân tỉnh rồi sao?" Một nam tử xa lạ xuất hiện ở trước mặt hắn.

Quay đầu nhìn, cả kinh khi thấy hai tay chính mình đang bị khóa lại.

Nam tử xa lạ trên người khoác kiện áo choàng cũ kỹ, mũ choàng đội lên trên đầu, gương mặt bị giấu ở trong đó.

"Thiếu Khanh đại nhân vẫn nên giữ sức cho tốt đi, một lúc nữa mặt trời sẽ xuống núi, nếu mà không chói ngươi lại, đến lúc đó cổ độc phát tác, thì sẽ gây ảnh hưởng đến ta a."

Thanh Mặc Nhan cố gắng nhớ lại mọi chuyện phát sinh lúc trước, sau khi hắn dẫn theo người đi vào bên trong cửa hàng rối gỗ, thì rất giống như là đang đi vào một mảnh sương mù, tìm mãi mà không thấy đường, cũng vô pháp tìm ra đường cũ để quay về.

Sau đó cũng không biết tại sao lại mất đi ý thức.

Cổ độc phát tác?

Nếu nói như thế hắn đã bị nhốt ở đây những hai ngày một đêm.

"Ngươi muốn gì?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan có chút khàn hỏi.

Nam tử xa lạ cười khanh khách đứng dậy: "Trái tim của Thiếu Khanh đại nhân là trân phẩm khó mà có được, bị cổ trùng cắn nuốt nhiều năm như thế mà vẫn không chết... Nhất định có thể chế thành tác phẩm khiến ta hài lòng."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi co lại.

"Những con rối đó... Đều do ngươi tạo ra?"

Tầm mắt dần dần rõ ràng, nhìn xung quanh toàn là phụ kiện của rối gỗ.

Nam tử xa lạ cầm một con rối ở trên bàn lên, tinh tế vuốt ve mặt nó: "Chúng nó cũng không phải là món đồ chơi của trẻ con."

Trước ánh mắt kinh hãi của Thanh Mặc Nhan, nam tử buông con rối xuống, từ cái bình bên cạnh lấy ra một thứ máu chảy đầm đìa.

"Thiếu Khanh đại nhân có biết đây là cái gì không?"

Một cỗ mùi vị huyết tinh xông thẳng tới mũi.

Hàm răng Thanh Mặc Nhan nghiến lại.

Hắn đương nhiên biết đây là cái gì.

Trái tim, nó được móc ra từ trong thân thể người sống.

Nam tử không hề để ý đến máu tươi làm bẩn áo choàng hắn, hắn đưa đầu lưỡi ra, liếm vết máu ở trên tay.

"Chỉ cần có ngày sinh tháng đẻ nữa thôi, là hài tử đáng yêu của ta sẽ rất hoàn mỹ."

Hắn cẩn thận dè dặt đem thứ máu me kia bỏ vào trong thân thể rối gỗ, Thanh Mặc Nhan nhìn thấy hắn đang vẽ thứ gì đó rất kỳ quái lên trên người nó, ngay sau đó trên người rối gỗ hiện ra một đồ án màu đen, lướt qua trong giây lát.

"Khởi." Nam tử giật giật ngón tay nhẹ nhàng.

Con rối trên bàn ngồi dậy.

Thanh Mặc Nhan cả kinh.

Nam tử cười khanh khách ra tiếng, hắn cử động ngón tay không ngừng, con rối kia giống như đã được trao cho sinh mệnh, bắt đầu chuyển động linh hoạt.

"Không có già thì sẽ không có chết, không có sinh thì sẽ không có diệt, sinh mệnh như vậy tốt đẹp biết bao nhiêu, so với thân thể con người thì tốt hơn gấp trăm lần." Nam tử thở dài: "Hồng nhan rồi cũng sẽ già, tướng quân rồi cũng có lúc đến tuổi xế chiều, làm gì có sự hoàn mỹ tồn tại lâu dài."

Thanh Mặc Nhan mở miệng.

"Hoàn mỹ? Bất quá là do định nghĩa của mỗi người mà thôi."

Mấy lần hắn đã thử cởi gông xiềng ra, nhưng đều gặp thất bại.

Hắn không dám sử dụng nội lực, nhưng mà vào giờ khắc này hắn biết rõ ràng, nếu hắn không thể lập tức thoát ra khỏi đây, thì đợi đến khi cổ độc phát tác, hắn sẽ không còn một chút cơ hội nào để chạy thoát.

Nhưng mà nếu hắn sử dụng nội lực, thì cũng sẽ gây nên độc phát.

Thật đúng là họa vô đơn chí, trong lòng hắn cười khổ.

Điều duy nhất đáng để ăn mừng là lần này hắn đã không mang vật nhỏ theo.

Cũng không biết trong khoảng thời gian không có hắn, nó có gặp rắc rối gì hay không.

Đại khái hắn sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy vật nhỏ đi... Thanh Mặc Nhan thoáng thất thần.

Nam tử xa lạ điều khiển con rối đi đến trước mặt hắn: "Trái tim Thiếu Khanh đại nhân là trân phẩm khó gặp, ngươi cứ yên tâm, ta nhất định sẽ chế tạo ra một con rối hoàn mỹ nhất từ trước đến giờ."

Hắn giật giật ngón tay, rối gỗ dưới sự điều khiển của hắn cầm cây chủy thủ trên bàn lên.

"Thời gian cũng không sai biệt lắm a." Nam tử xa lạ thản nhiên nói.

Hắn vừa dứt lời, Thanh Mặc Nhan chỉ cảm thấy trong lòng truyền đến một trận đau nhức, tức thì toàn thân căng lên, con ngươi đen trắng rõ ràng bị bao trùm bởi một màu đỏ tươi.

Hắn lỗ lực khống chế hô hấp, trong tầm mắt màu đỏ, hắn nhìn thấy gương mặt cứng ngắc của con rối đang dần dần đến gần.

Đau nhức ở chỗ ngực không ngừng truyền đến, mỗi một lần đều như muốn phá vỡ làn da hắn, cắn hết máu thịt hắn.

"Muốn trái tim của ta?" Thanh Mặc Nhan nói ra từ kẽ răng.

Nam tử ngoài ý muốn nói: "Không nghĩ tới ngươi còn có sức lực để nói chuyện."

Gương mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn không sợ chết, bởi vì cái chết luôn ở rất gần hắn.

Thời điểm con rối đến gần, Thanh Mặc Nhan đột nhiên sử dụng nội lực, nội lực tăng vọt phá nát gông xiềng ở trên tay, tuy rằng hắn chỉ có một cánh tay khôi phục được sự tự do, nhưng mà chỉ cần như thế thôi cũng đã đủ giúp hắn nắm bắt được cơ hội.

Hắn giơ chân đạp ngã con rối, đồng thời tiếp được thanh chủy thủ ở giữa không trung.

Tất cả đều hoàn thành trong nháy mắt.

Thanh Mặc Nhan vung tay ném cây chủy thủ kia đi.

Bởi vì khoảng cách rất gần, nên chủy thủ chuẩn xác cắm vào giữa ngực nam tử xa lạ.

Trúng? Hay là... Không trúng?

Màu đỏ trong mắt Thanh Mặc Nhan càng nhiều thêm.

Hắn không thấy rõ cảnh vật trước mặt.

Bởi vì có liên quan đến việc sử dụng nội lực, khiến cho cổ độc trong người hắn tăng lên.

Đau đớn tựa như lưỡi dao sắc bén cắt đứt thân thể hắn, lặp đi lặp lại, khiến người ta không thể nào chịu đựng được.

Chết đi, cứ chết như vậy cũng rất tốt, hắn chịu đựng đủ rồi!

Thân thể Thanh Mặc Nhan buông lỏng, hắn mở to mắt ra, đồng tử không ngừng phóng lớn.

Loại đau đến tận cùng bắt đầu khuếch tán.

Tử vong đang đến gần...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Tiểu bạch quang, xem ta ăn ngươi đi!

Tử vong đến gần với hắn.

Đồng tử Thanh Mặc Nhan chợt phóng lớn, trong tầm mắt màu đỏ, hắn phảng phất nhìn thấy cả gian phòng đang lay động.

Rối gỗ treo trên tường ào ào rơi xuống mặt đất.

Ngực bị hắn ném mạnh chủy thủ đâm trúng, nhưng nam tử xa lạ cũng không vì vậy mà ngã xuống, hắn giống như cơn gió xoay người bay ra phía bên ngoài.

Trong phòng vẫn tiếp tục lay động.

Là ảo giác sao?

Thanh Mặc Nhan không xác định được, bởi vì rất nhanh sau đó hắn lại cảm nhận được đau đớn, đem hắn lôi trở về từ chết lặng.

"Thanh Mặc Nhan!" Thân ảnh một nữ hài tử nhào vào trong lòng hắn, hai tay lôi kéo y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi không sao chứ?"

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan hơi co lại, màu đỏ trong mắt tản ra một chút, một khối đá ngũ sắc ánh vào mi mắt hắn.

"Nhỏ... Vật nhỏ?" Hắn không dám tin vào hai mắt của mình.

Một nữ hài tử bốn, năm tuổi đang gắt gao ôm lấy thắt lưng hắn, trên người đeo theo một cái vòng cổ đá ngũ sắc.

Dù có hóa thành tro thì hắn cũng sẽ không nhận nhầm, hài nữ này là do sủng vật của hắn biến thành.

"Sao ngươi vào được đây?" Thanh âm hắn khàn khàn hỏi.

Trên người Như Tiểu Lam mặc một kiện y phục của rối gỗ trẻ con, váy phi thường ngắn, lộ cả nửa mông ra ngoài.

"Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi nơi này." Như Tiểu Lam gấp đến muốn khóc, cái bộ y phục quỷ này, thật là gió thổi nhẹ qua thôi cũng sẽ thấy lạnh a.

Nhưng mà thời điểm nàng biến thành người lại không có gì để mặc, thật không còn sự lựa chọn nào khác.

Nàng túm lấy y phục của Thanh Mặc Nhan, muốn kéo hắn lên.

Ở thời điểm này rồi mà còn hỏi mấy thứ chi tiết, phải chạy đi mới là thứ được ưu tiên trước mắt, bằng không lát nữa để con rối kia quay trở lại, mạng nhỏ của nàng sẽ khó mà giữ được.

Nhưng dáng người của nàng lại thấp bé quá mức, hơn nữa cũng không có nhiều sức lực, căn bản nâng không được Thanh Mặc Nhan.

"Ngươi lại sử dụng nội lực?" Như Tiểu Lam kinh ngạc hỏi.

Thanh Mặc Nhan vô lực gật gật đầu, bất quá hắn có thể cảm giác được, cổ độc phát tác trong cơ thể hắn đã không còn mạnh như lúc trước.

Cũng không biết có phải là ảo giác của hắn hay không nữa.

Như Tiểu Lam vươn tay kéo mở cổ áo hắn ra, rồi nhìn thoáng qua vào bên trong.

"Chú pháp của ta vẫn chưa mất đi hiệu lực, ngươi cũng phải dùng chút sức lực đi, ta không kéo nhúc nhích được ngươi."

"Chú pháp?" Thanh Mặc Nhan không nhớ rõ lần trước nàng đã làm những gì với mình, nhưng bất quá lúc đó đúng là nàng đã thành công áp chế cổ độc trong người hắn xuống.

Hắn đẩy nàng ra, thân mình loạng choạng đứng dậy.

Như Tiểu Lam đỡ lấy cánh tay hắn.

Không đợi bọn họ đi ra tới cửa, trong phòng lại phát sinh chấn động một lần nữa, những con rối rơi trên mặt đất tựa như bị một cỗ lực lượng vô hình nào đó khống chế, lập tức tất cả đều đứng lên tấn công về phía bọn họ.

Như Tiểu Lam kinh hô lên: "Cẩn thận!" Trước mắt đột nhiên tối sầm lại, Thanh Mặc Nhan xoay người ôm lấy nàng vào trong lòng, dùng phần lưng của hắn để cản sự tập kích của rối gỗ.

Như Tiểu Lam nghe được tiếng rên khẽ của hắn, nhưng mà nàng lại bị hắn ôm rất chặt, căn bản là không thể biết được hắn bị thương như thế nào.

"Muốn chạy trốn?" Thanh âm của nam tử xa lạ vang lên bên tai.

Thanh Mặc Nhan quay người lại, thấy hắn đang đứng ở nơi đó, mũ choàng ở trên đầu hắn rơi xuống dưới, để lộ ra khuôn mặt bên trong.

Đó là một khuôn mặt được điêu khắc từ bạch ngọc, không có lấy một tia biểu cảm, lạnh như băng.

Không nghĩ tới thân thể của đối phương... Cư nhiên cũng được làm thành từ rối gỗ.

Thanh Mặc Nhan cảnh giác nhìn chằm chằm vào hắn, cánh tay đang ôm Như Tiểu Lam càng thêm khẩn trương.

"Vật nhỏ, ngươi không nên tới đây." Hắn thấp giọng nói.

Như Tiểu Lam mở to hai mắt.

Vì sao? Nếu mà nàng không đến, thì hắn căn bản là chết chắc rồi.

Không đợi câu trả lời của tiểu nhân nhi ở trong lòng, đột nhiên Thanh Mặc Nhan lại nở một nụ cười tươi. "Cũng tốt, sủng vật của ta trung tâm như một, nếu chủ nhân đã không còn nữa, thì nó cũng không muốn sống tiếp một mình... Không phải sao?"

Như Tiểu Lam há miệng ra thở dốc, cuối cùng vẫn đem ý nghĩ trân thật của bản thân nuốt vào trong bụng.

Cái gì mà trung tâm như một, nàng cũng không được tính là sủng vật, nàng chính là muốn đến đây để cứu hắn mà.

Nào có chuyện không thể sống một mình như hắn vừa nói, dù cho hắn có chết, thì nàng cũng sẽ cố gắng mà sống tiếp a.

Nam tử xa lạ ngoắc ngón tay, tất cả rối gỗ ở trên mặt đất đều đứng hết lên, trên môi gương mặt bạch ngọc khẽ mấp máy, nói ra tiếng người

"Các ngươi cho rằng một con chó đen nho nhỏ cũng có thể đảo loạn trận pháp ở nơi này?"

Chó đen?

Thanh Mặc Nhan cũng không biết tại sao Như Tiểu Lam vào được đây.

Như Tiểu Lam đưa đầu ra hỏi lòng ngực Thanh Mặc Nhan, nhìn vào khuôn mặt đang sửng sốt của hắn, tiếp theo lại thấy hắn lộ ra một tia biểu cảm hưng phấn.

Hắn ôm nàng, cự ly rất gần, cho nên hắn có thể nhìn thấy ánh sáng chợt lóe lên trong ánh mắt nàng.

"Chưa thử qua, sao ngươi lại biết là không được?" Như Tiểu Lam lè lưỡi về phía nam tử kia, làm mặt xấu cho hắn thấy.

"Nàng có thể khắc chế cổ độc?" Đột nhiên nam tử xa lạ nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan không lên tiếng, ánh mắt rõ ràng đã âm u xuống.

"Phi, bất quá chỉ là món đồ chơi mà thôi, còn làm ra vẻ bùa phép gì chứ." Ngữ khí Như Tiểu Lam ngả ngớn, giống như là đang cố ý chọc giận đối phương.

Nam tử xa lạ ẩn ẩn tức giận: "Vật nhỏ không biết sống chết, nhìn trên người ngươi còn có một chút giá trị lợi dụng, ta sẽ để cho ngươi được chết toàn thây."

Vừa dứt lời, người nọ hé miệng ra, một đạo bạch quang từ trong miệng hắn bay ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan thất sắc.

Lúc trước ở Đại Lý Tự hắn đã nhìn thấy có người bị đạo bạch quang này chui vào trong cơ thể, phải chịu khống chế của nó, hắn không thể để vật nhỏ bị cái thứ này động tới.

Ngay ở lúc toàn thân hắn đang căng chặt, chuẩn bị mang vật nhỏ trong lòng tránh đi, thì chợt nghe thấy tiểu nhân nhi ở trong lòng cười khanh khách ra tiếng.

Hắn thoáng ngây người, bỗng thấy một cánh tay trắng như búp măng duỗi ra, không một chút trì hoãn nắm đạo bạch quang kia ở trong tay.

Thanh Mặc Nhan kinh sợ.

Hắn đột nhiên nhớ tới lúc trước ở Đại Lý Tự, vật nhỏ cũng dùng móng vuốt đánh cho đạo bạch quang kia rơi xuống đất... Sau đó... Lại không cẩn thận bị nó chui vào trong bụng.

Đợi đến khi hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam ở trong lòng, thì vừa đúng lúc thấy nàng thu tay lại, trực tiếp đem đạo bạch quang nhét vào trong miệng.

"Vật nhỏ!" Tức thì khuôn mặt Thanh Mặc Nhan trắng bệch cả ra.

Như Tiểu Lam mỉm cười với hắn, yết hầu khẽ giật giật, lộc cộc một chút đem vật kia nuốt xuống.

"Nếu hắn là người sống thì ta thật sự không có biện pháp để đối phó, nhưng không nghĩ tới người chế tạo ra rối gỗ cũng chỉ là một con rối vô dụng mà thôi, chúng ta được lợi rồi." Nàng cười hì hì.

Trong nháy mắt khi Như Tiểu Lam nuốt đạo bạch quang kia xuống, thân thể nam tử xa lạ ở đối diện bỗng tê liệt ầm ầm ngã xuống đất, ngay sau đó cả mặt đất đều bắt đầu rung động lên.

"Trận pháp đang mất đi hiệu lực." Như Tiểu Lam nhắc nhở hắn.

Thanh Mặc Nhan không chớp mắt nhìn chăm chú lên trên mặt nàng: "Ngươi thật sự không có việc gì?"

"Không có việc gì, thứ này ngược lại còn rất có ích đối với ta nữa." Nàng cũng là mới biết được chuyện này, nếu không phải nhờ trong lúc vô tình nuốt đạo bạch quang kia xuống, thì nàng cũng không thể biến thành hình người nhanh như thế.

Bạch quang là hồn phách mà con rối đứng đầu bắt được, lẽ ra không một ai dám ăn thứ này vào trong người, người thường nếu mà chạm vào nó thì nhất định sẽ bị rối loạn thần kinh, cuối cùng trực tiếp bị biến thành si ngốc.

Nhưng thân thể hiện tại của nàng lại không phải là con người, mà là động vật, cho nên nó mới không thể làm hại nàng đi.

"Không có pháp trận, căn phòng này sẽ sụp đổ." Như Tiểu Lam ôm chặt lấy cổ Thanh Mặc Nhan.

Không có thời gian để chạy thoát, Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ xoay người bảo vệ nàng ở phía dưới.

Nóc nhà ầm ầm sập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Lấy hình dạng con người ở chung ngược lại càng khó khăn hơn

Như Tiểu Lam và Thanh Mặc Nhan đều được đám nha dịch cứu từ trong đống phế tích ra.

Như Tiểu Lam vẫn còn hoàn hảo, Thanh Mặc Nhan thì cả người dính toàn bụi đất, nhưng dù có như vậy đi chăng nữa thì cũng không làm ảnh hưởng đến khí thế của hắn.

Hắn ôm Như Tiểu Lam rời khỏi đống phế tích của cửa hàng rối gỗ, đám nha dịch đều ùa vào đem những người đang bị nhốt cứu ra ngoài.

Huyền Ngọc cũng không việc gì, chỉ là giống như những người khác, hôn mê bất tỉnh.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vào tiểu nhân nhi ở trong lòng, hạ giọng thử thăm dò: "Bọn họ có việc gì hay không?"

Như Tiểu Lam chớp động đôi mắt màu xanh biếc, giống như ngọc phỉ thúy làm mê loạn tâm hồn người khác: "Bọn họ chính là bị tà khí ở trong trận pháp làm cho ảnh hưởng, ngủ qua vài ngày thì sẽ tỉnh thôi... Bất quá thể chất sẽ kém hơn lúc ban đầu rất nhiều, sau này sẽ rất khó để khôi phục lại."

Thanh Mặc Nhan không khỏi nhíu nhíu mày, nếu không phải là vì cổ độc, thì thể chất hắn cũng không kém đến vậy.

Hắn cúi thấp đầu trầm mặc, Như Tiểu Lam đưa tay nhỏ bé ra vuốt đầu vai hắn: "Ngươi yên tâm đi, có ta ở đây, sẽ không để ngươi xảy ra việc gì."

Bị con ngươi mê người tha thiết nhìn chăm chú vào, đáy lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi buông lỏng xuống, có một loại cảm xúc nói không nên lời, một loại cảm giác không rõ ràng đang chiếm lĩnh lấy toàn thân hắn.

Bất quá trên mặt hắn lại không để lộ ra bất cứ cái gì, chỉ hừ lạnh một tiếng: "Tự đại."

Như Tiểu Lam không chút nào để ý đến sự châm chọc của hắn, thấy bên cạnh có nha dịch đi qua, nàng lại vùi đầu vào trong lòng hắn.

Người ở bên ngoài nhìn vào, thấy nữ hài tử này là được Thanh Mặc Nhan cứu từ trong đống phế tích ra, cho nên cũng không có một ai dám tiến lên dò hỏi, bất quá trong lòng Như Tiểu Lam rất rõ ràng, đôi mắt màu xanh của nàng quá mức quái dị, nếu như để bọn họ nhìn thấy thì khó bảo đảm sẽ không sinh ra nghi ngờ, cho nên nàng cố làm cho bộ dáng của mình trông xấu đi, rồi trốn ở trong lòng Thanh Mặc Nhan không dám gặp một ai.

Rất nhanh, những người bị nhốt đều được cứu ra ngoài, không tính đến Đại Lý Tự bên này, chỉ tính riêng nha dịch của Thuận Thiên Phủ thôi thì cũng đã tổn thất đến mười mấy người, thi thể cũng rất nhanh được tìm ra, tất cả đều nằm trên mặt đất, được đắp vải bố lên trên người.

Như Tiểu Lam vụng trộm nhìn thoáng qua, khẽ thở dài.

Những người đó coi như là gặp xui xẻo đi, bị con rối đứng đầu kia nhìn trúng, rồi moi tim.

Nếu không phải là do nàng đến kịp, thì tình trạng của Thanh Mặc Nhan cũng rất khó nói...

Một trận gió đêm thổi qua, Như Tiểu Lam cảm giác được phía dưới mông lạnh lẽo.

Bây giờ nàng mới nhớ tới trên người vẫn đang còn mặc y phục của bọn rối gỗ, váy quá ngắn, căn bản là không che hết được mông.

Ở loại thời điểm này, vẫn là biến thành mèo hương sẽ tiện hơn a, ít ra trên người còn có một lớp lông, sẽ không cảm thấy xấu hổ như bây giờ.

Thanh Mặc Nhan phảng phất như đoán được tâm tư của nàng, hắn dùng ống tay áo che chắn hạ thân nàng lại.

Thời điểm đi về Đại Lý Tự, có người nhìn thấy sắc mặt Thanh Mặc Nhan không được tốt cho lắm, lại thấy trong lòng hắn đang ôm một tiểu hài tử, liền mở miệng nói: "Thiếu Khanh đại nhân, giao đứa nhỏ này cho chúng ta là được rồi."

Đầu Như Tiểu Lam chôn ở trong ngực Thanh Mặc Nhan, nghe xong những lời này thân thể không khỏi cứng ngắc lại.

Sớm biết thế này thì nàng nên biến về bộ dáng động vật mới đúng.

"Không cần." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt trả lời, giục ngựa với tốc độ nhanh hơn, mang theo Như Tiểu Lam đi lên phía trước đội ngũ.

Đợi đến khi không có người Thanh Mặc Nhan mới thấp giọng nói: "Vật nhỏ, đây là cơ hội của ngươi."

Cơ hội? Cơ hội gì?

Như Tiểu Lam nghi hoặc ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Thanh Mặc Nhan không chuyển ánh mắt nhìn nàng: "Chẳng lẽ ngươi không muốn biến trở về làm mèo hương?"

Muốn mới là lạ, thật vất vả nàng mới được biến thành hình người, làm sao có thể cam tâm biến trở về đây.

"Nhưng mà..." Như Tiểu Lam nhìn trộm đám nha dịch đang đi không xa ở phía sau Thanh Mặc Nhan, hiện tại thân phận của nàng chỉ là sủng vật của hắn, nếu lấy bộ dáng con người, thì nàng không thể giống như trước kia được hắn mang theo bên người nữa.

Thanh Mặc Nhan đưa tay nhéo nhéo gương mặt nàng.

Gương mặt mũm mĩm xúc cảm rất tốt, nhưng mà Như Tiểu Lam lại đau đến mức nhe răng: "Buông tay!"

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, ánh mắt dừng ở viên đá ngũ sắc trên cổ nàng: "Nếu đã không muốn biến trở lại, vậy thì hãy thành thật ở lại bên người ta đi."

Như vậy cũng được sao?

Như Tiểu Lam đầy bụng nghi hoặc, nàng lại có chút tò mò không biết hắn sẽ dùng lý do gì để người bên ngoài không nghi ngờ a.

Đi một đêm trở về Đại Lý Tự, Thanh Mặc Nhan lại không màng đến mệt nhọc mang theo Như Tiểu Lam đi gặp mặt Chính Khanh.

Như Tiểu Lam cố làm ra bộ dáng bị dọa cho sợ hãi, hai bàn tay nhỏ bé vẫn luôn gắt gao nắm lấy y phục Thanh Mặc Nhan, bộ dáng đáng thương kia làm cho mọi người phải mềm lòng, thẳng đến cuối cùng cũng không có ai gây khó xử cho nàng.

Trời còn chưa sáng, Thanh Mặc Nhan đã mang theo Như Tiểu Lam về chỗ làm việc của mình ở Đại Lý Tự, sai người chuẩn bị sẵn nước ấm, lăn lộn vài ngày qua, cũng phải tắm rửa một chút mới có thể nghỉ ngơi được.

Như Tiểu Lam thấy Thanh Mặc Nhan chuẩn bị tắm rửa, trong lòng liền vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Hỏng rồi, sao nàng lại có thể quên mất, hôm nay là ngày cổ độc trong người Thanh Mặc Nhan phát tác, nàng căn bản không thể rời khỏi bên người hắn.

Nhìn thùng gỗ trong phòng đựng đầy nước ấm, nàng không tránh khỏi nuốt một miệng nước bọt.

Dưới loại tình huống như thế này, vẫn là biến trở lại làm mèo hương sẽ tốt hơn, dù cho nàng có đỏ mặt thì hắn cũng sẽ không nhìn thấy.

Nàng nghĩ đến đây, liền nhắm chặt hai mắt lại thúc giục cỗ nhiệt lưu trong cơ thể.

Càng vội vàng thì càng sai sót, lúc trước nàng chỉ cần chút thời gian là có thể biến trở về, nhưng mà hôm nay không biết tại vì sao, cỗ nhiệt lưu trong cơ thể lại không chịu nghe theo sự khống chế của nàng...

Lúc Thanh Mặc Nhan cởi y phục ra, lại phát hiện vật nhỏ trong lòng đang an tĩnh đến khác thường, liền cúi đầu xuống xem thử.

Như Tiểu Lam biến hóa thất bại, ảo não mở to mắt ra, kết quả nàng vừa ngẩng đầu lên, thì chiếc mũi của hai người thiếu chút nữa đã đụng vào nhau, hơi thở quen thuộc trực tiếp phả lên trên gương mặt nàng.

Nàng cúi đầu nhìn xuống phía dưới, kinh ngạc nhận ra trên người hắn đã không còn mặc y phục.

"Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam nói lắp ba lắp bắp, ánh mắt to tròn tràn đầy vẻ nhút nhát.

Dù cho nàng đã biến thành người, nhưng nhất cử nhất động của nàng vẫn giống như lúc còn là mèo hương.

Thanh Mặc Nhan càng cảm thấy thú vị, vốn dĩ bởi vì sử dụng nội lực, nên cổ độc trong cơ thể hắn thỉnh thoảng vẫn ẩn ẩn đau, nhưng mà nhờ sự có mặt của vật nhỏ, lại làm cho hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Đương nhiên là muốn đi tắm rồi, để một thân bụi đất thế này rất khó chịu."

Như Tiểu Lam khóc không ra nước mắt.

Vấn đề lớn nhất là hiện tại nàng không thể rời khỏi người hắn được, nhưng cũng không thể cùng hắn đi vào tắm đi... Trước kia nàng còn có thể tỏ ra không mấy để ý, nhưng đó là bởi vì lúc đó thân thể nàng vẫn là mèo hương a.

Mà hiện tại nàng rõ ràng chính là một tiểu hài tử!

Cầm thú! Lưu manh!

Thanh Mặc Nhan đột nhiên nắm lấy cằm của nàng, bắt buộc nàng phải ngẩng mặt lên nhìn hắn: "Vật nhỏ, trong lòng ngươi đang mắng ta."

Không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Trong lòng Như Tiểu Lam chột dạ, nỗ lực bày ra biểu cảm vô tội, đôi mắt to màu xanh biếc kia như đang muốn nói: Ngươi đang nói cái gì, ta thật sự không hiểu...

Thanh Mặc Nhan chậm rãi tới gần, khoảng cách với nàng chỉ còn một phân, một cỗ áp lực vô hình cũng đến gần với nàng hơn.

Trong con ngươi đen trắng rõ ràng hiện lên hình ảnh của nàng: Gương mặt đỏ hồng tựa như một quả táo chín.

Trời ạ, đây thật sự là gương mặt của nàng sao.

Như Tiểu Lam ngửa đầu về phía sau, muốn tránh xa hắn chút.

Nhưng mà nàng đã quên mất một việc, thân thể hiện tại của nàng chỉ là một hài tử, căn bản là không có quá nhiều sức lực, ngửa ra sau mạnh quá khiến nàng mất đi thế cân bằng.

"Rầm" một tiếng, nàng trực tiếp ngã xuống đất.

Chiếc váy ngắn gọn không chịu nổi đều bị xốc lên, để lộ ra đôi chân trắng nõn nà, cùng với chiếc mông nhỏ nhắn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan không ngừng run rẩy, thật vất vả mới cố nhịn cười được.

Thời gian hắn và vật nhỏ ở chung cũng không ngắn, nên đã sớm biết rõ tính tình của nàng, lúc này nếu hắn chê cười nàng, thì sau này nàng sẽ không chủ động thân cận với hắn nữa.

Tương lai còn dài, hắn sẽ dạy dỗ nàng thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Dạy nàng mặc quần áo, đặt tên cho nàng

Đã sống qua hai kiếp, nhưng chưa bao giờ Như Tiểu Lam gặp phải tình huống xấu hổ đến mức này.

Thùng gỗ cũng không lớn lắm, nàng chỉ có thể ngồi ở trên người Thanh Mặc Nhan.

Ông trời ơi, nhanh chút biến ta trở lại làm mèo hương đi.

Trong lòng Như Tiểu Lam kêu than không ngừng, gương mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng cả lên.

Nhưng mà cho dù nàng có nỗ lực đến đâu, thì cũng không thể nào điều động được luồng nhiệt lưu trong cơ thể.

Bỗng nhiên nàng nhớ tới lúc trước nàng đã nuốt xuống "hồn phách" của con rối đứng đầu kia, cho nên bây giờ mới tạm thời không thể tự do biến hóa được đi?

Thấy nàng ngồi im thất thần, Thanh Mặc Nhan liền không vui đem nước dội lên cái đầu nhỏ của nàng.

"Cả người toàn là bụi đất, rửa cho sạch sẽ chút."

Như Tiểu Lam nhìn mái tóc dài đến mắt cá chân của mình, vẻ mặt đau lòng.

Tóc dài như thế, sẽ rất vướng víu.

"Quá dài, khi tắm rất phiền toái, vẫn là nên cắt bớt đi sẽ tốt hơn." Nàng đề nghị.

"Nhờ cha mẹ mới có thân thể tóc da, làm sao có thể nói muốn cắt là cắt luôn được." Thanh Mặc Nhan trực tiếp đánh gãy suy nghĩ của nàng: "Còn chưa nói đến ta là chủ nhân của ngươi, cắt hay không cắt đều phải do ta định đoạt."

Như Tiểu Lam đành phải để mặc cho hắn đùa nghịch mái tóc của nàng.

Tóc dài ướt đẫm dính sát vào cơ thể nàng, đem thân thể nàng che giấu đi.

Nhưng mà như vậy, chỉ càng làm tôn lên làn da trắng nõn của nàng.

Lông mày Thanh Mặc Nhan nhướng lên, nhìn thấy nàng rụt hai bả vai lại, hắn liền cười khẽ: "Một tiểu nha đầu chưa đủ lông đủ cánh cũng biết e lệ?"

Như Tiểu Lam bỗng nhiên mở to mắt ra.

Ngươi mới chưa đủ lông đủ cánh!

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng một cái: "Trong đầu ngươi rốt cuộc là đang suy nghĩ cái gì, hay là ngươi cho rằng ta đối với thân thể nhỏ bé này của ngươi sẽ sinh ra hứng thú?"

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam liền cúi đầu nhìn lại thân thể của mình.

Vùng đất bằng phẳng như sân bay...

Hít sâu một hơi, nàng không ngừng tự nói với chính mình: Bộ dáng của nàng bây giờ cùng lắm cũng chỉ là một hài tử bốn, năm tuổi, không cần để ý đến việc nam nữ, không cần phải thẹn thùng nữa a.

Nhìn Thanh Mặc Nhan như đang mang theo biểu cảm khinh thường, nàng mới dần dần bình tĩnh lại.

Nói cũng đúng, lấy thân phận của Thanh Mặc Nhan thì làm gì có chuyện lại đi cảm thấy hứng thú với thân thể của một tiểu hài tử đây, chẳng qua hắn chỉ là vì cỗ cổ độc kia cho nên mới không rời khỏi người nàng thôi.

Đúng là tự mình đa tình mà.

Nàng dùng đôi tay vỗ mạnh lên hai gò má của mình.

Như Tiểu Lam, ngươi tỉnh lại đi, ở trong mắt hắn ngươi cũng chỉ là một sủng vật mà thôi.

Nghĩ như vậy, rất nhanh tinh thần Như Tiểu Lam đã tốt lên, trên gương mặt mũm mĩm khôi phục lại vẻ sáng lạng lúc trước.

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc ở một bên nhìn, thấy vật nhỏ từ thẹn thùng cùng khẩn trương khôi phục lại bình thường trong nháy mắt, rồi bắt đầu tự gội đầu lấy, không có suy nghĩ ngại ngùng muốn trốn tránh thân thể của hắn nữa.

Hắn thoáng quay mặt đi, che giấu nụ cười trên khóe miệng.

Hắn muốn nàng buông bỏ đề phòng, rồi mới từ từ khiến cho trong lòng nàng chỉ có một mình bóng dáng của hắn.

Bởi vì thấy ở trong mắt Thanh Mặc Nhan, nàng cùng nắm cũng chỉ là một đứa trẻ con, cho nên lá gan Như Tiểu Lam cũng lớn hơn rất nhiều.

Tắm rửa xong thân thể trơn bóng của nàng bị hắn ôm lên trên giường, trên người lại mặc vào y phục của hắn, tay áo thừa ra cả đoạn thật giống với mấy người hát tuồng.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày giúp nàng vén tay áo lên: "Ở đây không có y phục của tiểu hài tử, ngươi cứ mặc tạm nó một đêm đi, ngày mai ta sẽ phái người đi mua y phục mới cho ngươi."

Như Tiểu Lam không rảnh lo đến việc y phục có vừa hay không, bởi vì sau khi tắm xong nàng mới phát hiện ra mình rất đói bụng.

Chó ngốc đã mang nàng đi theo những một ngày một đêm, từ lúc đó đến bây giờ nàng vẫn chưa được ăn cái gì cả.

"Đúng rồi, chó ngốc đâu?" Như Tiểu Lam khẩn trương nói.

Trở về quá vội vàng, cũng không biết chó ngốc sao rồi.

"Ngươi muốn nói con chó đen kia?" Thanh Mặc Nhan lại vén ống tay còn lại của nàng lên, để lộ ra cánh tay nhỏ bé mập mạp trắng nõn: "Chính là nó giúp ngươi tìm được ta?"

Như Tiểu Lam đắc ý ngẩng cao đầu: "Chúng ta rất lợi hại a."

Thanh Mặc Nhan nhìn đôi mắt to tròn sáng long lanh của nàng, trên mặt nàng rõ ràng viết ba chữ thật to: Cầu khen ngợi!

"Ân, rất lợi hại." Thanh Mặc Nhan kìm lòng không được vươn tay ra, dùng sức xoa lên mái tóc của nàng, thẳng đến khi làm cho tóc nàng rối hết lên thì mới vừa lòng rút tay về.

"Chó đen chỉ bị thương đôi chút, một lúc nữa sẽ có người đưa nó về đây." Hắn nhìn một đầu tóc rối, tiểu gia hỏa đang nhe răng trợn mắt với hắn.

Có người mang tới chút cơm canh đơn giản, hai người ăn qua loa xong rồi trực tiếp đi nghỉ ngơi.

Từ trước đến nay kể cả khi đi vào giấc ngủ thì Thanh Mặc Nhan vẫn luôn duy trì cảnh giác, nhưng lúc này không biết tại vì sao, hắn ôm tiểu gia hỏa vào lòng lại ngủ rất ngon giấc, liền mạch ngủ đến hừng đông cũng không bị tỉnh giấc qua.

Còn chưa kịp mở mắt thì hắn đã nghe thấy trong viện truyền đến những thanh âm thanh thúy, ở giữa còn kèm theo cả tiếng kêu của chó nhỏ.

Thanh Mặc Nhan mở mắt ra đến hơn nửa ngày mới khôi phục lại được tinh thần, nhớ lại bản thân vẫn còn đang ở Đại Lý Tự, chứ không phải hầu phủ.

Đứng dậy mặc y phục vào, bởi vì Huyền Ngọc cùng những người khác vẫn còn chưa tỉnh lại, mà hắn cũng không có thói quen có người hầu hạ ở bên người, cho nên cũng không hề gọi tạp dịch đi vào, mà là tự mình trực tiếp đi ra ngoài cửa.

Trong viện có một thân ảnh nho nhỏ lanh lợi, một con chó nhỏ đang chạy theo sát phía sau thân ảnh kia, nó không ngừng phe phẩy cái đuôi, rưng rưng kêu không ngừng.

Thanh Mặc Nhan gộp lại áo choàng trên người, đứng im một chỗ ở phía ngoài cửa, ánh mắt rơi vào nữ hài tử đang chạy qua trước mặt hắn, đáy mắt đọng lại, sau đó trở nên cứng ngắc.

Vật nhỏ thế nhưng chỉ mặc một cái quần phía dưới, thân trên cũng chỉ mặc một cái yếm nhỏ, lại còn đang hăng hái chạy nhảy...

"Đứng lại!" Hắn gầm lên một tiếng.

Như Tiểu Lam và chó ngốc đang chơi đùa vô cùng vui vẻ, đột nhiên nghe được tiếng hô thì liền giật mình, nàng quay đầu khó hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan xanh mặt đi ra khỏi cửa, trực tiếp nắm lấy cánh tay nhỏ bé của nàng rồi nhấc lên trên.

"Ngươi muốn làm cái gì?" Như Tiểu Lam bị biến cố bất ngờ làm cho sợ hãi, nàng dùng sức muốn thoát khỏi tay hắn.

"Ngươi đang mặc cái gì?" Thanh Mặc Nhan nghiến răng nghiến lợi nói, may mắn đây là nơi làm việc của hắn nên không có người ngoài dám tự tiện tiến vào, bằng không sẽ bị họ nhìn thấy tất cả đi.

"Ta mặc cái gì? Quần a." Như Tiểu Lam nói đến đúng lý hợp tình.

Đối với một người hiện đại mà nói, mặc quần ở bên ngoài rồi chạy tới chạy lui là một việc hết sức bình thường, mặc dù cái quần này có chút mỏng.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Biết thế mà còn dám mặc đi ra ngoài?"

Như Tiểu Lam không hiểu gì cả, không biết lửa giận của hắn là từ đâu đến.

Mặc quần thì có sao đâu, trời thì nóng như thế, trước kia trong ký túc xá ở đại học nàng còn chỉ mặc mỗi mình quần lót thôi nữa là.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ ôm nàng vào phòng: "Y phục bọn họ đưa đến đâu?"

Như Tiểu Lam chỉ chỉ.

Nàng dậy từ rất sớm, có người làm theo phân phó của Thanh Mặc Nhan đã đem y phục đến đây, nhưng mà từ khi đến với thế giới này thì nàng vẫn luôn chỉ ở cạnh bên người hắn, cho nên nàng căn bản không biết được y phục của nữ tử phải mặc như thế nào.

Nàng suy nghĩ rất đơn giản, dù sao nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, trời lại nóng như thế, dứt khoát chỉ cần mặc một cái quần cùng một cái yếm là được rồi.

Vừa vặn chó ngốc cũng được đưa đến đây, dù cho nàng có bị biến thành hình người, thì chó ngốc vẫn như cũ nhận ra được nàng, vì thế nên kết quả là một người một chó chơi đùa đến vui vẻ...

Thanh Mặc Nhan đặt nàng ở trên ghế, cố gắng nhẫn lại dạy cho nàng cách mặc quần áo.

Như Tiểu Lam duỗi chân nhỏ ra, đung đưa không ngừng ở giữa không trung.

Thanh Mặc Nhan đánh nhẹ lên lưng nàng một cái: "Nữ hài tử khi ngồi phải khép hai chân lại."

Như Tiểu Lam chẹp miệng làm theo.

Thanh Mặc Nhan nói một tràng dài, nhưng mà một chữ nàng cũng không nghe vào trong đầu.

Nhiều quy củ như vậy, còn không vui vẻ bằng khi làm sủng vật.

Thanh Mặc Nhan cầm giày thêu nhỏ đi vào chân cho nàng, sau đó còn ngẩng đầu lên đánh giá nàng, miệng đột nhiên nói: "Ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên."

Như Tiểu Lam bị giật mình suýt nữa nhảy lên.

Bị biến thành sủng vật đã đủ bi thảm rồi, nàng cũng không muốn phải sửa lại cả tên nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55: Ta tên là Như Tiểu Lam, Thiếu Khanh đại nhân mặt mũi của ngươi đâu?

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn gương mặt mũm mĩm của nàng: "Ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên."

Muốn giữ nàng ở lại bên người, hắn cũng không thể suốt ngày gọi nàng là "vật nhỏ" được nữa, bình thường chỉ có hai người bọn họ thôi thì không sao, nhưng mà nếu như có ngoại nhân ở đây thì phải xưng hô như thế nào a?

"Không cần." Như Tiểu Lam chu miệng lên nói.

Lông mày Thanh Mặc Nhan khẽ nhíu lại: "Vì sao?"

"Ta có tên rồi." Nàng mới không cần người khác đặt tên cho mình đâu.

Thanh Mặc Nhan có chút ngoài ý muốn: "Ai đặt cho ngươi?"

"Gia gia của ta." Như Tiểu Lam dè dặt cẩn trọng đánh giá mọi biểu cảm biến hóa trên gương mặt hắn.

"Gia gia ngươi?" Vẻ mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra vẻ mê mang.

Như Tiểu Lam không hề biết, lúc này ở trong đầu hắn đang hiện lên hình ảnh một con mèo hương già toàn thân lông trắng muốt.

"Bây giờ gia gia ngươi đang ở đâu?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi.

Như Tiểu Lam nói nhỏ: "... Hắn đi rồi, sẽ không bao giờ trở lại nữa."

Nàng từ nhỏ đã không có cha mẹ, là ông đã nhặt nàng về nuôi, coi nàng như cháu gái mà nuôi lớn, bởi vì khi lớn lên nàng rất giống với người con đã qua đời của ông, cho nên ông cũng rất sủng ái nàng.

Đừng nhìn bộ dáng không chút để tâm của nàng, kỳ thật đối với chuyện phải rời xa ông nội nàng lại rất để ý.

Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải của nàng, không khỏi khiến hắn cũng phải nghẹn lời.

Vốn dĩ là muốn đặt một cái tên cho nàng, nhưng không nghĩ tới cuối cùng lại động phải vết thương của nàng.

Trầm mặc một lúc, Như Tiểu Lam lại đột nhiên ngẩng đầu lên cười hì hì: "Thôi, dù sao thì cũng không trở về được nữa."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng lại nổi lên một cảm xúc bất an không rõ lý do.

Trở về? Nàng muốn trở về đâu?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không mở miệng hỏi nàng về vấn đề này: "Tên ngươi là gì?" Hắn đổi sang câu hỏi khác.

"Như Tiểu Lam."

Thanh Mặc Nhan yên lặng lẩm nhẩm cái tên này, lại nói thầm một câu: "Không giống với tên của động vật."

Như Tiểu Lam phát điên suýt nữa là ngã từ trên ghế xuống.

Ta vốn dĩ không phải là động vật a!

Thanh Mặc Nhan nhìn đôi chân đang không ngừng lay động của nàng: "Nếu ngươi không muốn đổi, vậy thì cứ dùng cái tên này đi."

Nàng thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng rồi, là ai dạy ngươi thứ pháp thuật kỳ quái kia?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Lại nhắc đến vấn đề này, Như Tiểu Lam chột dạ rụt cổ lại.

Nàng cũng không muốn bị người ta coi là yêu quái.

Nhưng mà Thanh Mặc Nhan cứ nhìn chăm chú vào nàng, làm nàng có cảm giác không thể nào che giấu được, chỉ có thể kiên trì nói: "Là gia gia dạy ta."

Thanh Mặc Nhan kinh ngạc hỏi: "Gia gia ngươi tu hành mấy trăm năm?"

Như Tiểu Lam dùng tay che mặt lại, nàng biết, nói lời đó sẽ làm cho người ta dễ dàng hiểu nhầm.

"Gia gia ta không phải yêu quái!"

"Vậy tại sao hắn lại có pháp thuật?"

"Hắn cũng là học được..."

"Học của ai?"

"... Ta không biết." Nàng vô lực nói, đây là một vấn đề vĩnh viễn cũng không giải thích rõ được.

Làm sao nàng có thể nói cho hắn biết, là nàng đến từ một thế giới khác, hơn nữa nàng cũng không phải là động vật gì cả, gia gia của nàng cũng không phải là một lão yêu quái.

Thiên a, quá hỗn loạn, mệt tim.

Thanh Mặc Nhan cũng không dây dưa ở vấn đề này thêm nữa, giúp Như Tiểu Lam mặc y phục xong thì hắn cũng thay vào một bộ quan phục, mang theo nàng đến chỗ của Chính Khanh.

Dọc theo đường đi, không ít người nhìn về phía Như Tiểu Lam với ánh mắt khác thường.

Nguyên nhân chủ yếu, là bởi cặp mắt xanh biếc kia của nàng.

Nàng đuổi sát đến gần Thanh Mặc Nhan, bàn tay nắm lấy góc áo hắn.

Cảm giác được vật nhỏ bên người đang bất an, Thanh Mặc Nhan liền quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy đám nha dịch ở phía xa đang chỉ trỏ về hướng bên này.

Như Tiểu Lam nắm lấy quan phục của hắn, bởi vì quá dùng sức, khiến cho Thanh Mặc Nhan thậm chí còn có cảm giác như quần của hắn đang muốn thoát ly khỏi khu vực an toàn...

"Ta vẫn nên trở về thôi." Nàng nhỏ giọng nói.

Nơi làm việc của Thanh Mặc Nhan là địa phương ít có ngoại nhân dám tự tiện tiến vào, ở nơi đó nàng có thể không hề cố kỵ, nhưng mà khi ra đến bên ngoài thì lại không được như thế.

Nàng biết đôi mắt của mình sẽ trở thành tiêu điểm bị mọi người chú ý.

"Trở về làm gì?" Ánh mắt Thanh Mặc Nhan lạnh như băng mang theo áp lực vô hình, khiến cho nhóm nha dịch nhìn thấy đều sợ hãi cúi thấp đầu, cũng không dám nhìn về bên này nữa.

"Mắt ta..." Như Tiểu Lam ấp úng.

"Mắt bị sao." Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm của nàng.

Đôi mắt giống như phỉ thúy, mang theo ánh sáng mê người.

"Ngươi không cảm thấy nó rất kỳ quái sao?" Như Tiểu Lam vội vàng la lên.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ, nếu nói đến kỳ quái, thì gần đây hắn đã hoàn toàn bị rơi vào bên trong những sự việc hết sức kỳ quái rồi.

Cho nên hắn cũng đã quen rồi.

"Ngươi là sủng vật của ta, ai dám nói ngươi kỳ quái." Hắn khinh thường nói: "Ta mới là người nuôi ngươi, không phải bọn họ." Cúi người bế nàng lên, Thanh Mặc Nhan lại tiếp tục thong dong đi về phía trước.

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Hình như có chỗ nào đó không đúng.

Hắn là người nuôi nàng, tại sao nghe lời này lại thấy có chút kỳ quái a.

Chính Khanh đại nhân đang vội vàng xử lý vụ án cửa hàng rối gỗ, chủ bộ Canh tiên sinh cùng lục sự Cố tiên sinh cũng đang ở một bên, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.

"Bên phía Thuận Thiên Phủ cũng tổn thất không ít người, đợi viết xong tấu chương ta sẽ vào cung diện thánh với Hoàng Thượng." Chính Khanh nói, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang ôm Như Tiểu Lam ở trong lòng thì hơi sửng sốt.

"Đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan bỏ nàng xuống: "Là ta cứu từ trong tiệm rối gỗ ra, nàng không còn thân nhân ở bên cạnh, cho nên ta liền đem nàng giữ ở bên người."

Trong phòng một mảnh yên tĩnh.

Canh tiên sinh và Cố tiên sinh đều nhìn về phía bên này.

Như Tiểu Lam kéo một góc quan phục của Thanh Mặc Nhan lên che mặt lại, bộ dáng thẹn thùng cùng sợ hãi làm cho người nhìn thấy tâm đều phải nóng lên.

Chính Khanh hơi nhíu mày lại: "Mắt nàng sao lại như thế?"

Thanh Mặc Nhan thoải mái hào phóng ngồi xuống, đem Như Tiểu Lam ôm lên trên đùi chính mình, còn thuận tay vuốt nhẹ mái tóc của nàng: "Có lẽ tại vì đã trải qua việc gì đó trong cái cửa hàng rối gỗ kia, cho nên đối với những chuyện trước đây, nàng hoàn toàn không nhớ gì hết."

Ánh mắt Như Tiểu Lam lóe ra, trong lòng âm thầm bội phục hắn, thật không hổ là Đại Lý Tự Thiếu Khanh tuổi trẻ tài cao, nói dối mà cũng không thèm chớp mắt.

Những hài đồng bị liên lụy đến các vụ án, đều sẽ được mang về nhà trả lại bên người cha mẹ chúng, nhưng bất quá có rất nhiều người không được như vậy, mà là bị vứt bỏ đi, đặc biệt là những hài tử có diện mạo đẹp mắt, có lúc sẽ lưu lạc đến tận thanh lâu son phấn.

Bằng không thì chỉ có thể chịu chết đói ở đầu đường, hoặc là trở thành ăn mày đi khắp nơi xin ăn.

"Thiếu Khanh muốn nhận nuôi đứa nhỏ này?" Cố tiên sinh hỏi.

Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan không mang theo chút biểu cảm: "Cũng không tính là nhận nuôi, chỉ là thấy nàng quá đáng thương, nên mới cho nàng ăn cơm mà thôi."

Như Tiểu Lam cố kìm nén nội tâm đang muốn rít gào: Mặt đâu! Thiếu Khanh đại nhân, mặt mũi ngươi đâu!

Nhà có tiền thu dưỡng hài đồng mỹ mạo cũng không phải là chuyện hiếm thấy, có một số nữ đồng nếu lớn lên được dạy dỗ tốt, thì có khi còn được đưa vào trong cung, một là được hoàng đế nhìn trúng, còn không thì cũng qua tay của các hoàng tử.

Chính Khanh lại trầm mặc, ánh mắt đánh giá nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

Áp lực quá lớn a, quả nhiên là gừng càng già càng cay, chẳng lẽ lão hồ ly này đã nhìn ra được cái gì rồi?

Trái tim Như Tiểu Lam như bị treo lên đến cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Nuôi nàng ở bên người, muốn ăn thịt cũng phải có điều kiện

Chính Khanh đại nhân híp mắt lại nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị hắn nhìn đến không được tự nhiên, nếu không phải do Thanh Mặc Nhan vẫn đang ở bên người nàng, thì suýt chút nữa nàng đã sinh ra một loại xúc động muốn chạy trốn.

Lão hồ ly này đã nhìn ra được sơ hở gì rồi?

Nàng đang suy nghĩ, sau đầu lại bị Thanh Mặc Nhan đè lại, nàng liền thuận thế đem mặt vùi vào trong ngực hắn.

Quên đi, đấu không lại thì ta tránh là được rồi.

Chính Khanh trầm mặc một lúc, sau đó mới mở miệng nói: "Dù sao đây cũng là việc riêng của ngươi, chỉ sợ là phụ thân của ngươi sẽ không được vui cho lắm."

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ: "Bất quá chỉ là thêm một cái miệng ăn thôi, phụ thân cũng sẽ không keo kiệt đến thế."

Chính Khanh thu hồi ánh mắt ở trên người Như Tiểu Lam, lại một lần nữa quay sang thảo luận về vụ án.

"Đây là thứ được tìm thấy ở trong cửa hàng rối gỗ, ngươi nhìn một chút đi." Chính Khanh đưa mấy phong thư cho hắn.

Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra tiếp nhận, sau khi nhìn qua từng phong thư trên tay, thì lông mày hắn không khỏi nhíu chặt lại: "Không phải nhị hoàng tử đã mang binh đi xuất chinh rồi sao, vì sao nội dung trong thư này lại có... Đều liên quan đến hắn?"

"Không chỉ có mấy thứ này, mà còn có những quyển hồ sơ lúc trước bị hủy của chúng ta, bao gồm cả vụ huyết án của Trương phủ, tất cả đều đang chỉ về hướng binh bộ."

Thanh Mặc Nhan nhìn những phong thư ở trong tay rồi trầm mặc.

Như Tiểu Lam nhìn trộm sấp thư ở trong tay hắn, mấy cái đó nàng chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra được vài chữ.

Đáng chết, học cả một đời, vậy mà đến hôm nay lại bị biến thành một người thất học.

Thanh Mặc Nhan xem thư xong, thì liền đem chúng đặt lại lên bàn Chính Khanh đại nhân.

"Bây giờ trong thành vẫn đang còn không ít người thờ phụng con rối này ở trong nhà đi?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Chính Khanh nhìn về phía Cố tiên sinh, Cố tiên sinh tiếp lời nói: "Đã thông báo cho Thuận Thiên Phủ, điều tra qua các hộ gia đình trong thành."

Thanh Mặc Nhan chậm rãi gật gật đầu, biểu tình thoáng buông lỏng.

"Ngày mai ta sẽ tiến cung diện thánh, mấy ngày nay ngươi cũng rất vất vả rồi, trở về hầu phủ nghỉ ngơi tạm mấy ngày đi." Chính Khanh mỉm cười nói.

Thanh Mặc Nhan chắp tay cảm tạ.

Đúng lúc này, vật nhỏ trong lòng hắn bỗng giòn tan nói: "Con rối đứng đầu kia vẫn chưa chết, các ngươi phải hết sức cẩn thận."

Thân mình Thanh Mặc Nhan cứng lại.

Tất cả mọi người đều bị lời này làm cho kinh sợ, ánh mắt không dám tin nhìn về phía Như Tiểu Lam.

Lời vừa nói ra khỏi miệng Như Tiểu Lam liền hối hận, phảng phất như là bị ánh mắt của mọi người làm cho sợ hãi, nàng lại một lần nữa lui vào trong lòng Thanh Mặc Nhan.

"Con rối đứng đầu là ai?" Chính Khanh gằn từng chữ một.

Như Tiểu Lam không dám tự tiện nói tiếp, chỉ có thể trông mong ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan, như là đang đợi sự đồng ý của hắn.

Hành động này của nàng làm cho Thanh Mặc Nhan cảm thấy cực kì thoải mái, nàng là mèo hương cũng tốt, là hài tử cũng không sao, chỉ cần ở trong mắt nàng hắn luôn đứng ở vị trí đầu tiên là được.

"Nói đi, trả lời câu hỏi của Chính Khanh đại nhân." Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói, đến ngay cả hắn cũng không nhận ra, trong ánh mắt hắn đang mang theo một loại ánh sáng nhu hòa có thể làm cho người ta chết đuối ở trong đó.

Có những lời này của hắn, Như Tiểu Lam mới tăng lên can đảm: "Con rối đứng đầu chính là chủ nhân của của đám rối gỗ, chính hắn đã ở sau lưng điều khiển chúng nó."

Chính Khanh nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Không phải ngươi nói hắn đã chết rồi sao?"

Chân mày Thanh Mặc Nhan nhăn lại thật sâu, đêm đó hắn tận mắt nhìn thấy Như Tiểu Lam nuốt vào đạo bạch quang mà con rối kia bắn ra, sau đó thân thể của rối gỗ liền tê liệt ầm ầm ngã xuống đất.

Chẳng lẽ, như thế còn chưa được xem như là đã chết sao?

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Nó chỉ là cái thế thân mà thôi."

"Ngươi còn biết những gì nữa?" Chính Khanh bất tri bất giác hơi cúi người về phía trước.

Như Tiểu Lam đang muốn mở mồm ra nói chuyện, lại đột nhiên cảm giác được bàn tay to của Thanh Mặc Nhan đang bóp mạnh lên mông của nàng.

Đầu nhỏ của nàng lập tức lắc mạnh như cái trống bỏi (*).

(*) Trống bỏi: Trống bằng giấy cho trẻ con chơi, hai bên có hai sợi dây, đầu buộc một hạt nặng, đập vào mặt giấy thành tiếng khi xoay nhanh.

Trên mặt Chính Khanh toát ra vẻ thất vọng: "Ngươi thử cẩn thận nhớ lại xem, bộ dáng thật của con rối kia như thế nào?"

"Ta không biết, ta chưa từng thấy qua hắn." Đây là lời nói thật của nàng a.

"Chính Khanh đại nhân, đứa nhỏ này bị kinh hách quá độ, tất cả các sự việc có liên quan đến chính mình nàng cũng không nhớ ra được." Thanh Mặc Nhan đúng lúc tiếp lời đánh gãy lời nói của Như Tiểu Lam.

Chính Khanh đành phải bỏ qua, quay sang dặn dò với Thanh Mặc Nhan: "Nơi này là Đại Lý Tự, tốt nhất không nên để đứa nhỏ ở lại đây."

Thanh Mặc Nhan sảng khoái đáp ứng, nhưng bất quá hắn vẫn phải lấy một cái cớ: "Nàng bị chấn kinh quá độ, trừ bỏ ta ra thì không chịu tin tưởng bất kỳ kẻ nào khác, ta trước phải giữ nàng ở bên người mấy ngày, đợi nàng tốt lên thì sẽ đưa về hầu phủ."

Hai bên đều lui một bước, Chính Khanh cũng không nói thêm gì nữa, phất tay ý bảo bọn họ đi ra ngoài.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam về thư phòng của hắn ở Đại Lý Tự, về đến nơi thì thấy Huyền Ngọc đang quỳ gối ở cửa, đầu cúi thấp xuống.

"Thuộc hạ vô năng, đã khiến thế tử phải thất vọng." Huyền Ngọc hối hận nói.

Ở trong cửa hàng rối gỗ, hắn đã không thể bảo hộ được cho chủ tử của mình, trong lòng hắn hối hận vô cùng, cho nên vừa mới tỉnh lại hắn đã chạy đến đây để thỉnh tội với thế tử.

Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt nhìn hắn: "Đứng lên đi."

Huyền Ngọc vẫn quỳ nơi đó không chịu đứng lên: "Thỉnh thế tử trách phạt."

Thanh Mặc Nhan thở dài, Huyền Ngọc đã đi theo hắn rất nhiều năm rồi, hắn vô cùng trung thành và tận tâm, hắn chỉ có duy nhất một điểm không tốt, đó là quá cố chấp.

"Nếu ngươi muốn thỉnh tội, thì đi làm một chút thức ăn mang đến đây." Dọc theo đường đi Thanh Mặc Nhan đã sớm nghe được bụng của tiểu hài tử nào đó đang thầm thì kêu.

Lúc này Huyền Ngọc mới đứng lên, thời điểm nhìn thấy Như Tiểu Lam hắn có hơi sửng sốt một chút, bất quá rất nhanh hắn đã rời ánh mắt đi, thi lễ sau đó rời khỏi.

Trở lại bên trong thư phòng, Như Tiểu Lam lập tức buông tay Thanh Mặc Nhan ra, lạch cạch lạch cạch chạy đến viện ngoài, miệng thì kêu lên: "Chó ngốc!"

Chó đen duỗi đầu lưỡi ra rồi lao đến, nó đang chuẩn bị bổ nhào lên người Như Tiểu Lam, thì lại cảm nhận được một luồng hàn ý vô hình đang đánh úp tới.

Vội dừng lại, ngẩng đầu lên, kinh sợ khi thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở sau lưng Như Tiểu Lam, ánh mắt vô cùng sắc bén, nhìn chằm chằm vào nó.

U ám giống như đang có hàn khí tản ra.

Giờ phút này, ở trong mắt nó, Thanh Mặc Nhan không thua gì một vị sát thần áo đen, âm trầm dùng ánh mắt dọa cho linh hồn của nó bay đi hết.

"Ngao ô!" Chó đen rên rỉ xoay người bỏ trốn.

Như Tiểu Lam đã mở sẵn hai tay chuẩn bị nghênh đón "nhiệt tình" của chó ngốc, nhưng lại nhìn thấy nó đột nhiên cụp đuôi bỏ trốn đi mất.

"Sao nó lại đi rồi?" Nàng mang theo vẻ khó hiểu.

"Ai biết được, chắc là do đói bụng đi." Thanh Mặc Nhan đứng phía sau thản nhiên nói, hắn tiến lên nắm lấy tay nhỏ bé của nàng, dắt theo nàng đi vào thư phòng.

Huyền Ngọc rất nhanh đã làm xong đồ ăn.

Như Tiểu Lam nhìn thấy trong khay có hai bát cơm, còn có cả hai đĩa rau xào ở bên cạnh.

Này cũng quá nhạt nhẽo đi.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn đồ ăn: "Hôm nay phòng bếp không có thịt sao?"

"Không có." Huyền Ngọc thành thật trả lời.

Đại Lý Tự bên này cũng chỉ có vài món ăn bình thường, xem như là cơm để ăn qua loa, cũng không có đồ ăn phong phú gì cả.

Nhìn tiểu hài tử ở đối diện miệng dẩu lên, Thanh Mặc Nhan gắp lên chút thức ăn chay bỏ vào trong bát nàng: "Trước cứ ăn tạm đi, đợi đến giữa trưa ta mang ngươi ra ngoài ăn."

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Đi ra ngoài ăn!

Nàng đã chờ đợi được nếm qua mỹ thực ở trong thành từ lâu rồi.

Thanh Mặc Nhan lại gắp cho nàng một đũa đồ ăn: "Bất quá ngươi phải nói cho ta biết sự việc có liên quan đến con rối kia."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam trong nháy mắt liền sụp đổ xuống.

Cái gì a, cứ tưởng rằng Thanh Mặc Nhan cuối cùng cũng có sự chuyển biến đối xử tốt hơn với nàng, nhưng hóa ra là có việc cần nên mới thế a.

Cắn đầu chiếc đũa, Như Tiểu Lam thử ra điều kiện: "Ta có thể nói cho ngươi biết, bất quá ta muốn ăn đồ ăn ngon nhất ở trong thành, còn cần phải có nhiều thịt nữa!"

"Có thể." Trên mặt Thanh Mặc Nhan mang theo nhàn nhạt mỉm cười.

Vật nhỏ của hắn vẫn luôn đơn giản như thế, chỉ cần một chút đồ ăn ngon là có thể mua chuộc được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Gãy răng sữa, Thiếu Khanh mất mát

Kỳ thật sự việc về con rối đứng đầu kia Như Tiểu Lam cũng chỉ là được nghe nói qua từ ông nội, nàng đem sự tình mình biết được nói hết cho Thanh Mặc Nhan nghe.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, buồn bã nói: "Trên đời lại có loại tà pháp như vậy?"

Như Tiểu Lam cúi đầu ăn cơm, bởi vì tay quá nhỏ, cho nên nàng sử dụng đũa khó khăn đến không nỡ nhìn, đột nhiên nàng "ai u" một tiếng, cúi đầu đem hết cơm trong miệng phun ra.

Thanh Mặc Nhan sửng sốt, ngay sau đó liền thấy nàng bỏ vội đôi đũa ra rồi lấy tay che miệng lại

"Xảy ra chuyện gì?"

Như Tiểu Lam "ngô ngô" chỉ vào đống cơm vừa bị nàng phun ra kia.

Thanh Mặc Nhan thò người ra xem thử, chỉ thấy một cái răng nhỏ lẫn ở trong đống cơm ở trên bàn.

"Há mồm." Thanh Mặc Nhan buông chiếc đũa xuống rồi kéo tiểu gia hỏa đến bên người.

Huyền Ngọc mang nước đến, cho Như Tiểu Lam súc miệng.

Như Tiểu Lam há to miệng ra, Thanh Mặc Nhan xem qua ở bên trong, chỉ thấy chỗ răng cửa thiếu mất một cái, cái răng cửa còn lại cũng đang lung lay như sắp gãy.

"Ngươi đã bắt đầu đổi răng sữa?" Thanh Mặc Nhan đưa một ngón tay ra, nhẹ nhàng chạm vào đó, làm cho cái răng cửa đang lung lay kia cũng rơi xuống theo.

Như Tiểu Lam mở to mắt nhìn răng sữa rơi ở trong lòng bàn tay Thanh Mặc Nhan.

Trẻ con bình thường phải vào khoảng sáu tuổi mới bắt đầu thay răng, mà bộ dáng hiện tại của nàng, rõ ràng mới chỉ có mỗi bốn, năm tuổi thôi a.

Chẳng lẽ... Thân thể của nàng có vấn đề?

Trong đầu nháy mắt hiện lên các bộ phim Hàn cẩu huyết đến khoa trương.

Bệnh nan y, sống không được bao lâu nữa... Rồi cuối cùng nàng sẽ phải chết ở trong đói khát...

Thanh Mặc Nhan lại trấn định vô cùng, hắn nhìn về phía Huyền Ngọc: "Đi tìm y quan Trường Hận đến đây."

Không lâu sau Huyền Ngọc đã mang theo Trường Hận đến.

Vừa bước đã thấy một tiểu hài tử phấn điêu ngọc mài (*) đang ngồi ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, còn hắn thì đang cầm đôi đũa nhỏ giọng khuyên nhủ đối phương ăn cơm.

(*) Phấn điêu ngọc mài: Gương mặt đẹp như tượng điêu khắc, da mịn như viên ngọc đã mài giũa.

Tiểu hài tử che miệng, liên tục lắc lắc đầu.

"Thiếu Khanh đại nhân." Trường Hận đi lên chào hỏi.

Lúc này Thanh Mặc Nhan mới buông đôi đũa xuống: "Ngươi tới xem cho đứa nhỏ này đi."

Xem cái gì?

Trường Hận đi đến trước mặt hắn, hài tử ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên quay đầu lại, để hiện ra một đôi con ngươi màu xanh biếc như ngọc phỉ thúy.

Trường Hận nhìn đến ngây dại.

"Đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan nhìn Huyền Ngọc đang đứng ở cửa, Huyền Ngọc hiểu ý, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Không phải Thanh Mặc Nhan hắn không tin tưởng Huyền Ngọc, mà là do tính tình Huyền Ngọc có đôi chút tùy tiện, vì vậy tốt nhất là không cho hắn biết thì hơn.

"Ngươi đến xem răng cho nàng đi." Thanh Mặc Nhan nắm lấy cằm Như Tiểu Lam, bức nàng phải mở miệng ra.

Trường Hận thò người qua, nhìn kỹ cái miệng nhỏ của Như Tiểu Lam.

"Đây là răng sữa."

Thanh Mặc Nhan chuyển ánh mắt nhìn vào Trường Hận, phảng phất như đang đợi đối phương nói tiếp.

Trường Hận khẽ cau mày: "Lẽ ra với tuổi của nàng hiện tại thì chưa đến lúc thay răng a."

Như Tiểu Lam chớp mắt, để mặc cho Trường Hận kéo lấy cánh tay nàng, ấn ngón tay lên trên phía mạch tượng.

Trường Hận nghiêng đầu "di" một tiếng.

Thanh Mặc Nhan gắt gao nhìn chằng vào hắn: "Có vấn đề gì sao?" (#Linh: Vì TH giả nam trang, cho nên ta cứ xưng là "hắn" nhé. ==)

"Mạch tượng quái lạ." Trường Hận lại bắt mạch bên cánh tay còn lại: "Mạch tượng kỳ quái như này ta chưa gặp qua bao giờ."

Mặt Thanh Mặc Nhan không mang theo biểu cảm: "Còn có vấn đề gì nữa?"

Trường Hận lắc đầu: "Ngược lại còn rất bình thường, chỉ là mạch tượng này..."

Thanh Mặc Nhan không tiếng động cười khẽ: "Chẳng lẽ ngươi vẫn chưa phát hiện ra sao?"

Trường Hận ngẩn người, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía Thanh Mặc Nhan.

Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan mang theo biểu cảm nhu hòa: "Nhìn ánh mắt nàng xem, chẳng lẽ ngươi không đoán ra được chút gì?"

Trường Hận lại một lần nữa nghiêm túc cẩn thận đối diện với đôi mắt của nữ hài tử, đột nhiên hắn "a" lên một tiếng: "Hay là, nàng chính là cái kia..."

"Nàng chính là con mèo hương kia." Thanh Mặc Nhan sờ sờ đầu nhỏ của Như Tiểu Lam, trên tóc nàng có mùi xạ hương nhàn nhạt, mùi hương này lại làm cho hắn cảm thấy am tâm đến khó hiểu.

Trường Hận kinh ngạc cả nửa ngày vẫn không khôi phục lại tinh thần.

"Sao lại có chuyện như vậy, biến thành người? Đến đuôi cũng không còn, làm sao có khả năng... Còn có lỗ tai..."

Trường Hận đi qua đi lại đánh giá Như Tiểu Lam, nếu không phải còn e ngại Thanh Mặc Nhan đang ở đây, thì Như Tiểu Lam cảm thấy chính mình nhất định sẽ bị Trường Hận lôi ra lột sạch để xem xét cẩn thận.

"Nếu nói như thế... Thì việc này cũng coi như đã có đáp án rồi." Trường Hận nghiêm túc nhìn cái răng bị gãy của nàng: "Nàng không phải là con người, tự nhiên trạng thái của thân thể cũng không giống với bình thường, thông thường động vật chỉ cần ba tháng là đã thay răng, nội trong một năm là sẽ trưởng thành, cho nên dù cho đứa nhỏ này đã được biến thành hình người, thì thân thể của nàng vẫn sẽ trưởng thành theo quy luật của động vật."

"Ý của ngươi là, chỉ cần một năm nữa nàng sẽ lớn lên?" Thanh Mặc Nhan nhìn tiểu gia hỏa đang ngồi ở trong lòng.

Không thể tưởng tượng nổi, đang là một tiểu hài tử mũm mĩm mà chỉ cần đảo mắt một cái là đã trở thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều.

Trường Hận gật đầu: "Khoảng trong một năm không sai biệt lắm nàng sẽ lớn lên, đến sau khi trưởng thành thì sẽ ổn định trở lại, bất quá điều ta muốn nói chính là... Tuổi thọ của nàng cũng sẽ giống như mèo hương, đại khái là chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm là cùng..."

Những điều Trường Hận nói sau đó, Như Tiểu Lam đều không nghe được, trong đầu nàng chỉ toàn là một câu nói: Chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm là cùng...

Tựa như có vô số con ngựa kéo theo cả đống bùn đất chạy như điên qua một vùng thảo nguyên xanh tốt. (#Linh: Đoạn này ta không hiểu, ta là đang chém bừa, mong mọi người thông cảm. ==)

Thời điểm Trường Hận rời khỏi, Như Tiểu Lam vẫn không tự thoát ra được đả kích to lớn kia.

Lão thiên a, ngươi đây là muốn làm gì, bị biến thành động vật đã đủ bi thảm rồi, ngươi thế nhưng còn muốn tăng giá cả với ta, chỉ có thể sống được mười ba, mười bốn năm? Không được! Ta phải đi về, ta phải trở về nhà!

Đưa tay ra sờ vòng cổ đá ngũ sắc, đột nhiên nàng thấy tỉnh táo lại.

Không sai, sao nàng lại có thể quên đi thứ này a, lúc trước đều là tại cái vòng tay đá ngũ sắc kia mà nàng mới bị đưa tới thế giới này, nếu mà nàng gom đủ được bốn viên đá, thì có phải là sẽ trở về được hay không?

Càng nghĩ nàng càng thấy hưng phấn, hoàn toàn không hề để ý đến người nào đó đang mang theo ánh mắt sâu thẳm khó lường.

Thanh Mặc Nhan chú ý đến sắc mặt rất kém của vật nhỏ, lời Trường Hận vừa nói đến ngay cả hắn cũng không thể ngờ tới, lúc trước hắn chỉ biết nghĩ đến chuyện nàng có thể hóa thành hình người mà cảm thấy hưng phấn, nhưng lại không hề nghĩ đến bản chất chênh lệch giữa hai bọn họ không bao giờ thay đổi được.

Hắn là người, mà nàng cũng chỉ là một con thú nhỏ, nàng không có khả năng mãi mãi làm bạn ở bên người hắn, đến mười mấy năm sau, hắn cũng sẽ mất đi nàng vĩnh viễn.

Bởi vì nàng đã từng nói với hắn, nàng không phải là yêu quái, nói đúng hơn là nàng sẽ không giống với mấy câu truyện xưa trong truyền thuyết, tu tiên đắc đạo rồi phi thăng linh tinh.

Quang cảnh mười mấy năm, nói dài cũng không phải là dài, mà bảo ngắn cũng không phải là ngắn, nhưng hắn vẫn không dám tưởng tượng đến, một ngày nào đó vật nhỏ sẽ biến mất hoàn toàn trong cuộc đời của hắn.

Thanh Mặc Nhan bình tĩnh nhìn vào tiểu nha đầu ở trước mắt, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ, hắn không biết phải làm sao mới khuyên nhủ được nàng, để nàng an tâm không lo sợ.

Nhưng mà rất nhanh, hắn phát hiện vật nhỏ lại đang phấn chấn lên, từ trong mắt nàng hiện ra một thứ ánh sáng chói mắt.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi dẫn ta ra ngoài ăn đi." Như Tiểu Lam ngẩng đầu nhìn vào hắn, bởi vì thiếu đi mất hai cái răng cửa, cho nên nàng nói chuyện có chút nhỏ nhẹ, nhưng bất quá như vậy lại càng tăng thêm vẻ hồn nhiên đáng yêu của nàng.

"Được." Thanh Mặc Nhan nhấp môi, nắm lấy tay nàng rồi đứng dậy: "Huyền Ngọc ngươi đi chuẩn bị ngựa đi, thuận tiện mang luôn con chó đen kia trở về hầu phủ luôn, chúng ta ở bên ngoài dùng xong cơm thì sẽ trở về."

Rất nhanh hắn đã nghĩ thông suốt, mặc kệ như thế nào, ít nhất hiện tại vật nhỏ vẫn đang thuộc về hắn, chỉ cần là nàng muốn, thì nhất định hắn sẽ cho nàng thứ tốt nhất.

———

Đôi lời: Chương này có hơi buồn nhỉ, nhưng mà mọi người yên tâm, chuyện có kết thúc HE (Happy Ending), đảm bảo hai con người này sẽ sống hạnh phúc bên nhau, còn cụ thể ra sao thì ta cũng chịu... ==

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Trăm Tài công tử, con riêng của Thiếu Khanh?

Trong thành, Bạch Ngọc lâu.

Nhị thiếu gia hầu phủ nhẹ nhàng đặt lồng sắt lên trên bàn, trong lồng sắt có một con chồn trắng, khi hắn bỏ cái lồng xuống thì con chồn ở bên trong bỗng di chuyển không ngừng, nhìn như là có chút nôn nóng.

"Bạch công tử." Nhị thiếu gia lúng túng nói: "Ta không bắt được con mèo hương kia... Cũng không biết nó đã chạy đi đâu, hạ nhân trong phủ đều cuống cả lên đi tìm, nhưng mà vẫn không thấy được dù chỉ là bóng dáng của nó."

Ngồi phía đối diện là một vị quý công tử mặc trên người cẩm y màu trắng, trong tay hắn cầm một cây quạt xếp, trên đầu không hề mang ngọc quan, mà chỉ dùng một sợi dây màu trắng thuần để cột tóc lại, nhìn qua tiêu sái cực kỳ.

"Không bắt được?" Quý công tử phe phẩy quạt xếp, duỗi tay trêu đùa chồn trắng trong lồng sắt.

Chồn trắng an tĩnh lại, tầm mắt nhìn theo ngón tay của hắn.

"Đã khiến bạch công tử phải thất vọng." Nhị thiếu gia bất an nói.

Quý công tử cười khẽ: "Nhị thiếu gia đã quá lời rồi, việc này không thành ta cũng không bị tổn thất gì, chỉ là đáng tiếc cho nhị thiếu gia... Mất đi cơ hội được bước chân vào chốn quan trường."

Nhị thiếu gia bất an đứng ngồi không yên: "Chẳng lẽ cứ phải là mèo hương sao?"

Quý công tử dừng tay gõ nhẹ quạt xếp: "Tin tức ta có được là như thế, có quan viên trong triều gia giá cao muốn sở hữu một con mèo hương, chỉ cần nhị thiếu gia ngài đạt được yêu cầu của khách nhân, thì đến lúc đó muốn một cái chức quan cũng quá đơn giản với hắn đi, theo ta được biết, đối phương đã là quan nhị phẩm rồi a."

Ngũ quan nhị thiếu gia nhăn lại một chỗ, đến ngay cả nằm mơ hắn cũng muốn có được một chức quan cho bản thân, mà chức quan phụ thân cho hắn làm lại không có chút danh tiếng nào, đến ngay cả một quan viên thất phẩm cũng dám không xem hắn ra gì.

"Có biện pháp khác hay không?" Nhị thiếu gia cầu xin nói, nếu phụ thân đã không thể giúp hắn, vậy thì hắn cũng chỉ có thể tự tìm kiếm cơ hội mà thôi.

Quý công tử suy nghĩ một lát: "Kỳ thật ngươi có thể trở về cầu xin huynh trưởng của ngươi."

Nhị thiếu gia cúi thấp đầu, đối phương lại tiếp tục nói: "Huynh trưởng của ngươi tốt xấu gì cũng là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, tìm một chức quan ở Đại Lý Tự cho ngươi không phải là chuyện rất dễ dàng sao?"

"Ta đã hỏi qua đại ca, nhưng mà hắn không đồng ý cho ta làm việc ở Đại Lý Tự." Nhị thiếu gia chua xót nói.

"Vì sao?" Quý công tử lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

"Hắn nói công việc ở đó không thích hợp với ta."

"Ha hả a..." Quý công tử mở quạt xếp ra cười rộ lên: "Hắn là sợ ngươi sẽ chiếm đi hết nổi bật của hắn đi, thôi, ngươi cứ đi về trước, nếu mà có cơ hội khác ta sẽ thông tri cho ngươi sau."

Cửa phòng mở ra, một tên người hầu cung kính nói: "Khách nhân thỉnh đi."

Nhị thiếu gia biết đây là đối phương đang muốn đuổi khách, vì vậy hắn chỉ có thể kiên trì đứng lên, đang định đi ra khỏi cửa thì hắn bỗng dừng bước chân lại rồi xoay người nói với vị công tử kia: "Việc này nếu truyền đến tai đại ca, thì nhất định hắn sẽ nghi ngờ ta..."

Quý công tử phe phẩy cây quạt: "Nhị thiếu gia cứ yên tâm đi, Bạch mỗ là người làm ăn, tự nhiên biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói."

Lúc này nhị thiếu gia mới yên lòng, chắp tay nói lời từ biệt với đối phương.

Cửa phòng vừa mới đóng lại, từ sau bình phong đột nhiên có một người đi ra.

Chồn trắng trong lồng sắt nhìn thấy người nọ thì lập tức trở lên hiếu động.

Quý công tử mở cửa lồng ra, chồn trắng liền vèo một cái nhảy ra ngoài, rồi lập tức nhảy lên trên vai người nọ, thân mật mà cọ cọ.

"Không nghĩ tới nhị thiếu gia hầu phủ lại vô dụng đến thế." Quý công tử thở dài nói.

"Con mèo hương kia rất giảo hoạt, mấy lần trước cũng đều để nó chạy mất." Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chồn trắng, nam tử ho khan nhẹ vài tiếng.

Quý công tử duỗi tay rót ly trà, thấp giọng nói: "Thái tử thỉnh."

Thái tử chỉ dùng môi chạm nhẹ vào nước trà, căn bản là không hề uống vào, ho khan thêm vài tiếng rồi hắn lại mở miệng nói: "An chí thỏa đáng cho con rối kia chưa?"

"Thái tử cứ việc yên tâm, tại hạ đã bố trí cho hắn sống trong một thôn trang ở ngoài thành, dù cho Thuận Thiên Phủ có lật tung cả toàn thành lên cũng sẽ không tìm được người."

Thái tử mỉm cười thản nhiên, động tác tao nhã tiếp tục vuốt ve cổ chồn trắng: "Cho hắn yên tĩnh một chút, đợi Hoàng Thượng xem xong tấu chương mà Đại Lý Tự mang đến rồi nói sau."

"Như mong muốn của ngài." Quý công tử phe phẩy quạt xếp, ánh sáng mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào bên trong, chiếu vào mặt trên của cây quạt xếp, trên quạt có viết bốn chữ to màu vàng rực rỡ lấp lánh: Trăm Tài công tử.

Trước Bạch Ngọc lâu.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam xuống ngựa ở bên ngoài lâu.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên nhìn ba chữ to lóng lánh "Bạch Ngọc lâu" ở trên, ngửi thấy được mùi hương bay ra từ trong lâu, khiến cho nước miếng của nàng sắp chảy hết cả ra ngoài.

Nghe Thanh Mặc Nhan nói đây là tửu lâu nổi tiếng nhất trong thành, đồ ăn bên trong nhất định là không tầm thường.

Thanh Mặc Nhan giao ngựa lại cho Huyền Ngọc, liếc mắt nhìn nàng một cái: "Nước miếng của ngươi."

Như Tiểu Lam cuống quít dùng tay lau đi, lại không thấy có gì cả.

Kẻ lừa đảo!

Trong mắt hắn mang theo mỉm cười, nắm lấy tay nhỏ bé của nàng dắt đi vào bên trong.

Vừa vào cửa đã có tiểu nhị ra tiếp đón, nhìn một cái đã nhận ra đây là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, vì vậy hắn liền ân cần tiếp đãi.

"Hôm nay Thiếu Khanh đại nhân muốn ăn cái gì?"

Thanh Mặc Nhan không trả lời, ánh mắt dừng ở lầu bên kia cầu thang.

Như Tiểu Lam tha thiết chờ hắn mở miệng gọi món ăn, nhưng bỗng cảm thấy không khí có chút khác thường, nàng ngẩng đầu lên, lại thấy Thanh Mặc Nhan đang thất thần nhìn về một chỗ.

Nhị thiếu gia hầu phủ vừa vặn đi từ trên cầu thang xuống, ngay lập tức chạm phải mặt Thanh Mặc Nhan.

"Đại... Đại ca?" Nhị thiếu gia liền hoảng sợ, cuống quít đứng vững thân hình, vội vàng hành lễ.

"Ngươi đến đây làm gì?" Thanh âm của Thanh Mặc Nhan có chút lạnh.

"Có ước hẹn với bằng hữu..." Nhị thiếu gia ăn nói lắp ba lắp bắp.

Chân mày Thanh Mặc Nhan cau lại: "Sao lại trở về sớm vậy?"

"Bất quá chỉ là trò chuyện cùng vài bằng hữu, cũng không có uống rượu." Lúc này nhị thiếu gia đã tỉnh táo hơn, thong dong mà ứng đối.

"Một khi đã như vậy, thì đi cùng ta đi." Thanh Mặc Nhan thuận miệng nói.

"Dạ." Nhị thiếu gia lên tiếng trả lời.

Như Tiểu Lam chú ý tới, tên thiếu niên này ở trước mặt Thanh Mặc Nhan rất cung kính hiếu lễ, tuy rằng vẫn còn mang theo một chút câu lệ, nhưng lại không làm ảnh hưởng đến toàn cục.

Nàng đang ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào hắn, thì chợt thấy có người kéo lấy cánh tay của nàng.

"Nhìn cái gì, không phải ngươi đang muốn đi ăn sao, trên mặt hắn cũng đâu có đồ ăn." Thanh Mặc Nhan không vui nói.

Lúc này Như Tiểu Lam mới thu hồi ánh mắt lại, xoay đầu nhỏ nhìn khắp bốn phía.

Có mấy tên tiểu nhị đang bưng đồ ăn đi tới đi lui trước mặt bọn họ, mùi đồ ăn khiến nàng không khỏi phải ghé mắt.

"Đó là cái gì?" Như Tiểu Lam chỉ tay về phía một tiểu nhị đang bê đồ ăn.

"Đó là tôm hồng." Không đợi Thanh Mặc Nhan kịp trả lời, thì tiểu nhị tiếp đón bọn họ đã mở miệng nói: "Thiếu Khanh đại nhân đến thật đúng lúc, đây là thời điểm tôm hồng màu mỡ nhất a."

Như Tiểu Lam nhìn thấy tiểu nhị bê một mâm tôm sống lên bỏ vào trong một bồn lưu li, tức thì con tôm nhảy bắn lên không ngừng, trong bồn liền tản ra mùi hương của rượu.

"Tôm say rượu (*) chính là món ngon nhất ở chỗ chúng ta, Thiếu Khanh đại nhân có muốn nếm thử hay không?" Tiểu nhị cười tươi hết sức hỏi thử.

(*) Tôm say rượu hay còn gọi là tôm túy quyền là một trong những cách ăn sống tôm phổ biến nhất của ẩm thực Trung Quốc. Tôm được nhúng vào rượu cho tái và ăn sống để giữ nguyên vị ngọt. Để ăn sống, người ta chọn những con tôm thật mẩy song kích cỡ khá nhỏ.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt một cái nhìn vào hài tử đang thèm đến mức rớt cả tròng mắt ra ngoài: "Không cần món đó, trực tiếp nấu chín rồi mang lên đây."

Tiểu nhị ngẩn người, nhưng rất nhanh liền cười lên trả lời: "Dạ vâng, một phần tôm hồng nấu chín."

Thanh Mặc Nhan lại lần lượt gọi thêm năm loại món ăn, sau đó dẫn theo Như Tiểu Lam bước lên trên lầu, đi vào trong một nhã gian ở trên đó.

Nhị thiếu gia đi vào cửa sau cùng, đứng ở nơi đó sững sờ nhìn vào Như Tiểu Lam.

"Đại ca, đứa nhỏ này là..."

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, rồi để nàng ngồi lên trên đùi chính mình: "Đứa nhỏ này về sau sẽ sống ở hầu phủ, ta sẽ an bài cho nàng ở trong viện của ta."

Nhị thiếu gia kinh ngạc không khép được miệng: "Đại ca, chẳng lẽ nàng là con gái riêng của ngươi?"

Như Tiểu Lam đang uống nước trà mà tiểu nhị đưa lên, nghe xong lời này thì liền "phốc" một tiếng phun hết tất cả nước trà ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Vị hôn thê của nhị thiếu gia, bóc vỏ tôm

Như Tiểu Lam sặc nước trà ho khụ khụ không ngừng, đến ngay cả nước mắt cũng đã chảy ra ngoài.

Con gái riêng? Vị nhị thiếu gia này suy nghĩ cũng có chút khác người đi.

Thanh Mặc Nhan vẻ mặt lạnh nhạt lấy khăn ra lau miệng cho nàng, Như Tiểu Lam gấp muốn chết, thầm nghĩ ngươi mau giải thích cho hắn hiểu đi a.

Thanh Mặc Nhan không chút hoang mang, thẳng đến khi lau cho nàng xong hắn mới buồn bã nói: "Nhị đệ ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi, nàng là cô nhi không cha không mẹ, ta bất quá cũng chỉ là mang nàng về nuôi mà thôi."

Nhị thiếu gia cẩn thận đánh giá tiểu hài tử đang ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, không biết tại sao, đôi mắt phỉ thúy kia làm cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Nhưng mà nghĩ mãi vẫn không ra hắn đã nhìn thấy đôi mắt này ở đâu.

Đúng lúc này, ở phía cửa vang lên tiếng cười của một vị nam tử: "Ta còn tưởng là ai đang ở cùng với nhị thiếu gia, nguyên lai là Thiếu Khanh a."

Mọi người đều nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy có một nam một nữ đang bước chân đi vào, nhìn qua cả hai tuổi tác cũng không hẳn là lớn.

Nhị thiếu gia nhìn thấy hai người này thì liền đứng dậy thi lễ: "Ngũ công tử."

Ngũ công tử ha ha cười: "Đều là người một nhà, nhị thiếu gia không cần phải đa lễ."

Khuôn mặt nhị thiếu gia đỏ lên, ngẩng đầu nhìn về phía thiếu nữ ở bên cạnh Ngũ công tử, trong lòng có chút khẩn trương.

Thanh Mặc Nhan ngồi im bất động, một lần nữa đút nước cho tiểu nhân nhi ở trong lòng uống.

Như Tiểu Lam tò mò nhìn hai người vừa mới bước vào phòng, sau đó lại nhìn biểu cảm ở trên mặt của nhị thiếu gia, phương diện này tuyệt đối có chuyện xưa a!

"Tròng mắt loạn chuyển, lại có mưu ma chước quỷ gì nữa đây?" Thanh âm Thanh Mặc Nhan vang lên ở bên tai, dọa Như Tiểu Lam đến cuống quít cúi thấp đầu.

Bởi vì nàng không để ý đến, ở thời điểm nàng chuyên chú nhìn chằm chằm vào đối phương, thì một nam một nữ ở đối diện cũng đang tò mò đánh giá nàng.

"Đôi mắt đẹp quá." Ngũ công tử kinh ngạc nói.

Thanh Mặc Nhan xoay mặt Như Tiểu Lam lại, để cho nàng đối diện với chính mình.

"Giống như ngọc phỉ thúy đi." Ngũ tiểu thư ở phía sau buông tiếng thở dài: "Không biết nàng là tiểu thư của phủ nào, vì sao lại không thấy bà vú với nha hoàn đi theo để hầu hạ?"

Bình thường nữ hài tử bốn, năm tuổi, mặc kệ đi đến đâu đều sẽ có bà vú hoặc nha hoàn đi theo chăm sóc, nhưng mà đứa nhỏ trước mắt này lại ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, nhìn qua còn thấy hai người cực kỳ thân mật nữa.

Ngũ công tử đột nhiên hạ giọng nói: "Thiếu Khanh... Đứa nhỏ này sẽ không phải là của ngươi đi?"

Bằng tầm tuổi bọn họ, đi trêu chọc nữ nhân ở bên ngoài rồi không cẩn thận có con riêng cũng không phải chuyện gì quá to tát.

Không đợi Thanh Mặc Nhan kịp trả lời, Như Tiểu Lam đột nhiên quay đầu lại, hung hăng liếc mắt nhìn hắn một cái, biểu cảm tức giận ngược lại làm cho Ngũ công tử cảm thấy có chút buồn cười.

"Lá gan đứa nhỏ này không nhỏ."

Nhị thiếu gia thấy sắc mặt đại ca trầm xuống, liền vội vàng tiếp lời nói: "Đây là hài tử đại ca mới nhận nuôi, nàng không cha không mẹ, đại ca thấy nàng đáng thương nên mới..."

"Nhị đệ." Thanh Mặc Nhan lạnh giọng cắt ngang lời nói của hắn.

Nhị thiếu gia lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đối với Thanh Mặc Nhan mà nói, vật nhỏ thuộc về hắn, hắn không cần phải giải thích với người ngoài bất cứ cái gì cả.

"Bọn họ là ai?" Như Tiểu Lam ngẩng mặt lên từ trong lòng hắn, thanh âm non nớt vang lên hỏi.

"Không có quan hệ với ngươi, đồ ăn rất ngon, một lúc nữa ngươi chỉ cần tập trung vào ăn thôi là được." Một câu nói của Thanh Mặc Nhan đã dập tắt sự tò mò trong lòng nàng.

Như Tiểu Lam quyệt miệng, nhị thiếu gia mang theo chút xấu hổ.

Ngũ công tử nghe lời này xong lại cười to ra tiếng: "Thiếu Khanh vẫn ăn nói sảng khoái như vậy, hai nhà chúng ta tốt xấu gì cũng là thông gia với nhau, sao lại có thể nói là không có quan hệ đây?"

Nhị thiếu gia nhìn trộm về phía thiếu nữ đứng sau lưng Ngũ công tử, sắc mặt khẽ ửng đỏ.

Ngũ công tử thoải mái hào phóng ngồi xuống: "Kỳ thật mẫu thân ta đã sớm muốn hoàn thành mối hôn sự này cho muội muội, hôm nay ta cũng chỉ là đến đây để gặp mặt bằng hữu, không nghĩ tới lại gặp được Thiếu Khanh ở đây, ta cũng chỉ muốn đơn giản cho muội muội được gặp mặt qua mọi người, rồi thuận tiện nói với Thiếu Khanh một tiếng, để cho nhị thiếu gia đến phủ cầu thân."

Như Tiểu Lam xoay đầu trái phải.

Nhị thiếu gia này tuổi cũng không tính là lớn, ước chừng chỉ khoảng mười năm, mười sáu tuổi, chắc cũng bằng tuổi với vị Ngũ tiểu thư ở đối diện kia.

Ai... Mới nhỏ như thế mà đã phải thành thân, đây không phải là đang dạy hư tiểu hài tử sao.

Như Tiểu Lam đang suy nghĩ, chợt thấy tiểu nhị bưng theo đồ ăn đi vào phòng.

Ngũ công tử nhìn tôm hồng được nấu chín thì ngạc nhiên nói: "Mùa này đúng là ăn tôm là tuyệt nhất, Thiếu Khanh nên bảo chủ quán làm món tôm say rượu, kết hợp với một bình rượu ngon, kia mới là không phụ mỹ thực nhân gian a."

Thanh Mặc Nhan vẫn không lên tiếng, trực tiếp cầm đũa lên gắp một con tôm bỏ vào cái đĩa ở trước mặt.

Nhị thiếu gia lại phân phó tiểu nhị đi chuẩn bị thêm hai bộ bát đũa nữa.

Ngũ tiểu thư nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên đùi Thanh Mặc Nhan, rồi mỉm cười nói: "Nếu ở đây không có ai chăm sóc tiểu hài tử, thì không bằng cứ đem nàng giao cho ta đi, cũng đỡ làm phiền đến các ngươi nói chuyện."

Nàng vốn là có ý tốt, nhưng không ngờ Thanh Mặc Nhan lại không thèm để ý đến, dùng khăn lau tay sau đó bắt đầu ngồi bóc vỏ tôm.

Ngũ công tử mỉm cười an ủi với tiểu muội mình: "Sau này Thiếu Khanh sẽ là đại ca của ngươi, không cần phải câu nệ."

Lúc này Ngũ tiểu thư mới thả lỏng người ra, bất quá khi nàng nhìn thấy Thanh Mặc Nhan ngồi bóc sạch vỏ tôm, sau đó đưa vào trong miệng của tiểu hài tử kia, thì nàng lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Như Tiểu Lam giương miệng nhỏ ăn tôm hắn đưa tới, môi lại hơi dẩu lên.

Thanh Mặc Nhan lườm nàng một cái: "Muốn nói cái gì?"

Như Tiểu Lam mân mê miệng nhỏ cả nửa ngày trời, mới đem tôm nuốt vào trong bụng: "Tại sao lại không được ăn tôm say rượu?"

Vừa rồi khi thấy tiểu nhị bưng món tôm say rượu kia đi đến từng bàn thì nàng đã thèm đến không chịu được, nàng không hiểu tại sao Thanh Mặc Nhan lại muốn đổi lại thành món tôm chín.

"Ngươi vẫn còn nhỏ, không được ăn đồ sống."

Như Tiểu Lam trừng mắt lên nhìn hắn, bây giờ mới nhớ đến nàng còn nhỏ? Lúc trước là người nào đã hù dọa uy hiếp nàng ăn chuột chết a.

"Ai nói ta không thể ăn đồ sống?" Như Tiểu Lam không phục nói, thật vất vả mới được tới đây một lần, vậy mà lại chưa được thử đến mỹ thực ngon nhất ở đây, nội tâm đã phải chịu đến một vạn điểm thương tổn.

Thanh Mặc Nhan nhìn nghiêng liếc nàng: "Ngươi xác định?"

Như Tiểu Lam điểm đầu nhỏ liên tục.

"Nguyên lai là ngươi thích ăn thức ăn sống." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, ngữ khí kia làm cho người ta nghe vào cảm thấy phát hoảng.

Như Tiểu Lam nhịn không được rùng mình một cái.

Thanh Mặc Nhan chậm rãi cúi người xuống, dùng thanh âm vừa đủ để chỉ có hai bọn họ nghe được: "Đợi đến khi trở về ta sẽ phái Huyền Ngọc đi tìm vài con chuột sống cho ngươi như thế nào?"

Như Tiểu Lam trắng cả mặt, liều mạng lắc lắc đầu, lắp ba lắp bắp nói: "Ta... Ta không ăn tôm say rượu nữa."

Tại sao nàng lại quên mất một mặt phúc hắc của hắn đây.

Thanh Mặc Nhan cong cong khóe miệng, lại bóc tiếp con tôm thứ hai đưa qua.

Như Tiểu Lam lập tức ngoan ngoãn há miệng ra, nàng ăn một cách rất nhiệt tình, còn lấy lòng ôm chặt cánh tay hắn tấm tắc khen ăn rất ngon, khiến cho đám người Ngũ công tử nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Trước kia tại sao bọn họ lại không nhìn ra được Đại Lý Tự Thiếu Khanh thế nhưng lại là một cao thủ dạy dỗ tiểu hài tử đây, mới chỉ nói mấy câu thôi mà đã khiến cho tiểu nha đầu kia trở nên ngoan ngoãn như vậy.

Thanh Mặc Nhan liên tục lột vỏ mười con tôm hồng, thẳng đến khi Như Tiểu Lam ăn no mới dừng lại, sau đó hắn lau tay sạch sẽ, quay lại bàn bạc với Ngũ công tử về việc hôn nhân của Nhị thiếu gia.

Ngũ tiểu thư ngồi ở một bên có chút căng thẳng, đây là lần đầu tiên nàng được tiếp xúc gần gũi với vị "đại ca" tương lai này, trước kia nàng thường nghe mẫu thân nói

hắn là người rất khó gần, nhưng mà những gì hôm nay nàng được tận mắt nhìn thấy đã thay đổi hoàn toàn những suy nghĩ ở trong quá khứ của nàng.

Thời điểm rời khỏi Bạch Ngọc lâu, Ngũ tiểu thư liền vụng trộm kéo lấy góc áo của Ngũ công tử: "Huynh, vị đại ca này của nhị thiếu đã có hôn phối chưa? Không biết tẩu tử tương lai là tiểu thư nhà ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tính toán của Ngũ phủ, đau vẫn cảm thấy vui vẻ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Ngũ công tử nghe xong câu hỏi của muội muội thì liền sửng sốt.

"Tại sao ngươi lại hỏi việc này?"

Ngũ tiểu thư ngượng ngùng cúi thấp đầu: "Ta cũng chỉ là có chút tò mò mà thôi, các ngươi đều nói hắn là người khó gần, nhưng mà việc hôm nay xem ra... Hình như là không phải thế a."

Ngũ công tử nghiêm túc nhìn muội muội của mình: "Thân thể Thanh Mặc Nhan không được tốt, mọi người đều đồn đãi từ nhỏ hắn đã mang theo độc trong người, đến ngay cả thái y trong cung cũng không trị được, cho nên có rất nhiều gia đình không muốn kết thân với hắn, làm gì có ai nguyện ý gả khuê nữ nhà mình đi qua để thủ tiết đây."

"Tại sao lại..." Ngũ tiểu thư kinh ngạc nói: "Nhìn hắn không giống với đang bị bệnh..."

Ngũ công tử khoát tay chặn lại lời nói của nàng: "Ngươi đừng quan tâm đến việc này nữa, ngươi chỉ cần nhớ lấy một điều, người ngươi phải lấy là nhị thiếu gia của hầu phủ, chờ đến khi Thanh Mặc Nhan chết đi, thì toàn bộ hầu phủ sẽ thuộc về ngươi, đến lúc đó ngươi sẽ là chủ mẫu của cả hầu phủ."

"Nhưng mà tước vị của hầu gia không phải muốn là có thể thừa kế được." Ngũ tiểu thư lo lắng nói.

"Hoàng Thượng chắc chắn sẽ nể tình Thanh Mặc Nhan, mà không để cho hầu phủ bị rơi vào tay người ngoài."

"Thanh Mặc Nhan... Hắn được hoàng đế tín nhiệm đến thế sao?" Niên tiểu thư vẫn không rõ, những người đó làm quan trong triều, ai mà chẳng có lai lịch riêng, giống như Thanh Mặc Nhan tuổi còn trẻ như vậy mà đã tự dựa vào năng lực của chính mình làm đến chức quan tứ phẩm, thật sự là không có mấy người làm được như hắn.

Trở về Ngũ phủ, Ngũ tiểu thư trực tiếp đi tìm mẫu thân của nàng.

"Nhị thiếu gia hầu phủ đã đáp ứng tới cầu thân rồi sao?" Mẫu thân Ngũ tiểu thư dò hỏi.

Ngũ tiểu thư thẹn thùng cúi thấp đầu: "Ta cũng không rõ, việc này là do ca ca bàn bạc."

Mẫu thân cười rộ lên: "Lúc này mới biết thẹn thùng, nhị thiếu gia hầu phủ là một người rất thành thật, đến khi ngươi được gả đến đó thì phải chặt chẽ nắm lấy hắn ở trong tay, chức vị chủ mẫu của hầu phủ chắc chắn sẽ thuộc về ngươi."

"Đến ngay cả mẫu thân cũng nói như thế." Ngũ tiểu thư hoảng hốt nói: "Nhưng mà theo ta thấy, huynh trưởng của nhị thiếu gia nhìn qua cũng không giống như là có việc gì, hơn nữa hắn còn nhận nuôi một hài tử..."

"Nhận nuôi hài tử?" Ngũ phu nhân cả kinh, tiện đà cau mày dò hỏi: "Nam hài hay là nữ hài?"

"Là một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi, hôm nay Thanh Mặc Nhan cũng mang nàng đi theo, còn tự tay bóc vỏ tôm cho nàng ăn nữa."

Trong mắt Ngũ phu nhân hiện lên một tia kinh ngạc: "Ngươi nói, chính là sự thật?"

"Là ta tận mắt nhìn thấy, đứa nhỏ này chẳng lẽ đang muốn chiếm gia sản của hầu phủ." Ngũ tiểu thư lôi kéo tay áo mẫu thân nàng: "Việc này không thể qua loa được, vẫn nên hỏi thăm cho rõ ràng mới tốt."

Nếu thân thể Thanh Mặc Nhan thật sự không đáng ngại, thì chẳng phải nàng sẽ bị gả oan cho nhị thiếu gia sao.

Ngũ phu nhân trầm tư trong giây nát.

Ngũ tiểu thư lại nói tiếp: "Vừa đúng lúc hoa thủy tiên ở trong hồ mới nở, không bằng chúng ta mở một yến tiệc thưởng hoa, đến lúc đó để cho đại ca đi tìm hiểu thực hư thế nào."

Hoa thủy tiên:

Ngũ phu nhân gật gật đầu: "Cũng được, ta sẽ bảo đại ca ngươi đi chuẩn bị."

Bên này Ngũ phủ đã bắt đầu an bài tiệc rượu thưởng hoa, còn bên kia Thanh Mặc Nhan giờ mới mang theo Như Tiểu Lam trở về hầu phủ.

Nha hoàn cùng hạ nhân quỳ đầy đất, Như Tiểu Lam mới vừa tiến vào sân đã bị cảnh tượng này làm cho hoảng sợ.

Thanh Mặc Nhan mắt nhìn thẳng, trực tiếp nắm tay nàng đi vào trong phòng.

Như Tiểu Lam không hiểu duỗi đầu nhìn ra bên ngoài, trong miệng nói thầm: "Tại sao các nàng phải quỳ a."

"Bởi vì ngươi." Thanh Mặc Nhan đi tới phía sau bình phong để thay quần áo.

"Vì ta?"

"Sủng vật của ta mất tích, các nàng trông coi không cẩn thận, tự nhiên là phải thỉnh tội."

Như Tiểu Lam đột nhiên nhớ lại việc nàng cùng chó ngốc chạy ra khỏi phủ, lúc đó nàng vẫn còn đang ở trong bộ dáng của mèo hương, mấy nha hoàn cùng hạ nhân này tìm kiếm liên tiếp mấy ngày mà vẫn không thấy nàng, tự nhiên một đám sẽ bị dọa cho hồn phi phách tán.

Cho nên Thanh Mặc Nhan vừa trở về thì các nàng đã thành thật quỳ ở đây để thỉnh tội.

"Không phải ta đang ở đây sao." Nàng yếu ớt nói.

Thanh Mặc Nhan thay đổi kiện áo choàng đi từ phía sau bình phong ra: "Chẳng lẽ ngươi muốn nói cho các nàng biết ngươi là yêu quái?"

Như Tiểu Lam nghẹn họng.

Sau một lúc lâu, cuối cùng nàng cũng không chịu được mà nói: "Ngươi sẽ không thật sự muốn xử trí các nàng đi?"

Thanh Mặc Nhan đang cúi đầu xem thư tín ở trên bàn, nghe xong lời này động tác trên tay liền dừng lại một chút, hắn thản nhiên nói: "Có gì là không thể?"

"Không được lạm sát người vô tội!" Như Tiểu Lam trừng to mắt, việc này do nàng mà ra, nàng không khỏi có chút áy náy.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến nàng, xem xong thư tín trong tay thì lập tức đi ra ngoài.

Như Tiểu Lam ở trong phòng mỏi mắt mong chờ, không bao lâu sau, chỉ thấy từ bên ngoài truyền đến thanh âm kêu khóc của đám nha hoàn.

"Thế tử tha mạng!"

Như Tiểu Lam chạy ra phía cửa, chưa đợi nàng thấy rõ ràng hoàn cảnh ở bên ngoài, thì trước mắt đã tối sầm lại, đầu của nàng đụng vào người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đi nhanh vào bên trong, thuận tay đóng cửa lại.

Ngoài cửa vẫn truyền đến thanh âm kêu rên của hạ nhân: "Thế tử, cầu ngài tha cho nô tì đi...".

Như Tiểu Lam bị dọa cho mặt trắng bệch, nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Thanh Mặc Nhan: "Ngươi... Ngươi thật sự muốn giết các nàng?"

Thanh Mặc Nhan nhận ra thanh âm của nàng có chút run rẩy, bộ dáng kia giống như một tiểu thú đang phải chịu hết những khi dễ, điều đó càng làm cho hắn muốn trêu đùa nàng, vì thế hắn liền xụ mặt nói: "Các nàng không nghe theo mệnh lệnh của ta, tự nhiên là phải chịu trừng phạt."

"Nhưng mà... Không phải ta cũng không có việc gì sao, ngươi không thể giết các nàng được." Như Tiểu Lam biện giải nói.

"Các nàng cùng lắm cũng chỉ là hạ nhân, dù giết thì cũng đâu có sao?"

"Không được! Giết người nhiều sẽ bị giảm thọ." Như Tiểu Lam nhớ tới trước kia ông nội đã nói với nàng điều này.

Thanh Mặc Nhan cười nhẹ ra tiếng: "Dù sao ta cũng sẽ không sống lâu được."

Lời này vừa nói ra khỏi miệng, đến ngay cả hắn cũng ngây ngẩn cả người.

Như Tiểu Lam ở đối diện cũng trừng to mắt lên nhìn hắn.

Môi Thanh Mặc Nhan giật giật, lộ ra một tia cười khổ: "Ta chỉ là tìm quản gia ở trong phủ, đem các nàng bán đi thôi, bởi vì ngươi phải về đây ở, cho nên phải thay toàn bộ người của ta vào trong viện này."

Nguyên lai là vừa rồi hắn cố ý dọa nàng.

Như Tiểu Lam mở nửa miệng, ngốc lăng đứng ở nơi đó.

Thanh Mặc Nhan giơ tay quơ quơ ở trước mặt nàng: "Như thế nào, bị dọa sợ rồi sao?"

Trong con ngươi xanh biếc như ngọc phỉ thúy rõ ràng đang hiện lên khuôn mặt của hắn.

Ở lúc hắn chuẩn bị duỗi tay ra để xoa đầu vật nhỏ, thì Như Tiểu Lam bỗng nhiên nhào tới, ôm chặt lấy hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi đừng sợ, ta sẽ không để ngươi phải chết đâu."

Thanh Mặc Nhan cứng đờ, thần sắc vui mừng cùng thống khổ đan xen trên khuôn mặt hắn.

Cánh tay ngắn của Như Tiểu Lam căn bản là không thể ôm hết người hắn được, cho nên nàng chỉ có thể ôm lấy đùi của hắn, nàng nhào tới rất mạnh, kết quả là cái trán trực tiếp đánh vào chỗ bộ vị quan trọng của hắn.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí, đến động cũng không dám động.

Hắn vui mừng vì vật nhỏ biết lo lắng cho hắn, trong lòng nàng vẫn còn có hắn, hắn còn cảm thấy lúc trước không trực tiếp đem nàng chế thành thuốc dẫn là một quyết định rất sáng suốt.

Nàng đã bắt đầu tin tưởng hắn, ỷ lại vào hắn.

Khi cổ độc phát tác rất đau, nhưng cũng không chống lại được tư vị tuyệt vời của việc vật nhỏ đang ôm lấy hắn vào giờ phút này.

Nhưng mà tư vị tuyệt vời này không duy trì được bao lâu, ngoài cửa truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc: "Hầu gia nghe nói ngài nhận nuôi một tiểu hài tử, thì vô cùng tức giận, muốn ngài mang theo hài tử kia qua đó..."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Để ta giúp ngươi tắc thở

Thanh Mặc Nhan cũng không thay quần áo, chỉ mặc lên một kiện áo choàng rồi mang Như Tiểu Lam đi đến tiền viện.

Dọc theo đường đi tâm của Như Tiểu Lam đều bị nâng lên đến cổ họng.

Lần trước thời điểm nàng gặp qua hầu gia, nàng vẫn đang ở trong bộ dáng của mèo hương, đến ngay cả một tiểu động vật mà lão hầu gia hắn cũng không tha cho, bắt Thanh Mặc Nhan phải ném nàng đi.

Thế nên đối với lão nhân này, một chút hảo cảm nàng cũng không có, cho nên bất tri bất giác bước chân nàng đã bị chậm hơn.

Thanh Mặc Nhan lại hiểu nhầm, hắn cho rằng tiểu hài tử nào đó đang sợ hãi.

Hắn dừng bước chân lại, thấy Như Tiểu Lam mơ mơ màng màng đụng vào người hắn.

"Đang suy nghĩ cái gì?" Từ trên cao hắn nhìn xuống nàng.

Như Tiểu Lam bĩu môi: "Phụ thân ngươi sẽ không thích ta."

Thanh Mặc Nhan cười khẽ: "Ngươi không cần phải làm cho hắn thích."

Nhìn vật nhỏ vẫn đang ngốc lăng ở đó, hắn liền ngồi xổm xuống, đem nàng kéo đến trước mặt: "Ngươi là sủng vật của ta, ngươi chỉ cần làm cho ta vui là được."

Sủng vật? Xem ra cả đời này nàng cũng sẽ không thoát khỏi được cái danh hiệu sủng vật này.

Thấy Như Tiểu Lam vẫn bĩu môi, Thanh Mặc Nhan liền cúi người bế nàng lên, cánh tay mập mạp của nàng choàng lên trên cổ hắn, thân thể tản mát ra mùi xạ hương nhàn nhạt.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động khẽ thở dài, tuy rằng Trường Hận đã nói chỉ cần một năm là vật nhỏ sẽ lớn lên, nhưng mà hiện tại hắn lại thấy con đường này có chút gian nan.

Được tiểu nhân nhi kề cận bên cạnh, khiến cho tâm tình đang trầm trọng của hắn cũng giản bớt đi rất nhiều.

"Thanh Mặc Nhan đâu, sao còn chưa tới?" Từ trong phòng truyền đến thanh âm không vui của lão hầu gia.

"Con đã phái người đi gọi đại ca rồi." Nhị thiếu gia trả lời.

Lão hầu gia ho thật mạnh, phun một miệng đàm: "Nuôi một cái bạch nhãn lang (*) còn chưa đủ, hiện tại lại mang về một thứ không minh bạch... Hắn là đang muốn làm ta tức chết đây mà!"

(*) Bạch nhãn lang: Là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Thanh Mặc Nhan đi đến cửa thì thả chậm bước chân, không dấu vết đánh nhẹ lên lưng Như Tiểu Lam một cái.

"Chúng ta đi vào." Hắn trầm giọng nói.

"Ân!" Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh, tay nhỏ nắm chặt lấy y phục của hắn, bộ dáng như gặp đại địch.

Thanh Mặc Nhan nhịn không được mà bật cười, cũng không phải bắt nàng lên núi đao xuống biển lửa, mà nàng lại khẩn trương thành cái dạng này.

Trong phòng, lão hầu gia tiếp lấy ly trà mà nhị thiếu gia đưa qua, ngẩng đầu lên nhìn thấy Thanh Mặc Nhan đang ôm hài tử kia đi vào, thì lập tức sắc mặt tối lại, đem ly trà đặt lên trên bàn thật mạnh.

"Người tới!" Hắn gầm lên một tiếng.

Nhị thiếu gia khẩn trương nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, không biết nên làm sao cho phải.

Hạ nhân trong phủ cung kính tiến lên, lão hầu gia chỉ vào hài tử trong lòng Thanh Mặc Nhan nói: "Đi... Đem tiểu súc sinh này nhốt lại cho ta."

Thân thể Như Tiểu Lam cứng đờ, tay nhỏ bé theo bản năng nắm chặt lại, ngón tay không sâu không cạn đâm vào làn da của Thanh Mặc Nhan, tuy rằng không làm cho hắn đau, nhưng lại làm trong lòng hắn không khỏi run lên.

Khi còn nhỏ, hắn cũng thường xuyên bị phụ thân hạ lệnh nhốt lại, ban đầu hắn còn có thể dò hỏi nguyên do, nhưng mà đến sau đó, hắn dứt khoát không hỏi gì nữa, vẫn luôn duy trì trầm mặc.

Hầu gia là phụ thân hắn, nếu hắn phản kháng thì chính là bất hiếu, cho nên dần dần hắn cũng học được tính nhẫn lại.

Nhưng mà, tiểu nhân nhi đang co rúm ở trong lòng lại khơi lên được sự phẫn nộ mà hắn đã cất giấu bao nhiêu năm qua.

Một hạ nhân tiến lên, muốn duỗi tay kéo Như Tiểu Lam từ trong lòng Thanh Mặc Nhan ra.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp nhấc chân đạp cho tên hạ nhân kia một cái, lực đạo rất lớn, đá cho người nọ lùi về phía sau đến năm bước.

"Huyền Ngọc." Thanh Mặc Nhan kêu lên một tiếng.

"Thế tử!" Huyền Ngọc lập tức xuất hiện ở cửa.

"Kéo người này ra ngoài, chặt tay." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Như Tiểu Lam cả kinh, cái này so với việc trực tiếp giết người còn đáng sợ hơn, người còn sống lại không có đôi tay để dùng, sau này chắc chắn là sống không bằng chết.

Tuy rằng trong lòng rối rắm, nhưng mà nàng lại cố nhịn xuống không hề mở miệng, trơ mắt nhìn Huyền Ngọc kéo người nọ ra ngoài cửa.

Thanh Mặc Nhan hài lòng nhìn nàng một cái.

Tuy rằng tâm tư vật nhỏ thuần lương, nhưng lại không mềm lòng đến mù quáng, hôm nay chỉ cần hắn nín nhịn dù chỉ là nửa phần, thì phụ thân sẽ càng bức hắn đến tuyệt đường.

Cho nên nếu muốn bảo vệ được những thứ của mình, thì phải học được cách tàn nhẫn, vô tình.

"Ngươi..." Lão hầu gia bị khí thế của Thanh Mặc Nhan làm cho kinh sợ, ngón tay run rẩy: "Ngươi dám!"

Thanh Mặc Nhan thong dong đặt Như Tiểu Lam xuống đất, nhàn nhạt nói: "Nàng tên là Như Tiểu Lam, từ nay về sau, nhi tử muốn thu dưỡng nàng ở bên người, tuy rằng nàng không mang theo họ của ta, nhưng nếu để ta biết được trong phủ có nô tài nào dám gây khó dễ cho nàng ở sau lưng ta, thì đến lúc đó cũng đừng trách ta vô tình."

Lão hầu gia nghe xong tên Như Tiểu Lam liền ngẩn người.

Lúc trước hắn cho rằng Thanh Mặc Nhan nhận nuôi hài tử này là để mượn cơ hội chiếm hết tài sản, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan lại không thừa nhận đứa nhỏ này là nghĩa nữ của hắn.

"Sau này các ngươi phải gọi nàng là tiểu thư." Thanh Mặc Nhan nhìn xung quanh phòng, tất cả nha hoàn đều đang cúi thấp đầu, tuy các nàng là người bên cạnh hầu gia, nhưng mà trong lòng các nàng lại rất rõ ràng, nếu mà dám chọc giận thế tử, thì dù cho có bị hắn giết, lão hầu gia cũng sẽ không lấy lại công đạo cho các nàng.

Lão hầu gia nghiêm mặt đánh giá Như Tiểu Lam, đến nửa ngày sau mới nói ra được một câu: "Dã nha đầu ở đâu đến, không biết cả hành lễ sao."

Nghe xong lời này, trong lòng Như Tiểu Lam khẽ động.

Lão hầu gia có thể nói ra câu này, chứng tỏ hắn đã chịu nhường một bước,nhưng mà hắn cũng phải tự tạo ra cho mình một cái bậc thềm để bước xuống, cho nên hắn mới bảo nàng tiến lên hành lễ.

Nhưng mà từ sau khi Như Tiểu Lam biến thành người, nàng vẫn còn chưa kịp học được cách thức hành lễ ở đây, bình thường nàng nhìn thấy nhiều nhất là nam tử chắp tay thi lễ, còn đám nha hoàn thì là cúi xuống dập đầu, nàng mới không muốn dập đầu trước lão gia tử này đâu.

Muốn ta hành lễ với ngươi, cũng không sợ uống nước sặc chết ngươi sao!

Lão hầu gia ngồi chờ cả nửa ngày cũng không thấy hài tử ở đối diện tiến lên hành lễ, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Dã nha đầu nhặt từ bên ngoài về quả nhiên là không được, ngươi đây là đang muốn làm ta tức chết sao!"

"Đứa nhỏ này mới vào trong phủ, ta còn chưa kịp dạy quy củ cho nàng thì đã bị phụ thân gọi tới đây." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, hiển nhiên là thái độ dung túng cho việc Như Tiểu Lam không chịu hành lễ với lão hầu gia.

"Để cho nàng dập đầu đi!" Lão hầu gia hung tợn nói: "Xem thái độ của nàng thật khiến cho ta tức đến mức không thở nổi."

Thanh Mặc Nhan đang muốn mở miệng tiếp lời, chợt nghe thấy Như Tiểu Lam rụt rè mở miệng: "Lão gia gia, ngài đừng tức giận, ngài nói cho ta biết, ta phải làm như thế nào thì mới giúp cho ngài tắc thở luôn đây, ta nhất định sẽ ngoan ngoãn."

Trong phòng lập tức rơi vào trạng thái tĩnh mịch.

Miệng nhị thiếu gia mở to đến mức có thể nhét vừa một quả trứng gà.

Thanh Mặc Nhan trơ mắt nhìn sắc mặt phụ thân hết hồng lại trắng, từ trắng lại chuyển sang tím... Khóe miệng của hắn kìm không được mà co rút.

Đám nha hoàn trong phòng gắt gao cắn môi, sợ cười ra tiếng.

Lão hầu gia tựa như là bị sấm sét đánh trúng, trong đầu ong ong rối loạn, xoay đi xoay lại cũng chỉ có câu kia: Ngươi muốn như thế nào mới có thể tắc thở.

"Hỗn láo!" Tiếng quát của lão hầu gia chấn động đến tận trên nóc nhà.

Thanh Mặc Nhan trực tiếp cúi người ôm Như Tiểu Lam lên, không đợi hầu gia đồng ý, đã xoay người đi ra khỏi cửa.

"Hỗn láo, bắt nghiệt súc kia về đây cho ta!" Hầu gia nổi trận lôi đình.

Bọn hạ nhân liền đồng loạt đuổi theo, nhưng mà lại không có một ai dám đi lên ngăn cản Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam đi một mạch ra phía ngoài sân, ở dưới ánh trăng, hắn dừng lại bước chân, nghiêm túc nhìn vào Như Tiểu Lam.

Vừa rồi Như Tiểu Lam cũng đã bị nghẹn cả một cỗ ác khí, cho nên mới nói ra câu nói kia, hiện tại nhìn thấy biểu cảm nghiêm túc của Thanh Mặc Nhan khiến trong lòng nàng có chút khẩn trương.

Mặc kệ thế nào, dù sao lão hầu gia cũng là phụ thân hắn.

Nàng lấy lòng cọ xát vào mặt hắn, sợ hãi nói: "Vừa rồi không phải ta cố ý... Ngươi đừng tức giận..."

Thanh Mặc Nhan đột nhiên phụt một cái cười ra tiếng, lúc mới đầu cũng chỉ là cười nhẹ, sau đó lại càng cười càng lớn, đến ngay cả Huyền Ngọc đi phía sau cũng bị dọa cho sợ hãi.

Đời này hắn chưa bao giờ được thấy qua thế tử cười đến mức như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đường đường Thiếu Khanh mà cũng tranh sủng, lão hầu tử phái người tới chỉnh ta đi?

Mấy ngày liên tục Thanh Mặc Nhan không đến Đại Lý Tự, mỗi ngày trôi qua trừ bỏ việc ở trong thư phòng xử lý công vụ, thì hắn cũng chỉ nhàn nhã ngồi nhìn Như Tiểu Lam chạy tới chạy lui ở trong sân cùng với chó ngốc.

Ở trong vụ án cửa hàng rối gỗ chó ngốc đã lập được công lớn, cho nên đãi ngộ của nó ở hầu phủ cũng đã được cải thiện lên rất nhiều, có cả Như Tiểu Lam ở đây, cho nên nó không bị người ta nhốt vào trong ổ chó nữa.

Vì vậy cả ngày ở trong viện đều nghe được tiếng chó sủa.

Huyền Ngọc vẫn thường nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan.

Lúc trước trong viện này rất yên tĩnh, ầm ĩ như thế lẽ ra thế tử đã sớm phải sai người mang con chó kia đi làm thịt, nhưng mà hiện tại thế tử lại cứ như là không nghe thấy gì hết.

Đến ngay cả hắn cũng cảm thấy ồn ào, thật không hiểu sao trong hoàn cảnh này mà thế tử vẫn còn có thể đọc sách được.

Nhìn Như Tiểu Lam chạy tới chạy lui, Huyền Ngọc do dự xong thử hỏi: "Thế tử, con mèo hương ngài bị mất... Thật sự không cần phái người đi tìm về sao?" Phải biết rằng con mèo hương kia có thể khắc chế cổ độc trên người thế tử, tính sơ qua thì cũng gần đến mười ngày rồi, càng ngày hắn càng cảm thấy lo lắng không yên.

"Không cần tìm, đến một lúc nào đó nó sẽ tự mình trở về." Ánh mắt Thanh Mặc Nhan chăm chú vào cuốn sách, đầu cũng không ngẩng lên.

Nếu thái tử đã nói như thế, hắn cũng không dám nhiều lời nữa, tiếp tục an tĩnh đứng ở một bên.

"Đúng rồi, sự việc chồn trắng chạy vào trong viện hôm đó đã tra ra chưa?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Thuộc hạ đã điều tra qua, chồn trắng là từ bên ngoài chạy vào, không có liên quan đến bất cứ hạ nhân nào ở trong viện." Huyền Ngọc nói.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh một tiếng: "Dù cho không phải các nàng cho nó vào, thì cũng là người trong phủ làm ra việc này."

"Thế tử, ý ngài là..."

"Trong phủ có người không an phận." Thanh Mặc Nhan cười lạnh.

Huyền Ngọc cau mày: "Nhưng mà trừ bỏ thuộc hạ ra, cũng không có người khác biết đến tác dụng của mèo hương a."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc, giương mắt nhìn về phía trong viện.

Chó đen vui vẻ chạy qua, ở trên lưng nó là một tiểu nhân nhi, đang hưng phấn khua khua cánh tay nhỏ bé.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan biến đổi, đứng dậy chạy nhanh về phía trong viện, một phen nhấc tiểu nhân nhi ở trên người chó đen lên.

"Thanh Mặc Nhan?" Như Tiểu Lam đang chơi đùa đến hưng phấn, đột nhiên bị người ta nhấc lên đến giữa không trung.

"Buông tay!" Nàng vặn vẹo thân mình.

Thanh Mặc Nhan nắm lấy cổ áo nàng, nhìn từ trên cao xuống: "Không được cưỡi ở trên người con chó kia."

"Vì sao?" Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt vô tội, hồi nhỏ khi nàng đi theo bên người ông nội, bên nhà cũ của nàng cũng có một con chó lớn, nàng cũng thường xuyên bắt nó phải chở nàng đi.

"Không vì cái gì cả, chính là không được cưỡi ở trên người nó." Thanh Mặc Nhan đặt nàng lên trên mặt đất, không vui nhìn đầu tóc lộn xộn của nàng, ở trên váy còn dính rất nhiều bùn.

"Gâu gâu!" Chó ngốc vốn dĩ đã chạy ra xa, nhưng đột nhiên lại phát hiện không thấy người ở trên lưng đâu, cho nên nó lại ngây ngốc quay đầu lại chạy về.

Kết quả, nó thấy được cái gì.

Thế tử đang đen mặt, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nó như nhìn một khối thi thể.

Sát khí tràn đầy.

"Ngao ô!" Chó ngốc kêu thảm, cụp đuôi chạy trốn như bay.

Như Tiểu Lam lập tức nghẹn lời, không nghĩ tới Thanh Mặc Nhan gia hỏa này còn ấu trĩ hơn cả một tiểu hài tử, cư nhiên lại đi so đo với một con chó.

Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ kéo nàng đi tắm rửa thay quần áo, Như Tiểu Lam rất muốn tự mặc bộ y phục phức tạp này, nhưng mà Thanh lại ngoảnh mặt làm ngơ, thong thả ung dung mặc cho nàng từng lớp y phục một.

"Để ta tự mặc!" Nàng nghiến răng kèn kẹt.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn nàng: "Ngươi xác định?"

Lần trước để cho nàng tự mặc, kết quả nàng lại không mặc quần trong, trực tiếp mặc váy lên luôn, thời điểm nàng chạy lên cẳng chân trắng nõn đập thẳng vào mắt hắn, còn có một lần nàng không mang áo lót mà đã mặc y phục lên, thời điểm nàng đùa giỡn với chó ngốc cổ áo vô tình bị kéo ra, khiến cho bả vai mượt mà lộ cả ra ngoài, tựa như là ngó sen tươi mát...

May mắn hạ nhân trong phủ cũng không có nhiều lắm, bằng không thật muốn móc hết tròng mắt của những người đó ra.

Vật nhỏ chỉ có thể là người của hắn!

Như Tiểu Lam đành phải nhẫn nhịn, để hắn mặc y phục cho mình.

"Ta có việc phải đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan sửa sang lại mái tóc cho nàng: "Chờ sau khi ta trở về nếu phát hiện ra trên người ngươi có một sợi lông chó nào, thì ta sẽ đem con chó kia đi giết ngay lập tức, rồi hầm thành một nồi thịt chó."

Trên mặt Như Tiểu Lam đã không thể dùng từ kinh hãi để hình dung, nàng trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng đang rời đi của Thanh Mặc Nhan, nửa ngày sau mới khôi phục lại tinh thần.

Này cũng quá... Quá mức đi.

Quay đầu, tội nghiệp nhìn chó ngốc đang lộ đầu ra ở phía của sổ, nó cũng đang mang theo vẻ mặt kịch liệt đau thương.

Đường đường Đại Lý Tự Thiếu Khanh lại đi phân cao thấp cùng một con chó, ngẫm lại cũng thấy mơ hồ.

Như Tiểu Lam cũng không dám đi trêu đùa chó ngốc nữa, sau khi Thanh Mặc Nhan mang theo Huyền Ngọc rời đi, thì nàng cũng thành thật nằm trong phòng ngủ trưa.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng nghe được có người nói chuyện ở bên ngoài.

"Đây là ma ma giáo dưỡng mà hầu gia phái tới..."

Như Tiểu Lam mở to mắt ra, lúc này quản gia đã đi vào bên trong, ở phía sau hắn là một bà tử khoảng hơn năm mươi tuổi.

Như Tiểu Lam ngồi dậy xoa xoa mắt buồn ngủ.

Quản gia tiến lên cười nói: "Tiểu thư tỉnh rồi?"

Như Tiểu Lam thuận miệng trả lời: "Các ngươi đến đây làm gì?"

"Tại hạ phụng mệnh của hầu gia, tìm cho tiểu thư một ma ma giáo dưỡng, sau này nàng sẽ dạy cho người quy củ ở trong phủ."

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy choáng váng cả đầu.

Lại là quy củ, hảo phiền.

"Có thể không học sao?" Nàng chớp động mắt to, ánh mắt vô tội không khỏi làm cho quản gia phải ngây người, hắn thầm nghĩ: không trách thế tử sủng ái đứa nhỏ này như thế, dù chỉ là một ánh mắt của nàng thôi cũng đã làm cho cho người ta không thể kháng cự được.

"Điều này không được." Ma ma ở phía sau tiếp lời: "Nếu như ngài đã được thế tử nhận nuôi, thì sau này mặc kệ ngài đi đến đâu cũng sẽ bị coi là người của thế tử, ngài đánh mất mặt mũi thì thế tử cũng sẽ mất mặt, ngài xấu mặt thì thế tử cũng sẽ xấu mặt, không thể để cho người ngoài nhìn thấy tiểu thư của hầu phủ không biết lễ nghi gì được."

Tuy Như Tiểu Lam không tán đồng với cái việc học quy củ này, nhưng mà lời đối phương nói cũng đã nhắc nhở nàng, hiện tại nàng và Thanh Mặc Nhan cùng đi trên một con thuyền, nàng không thể làm cho hắn mất mặt.

Quản gia thấy thế thì phân phó thêm vài câu, sau đó liền lui bước đi ra ngoài.

Lúc đi Thanh Mặc Nhan cũng mang Huyền Ngọc theo, chỉ để lại trong viện có mười mấy tên hộ vệ, ma ma là người hầu gia phái tới, lại nói là đến để dạy quy củ, cho nên bọn họ chỉ có thể đứng bên ngoài cảnh giác nhìn chằm chằm vào phòng.

Ma ma đánh giá Như Tiểu Lam một phen, rồi mới bảo nàng đứng lên.

Như Tiểu Lam vèo một cái từ trên giường nhảy xuống.

Đột nhiên "ba" một tiếng, cẳng chân của nàng bị đánh một cái.

Như Tiểu Lam kêu lên "ai u", quay đầu lại thì thấy trong tay ma ma đang cầm một cái thước: "Động tác của nữ hài tử không được phép thô lỗ!"

Bất quá động tác chỉ mạnh một chút mà đã bị đánh?

Như Tiểu Lam không khỏi có chút hối hận, cái gì mà quy củ, dù sao nàng cũng chỉ là một con mèo hương... Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, nếu nàng muốn dùng hình dạng con để sống tiếp ở cái thế giới này, thì sẽ không tránh được việc phải tiếp xúc với người ngoài, nàng không thể cái gì cũng không biết, nàng cũng không muốn mang đến phiền toái cho Thanh Mặc Nhan.

Kiên trì, học quy củ thôi.

Nàng vốn tưởng rằng chỉ cần nàng nghiêm túc đứng lên, thì những thứ quy củ gì đó cũng không có gì là khó, ai biết được ma ma lúc thì nói tư thế nàng không đúng, lúc lại nói động tác của nàng không thích hợp, chỉ cần thân thể nàng hơi lay động một chút thôi, thì cẳng chân sẽ bị đánh ngay lập tức.

Trong lòng Như Tiểu Lam cắn răng nghiến lợi: Lão yêu bà, ngươi là do hầu gia phái tới để chỉnh ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Ngươi bị đánh mới là làm mất đi mặt mũi của ta

Trong tay lão ma ma cầm cái thước, ánh mắt soi mói nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

"Thân hình không ổn, nên đánh!"

"Động tác không đẹp, nên đánh!"

"Ngồi quá thấp, đánh!"

Như Tiểu Lam không nghĩ tới chỉ là một động tác hành lễ thôi lại khó khăn đến thế, theo nàng biết hành lễ cũng chỉ là nửa ngồi xổm mà thôi, giống như là hạ mông vụng trộm thả một cái rắm là xong việc.

"Ba!" Cẳng chân lại bị đánh một cái.

Lửa giận trong lòng Như Tiểu Lam thoáng đi lên: "Ta không học nữa!" Nàng quay người lại, dứt khoát chạy ra ngoài.

Ma ma giận dữ: "Cả đời lão thân dạy quy củ, trước giờ chưa từng gặp qua một dã nha đầu như ngươi!"

Thân hình Như Tiểu Lam linh hoạt, mắt thấy sắp chạy ra khỏi cửa, nhưng mà tóc của nàng quá dài, bị lão ma ma túm được, trực tiếp bị ấn ngã xuống dưới đất.

"Dám chạy, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào gọi là quy củ."

Giơ thước lên, lão ma ma đánh liên tục về phía cẳng chân Như Tiểu Lam.

Hộ vệ canh giữ bên ngoài nghe được thanh âm không tốt ở bên trong, tuy rằng có chút lo lắng, nhưng mà bọn hắn lại không nghe thấy tiếng khóc của hài tử.

Lẽ ra khi bị đánh, tiểu hài tử như Như Tiểu Lam nhất định sẽ khóc.

Nhưng nàng lại cắn chặt môi lại, nàng mới sẽ không chịu thua đâu.

Ma ma đánh mỏi cả tay cũng không thấy cổ họng hài tử kia phát ra một tiếng, làm cho đến ngay cả nàng cũng cảm thấy khiếp sợ.

Hài tử quật cường như thế, chính là lần đầu tiên nàng nhìn thấy.

"Hôm nay trước hết học đến đây thôi, chờ ngày mai học thật giỏi quy củ, thì sẽ mang ngươi đi thỉnh an hầu gia." Lão ma ma hừ lạnh một tiếng, buông Như Tiểu Lam ra, xoay người rời khỏi, trở về phục mệnh với hầu gia.

Như Tiểu Lam nằm sấp trên mặt đất cả nửa ngày cũng không đứng lên được.

Cẳng chân đau quá.

Lão yêu bà... Xuống tay thật ngoan độc.

Kỳ thật nàng đã hiểu sai việc này, lão ma ma kia tuy rằng xuống tay đánh nàng, nhưng cũng không dùng hết toàn lực, nàng cảm thấy đau đến thế chỉ vì thân thể hiện tại của nàng vẫn đang còn là một đứa nhỏ.

Cẳng chân không chịu nổi bị thước đánh a.

Cố gắng bò lên giường, Như Tiểu Lam thở dài.

Quên đi, ai bảo Thanh Mặc Nhan không có ở đây, không có chỗ dựa bên cạnh, tất nhiên là phải hạ thấp bản thân mà hành sự.

Nằm xuống là không muốn động đậy gì nữa, ngay cả cơm chiều hạ nhân đem đến cũng không muốn ăn.

Lăn lộn cả một buổi trưa, tất cả sức lực ở trong cơ thể đều đã bị tiêu hao gần như là không còn, mặt úp xuống nằm xấp mà ngủ.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở về Như Tiểu Lam vẫn còn chưa dậy.

"Tiểu thư không chịu ăn cơm chiều." Có người bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan ngẩn người, nói đến ăn cơm, vật nhỏ lúc nào cũng tích cực hơn so với người khác, nói là nàng không chịu ăn cơm, hắn mới không tin đâu.

Vào phòng, Thanh Mặc Nhan bảo người mang cơm chiều đi vào, trong tay hắn có cầm theo một cái hộp, thời điểm hắn mở hộp ra, liền có một mùi hương sữa từ bên trong bay ra ngoài.

Đó là điểm tâm của Bạch Ngọc lâu.

Lần trước khi ăn cơm ở Bạch Ngọc lâu, vật nhỏ rất vừa ý với món điểm tâm này, nếu không phải lo lắng cái bụng nhỏ sẽ bị nổ tung, thì điểm tâm ngày đó chắc đã bị nàng ăn hết rồi.

Cái mũi Như Tiểu Lam động đậy vài cái, đầu không tự chủ được nâng lên hướng về phía hộp điểm tâm, nhưng mà đôi mắt vẫn nhắm lại không hề mở ra.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng kéo hộp điểm tâm ra xa chút.

Đầu nàng chậm rãi đi qua theo.

Lại đi, lại cùng.

Thanh Mặc Nhan nhịn cười, đem hộp điểm tâm để cách giường một chút.

Như Tiểu Lam suýt nữa bị ngã từ trên giường xuống.

"Ngồi dậy ăn cơm." Thanh Mặc Nhan thuận tay đánh vào mông nàng một cái.

Chấn động liên lụy đến cẳng chân, đau quá.

Như Tiểu Lam mở miệng: "Ta không muốn ăn."

"Điểm tâm của Bạch Ngọc lâu mà cũng không ăn?"

Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên, duỗi tay muốn túm lấy hộp điểm tâm.

Thanh Mặc Nhan nâng tay lên, khiến cho nàng túm phải không khí: "Thành thật ăn xong cơm, thì mới được ăn điểm tâm."

Như Tiểu Lam bĩu môi ăn vạ nằm bất động trên giường.

Thanh Mặc Nhan thấy thế thì không để ý đến nàng nữa, cầm theo hộp điểm tâm đến trước bàn, ngồi xuống nhấc đũa lên ăn cơm trước.

Như Tiểu Lam ghé vào kia càng nghĩ càng thấy nghẹn khuất, trong lòng nàng âm thầm suy nghĩ, chờ ngày mai lão yêu bà lại đến thì nàng phải ứng phó như thế nào.

Nếu như thật sự đánh không lại mà nói, thì không bằng chạy trốn đi, dù sao thì chỉ cần biến thành mèo hương là nàng có thể chạy trốn một cách dễ dàng... Nhưng mà từ ngày đó nàng biến thành người, thì cũng chưa bao giờ thử qua muốn biến trở về động vật thì phải làm như thế nào, có lẽ là phải tìm một địa phương không có người để thử một lần.

Trong lòng nghĩ ngợi, ánh mắt có chút thất thần.

Thanh Mặc Nhan ngồi ở cách đó không xa cúi đầu dùng cơm, kỳ thực tất cả lực chú ý của hắn đều ở bên kia, hắn thấy tròng mắt vật nhỏ đang loạn chuyển, một hồi sau lại nhíu mày, một hồi sau lại cắn chặt môi, khiến cho động tác gắp thức ăn của hắn càng ngày càng chậm lại, cuối cùng hắn bỏ đôi đũa xuống, trực tiếp đi ra khỏi cửa.

Như Tiểu Lam còn đang ngẩn người ở trên giường, căn bản không hề phát hiện Thanh Mặc Nhan đã đi ra ngoài.

"Người tới." Khuôn mặt Thanh Mặc Nhan trầm xuống, đứng ở hành lang gọi một tiếng.

"Thế tử." Huyền Ngọc tiến lên phía trước.

"Buổi chiều có những ai canh giữ ở trong viện? Tìm hai người đến đây." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Huyền Ngọc rất nhanh đã đưa đến hai tên hộ vệ.

"Buổi chiều trong viện đã phát sinh việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Hai tên hộ vệ liền kể lại việc hầu gia phái ma ma đến để dạy quy củ.

"Dạy quy củ?" Đồng tử Thanh Mặc Nhan co chặt lại, đột nhiên xoay người, đi nhanh vào trong phòng.

Huyền Ngọc cùng hai tên hộ vệ đều không hiểu gì cả.

Như Tiểu Lam đang ở trên giường suy nghĩ đến xuất thần, đột nhiên có một thân ảnh bao vây lấy nàng, không đợi cho nàng kịp phục hồi lại tinh thần, một đôi bàn tay đã kéo mở y phục của nàng ra.

Như Tiểu Lam bị dọa kêu to lên.

Thanh Mặc Nhan mím môi, con ngươi đen trắng rõ ràng mang theo tức giận, vài động tác đơn giản của hắn đã thành công mở ra y phục của nàng, ánh mắt cẩn thận xem xét từng chỗ một.

Như Tiểu Lam nhanh tay ôm chặt lấy thân thể lại: "Thanh Mặc Nhan, ngươi muốn làm cái gì?"

Cầm thú, ngươi đang làm cái gì, ta vẫn chỉ là hài tử thôi a.

Thanh Mặc Nhan không để ý đến giãy dụa của nàng, "xẹt" một tiếng, chiếc váy của Như Tiểu Lam đã bị xé thành hai nửa.

Rốt cuộc Như Tiểu Lam cũng không chịu nổi nữa, nàng chen chân vào muốn đá Thanh Mặc Nhan ra, kết quả cẳng chân vừa nâng lên đã cảm giác được một trận đau đớn.

"Đau ở đâu?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng nói.

Như Tiểu Lam nước mắt lưng tròng: "Chân..."

Thanh Mặc Nhan vén ống quần nàng lên, ánh mắt dừng ở nơi đó.

Trên cẳng chân trắng nõn bầm tím một mảnh, từng đạo đều là dấu ấn mà thước để lại.

Như Tiểu Lam rụt người lại, nhìn biểu cảm của Thanh Mặc Nhan thì nàng đã hiểu hành động vừa rồi của hắn là vì cái gì.

"Kỳ thực cũng không đau như vậy." Nàng nói thầm.

"Câm miệng." Khóe môi Thanh Mặc Nhan mím chặt lại.

Như Tiểu Lam bẹp miệng: "Có thể là do ta quá ngốc, nên mới không học được cách hành lễ."

"Học hành lễ cái gì, ngươi đã quên ai mới là người nuôi ngươi sao?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Đến ngay cả hắn còn luyến tiếc không dám động đến vật nhỏ dù chỉ là một chút, thế nhưng bây giờ lại có người dám dùng thước đánh nàng, Thanh Mặc Nhan có xu hướng muốn bạo phát.

"Ma ma kia là do phụ thân ngươi phái tới, mà ngươi lại không có ở đây... Ta không muốn làm cho ngươi mất mặt..." Thanh âm Như Tiểu Lam càng ngày càng nhỏ, đến ngay cả một cái hành lễ cũng học không xong, nếu nói ra không chừng Thanh Mặc Nhan còn chê cười nàng đi.

"Ngươi bị người ta đánh mới là làm mất mặt ta." Thanh Mặc Nhan lạnh giọng quát về phía bên ngoài: "Huyền Ngọc! Đi "mời" vị ma ma dạy quy củ hôm nay đến đây cho ta."

Từ "mời" từ trong miệng hắn nói ra tựa như một thanh đao mang đến chết chóc, bọn hộ vệ đứng bên ngoài không hẹn mà đều cảm thấy lạnh run.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Ngươi dùng thước ta dùng roi

Huyền Ngọc lĩnh mệnh đi mời vị ma ma kia đến, hộ vệ ở trong viện đều cảm nhận được bầu không khí có chút không đúng, tất cả mọi người đều cúi đầu, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tuy rằng ngày thường thế tử rất nghiêm khắc với bọn họ, nhưng mà chỉ cần làm việc theo đúng quy tắc, thì thế tử vẫn được coi là dễ hầu hạ, chứ không giống như lão hầu gia, động một chút là tức giận quát tháo.

Nhưng mà nếu thật sự chọc giận đến thế tử... Thì hậu quả sẽ không phải là bị mắng vài câu đơn giản như vậy.

Thanh Mặc Nhan từ trong phòng lấy ra thuốc mỡ tiêu sưng, rồi nhẹ nhàng thoa lên trên cẳng chân Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam cắn môi, chính là đau cũng không dám kêu ra tiếng.

Thanh Mặc Nhan nhìn từng vết xanh tím kia, lại càng thêm tức giận.

"Ngày thường cơ trí như thế, tại sao đến lúc mấu chốt lại ngốc đến vậy, ngươi không biết đường mà trốn đi sao?"

Nói đến đây Như Tiểu Lam lại thấy vạn phần ủy khuất: "Đều tại tóc quá dài, ta muốn cắt mà ngươi lại không cho..."

Thanh Mặc Nhan ngây người, không ngờ cuối cùng lại trách lên trên đầu hắn.

Tóc dài mềm mại như tơ lụa, hắn thật sự không đành lòng để nàng cắt đi.

Nếu như gặp nữ tử khác có một đầu tóc dài xinh đẹp như vậy, thì chắc chắn sẽ rất cao hứng, nhưng vật nhỏ của hắn thì ngược lại, cả ngày đều cảm thấy nó vướng víu.

"Nếu cảm thấy vướng thì cắt một chút đi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, bôi thuốc xong xuôi, hắn tùy ý lấy một cái áo, sau đó khoác lên người Như Tiểu Lam.

Cái áo kia là của hắn, mặc trên người nàng rộng đến cực kỳ, nhưng mà lại có thể tránh va chạm vào vết thương trên chân nàng.

"Có đói bụng không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam thành thật gật đầu.

Đây mới là một mặt trân thật của vật nhỏ, chuyện lớn đến đâu cũng không quan trọng bằng ăn cơm.

"Thế tử, ma ma giáo dưỡng đến." Huyền Ngọc đi vào trong, chắp tay đứng ở cạnh cửa.

Vừa rồi những chuyện xảy ra ở trong phòng hắn đều thấy, cho nên thời điểm dọc theo đường đi hắn đều nhìn vào vị ma ma này, trong ánh mắt không tự giác được mang theo tia lạnh lẽo.

Ma ma giáo dưỡng là người bên cạnh lão hầu gia, bởi vì sau lưng có chỗ dựa, cho nên cũng không đem sự việc đánh hài tử hôm nay để ở trong lòng.

Thời điểm dạy quy củ, dùng thước trách phạt là chuyện hết sức bình thường, có ai học quy củ mà chưa từng bị đánh qua?

Nhưng mà vừa vào tới cửa, nàng lại nhìn thấy một màn vô cùng khiếp sợ.

Nữ hài tử bị nàng đánh đang ngồi ở trên đùi thế tử, giương miệng lên chờ thế tử gắp thức ăn đến cho nàng.

"Thế... Thế tử..." Ma ma cảm nhận được sự việc có chút không ổn, theo bản năng khom lưng lại.

Thanh Mặc Nhan cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục gắp thức ăn cho vật nhỏ ở trên đùi: "Ma ma giáo dưỡng mà lại hành lễ như thế?"

Ma ma giáo dưỡng rùng mình một cái, vội vàng cúi đầu cung kính hành lễ.

Thanh Mặc Nhan dừng động tác cầm đũa lại, nhìn tiểu nhân nhi trong lòng: "Ngươi cảm thấy nàng hành lễ như thế nào?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt, trong miệng thì nhai đầy đồ ăn, hai bên má phình phình, căn bản là không nói được.

"Không nhìn ra sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi nàng.

Như Tiểu Lam mờ mịt lắc đầu.

"Để ta dạy cho ngươi." Thanh Mặc Nhan bỏ đôi đũa xuống, phân phó Huyền Ngọc: "Đem roi ngựa của ta đến đây."

Huyền Ngọc hai tay dâng roi ngựa lên.

Như Tiểu Lam mở to mắt, nhìn Thanh Mặc Nhan huy khởi roi ngựa, đánh lên trên người ma ma giáo dưỡng.

Ma ma giáo dưỡng "a" lên một tiếng, không đứng vững được, trực tiếp quỳ xuống mặt đất.

"Ngươi như thế mà cũng được coi là hành lễ?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt liếc nàng một cái, thong thả ung dung nắn bóp roi ngựa ở trong tay.

"Thế tử... Rốt cuộc lão nô đã làm sai cái gì? Mà khiến cho ngài phải giận chó đánh mèo..."

Lời nói của ma ma còn chưa dứt, Thanh Mặc Nhan đã lại ra tay một lần nữa, một roi này thế nhưng lại đánh trực tiếp lên trên mặt đối phương.

Máu tươi chảy đầy mặt của ma ma.

Đánh cũng đủ tàn nhẫn.

Như Tiểu Lam rụt bả vai lại, theo bản năng dựa vào người Thanh Mặc Nhan.

Quả nhiên Thanh Mặc Nhan gia hỏa này tuyệt đối không thể trêu chọc vào, đắc tội với hắn sẽ không có trái ngọt để ăn.

Nàng nghĩ như thế, theo bản năng của động vật, thân thể liền làm ra hành động lấy lòng.

Nàng nắm lấy y phục Thanh Mặc Nhan, đem mặt dán lên trên ngực hắn, rồi cọ cọ.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được một trận ấm áp ở trước ngực, thời điểm cúi đầu nhìn nàng không khỏi lộ ra một tia tươi cười: "Sợ sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu như cái trống bỏi.

Hắn đây là đang xả giận giúp nàng, sao nàng phải sợ chứ.

Tuy rằng trừng phạt kiểu này quả thật là hơi nặng.

Như Tiểu Lam an tĩnh cuộn mình ở trong lòng Thanh Mặc Nhan, nhìn Thanh Mặc Nhan liên tục bắt ma ma kia phải hành lễ.

Mỗi một lần hắn đều có thể lôi ra một cái lỗi.

Không lâu sau, ma ma giáo dưỡng tê liệt ngã trên mặt đất, há mồm to thở dốc.

Cả người nàng đều ướt đẫm mồ hôi, y phục cũng bị roi quất đến nở hoa, cả người toàn là vết máu.

Thanh Mặc Nhan đơn giản ném roi ngựa cho Huyền Ngọc: "Để nàng tiếp tục hành lễ."

Trong phòng không ngừng vang lên tiếng ma ma kêu thảm thiết cùng cầu xin tha thứ, nhóm hộ vệ trong viện hai mặt nhìn nhau, trong lòng ẩn ẩn sinh ra dự cảm không lành: Thế tử đây là muốn đánh chết một người đang sống sờ sờ a.

Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam ngồi ở ghế tựa, một tay còn đang đùa bỡn tóc dài của nàng, quấn quanh ở đầu ngón tay hắn.

Huyền Ngọc đánh một hồi, ma ma kia cuối cùng cũng bất động, xụi lơ ở nơi đó, không biết sống chết thế nào.

Như Tiểu Lam muốn duỗi người ra cúi đầu xuống để xem xét, nhưng lại bị Thanh Mặc Nhan dùng tay che mặt nàng lại.

"Quá bẩn, có gì đâu mà nhìn."

Thanh Mặc Nhan đứng dậy ôm nàng đi vào trong buồng, thật giống như hoàn toàn quên mất vừa rồi đã phát sinh chuyện gì, cũng không phân phó cho Huyền Ngọc lui xuống, mà là đem nàng đặt ở trên giường nệm ở trong phòng.

Như Tiểu Lam tự cảm thấy chột dạ, hôm nay đã làm mất mặt hắn, cho nên mới ngoan ngoãn làm theo mọi ý của hắn, không bao lâu sau đã lăn ra ngủ.

Nhìn thân hình nhỏ bé ngủ ở trên giường, lúc này lông mày Thanh Mặc Nhan mới giãn ra, nhẹ nhàng vén lên mái tóc dài giúp nàng, chờ đến khi hắn đi ra ngoài một lần nữa, thì quanh thân lại tản mát ra từng trận lạnh lẽo.

"Đã chết chưa?" Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt hỏi.

"Dạ chưa." Huyền Ngọc trả lời: "Vẫn còn một chút hơi thở."

"Đưa đến chỗ của phụ thân đi."

"Thế tử..." Huyền Ngọc có chút do dự: "Nếu làm như vậy hầu gia sẽ rất tức giận."

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm: "Hắn có thể không quan tâm đến ta, hắn có thể không cần để ý đến tình phụ tử, nhưng ta tuyệt đối không cho phép hắn động đến người của ta."

Không chỉ mình Huyền Ngọc đang ở bên trong, mà còn tất cả mọi người sau khi nghe thấy câu "người của ta" thì đều sinh ra suy nghĩ kỳ quái.

Nữ hài tử này rốt cuộc là có thân phận gì, vì sao thế tử lại che chở nàng đến mức này đây.

Huyền Ngọc không dám tiếp tục phản bác lời của Thanh Mặc Nhan, vội vàng dẫn người mang theo vị ma ma đã chết khiêng đến chỗ hầu gia.

Thanh Mặc Nhan lẳng lặng đứng ở cửa dưới mái hiên.

Ánh đèn quá tối làm cho mọi người không thể thấy rõ sắc mặt hắn, nhóm hộ vệ trong viện chỉ cảm thấy phía sau không hiểu sao lại sinh ra từng trận hàn ý.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó cho đến khi Huyền Ngọc trở về, đi cùng với Huyền Ngọc còn có cả quản gia trong phủ.

"Hầu gia mời thế tử đi đến tiền viện..." Quản gia dè dặt cẩn trọng nói.

"Nói là ta đã ngủ." Thanh Mặc Nhan trực tiếp cắt đứt lời nói của quản gia.

Nói hắn đã ngủ... Ai tin a.

Đầu quản gia toàn mồ hôi lạnh, khi trở về hắn còn phải báo cáo kết quả công tác với hầu gia, cho nên hắn chỉ có thể đứng ở đây chờ Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến hắn, trực tiếp sai người gọi mấy hộ vệ canh giữ buổi chiều hôm nay đến đây.

"Đánh mỗi người năm mươi gậy, rồi đuổi ra khỏi phủ." Thanh Mặc Nhan ném xuống một câu.

Tất cả mọi người đều choáng váng.

Cả nhóm hộ vệ đều quỳ xuống: "Thế tử tha mạng, chúng ta biết sai rồi."

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nhìn bọn họ: "Biết sai thì có tác dụng gì, ta muốn các ngươi bảo vệ nàng, các ngươi lại coi lời nói của ta như gió thoảng bên tai, đừng nói là hôm nay phụ thân của ta phái người tới, cho dù là Thái Tử tự mình dẫn người đến đây, thì các ngươi cũng không được phép cho họ tiến vào."

Trong viện vang lên thanh âm gậy gộc, nhóm hộ vệ cầu xin tha thứ tràn ngập màng tai mọi người, quản gia đứng ở một bên ngây ra như phỗng.

Một đêm này Như Tiểu Lam lại ngủ rất ngon, tuy rằng cẳng chân vẫn còn đau, nhưng nàng biết Thanh Mặc Nhan đang ở trong sân, cho nên mới an tâm ngủ, đến ngay cả thanh âm ầm ĩ huyên náo bên ngoài cũng không làm ảnh hưởng đến nàng được.

Sáng sớm hôm sau, ở thời điểm nàng rời giường, trong lúc vô tình lại phát hiện ra, tất cả hộ vệ ở trong viện đều đã bị thay đổi hết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Nha đầu chưa nghĩ thông suốt

Như Tiểu Lam theo Thanh Mặc Nhan đi đến Ngũ phủ.

Đồng hành cùng bọn họ còn có nhị thiếu gia.

Như Tiểu Lam ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn trộm vào nhị thiếu gia, thấy thỉnh thoảng hắn lại ngây ngô cười.

Thanh Mặc Nhan đã sớm chú ý tới tiểu gia hỏa không chịu an phận ở trong lòng, hắn liền dùng đầu ngón tay điểm nhẹ lên trán nàng: "Lại đang có mưu đồ gì?"

Như Tiểu Lam dương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, đưa cánh tay ra ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan, rồi kéo hắn về phía mình: "Nhị thiếu gia có phải là rất thích Ngũ tiểu thư hay không?"

Nàng một lòng muốn "bát quái", nhưng lại không để ý tới thời điểm nàng mạnh mẽ kéo Thanh Mặc Nhan về phía chính mình, thì trong đáy mắt hắn có hiện lên một tia ánh sáng khác thường.

Mùi xạ hương nhàn nhạt ở trên người vật nhỏ, mỗi một lần lại gần đều làm cho hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

"Hắn thích thì sao, mà không thích thì sao, mối hôn sự này phụ thân đã định, việc hai nhà kết thân cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi." Thanh Mặc Nhan ra vẻ lãnh đạm nói.

"Vậy còn ngươi?" Như Tiểu Lam thăm dò hỏi.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn vào đôi mắt màu xanh biếc của nàng, trong suốt đến không thấy đáy, hắn thấy được bóng dáng của chính mình ở trong đó.

"Dù cho phụ thân có định chuyện hôn sự cho ta... Thì cuối cùng ta lấy ai cũng không phải do hắn quyết định." Nói xong câu này ngữ khí của hắn đã chuyển lạnh, bất quá Như Tiểu Lam vẫn không phát hiện ra sự khác thường của hắn, mà lại hưng phấn ôm chặt lấy cổ hắn: "Thật sự? Ngươi sẽ giữ lời?"

Thanh Mặc Ngan nhíu mày, giả vờ không hiểu: "Ngươi muốn như thế nào?"

"Ta không muốn ngươi thành thân." Như Tiểu Lam bĩu môi.

Nếu hắn mà thành thân, thì rất có thể nàng sẽ bị thất sủng.

Làm một sủng vật, bây giờ nàng vẫn chưa lớn lên, nếu rời khỏi người Thanh Mặc Nhan thì nàng sẽ rất khó sống sót một mình, còn nếu như nàng dựa vào người khác, thì khó bảo đảm họ sẽ không coi nàng là yêu quái.

Đến lúc đó chẳng khác nào bị rơi vào địa ngục.

"Vì sao vật nhỏ không muốn ta thành thân?" Thanh Mặc Nhan ẩn giấu ý cười nơi khóe miệng.

Như Tiểu Lam nghiêng đầu, tựa hồ như đang suy nghĩ rất nghiêm túc: "Sau khi thành thân ngươi sẽ không mang ta đi ăn đồ ăn ngon được nữa, lại nói đến lúc cổ độc trong người ngươi phát tác, thì phu nhân ngươi sẽ nguyện ý để cho ta ngủ chung với ngươi sao?"

"Còn gì nữa?"

Như Tiểu Lam nháy mắt: "Không còn gì cả." Bằng đấy lý do mà vẫn chưa đủ sao?

Khóe miệng đang tươi cười của Thanh Mặc Nhan rút lui.

Xem ra vật nhỏ vẫn chưa nghĩ thông suốt a, nhưng mà không sao, hắn có thể chờ, nội trong vòng một năm, hắn tin tưởng có thể bắt được tiểu gia hỏa vô tâm vô phế này về làm tù binh.

Còn có... Hắn cũng lên giành thời gian để đi tìm giải dược của cổ độc.

Đến ngũ phủ, Ngũ công tử tự mình dẫn người ra nghênh đón bọn họ.

Nhị thiếu gia bước lên thi lễ đầu tiên, trên gương mặt tươi cười đến sáng lạn, khiến cho Như Tiểu Lam cảm thấy vô cùng buồn cười.

Hắn cùng Ngũ tiểu thư sợ là chưa bao giờ có cơ hội được nói chuyện với nhau một cách chân chính, vậy mà đã thích người ta đến thế, lại nhìn đến Thanh Mặc Nhan đại ca của hắn, dù cho đặt mình trong cả đám mỹ nữ, thì chắc mặt hắn (TMN) cũng sẽ không đổi sắc.

"Đi thôi." Thanh Mặc Nhan kéo tay nhỏ bé của nàng.

Như Tiểu Lam vội vàng theo sát ở bên người hắn.

"A, lại là tiểu nha đầu lớn mật này." Ngũ công tử cười hì hì nhìn Như Tiểu Lam.

"Tên nàng là Như Tiểu Lam." Thanh Mặc Nhan nhàn nhạt mở miệng.

Ngũ công tử ngẩn người, dù cho trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng hắn vẫn không mở miệng ra hỏi về việc có liên quan đến họ của nàng: "Bên người nàng không có nha hoàn hầu hạ sao?"

Trong tiệc rượu có nhiều nam nữ bất đồng, nếu bên người Thanh Mặc Nhan mà mang theo một nha đầu, thì ngồi ở trên bàn rượu sẽ có chút không thích hợp.

"Không sao cả, cứ để nàng đi theo ta là được." Thanh Mặc Nhan trực tiếp dẫn theo Như Tiểu Lam đi vào bên trong.

Trước khi tiệc rượu bắt đầu, tất cả khách khứa đều đứng bên cạnh hồ ngắm hoa, Ngũ phủ có tiếng về việc gieo trồng hoa thủy tiên, đến ngay cả trong cung cũng khó có thể nuôi sống giống hoa này, nhưng ở phủ bọn họ lại nở đến vô cùng đẹp mắt.

Như Tiểu Lam nhìn mãi mà vẫn không thấy đủ.

Các thiếu nữ xinh đẹp đều mặc trên người cẩm y hoa lệ, đi qua đi lại, từng trận tiếng cười, cùng đan xen với phồn hoa ở một chỗ.

Làm nàng không thể phân biệt được đâu là người, đâu là hoa.

"Thiếu Khanh đại nhân." Ngũ phu nhân dẫn theo nữ nhi đi qua.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng gật đầu, xem như là đáp lễ.

Mặt mũi nhị thiếu gia đỏ bừng, chào hỏi qua xong không dám liếc nhìn Ngũ tiểu thư dù chỉ là một cái.

Như Tiểu Lam âm thầm chép miệng.

Nhìn bộ dáng của hắn có chút giống với nữ hài tử đang thẹn thùng đi?

Ngũ phu nhân hiển nhiên rất tò mò về đứa nhỏ mà Thanh Mặc Nhan nhận nuôi, không ít người đã nói gần đây Đại Lý Tự Thiếu Khanh có nhận nuôi một hài tử rất kỳ quái, nàng có một đôi mắt phi thúy rất đẹp, cho nên trong lúc bọn họ đang nói chuyện, thì xung quanh càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại đây, tất cả đều đang nhìn trộm đánh giá Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam bị nhiều loại ánh mắt nhìn đến phát phiền, dứt khoát kéo lấy góc áo Thanh Mặc Nhan, che ở trước mặt mình.

Ngũ phu nhân cười rộ lên: "Đứa nhỏ này thật đáng yêu, không bằng để nàng đi theo ta đến chỗ nữ quyến bên kia đi."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan không có nửa điểm do dự trực tiếp cự tuyệt.

Ngũ phu nhân xấu hổ cười cười, rất nhanh dẫn theo nữ nhi rời đi.

Thẳng đến khi đã đi rất xa Ngũ tiểu thư mới dám quay đầu lại, nhìn trộm về phía Thanh Mặc Nhan.

"Mẫu thân cảm thấy như thế nào?" Nàng thấp giọng hỏi.

"Không giống như đang bị bệnh nặng." Ngũ phu nhân có chút bực bội.

Nếu Thanh Mặc Nhan không chết, thì dù nữ nhi của bà có được gả qua bên đó cũng sẽ không được nắm quyền lực của gia chủ.

Ngũ tiểu thư quét mắt nhìn nhị thiếu gia đang ngồi ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan, buồn bã nói: "Sớm biết như vậy, thì không bằng gả ta cho Thanh Mặc Nhan đi."

"Đừng nói bậy." Ngũ phu nhân đánh gãy suy nghĩ viển vông của nữ nhi: "Nếu hắn thật sự không có việc gì thì năm đó đã không truyền ra tin tức như vậy rồi."

Ngũ tiểu thư suy nghĩ một chút, cảm thấy mẫu thân nói cũng có lý.

Như Tiểu Lam vẫn luôn đi theo bên người Thanh Mặc Nhan, xung quanh có không ít quan viên tới bắt chuyện với hắn, Ngũ công tử cũng vẫn luôn ngồi ở đây, có không ít người nói đến việc thánh thượng hạ chỉ lệnh cho nhị hoàng tử đang mang binh xuất chinh phải hồi kinh gấp.

Như Tiểu Lam không có hứng thú gì với việc này, nàng vẫn luôn ở trong trạng thái thất thần.

Cách đó không xa có một con bươm bướm đậu ở giữa bụi hoa, Như Tiểu Lam yêu thích trước vẻ xinh đẹp của nó, trong lúc bất tri bất giác đã rời khỏi bên người Thanh Mặc Nhan.

Có lẽ là do bản thân nàng chính là động vật, cho nên sự tồn tại của nàng cũng không bị các sinh vật khác bài xích, bươm bướm thế nhưng lại bay đến trên đầu nàng, cùng nàng vui đùa.

Như Tiểu Lam cảm thấy rất thú vị, dứt khoát chạy đến bên cạnh hồ nhìn vào hoa thủy tiên.

Bên cạnh hồ tụ tập không ít nữ quyến đang đang tản bộ chơi đùa, đình hóng mát che mất tầm mắt của các nàng, cho nên không có ai chú ý tới có một nữ hài tử đang chạy từ phía sau đình hóng mát đến.

Bươm bướm bay đi, bỗng một con chim nhỏ có màu lông ngũ sắc xẹt qua trên đỉnh đầu nàng, đứng ở trên đầu vai nàng không ngừng kêu ríu rít.

Đều là thú ngữ, cho nên Như Tiểu Lam cũng nghe hiểu được một ít, vì thế nàng liền duỗi tay nâng niu chim nhỏ trong lòng bàn tay.

Đúng lúc này, từ trên đường nhỏ bên cạnh hồ đi đến một nhóm thiếu nữ, cầm đầu là một thiếu nữ ước chừng gần mười tuổi, mặc y phục cực kỳ hoa lệ, tất cả các thiếu nữ khác đều đi ở phía sau nàng ta, cười ha ha đi về phía bên này.

"Chú chim thật đẹp." Không biết là ai buông tiếng thở dài.

Như Tiểu Lam quay đầu nhìn về phía tiếng nói phát ra, chỉ thấy một nữ hài tử xa lạ đang đi đến trước mặt nàng, duỗi tay muốn bắt con chim ở trong tay nàng: "Đưa nó cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bị bắt nạt, hai cục bùn lăn thành một đoàn

Có người đột nhiên duỗi tay muốn đoạt con chim ở trong tay Như Tiểu Lam, khiến cho nàng phát hoảng.

Con chim đã bị dọa sợ, nhưng mà lại không hề bay đi, nó đập cánh dừng ở trên vai Như Tiểu Lam, như là đang tìm kiếm chỗ để dựa vào.

"Đưa nó cho ta." Nữ hài ở đối diện không kiên nhẫn nói.

Như Tiểu Lam chớp ánh mắt xanh biếc: "Ngươi là ai a?"

Ở trong thế giới này, trừ bỏ Thanh Mặc Nhan ra, thì nàng cũng không quen biết một ai khác.

"Đây là chim của ta, đưa nó cho ta." Nữ hài lại duỗi tay ra một lần nữa, Như Tiểu Lam liền cảnh giác lùi về phía sau một bước, con chim ở trên vai nàng cũng kêu chít chít lên.

"Ngươi gạt người, nó nói nó không hề quen biết ngươi!" Như Tiểu Lam thốt ra.

Nữ hài ở đối diện thoáng ngẩn người, rồi lại đột nhiên cười rộ lên: "Ngươi có thể nghe hiểu được tiếng của súc sinh?"

Như Tiểu Lam lại lùi về phía sau một bước, kéo ra khoảng cách với đối phương, nàng cũng không muốn gây chuyện ở đây.

"Ta nói đó là chim của ta, thì nó chính là của ta, loại dã nha đầu như ngươi không xứng có được con chim xinh đẹp như thế." Nữ hài nói xong liền phân phó nha hoàn bên người: "Ta thích con chim kia, các ngươi đến bắt nó cho ta, dùng nó làm thành đồ tranh sức thì nhất định sẽ rất đẹp."

"Liễu Dương quận chúa ánh mắt thật là hơn người."

"Ta thấy làm thành vật trang trí trên thắt lưng cũng không tồi..." Các thiếu nữ ở phía sau cũng phụ họa theo.

Nghe thấy lời nói của các nàng, đầu vai Như Tiểu Lam hơi nhướng lên, con chim thấy thế liền phành phạch bay lên cao, bay xung quanh trên đỉnh đầu nàng hai vòng, rồi biến mất sau đám cây cối.

"Ngươi dám thả con chim đó đi!" Nữ hài được gọi là Liễu Dương quận chúa kia thay đổi sắc mặt.

"Cũng không phải chim của ngươi." Như Tiểu Lam cũng không hề sợ hãi, bởi vì nàng biết Thanh Mặc Nhan đang ở gần đây.

Nghĩ đến có người chống lưng cho nàng, nên lá gan nhỏ bé của nàng cũng bất tri bất giác bành trướng lên.

"Thật to gan, ngươi dám nói chuyện với ta như thế!" Liễu Dương quận chúa tiến lên muốn đánh Như Tiểu Lam một cái.

Tuy cái đầu của Như Tiểu Lam nhỏ, nhưng mà lại phi thường linh hoạt, nàng chợt lóe thân hình, Liễu Dương quận chúa suýt nữa bị nàng đẩy ngược lại, một chân đã dẫm vào đống bùn ở bên cạnh hồ.

Giày thêu bằng những sợi tơ màu sắc sặc sỡ lập tức dính đầy bùn đất.

Liễu Dương quận chúa giận dữ: "Ngươi là đồ dã nha đầu không có ai dạy bảo, ngươi có biết ta là ai hay không, ta chính là Liễu Dương quận chúa, Hoàng Hậu nương nương là cô mẫu của ta, vậy mà ngươi lại dám bắt nạt ta... Ta sẽ sai người chém đầu của ngươi!"

Như Tiểu Lam thấy đối phương bất thình lình hét lên thì liền sợ ngây người.

Có lầm hay không, giữa các nàng là ai bắt nạt ai a? Còn có thiên lý nữa hay không.

Không biết cố kị không biết xấu hổ như thế là tốt sao.

Vẻ mặt nàng kinh ngạc, những thiếu nữ kia lại cho rằng nàng đang sợ hãi, cho nên cả đám liền sôi nổi đưa ra chủ ý cho Liễu Dương quận chúa, có người nói muốn đem nàng ném vào trong hồ cho cá ăn, có người lại nói muốn đánh nàng đến chết.

Bởi vì bên người Như Tiểu Lam không có nha hoàn với hạ nhân đi theo, cho nên các nàng mới không xem nàng vào trong mắt.

Làm gì có tiểu thư nhà ai không có nha hoàn với bà vú đi theo bên người, tuy rằng y phục của nha đầu kia không tệ, nhưng khó có thể đảm bảo nàng không phải là con thứ của gia đình nào đó, bình thường không có cơ hội được ra ngoài, cho nên hôm nay mới nhân cơ hội chạy đến đây chơi.

Lại nói một tiểu hài tử bốn, năm tuổi cũng không tạo ra uy hiếp gì với các nàng được, có cơ hội tự nhiên các nàng muốn bắt nạt một phen.

"Chờ một chút..."

Đúng lúc này, Ngũ tiểu thư vội vàng tách đám đông ra đi vào: "Liễu Dương quận chúa đừng tức giận, nàng vẫn là một hài tử, để cho ta đến khuyên nhủ nàng đi."

Ngũ tiểu thư khuôn mặt tươi cười hiền lành đến gần: "Tiểu Lam, nàng là Liễu Dương quận chúa, không được gây chuyện."

Gây chuyện? Là các nàng gây chuyện có được không?

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt: "Liễu Dương quận chúa là đồ vật gì, ăn có ngon không?"

Ngũ tiểu thư thở gấp liên tục, suýt chút nữa thì bị sặc: "Cô mẫu của nàng chính là Hoàng Hậu nương nương."

"Nga..." Như Tiểu Lam cái hiểu cái không gật đầu: "Cho nên khi nhìn thấy nàng các ngươi đều sợ giống như là nhìn thấy quỷ." (#Linh: Hảo, nói câu hay lắm:V)

Lời vừa nói ra, không những Ngũ tiểu thư trắng mặt, mà đến ngay cả những thiếu nữ đi sau Liễu Dương quận chúa cũng đều hoa dung thất sắc.

"Ngươi nói ai là quỷ!" Liễu Dương quận chúa thét lên chói tai.

"Tiểu Lam đừng náo loạn... Chúng ta sao lại sợ Liễu Dương quận chúa đây." Ngũ tiểu thư nỗ lực bày ra vẻ tươi cười.

"Nếu như ngươi không sợ nàng, thì tại sao lại phải nói dối, rõ ràng là nàng muốn cướp đi con chim của ta, vậy mà ngươi còn nói giúp nàng, không phải là ngươi muốn gả cho nhị thiếu gia hầu phủ sao, vậy mà đến người nhà ngươi cũng không thèm giúp, lại còn muốn bắt tay với người ngoài để bắt nạt ta... Ta phải đi nói cho Thanh Mặc Nhan biết!" Nói xong nàng liền xoay người chạy đi.

Nghe được ba chữ "Thanh Mặc Nhan", không ít nữ tử lập tức thay đổi sắc mặt.

Đại Lý Tự Thiếu Khanh tuy chỉ là một chức quan tứ phẩm, nhưng mà Thanh Mặc Nhan người này lại rất được hoàng đế tín nhiệm cùng trọng dụng, hơn nữa Ngũ tiểu thư đã sớm có hôn ước với nhị thiếu gia trong phủ bọn họ, hôm nay yến hội thưởng hoa cũng là để giúp hai nhà thân càng thêm thân.

Nhưng không nghĩ tới giữa chừng lại chạy ra một nha đầu gây rối như thế này.

"Nàng là ai a?" Có người nhỏ giọng nói thầm.

"Chưa từng thấy qua..."

"Dám gọi thẳng tên úy của Thiếu Khanh, còn nói Ngũ tiểu thư bắt nạt người trong nhà... Nàng không phải là hài tử mà Thiếu Khanh nhận nuôi đấy chứ?"

Trong lòng Ngũ tiểu thư đã không thể dùng từ kinh sợ để hình dung.

Vốn tưởng rằng Như Tiểu Lam chỉ là một tiểu hài tử, nói vài câu thì sẽ dừng chuyện này lại, nàng lại còn có thể lấy được lòng của Liễu Dương quận chúa, không nghĩ tới Như Tiểu Lam căn bản là không dễ đối phó, lại còn làm hại nàng chịu một phen tổn thất.

Nhìn Như Tiểu Lam xoay người chạy đi, trong lòng Ngũ tiểu thư không khỏi hoản loạn.

Không được, không thể để nàng chạy đi cáo trạng.

Nhưng mà nàng lại không thể tiến lên để ngăn cản, ánh mắt chợt lóe, nàng nhìn về phía Liễu Dương quận chúa với vẻ mặt áy náy: "Liễu Dương quận chúa, Tiểu Lam vẫn chỉ là một đứa nhỏ, nghe nói nàng không cha không mẹ, Thiếu Khanh bất quá chỉ là thấy nàng quá đáng thương nên mới mang nàng về nuôi thôi."

Nghe xong lời này, Liễu Dương quận chúa càng tức giận thêm.

Một dã nha đầu không cha không mẹ mà cũng dám to tiếng ở trước mặt nàng.

"Ngăn nàng lại cho ta!" Liễu Dương quận chúa quát.

Như Tiểu Lam chân ngắn, chạy chưa được bao xa đã bị nha hoàn của quận chúa cản lại.

"Dã nha đầu không có gia giáo mà lại dám dương oai ở trước mặt ta?" Liễu Dương quận chúa tiến lên kéo lấy y phục của Như Tiểu Lam, dùng sức đẩy nàng ngã vào trong đống bùn ở bên cạnh ao.

Thân thể Như Tiểu Lam rất nhẹ, căn bản là đánh không lại đối phương, ngã ngồi ở trong nước bùn, cả bộ váy đều bị nước làm cho ướt hết, hai chân đều bị hãm ở dưới bùn, chật vật không chịu nổi.

Liễu Dương quận chúa đắc ý nhìn xuống nàng, sau lưng truyền đến tiếng cười khe khẽ của đám nữ tử.

Nhưng mà ngoài ý muốn của mọi người là Như Tiểu Lam lại không hề khóc.

Dù cho trên người nàng dính đầy nước bùn, nhưng cũng không thể làm ảnh hưởng đến đôi mắt xinh đẹp kia của nàng, đôi mắt giống như ngọc phỉ thúy, phản xạ ra ánh sáng quang hoa, câu hồn đoạt phách.

Trong lòng Liễu Dương quận chúa càng thấy không thoải mái, tiến lên muốn đá Như Tiểu Lam vào trong nước bùn một lần nữa.

Ngũ tiểu thư đứng ở một bên, bề ngoài thì tỏ ra muốn ngăn cản, nhưng động tác trên tay lại không hề dùng một chút sức lực nào nào, tùy ý để cho Liễu Dương quận chúa làm xằng làm bậy.

Ở thời điểm Liễu Dương quận chúa nhấc chân lên đá trúng Như Tiểu Lam, Như Tiểu Lam đột nhiên đưa hai tay ra, gắt gao ôm lấy một chân của Liễu Dương quận chúa, dùng sức lôi kéo về phía mình.

Liễu Dương quận chúa chỉ có một chân chịu lực đang đứng ở bên cạnh hồ, bị Như Tiểu Lam lôi kéo như thế, thân thể liền thuận thế rơi vào trong đống bùn.

"Quận chúa!" Mọi người ở trên bờ kinh hô, mấy cái nha hoàn còn đang nghĩ phải đi đến để kéo quận chúa lên.

Như Tiểu Lam sao có thể để cho các nàng có cơ hội làm như thế, nàng nhảy lên trực tiếp đè lên trên người Liễu Dương quận chúa, lại một lần nữa ép nàng ta vào đống bùn.

Trong nháy mắt, hai vị tiểu thư quần áo hoa lệ bị dính đầy bùn nhìn như hai con khỉ, lăn lộn tới lui ở trong đống bùn kia...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chiến đấu trong bùn, đánh thua mới là ném đi mặt mũi của ngươi

Một cái gần mười tuổi, một cái bốn, năm tuổi, hai nữ hài tử ở trong đống bùn lăn thành một đoàn.

Liễu Dương quận chúa cũng bị dọa cho sợ hãi, từ nhỏ đến lớn, nàng còn chưa bao giờ đánh nhau trong nước bùn như thế này.

Lúc trước dù là có xảy ra tranh chấp với nữ hài khác, thì cũng đều để cho nha hoàn cùng với người hầu bên người nàng ra tay động thủ, cùng lắm là nàng đi lên tát vài cái, còn lăn lộn ở trong nước bùn như vậy, đã hoàn toàn đảo điên nhận thức trước đây của nàng.

Như Tiểu Lam tuy tuổi còn nhỏ, nhưng khi ra tay lại không có chút nào yếu thế, đánh không lại thì chuyển sang cào, nếu cào vẫn chưa đủ thì cắn, từ đầu đến chân, phàm là có chiêu thức gì thì nàng đều lôi ra dùng hết, đám nữ tử đứng ở trên đều ngơ ngác đến há to mồm, không một ai dám đi xuống can ngăn.

Trong hồ, nước bùn quay cuồng, thời điểm bùn bắn tung tóe tựa như là trời đang mưa, mấy người đứng ở trên đều không có may mắn thoát khỏi, trên váy áo đều dính mấy điểm bùn.

Liễu Dương quận chúa vất vả chật vật mãi mới thoát ra được khỏi người Như Tiểu Lam, nghiêng ngả thân mình cố gắng đứng dậy, nhìn cả người mình toàn là bùn đất, nàng liền oa một cái khóc to lên.

"Ngươi là đồ dã nha đầu không có giáo dưỡng... Ta sẽ nói cho Hoàng Hậu nương nương biết, để người chém... Chém đứt đầu của ngươi!"

Như Tiểu Lam cũng không chịu yếu thế, nàng đem đầu giương lên, kêu to hơn cả Liễu Dương quận chúa: "Thanh Mặc Nhan! Có người muốn chặt đầu ta, cứu ta với a!"

Đám nữ tử đứng ở trên vẻ mặt sợ hãi.

Loại phương thức đánh nhau kiểu này lần đầu tiên các nàng được thấy a!

Nguyên lai ngoài cách châm chọc châm ngòi, hạ dược đẩy xuống sông, còn có cả loại phương thức chiến đấu này nữa, thật sự là làm cho người ta được mở mang tầm mắt.

Ngũ tiểu thư giờ phút này đã choáng váng cả đầu.

Liễu Dương quận chúa là chất nữ của Hoàng Hậu nương nương, là nhân vật mà Ngũ phủ bọn họ không thể trêu chọc vào, nếu đắc tội với nàng, thì sau này dù ở trong cung có mở tiệc thì nàng cũng làm gì dám lộ mặt ra nữa?

Nghĩ đến đây, nàng lại cảm thấy oán hận Như Tiểu Lam.

Tất cả đều là tại nàng!

"Liễu Dương quận chúa mau đi lên đi." Ngũ tiểu thư vội la lên.

Đám nữ tử còn lại lúc này mới có phản ứng: "Quận chúa người đừng khóc, vì một dã nha đầu thật không đáng gì..."

"Đánh nhau với thứ bùn đất kia xác thực là không đáng." Phía sau mọi người đột nhiên vang lên một cái giọng nam.

"Đúng vậy, quận chúa đừng khóc nữa, mau đi lên thay y phục đi." Ngũ tiểu thư phụ họa theo. (#Linh: Ngu ngốc, lộ bộ mặt giả tạo, cũng không để ý xem là giọng ai:V)

Nhưng mà bước lên trên bờ không phải là Liễu Dương quận chúa, mà là người gây họa Như Tiểu Lam.

"Thanh Mặc Nhan, các nàng bắt nạt ta." Như Tiểu Lam bổ nhào vào trong bờ, chỉ vào Liễu Dương quận chúa còn đang đứng ở dưới đống bùn và người đang đứng bên bờ Ngũ tiểu thư: "Các nàng... Các nàng bắt nạt người..."

Ngũ tiểu thư kinh hãi, quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy có vài tên nam tử đang đứng ở sau lưng các nàng, người đứng đầu chính là Đại Lý Tự Thiếu Khanh Thanh Mặc Nhan, Ngũ công tử cùng nhị thiếu gia hầu phủ đi theo phía sau, đằng sau nữa còn có các nam tử đến đây dự tiệc.

Đám nữ tử đều thay đổi sắc mặt, tất cả đều cúi đầu che lấp đi những vết bùn ở trên người.

Liễu Dương quận chúa cũng ngơ ngác đứng ở trong đống bùn, nếu bộ dáng hiện tại của nàng bị truyền ra ngoài, thì sau này làm sao gặp người được nữa a, thanh danh của nàng... Nàng còn muốn Hoàng Hậu nương nương tứ hôn cho mình, tìm một mối hôn sự thật tốt.

"Thiếu Khanh đại nhân!" Ngũ tiểu thư lắp ba lắp bắp nói: "Đây thật sự là hiểu lầm..."

Thanh Mặc Nhan đi đến bên cạnh hồ, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo: "Gia giáo hầu phủ không tốt, bất quá cũng không cần phải nói đạo lý với một con khỉ cả người toàn bùn đất đi." Nói xong hắn liếc mắt nhìn về phía Liễu Dương quận chúa.

Các vị nam tử phía sau đều lộ vẻ kinh ngạc: "Cái con khỉ toàn bùn đất kia hình như là Liễu Dương quận chúa?"

"... Thật nhiều bùn, thật đúng là giống một con khỉ, Thiếu Khanh hình dung rất đúng."

Tuy rằng bây giờ cười ra quả thực là rất thất lễ, nhưng mà bộ dáng của Liễu Dương quận chúa thật sự là rất buồn cười, nhóm nam tử rốt cuộc nhịn không được, tất cả đều cười to ra tiếng.

Như Tiểu Lam cũng mang theo cả thân nước bùn, nhưng mà nàng lại không hề quan tâm đến việc đó, chỉ đáng thương hề hề giơ hai cánh tay ra về hướng Thanh Mặc Nhan: "Thanh Mặc Nhan, ôm ôm..."

Người toàn là bùn, người khác tránh còn không kịp, đến ngay cả nhị thiếu gia cùng Ngũ công tử cũng đều lùi về phía sau né tránh.

Thanh Mặc Nhan cúi người bế cục bùn nhỏ lên, tất cả nước bùn đều dính hết lên trên người hắn, hắn lại không hề nhăn mi dù chỉ là một cái.

"Thật đúng là luôn làm cho người khác phải lo lắng." Hắn dùng ống tay áo lau mặt cho nàng, để lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm.

"Các nàng ỷ có đông người mà bắt nạt ta." Muốn cáo trạng thì phải thừa lúc có đông đủ mọi người, Như Tiểu Lam gắt gao ôm lấy cổ Thanh Mặc Nhan: "Còn có nàng..."

Như Tiểu Lam dùng ngón tay chỉ về hướng Ngũ tiểu thư.

Ngũ công tử đột nhiên biến đổi sắc mặt, đến gần muội muội, lớn tiếng hỏi: "Chuyện này là sao?"

Ngũ tiểu thư trong lòng ủy khuất muốn chết, nàng bất quá chỉ là nghiêng về phía Liễu Dương quận chúa một ít, như thế nào lại bị nha đầu kia kể tội.

"Các nàng muốn đoạt con chim của ta, còn mắng ta là dã nha đầu, đem ta đẩy vào trong đống bùn..." Nguyên bản thương tâm của nàng đều là đang giả vờ, nhưng mà sự ôm ấp của Thanh Mặc Nhan thật sự quá ấm áp, gợi lên cho nàng nhớ lại những ký ức kia.

Nàng là hài tử mà ông nội nhặt được, từ nhỏ ở trong trường đã bị bạn bè kỳ thị, bị bắt nạt nhiều như cơm bữa, nhưng mà mỗi lần như vậy nàng đều không dám nói cho ông nội nghe.

Nghĩ đến mấy chuyện thương tâm này, nàng kìm lòng không được vùi mặt vào cổ Thanh Mặc Nhan, động tác thân mật đến thuần thục.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được vài giọt nước nóng hổi đang chảy trên cổ hắn.

Ngũ tiểu thư đứng ở nơi đó, sắc mặt lúc trắng lúc hồng, những nữ tử còn lại thì đều sợ đến mức trắng cả mặt ra.

Nhị thiếu gia nhìn thấy bộ dáng của Ngũ tiểu thư như thế thì liền phát hoảng, tiến lên muốn thay nàng giải thích vài câu, không nghĩ tới lại gặp phải ánh mắt đang đảo qua của Thanh Mặc Nhan, khiến cho hắn sợ tới mức ngậm miệng lại.

Ngũ tiểu thư nhìn thấy thế trong lòng lập tức nguội lạnh.

Không nghĩ tới nhị thiếu gia lại sợ huynh trưởng của hắn đến thế, sau này nếu nàng được gả qua đó, thì làm gì có chỗ tốt cho nàng đây, còn chưa nói đến nếu Thanh Mặc Nhan cưới thê tử về, thì chức vị chủ mẫu nắm quyền hạn trong tay sẽ không phải là nàng nữa.

"Thiếu Khanh, ở đây hẳn là có hiểu nhầm gì đó." Ngũ công tử chỉ có thể kiên trì nói giúp muội muội.

Thanh Mặc Nhan cười lạnh, ôm chặt cục bùn nhỏ xoay người bước đi.

Ngũ công tử vội vàng phái người kéo Liễu Dương quận chúa lên, sau đó lại chạy đến trấn an Thanh Mặc Nhan, đồng thời sai người chuẩn bị sẵn y phục cùng nước ấm, để cho hạ nhân dẫn đường, an bài cho Thanh Mặc Nhan đi tắm gội và thay quần áo.

Như Tiểu Lam phải tắm hết ba thùng nước lớn mới rửa hết được bùn đất ở trên người, khuôn mặt mũm mĩm bị nước ấm làm cho đỏ bừng cả lên.

Thanh Mặc Nhan cũng bị nàng cọ bùn lên người, nhưng bất quá hắn cũng chỉ cần bỏ đi lớp áo bên ngoài, rồi đơn giản lau rửa một phen là được.

Lúc thay y phục hắn đuổi hết hạ nhân của Ngũ phủ đi ra ngoài.

Thời điểm thay xong xuôi y phục, hắn nhìn thấy Như Tiểu Lam đang ngồi ở trên giường sát cửa sổ, má thì phình ra không biết là đang ăn cái gì.

Vừa rồi còn khóc sướt mướt rơi cả đống nước mắt, chỉ trong chớp mắt đã ngồi ăn ngon lành quên đi hết mọi thứ.

Thanh Mặc Nhan không tiếng động thở dài.

"Ngươi cũng biết người đánh nhau với mình là Liễu Dương quận chúa?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt.

Trong tay Như Tiểu Lam đang cầm một cái bánh mật, đây là do Ngũ công tử cố ý phái người đem đến, rất hợp với khẩu vị nàng.

"Biết." Nàng gật gật đầu, tiếp tục nhét đồ ăn vào miệng.

Thanh Mặc Nhan nhíu mày: "Biết thế mà ngươi còn dám đánh, lần trước vừa bị ma ma kia giáo huấn, vậy mà mới mấy ngày trôi qua lá gan đã lớn lên rồi?"

Như Tiểu Lam trừng mắt: "Đánh thua mới là làm mất mặt ngươi, ta không có thua, ta thắng!"

Bộ dáng ngây thơ khiến cho khuôn mặt lạnh lùng của Thanh Mặc Nhan cũng phải tan vỡ.

Không nghĩ tới những lời hắn từng nói qua, nàng đều ghi nhớ hết ở trong lòng, hơn nữa còn nghe hiểu, nhớ kỹ.

"Không sai, đánh thua mới là làm mất đi mặt mũi của ta." Thanh Mặc Nhan hơi híp mắt lại, lộ ra đường cong sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 68: Đầu ngón tay tươi ngọt, bởi vì ta là Đại Lý Tự Thiếu Khanh

Thanh Mặc Nhan thay một thân cẩm bào tố sắc, ngồi xuống ở bên người Như Tiểu Lam.

"Liễu Dương quận chúa đã nói những gì?"

Trong tay Như Tiểu Lam cầm cái bánh mật, đứt quãng đem chuyện xảy ra ở bên cạnh hồ nói ra hết, cuối cùng còn nhìn trộm đánh giá sắc mặt của Thanh Mặc Nhan, nhỏ giọng nói: "Nếu nàng thật sự đến trước mặt Hoàng Hậu nương nương để cáo trạng, thì có phải ngươi sẽ bị phạt hay không a."

Thanh Mặc Nhan cười khổ: "Bây giờ mới biết sợ sao?"

Như Tiểu Lam nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, lời lẽ chính đáng nói: "Ta là sợ làm liên lụy đến ngươi."

Thanh Mặc Nhan duỗi tay lau đi vụn bánh ở trên mặt nàng: "Là chủ nhân, tất nhiên phải làm chỗ dựa cho sủng vật của mình."

Như Tiểu Lam âm thầm bẹp miệng.

Tuy rằng rất không vừa lòng với cái danh hiệu sủng vật này, nhưng mà có chỗ dựa cảm giác thật đúng là không tệ.

Cầm lấy cái bánh mật cuối cùng, lại nhét vào trong miệng.

Thanh Mặc Nhan liếc mắt nhìn cái đĩa trống không.

"Nếu đã là sủng vật, thì chẳng lẽ lại không biết đường lưu lại một khối đồ ăn cho chủ nhân sao?" Hắn buồn bã nói.

Như Tiểu Lam đang định bỏ miếng bánh cuối cùng vào trong miệng, nghe thấy hắn nói như thế thì động tác liền cứng lại.

Ánh sáng từ cái đĩa này cũng có thể chiếu ra được bóng dáng con người.

Thanh Mặc Nhan dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ đến bên cạnh cái đĩa, miệng lẩm bẩm: "Đương kim Thái Tử là do Hoàng Hậu nương nương sinh ra, đắc tội với Hoàng Hậu nương nương thì chẳng khác nào là đắc tội với Thái tử, ngươi lại còn đánh một trận với Liễu Dương quận chúa như thế, thì ngay lập tức đã đắc tội với nhiều người rồi, nếu như để Hoàng Thượng truy vấn xuống dưới, chỉ sợ là... Có chút khó đối phó..."

Lời còn chưa nói hết, đã thấy Như Tiểu Lam nhổ nửa khối bánh mật ở trong miệng ra, sau đó liền không chút nghĩ ngợi nhét vào trong miệng của Thanh Mặc Nhan.

Bánh mật mang theo nồng đậm mùi hương của đậu đỏ, vừa vào miệng đã mềm như là tan ra.

Đáy mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên một thứ ánh sáng nhạt: "Ngươi thế nhưng lại để cho ta ăn đồ từ trong miệng ngươi nhổ ra..."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn, lắp ba lắp bắp nói: "Nếu không... Nếu không thì ngươi nhổ ra đi."

Đến ngay cả nàng cũng không hiểu vì sao vừa rồi bản thân lại có cái hành động như vậy.

Đường đường là Thiếu Khanh đại nhân thì làm gì có chuyện ăn thừa đồ ăn của người khác, hơn nữa còn đã bị nàng cắn một miếng.

Duỗi tay qua, chuẩn bị lấy bánh mật từ trong miệng hắn ra, không nghĩ tới lại bị Thanh Mặc Nhan ngậm chặt lấy đầu ngón tay.

Ngón tay trắng nõn, nhìn qua vừa mềm lại vừa thơm, mặt trên vẫn còn dính vị ngọt của điểm tâm, Thanh Mặc Nhan còn có chút không phân biệt được cái nào là ngón tay vật nhỏ, cái nào là bánh mật trong miệng hắn.

"Ngươi đừng cắn a!" Như Tiểu Lam kêu lên, lấy trình độ mềm mại hiện tại của nàng, nói không chừng Thanh Mặc nhan chỉ cần khẽ động thôi là sẽ cắn đứt ngón tay nàng mất.

Thanh Mặc Nhan thong thả nhấm nuốt bánh mật ở trong miệng, nhưng vẫn không chịu buông ngón tay nàng ra, mà lại dùng đầu lưỡi liếm qua đầu ngón tay dính mật cùng đậu đỏ của nàng.

Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trên ngón tay ngứa ngứa, tựa như trong lòng có vô số con kiến nhỏ bò qua, nàng muốn rút tay ra lại bị Thanh Mặc Nhan cắn nhẹ một cái.

"Lần sau ta nhất định sẽ để lại một khối cho ngươi, ngươi đừng cắn ta." Như Tiểu Lam vẻ mặt đau khổ trịnh trọng hứa hẹn.

"Nhớ kỹ những gì ngươi vừa nói." Thanh Mặc Nhan thả ngón tay của nàng ra.

Như Tiểu Lam quấn quít kiểm tra ngón tay đáng thương của chính mình, mặt trên còn lưu lại một dấu răng rõ ràng.

"Đau không?" Trên đầu chuyển đến câu hỏi của Thanh Mặc Nhan.

Ngươi thử bị cắn xem?

Như Tiểu Lam căm giận trong lòng, nhưng lại không dám nói ra ngoài.

Thời điểm tiệc rượu Ngũ phủ chính thức bắt đầu, chuyện vừa xảy ra ở bên cạnh hồ đã truyền đi khắp nơi ai ai cũng biết.

Tục ngữ nói rất đúng, chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn rặm.

Đặc biệt bởi vì vị Liễu Dương quận chúa này bình thường đắc tội với rất nhiều nữ hài tử, khó có dịp được bêu xấu nàng ta, cho nên chuyện này như được mọc thêm cánh bay đến khắp mọi nơi.

Phụ mẫu của Liễu Dương quận chúa không có một chức quan thực tế nào, nhưng bởi vì bọn họ là hoàng thân quốc thích, cho nên đi đến đâu cũng có người nịnh nọt.

Lần này nữ nhi của bọn họ gặp phải chuyện lớn như thế, tự nhiên là khiến cho họ vô cùng tức giận, khai yến chưa lâu đã đi tìm Thanh Mặc Nhan để nói chuyện.

Liễu Dương quận chúa đã thay đổi một thân y phục mới, hung tợn trừng mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam nắm chặt góc áo Thanh Mặc Nhan, toàn bộ cơ thể đều ngồi ở trên đùi hắn, nàng quay đầu lại, lè lưỡi về phía Liễu Dương quận chúa, làm một cái mặt quỷ thật lớn.

Liễu Dương quận chúa tức đến trắng cả mặt: "Mẫu thân, người nhìn nàng đi!"

Mẫu thân nàng liên tục trấn an: "Chỉ là một dã nha đầu mà thôi, cứ để phụ thân đi giúp ngươi giáo huấn nàng."

Phụ thân của Liễu Dương quận chúa là đệ đệ của Hoàng Hậu, có chức quan tam phẩm nhàn hạ, tuy rằng trên tay không có thực quyền, nhưng so về chức quan lại cao hơn Thanh Mặc Nhan một bậc.

"Thiếu Khanh nhận nuôi một nha đầu ngang ngược vô lý, còn suýt làm cho Liễu Dương quận chúa bị thương, việc này chẳng lẽ liền cứ thế quên đi?" Hắn đứng ở trước mặt Thanh Mặc Nhan, thái độ hùng hổn dọa người.

Thanh Mặc Nhan vẫn rất bình tĩnh, nắm lấy tay nhỏ của Như Tiểu Lam: "Bằng không ngươi muốn như thế nào?"

Phụ thân của Liễu Dương quận chúa cười lạnh: "Tất nhiên là để nàng đứng trước mặt mọi người nhận lỗi với Liễu Dương quận chúa, Thiếu Khanh cũng không muốn việc này nháo đến tai Hoàng Hậu nương nương đi?"

Xem ra chính mình đã gây ra phiền toái cho Thanh Mặc Nhan.

Như Tiểu Lam theo bản năng nhích lại gần bên người Thanh Mặc Nhan, dù cho Thanh Mặc Nhan có bắt nàng đi xin lỗi Liễu Dương quận chúa, thì nàng cũng sẽ không có chút oán hận nào.

Da mặt đáng giá mấy đồng? Mạng nhỏ vẫn là quan trọng nhất.

Thanh Mặc Nhan cảm nhận được sự khẩn trương của tiểu nhân nhi ở trong lòng, bên môi không khỏi lộ ra một tia cười ý vị, nhéo nhéo khuôn mặt của Như Tiểu Lam: "Nếu như ta nói chuyện này sai ở chỗ Liễu Dương quận chúa, chẳng lẽ vẫn còn muốn chúng ta đến trước mặt xin lỗi nàng?"

Như Tiểu Lam chú ý tới, Thanh Mặc Nhan dùng từ "chúng ta", mà không phải từ "nàng".

Nói cách khác hắn không mang bản thân ra đứng ngoài cuộc, mà là quyết định quản chuyện này rồi.

Lúc này trong lòng Như Tiểu Lam hết sức chấn động.

Quả nhiên chủ nhân của nàng là thiên hạ vô địch! Uy vũ khí phách!

Nhìn trong ánh mắt lóng lánh của vật nhỏ chứa đầy sự sùng bái, trong lòng Thanh Mặc Nhan rất là hưởng thụ, coi như chốn không người nắn bóp mặt nàng, hành động vô cùng thân thiết khiến mọi người xung quanh hết sức kinh ngạc.

Phụ thân Liễu Dương quận chúa lạnh mặt: "Xem ra việc này không thể không nháo đến chỗ của Hoàng Hậu nương nương rồi."

Đây rõ ràng là đang uy hiếp.

Nhị thiếu gia khẩn trương nuốt nước bọt, thấp giọng nói: "Đại ca... Không bằng trước tiên cứ để cho Tiểu Lam nhận lỗi với quận chúa đi."

Nếu sự việc này thật sự nháo đến chỗ của Hoàng Hậu nương nương, đến lúc đó ngay cả Hầu phủ cũng sẽ gặp tai ương theo.

Ngũ công tử có chút đứng ngồi không yên, muội muội của hắn sắp được gả đến Hầu phủ, cho nên tất nhiên hắn cũng không muốn phát sinh cái loại sự tình này.

Hắn đang định mở miệng ra khuyên giải vài câu, đã thấy khóe miệng Thanh Mặc Nhan kéo ra một ý cười lạnh như băng.

"Có chuyện này ta nghĩ ngươi cũng đã quên mất, Vân cô nương hoa khôi thanh lâu vẫn đang còn ở trong thành, nếu như để một chút việc nhỏ này nháo đến trong cung, nói không chừng ta sẽ nhất thời lỡ miệng nói ra hết, ta nghĩ Liễu Dương quận chúa chắc hẳn vẫn chưa biết, là nàng còn có một người đệ đệ do kỹ nữ sinh ra đi?"

Thanh âm trong lời nói này của Thanh Mặc Nhan nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không phải là nhỏ.

Lập tức, mọi người xung quanh đều ngừng cả hô hấp.

Liễu Dương quận chúa ngồi cùng với mẫu thân của nàng ở phía xa vẫn không biết bên này đã phát sinh chuyện gì, còn kiễng chân lên nhìn xung quanh.

Phụ thân quận chúa đột nhiên lùi lại hai bước, biểu cảm trên mặt như nhìn thấy quỷ: "Ngươi... Làm sao ngươi biết..."

"Bởi vì ta là Đại Lý Tự Thiếu Khanh." Mỉm cười trên khóe môi Thanh Mặc Nhan tràn ra, tựa như một đóa Mạn Đà La Hoa (*), đẹp đến say lòng người nhưng lại mang theo nọc độc trí mạng.

(*) Mạn Đà La Hoa: Hoa Bỉ Ngạn màu trắng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Muốn ăn tôm say rượu? Phải hôn ta một cái

Lời Thanh Mặc Nhan nói ra khiến cho mọi người chung quanh đều phải trợn mắt há hốc mồm.

Việc riêng thì nhà ai mà không có, ở bên ngoài nuôi dưỡng vợ bé, rồi sinh ra mấy đứa con riêng cũng là chuyện bình thường, chỉ có điều bọn họ đều che giấu vô cùng tốt, hơn nữa lại đều là người có quyền có thế, cho nên rất ít khi để lộ ra sai lầm.

Vì vậy khi Thanh Mặc Nhan nói chuyện này ra thì không khác nào là một cú đấm mạnh, trực tiếp đánh chúng vào điểm yếu của phụ thân Liễu Dương quận chúa.

Sắc mặt hắn trắng bệch, nhìn Thanh Mặc Nhan với ánh mắt như nhìn thấy quỷ.

Khóe môi Thanh Mặc Nhan mang theo mỉm cười, chỉ là nụ cười này lại khiến cho mấy người ở phía sau cảm thấy lạnh cả người.

Đại Lý Tự là nơi chuyên thẩm tra các vụ án ở địa phương, cho nên sẽ biết được một số việc bí mật, bao gồm không ít việc tư của triều thần, đều được ghi lại cả trong hồ sơ của bọn họ.

Không ít người ở đây đều âm thầm đổ một trận mồ hôi lạnh thay cho phụ thân của Liễu Dương quận chúa.

Hoàng Hậu nương nương chán ghét nhất là loại chuyện này, nếu để loại chuyện gièm pha kia làm ảnh hưởng đến danh dự của Thái Tử, thì chỉ sợ là tiền tài phú quý của bọn họ đều sẽ hóa thành mây khói trôi đi.

Liễu Dương quận chúa nhìn thấy phụ thân của nàng đi đến đây, thì liền lên tiếng truy vấn nói: "Thiếu Nhanh đã đáp ứng để nha đầu kia xin lỗi ta rồi sao?"

"Việc này trước cứ bỏ qua đi." Phụ thân nàng hàm hồ nói: "Ta còn có việc, đi trước một bước." Nói xong cũng không quay đầu lại mà rời khỏi.

Liễu Dương quận chúa cùng với mẫu thân của nàng hai mặt nhìn nhau.

Như Tiểu Lam ngồi ở bên người Thanh Mặc Nhan cả khuôn mặt đều cười đến vui vẻ.

Tuy rằng vừa rồi Liễu Dương quận chúa ngồi ở bên kia nên không nghe được Thanh Mặc Nhan nói cái gì, nhưng mà chắc chắn sẽ có người ở đây truyền ra ngoài, tin tưởng rất nhanh nàng ta sẽ biết được chuyện này.

Có một đệ đệ do kỹ nữ sinh ra, tin tưởng vị quận chúa kia nhất định sẽ đại náo một hồi.

Trong lòng Như Tiểu Lam vô cùng thoải mái, Thanh Mặc Nhan thấy thế liền nhéo nhéo khuôn mặt nàng: "Lại có cái mưu đồ gì đây?"

"Không có." Như Tiểu Lam vội vàng ân cần giúp hắn gắp một đũa đồ ăn: "Ngươi ăn cái này đi."

Hiếm khi thấy vật nhỏ ân cần như thế, Thanh Mặc Nhan tự nhiên thấy rất hưởng thụ, há miệng ra ăn lấy đồ ăn.

Nhìn bộ dáng cầm đũa vụng về của nàng, Thanh Mặc Nhan liền sai người lấy cái thìa đến cho nàng dùng thay.

Thìa so với đũa thuận tiện hơn rất nhiều, nhưng mà có rất nhiều món dùng thìa thì hơi khó múc lên, cho nên chưa tới một lúc sau, đã có nhiều thức ăn đều bị vương vãi ra bên ngoài.

Mọi người ngồi xung quanh tâm trạng phá lệ phức tạp.

Nguyên bản bọn họ còn cho rằng Thanh Mặc Nhan sẽ thua ở trên tay của Liễu Dương quận chúa, nhưng không ngờ hắn chỉ bâng quơ thôi là đã hóa giải được hết mọi chuyện một cách nhẹ nhàng, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói của Thanh Mặc Nhan, thì hắn còn biết bí mật của không ít người nữa.

Mọi người sôi nổi nâng chén, tuy đang nói chuyện phiếm nhưng biểu cảm của ai cũng vô cùng cứng ngắc.

Chỉ có Như Tiểu Lam vẫn cúi đầu chăm chỉ dùng bữa.

Mỹ thực trước mắt, nàng mới không thèm quan tâm đến mấy điều kia đâu, dù sao những nhược điểm của nàng Thanh Mặc Nhan cũng đều nắm rõ ở trong lòng bàn tay, chết tử tế không bằng còn sống, trước tiên ăn lo cái bụng mới là lẽ phải.

Như Tiểu Lam vùi đầu vào ăn, lại không nghĩ đến hiện tại nàng đang ngồi ở bên người Thanh Mặc Nhan, nhìn qua có vẻ đặc biệt chói mắt.

Ngũ tiểu thư nắm chặt đôi đũa ở trong tay, không chớp mắt nhìn chằm chằm vào Như Tiểu Lam.

"Tướng ăn xấu như thế... Đứa nhỏ này là ai a?"

"Đó là ứa trẻ hôm nay xảy ra tranh chấp với Liễu Dương quận chúa... Nghe nói là được Thiếu Khanh nhận nuôi ở bên người."

"Quả nhiên là không có quy củ, xem ra Thiếu Khanh còn phải dạy dỗ nàng dài dài."

Nghe mọi người xung quanh khẽ nói nhỏ, ngón tay Ngũ tiểu thư thu càng nhanh.

Có Thanh Mặc Nhan ở đây, tất cả ánh mắt đều bị hấp dẫn về chỗ hắn, nhị thiếu gia Hầu phủ ngồi ở một bên mà cũng không có ai thèm chú ý tới.

Ở dưới ánh hào quang của huynh trưởng, hắn tựa như là sự tồn tại của một góc tối âm u.

Trong lòng Ngũ tiểu thư không hiểu sao lại dâng lên một trận rung động.

Nàng chọn sai rồi, cho dù Thanh Mặc Nhan có mang theo một thân bệnh tật không trị được, thì nàng cũng nên lựa chọn kết thân với hắn. (Linh: Bớt ảo tưởng, nói cứ như mọi chuyện đều do ngươi quyết định vậy:V)

Nàng tin tưởng chỉ cần dựa vào thủ đoạn của mình, thì khi Thanh Mặc Nhan thật sự mất đi, nàng cũng dư sức ngồi lên được cái ghế đương gia chủ mẫu Hầu phủ.

Tên nhị thiếu gia kia đã khiến nàng quá thất vọng, tuy rằng mẫu thân vẫn thường xuyên khuyên bảo nàng, chỉ có tính tình như hắn mới dễ dàng để nàng nắm trong tay, nhưng bất quá nàng lại cảm thấy trong lòng không được thoải mái, cả đời phải gả cho một kẻ bất lực như thế, thật sự là rất ủy khuất nàng.

Nghĩ đến đây, nàng âm thầm định ra tâm tư: Nàng nhất định phải ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan một lần, bằng không nàng sẽ không chết tâm.

Như Tiểu Lam lại một lần nữa dùng thìa thất bại, khiến cho đồ ăn rơi hết lên trên bàn.

Thanh Mặc Nhan thở dài, duỗi tay cầm lấy cái thìa ở trên tay nàng.

"Thiếu Khanh sợ là đang muốn giáo huấn nha đầu kia đi?" Có người vui sướng khi thấy người gặp họa, nói ra lời này để lấy lòng Liễu Dương quận chúa.

Liễu Dương quận chúa nhìn về phía Như Tiểu Lam, hận không thể sai người ném cái người đầy miệng thức ăn kia ra ngoài, nhưng đáng tiếc nơi này là Ngũ phủ, không phải là nhà của nàng

Thanh Mặc Nhan cầm cái thìa đi, móc khăn ra lau miệng cho Như Tiểu Lam.

"Muốn ăn cái gì cứ nói với ta." Hắn ôm vật nhỏ lên trên đùi.

Như Tiểu Lam vẫn cảm thấy tự mình ngồi sẽ thoải mái hơn, cho nên liền không cam lòng mà vặn vẹo mông: "Ta muốn tự mình ăn."

"Ngươi nhìn trên bàn đi." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói.

Nhìn trên bàn rớt đầy đồ ăn, Như Tiểu Lam có chút chột dạ, nàng cũng muốn ăn một bữa cơm thật tốt, nhưng mà nàng thật sự quá nhỏ, dù có cố đến đâu cũng không thể thích nghi được với thân thể trẻ nhỏ này.

Đã có người nguyện ý hầu hạ, nàng tự nhiên sẽ mừng rỡ ngồi mát ăn bát vàng, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên Thanh Mặc Nhan đút cho nàng ăn.

Miệng nàng mở ra, tựa như chim yến nhỏ, chờ hắn gắp thức ăn cho.

Bữa tiệc một lần nữa rơi vào yên tĩnh không tiếng động.

Ánh mắt mọi người đều nhìn về phía này.

Thanh Mặc Nhan chọn mấy món mà nàng thích ăn, chậm rãi gắp lên, một bên còn đang nói chuyện với Ngũ công tử.

Ngũ công tử nhìn hai má phình to của Như Tiểu Lam rồi cười nói: "Hôm nay ta có chuẩn bị món tôm say rượu, chỉ sợ là ngươi lại không được ăn rồi."

Nói xong hắn liền giơ tay lên, lập tức có một nhóm nha hoàn nối đuôi nhau đi vào, trong tay mỗi người đều bê một cái bồn bạch ngọc, mặt trên đậy bằng nắp vung.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam lập tức nhíu lại.

Đây không phải là đang tra tấn người khác sao, rõ ràng món ngon trước mặt mà lại không được ăn.

Nàng vụng trộm kéo tay áo Thanh Mặc Nhan.

"Không được." Ngữ khí Thanh Mặc Nhan kiên quyết.

"Cầu xin ngươi, ăn hai con thôi được không?" Như Tiểu Lam cò kè mặc cả.

"Không được."

"Vậy một con cũng được, cầu ngươi, chỉ một con thôi." Như Tiểu Lam ánh mắt trông mong nhìn vào Thanh Mặc Nhan, rồi nịnh nọt lấy lòng hắn: "Một con thôi, ta muốn nếm thử."

Mỹ thực trước mặt, không được ăn mới là cô phụ nhân sinh a.

Thanh Mặc Nhan mang theo biểu tình nghiêm túc: "Dù chỉ là một con... Thì ta cũng sẽ lo lắng."

Như Tiểu Lam tràn trề hy vọng chờ Thanh Mặc Nhan nói tiếp.

Khách khứa đã bắt đầu nâng đũa lên để thưởng thức món tôm say rượu, Như Tiểu Lam sốt ruột đến mức mông không an phận xoay tới xoay lui, giống như là sắp mài đến rách cả áo choàng của Thanh Mặc Nhan.

Tôm trên bàn càng ngày càng ít, làm nàng gấp đến độ muốn khóc.

Rốt cuộc là có đồng ý hay không, lão đại ngươi hãy nói ra đi a.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan đột nhiên dâng lên một ý cười, hắn nghiêng mặt đi, đưa ngón trỏ ra khẽ trạm vào gò má chính mình.

Dù cho hắn không hề nói bất cứ cái gì, nhưng mà động tác kia lại có ý đồ rất rõ ràng: Muốn nàng ở trước mặt mọi người hôn lên mặt hắn...

Oanh một cái, máu trong cơ thể như đều hướng hết lên trên mặt Như Tiểu Lam.

Đây rõ ràng là có ý trêu đùa nàng mà!

Thiếu Khanh đại nhân, ngươi như vậy rất dễ dàng làm mất đi khí chất.

Như Tiểu Lam nghiến răng kèn kẹt, chỉ muốn đi lên cắn cho hắn hai cái.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 70: Dùng nụ hôn đổi lấy mỹ thực, vật nhỏ say rượu

Như Tiểu Lam nhìn tôm ở trên bàn càng ngày càng ít, sau đó lại ngước mặt lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đang nhàn nhã nhìn nàng, hắn cũng không vội, hắn có thể chậm rãi chờ, nhưng mà Như Tiểu Lam lại không chờ nổi, nếu nàng còn tiếp tục do dự thì ngay cả cái đầu tôm cũng không có để mà ăn.

Như Tiểu Lam như đứng trong đống lửa, ngồi trong đống than, đầu nhỏ xoay tới xoay lui, cuối cùng cũng nghĩ thông suốt.

Sợ cái gì, dù sao hiện tại nàng cũng chỉ là một tiểu hài tử, nên có hôn đi chăng nữa thì mọi người cũng sẽ không suy nghĩ quá nhiều.

Nghĩ như thế, nàng liền ngẩng mặt lên, tay nhỏ bé thuận thế nắm lấy cổ áo Thanh Mặc Nhan, kéo hắn về phía chính mình.

Thanh Mặc Nhan thoáng cúi người xuống.

Như Tiểu Lam hôn nhanh lên mặt hắn một cái.

Miệng nhỏ dính đầy dầu mỡ mang theo một loại xúc cảm ấm áp.

Bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn không vừa lòng, hắn liếc mắt nhìn nàng: "Ngươi đây là đang lau mồm lên trên mặt ta đi?"

Như Tiểu Lam nghe xong bị nghẹn cả nửa ngày, cả khuôn mặt đều biến thành màu hồng.

Rõ ràng là hôn, vậy mà hắn lại chơi xấu.

Hiển nhiên tất cả mọi người xung quanh đều nhìn hết về phía bên này, mặt Như Tiểu Lam lập tức đỏ lên như mấy con tôm hồng.

Thanh Mặc Nhan vô cùng nhẫn nại: "Ngươi mà không nhanh chút là đến nửa miếng tôm cũng không còn để mà ăn."

Như Tiểu Lam cắn chặt răng.

Dù sao vừa rồi cũng đã hôn qua một lần, nàng nhắm mắt lại, phải dùng bất cứ giá nào!

Dương đầu lên hướng đi qua.

Thanh Mặc Nhan đột nhiên quay mặt sang, miệng Như Tiểu Lam vừa vặn hôn lên môi hắn.

Hô hấp Thanh Mặc Nhan lập tức cứng lại, khuôn mặt không đổi sắc lại chỉ vào gò má còn lại: "Vừa rồi hôn trượt, không tính."

Dù sao một cái là hôn, hai cái cũng vẫn là hôn, Như Tiểu Lam dứt khoát vứt đi hết mặt mũi.

Tay nhỏ bé giữ chặt mặt hắn, chụt chụt hôn đến trên mặt hắn toàn là nước miếng.

Mọi người xung quanh nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Ngũ công tử hồi phục tinh thần lại đầu tiên, hắn liền cười ha ha lên để giải vây: "Khó trách Thiếu Khanh cưng chiều đứa nhỏ này như thế, quả nhiên là rất đáng yêu, nếu bên người ta cũng có một tiểu nhân nhi khả ái như vậy, thì ta cũng sẽ sủng ái nàng ở khắp nơi a."

Có Ngũ công tử hóa giải, không khí lúc này mới hòa hoãn xuống.

Như Tiểu Lam lúc này đã không còn rảnh để đi lo chuyện khác, ánh mắt nhìn chằm chằm vào món tôm say rượu ở trên bàn.

Ngũ tiểu thư ánh mắt chớp động, gọi nha hoàn bên người tới, nói nhỏ một hồi.

Thanh Mặc Nhan lấy một cái bát không ra, chuẩn bị giúp Như Tiểu Lam bỏ một con tôm say rượu vào trong bát.

Đúng lúc này, có một nha hoàn nâng bồn lưu ly đi tới: "Đây là chuẩn bị vì Thiếu Khanh đại nhân, mời ngài chậm dùng."

Trong bồn lưu ly có đựng hơn mười con tôm say rượu, Thanh Mặc Nhan liền nhìn về phía Ngũ công tử.

Ngũ công tử ngẩn người, rất nhanh đã khôi phục lại sắc mặt: "Ta thấy vừa rồi Thiếu Khanh vẫn chưa ăn được bao nhiêu, vì thế đã dặn phòng bếp chuẩn bị một phần cho ngươi."

Thanh Mặc Nhan lúc này mới để cho nha hoàn đặt bồn lưu ly lên trên bàn.

Ngũ công tử nhân lúc không có ai chú ý, quay đầu nhìn về phía muội muội của mình.

Ngũ tiểu thư cúi thấp đầu, không thấy rõ được sắc mặt nàng.

Ngũ công tử hơi nhíu mày, nhưng mà trước mặt nhiều người như thế, hắn không thể nói ra bất cứ cái gì, cũng không thể hỏi bất cứ cái gì.

Như Tiểu Lam nhìn một đĩa mỹ thực tươi sống, ngón tay liền động.

Rất nhanh một con tôm đã rơi vào trong bụng.

Liếm liếm môi, vẫn chưa hết thèm.

Nàng không khỏi có chút hối hận, vừa rồi khi nói điều kiện với hắn, ít nhất hôn một cái phải đổi lấy một con tôm mới đúng.

Trong lúc bất tri bất giác, bao nhiêu lễ tiết đều bị nàng ném đi hết, đầu óc hoàn toàn là suy nghĩ phải làm sao để được ăn thêm một con, lại một con...

Nàng cười ha ha ngây ngô với cái đĩa, hơi thở thở ra đều mang theo nồng đậm mùi hương của rượu.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn khuôn mặt hồng nhuận của vật nhỏ.

Đôi mắt màu xanh biếc vừa to vừa tròn, như ngọc phỉ thúy lóng lánh động lòng người.

"Cười ngây ngô cái gì?" Hắn dùng đầu ngón tay chọc chọc vào mặt nàng.

"Ha ha ha..." Vật nhỏ cười to ra tiếng: "Thanh Mặc Nhan!"

"Cái gì?"

"Ngươi lớn lên thật soái."

Thanh Mặc Nhan ngây người.

Thật soái? Có ý tứ gì?

Nhị thiếu gia ngồi bên cạnh tựa hồ như phát hiện ra được chút manh mối, thấp giọng nói: "Đại ca, Tiểu Lam không phải là say rồi đi?"

Chỉ mới ăn một con tôm mà đã say?

Thanh Mặc Nhan bất động thanh sắc dùng đôi đũa gắp một con tôm từ trong bồn lưu ly ra, đưa lên mũi ngửi ngửi.

Trong mùi hương rượu nhàn nhạt còn mang theo một mùi hương khác.

Thanh Mặc Nhan bỏ con tôm vào cái đĩa, rồi lạch cạch buông chiếc đũa xuống.

"Vật nhỏ say rượu, ta mang nàng về trước." Thanh Mặc Nhan nói với Ngũ công tử.

Nhị thiếu gia cũng đứng dậy theo.

"Nhị đệ ở lại thay ta kính Ngũ công tử mấy chén đi." Thanh Mặc Nhan nói xong thì bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam lúc này chỉ biết lo cười ngây ngô, hai tay còn không thành thật lôi kéo cổ áo Thanh Mặc Nhan.

Ngũ công tử ánh mắt đảo qua con tôm bị Thanh Mặc Nhan bỏ vào trong đĩa.

Lồng độ rượu trong con tôm cũng không cao, dù cho Như Tiểu Lam còn nhỏ tuổi thì cũng không thể nào bị say đến cái dạng này được.

Đúng lúc này Ngũ tiểu thư đi lại đây: "Ta đã phái người chuẩn bị sẵn một phòng khách, không bằng mời Thiếu Khanh đại nhân và Tiểu Lam nghỉ tạm ở đây một đêm đi."

"Không cần." Thanh Mặc Nhan trực tiếp cự tuyệt.

Ngũ tiểu thư không cam lòng, không đợi nàng mở miệng khuyên bảo lần thứ hai, Ngũ công tử đã lên tiếng trước: "Nếu Thiếu Khanh đã muốn trở về, thì ta sẽ sai người đi chuẩn bị xe."

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, ôm Như Tiểu Lam rời đi.

Ngũ công tử phái người chuẩn bị xe ngựa ở ngoài cửa phủ, lại tự mình dẫn người tiễn Thanh Mặc Nhan đến tận bên ngoài, xong xuôi hắn mới xoay người trở lại, vừa đúng lúc thấy muội muội nhà mình đang đứng ở nơi đó, hắn khẽ cắn hàm răng, cúi đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

"Hồ đồ!" Ngũ công tử thấp giọng trách mắng.

"Ca ca..." Mặt mũi Ngũ tiểu thư mang theo ủy khuất.

"Muội muội, ngươi thật sự là quá ngây thơ rồi." Ngũ công tử cho hạ nhân lui ra hết chỉ còn lại hắn và muội muội ở đây: "Thanh Mặc Nhan là người như thế nào? Đến ngay cả Liễu Dương quận chúa hắn còn không sợ, ngươi cho rằng hắn không phát hiện ra một chút kỹ xảo này của ngươi?"

Ngũ tiểu thư cúi đầu sắp rơi lệ.

Nàng âm thầm sai người bỏ vào trong tôm một loại hương liệu khiến cho người ta phải mê say, vốn định mượn cơ hội này để giữ Thanh Mặc Nhan ở lại trong phủ nghỉ ngơi, tạo cho nàng cơ hội thăm dò hắn, không nghĩ tới đến một con tôm hắn cũng không động đến, vật nhỏ đáng giận kia thế nhưng lại say trước.

Ngũ công tử trầm sắc mặt: "Sớm muộn gì ngươi cũng phải gả cho nhị thiếu gia, những tâm tư không đáng có kia tốt nhất là nên thu hết lại đi."

Nói xong cũng không đợi cho muội muội nhà mình được giải thích, trực tiếp phất tay áo rời đi.

Ngũ tiểu thư đứng ở trong vườn một mình âm thầm đau thương, đột nhiên nàng nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân nhỏ vụn, dọa đến nàng phải quay đầu lại nhìn, vừa vặn đối mặt với nhị thiếu gia Hầu phủ.

Nhị thiếu gia cũng bị hoảng sợ, sắc mặt lúc hồng lúc xanh, lắp ba lắp bắp nói: "Ngũ...Ngũ tiểu thư đừng sợ, ta chỉ là ở xa xa nhìn thấy ngươi đang đứng ở chỗ này... Cho nên muốn lại gần xem có giúp được gì hay không thôi..."

Ngũ tiểu thư nhìn bộ dáng không dám ngẩng đầu lên của đối phương, trong lòng càng thêm bực bội.

Nếu như nhị thiếu gia mà có một chút năng lực, thì nàng làm gì đến nỗi phải động tân tư với Thanh Mặc Nhan.

"Không cần, ta không sao, không phiền nhị thiếu gia phải quan tâm." Nàng lãnh đạm đánh gãy lời nói của đối phương, rồi xoay người rời đi.

Nhị thiếu gia đứng im nhìn theo bóng lưng của Ngũ tiểu thư, trong đầu hoàn toàn là vui mừng: Cuối cùng hắn cũng được nói chuyện riêng với nàng rồi!

Trong lòng tựa như bị một con mèo cào nhẹ, càng lúc càng ngứa, sung sướng đến nói không lên lời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 71: Tửu lượng kém, tà khí lại xuất hiện

Thanh Mặc Nhan bế Như Tiểu Lam lên xe ngựa.

Bánh xe chuyển động, thân hình Như Tiểu Lam không ổn, đầu đụng vào trên cạnh xe.

Thanh Mặc Nhan thấy bộ dáng mơ hồ của nàng, chỗ nào đó trong lòng bỗng rối tinh rối mù.

"Cũng tại ngươi tham ăn." Hắn kéo nàng lại gần, để nàng ngồi lên trên đùi mình.

Ánh mắt to ngập nước của Như Tiểu Lam nhìn vào hắn, nhếch miệng cười ngây ngô: "Thanh Mặc Nhan, ta muốn về nhà."

Thanh Mặc Nhan tiếp lời: "Về nhà."

"Nhưng mà sau khi ta về rồi sẽ không bao giờ được nhìn thấy ngươi nữa." Như Tiểu Lam chu môi.

Thanh Mặc Nhan ngây ngẩn cả người.

Nàng nói muốn về nhà, nguyên lai là không giống với ý về nhà mà hắn vừa nghĩ?

Như Tiểu Lam thì thầm trong miệng, Thanh Mặc Nhan nghe nàng nói đứt quãng.

"Trở về được thì thật tốt... Mỗi ngày ta sẽ không cần lo lắng phải ăn chuột chết, cũng không cần lo lắng bị phụ thân ngươi đuổi ra ngoài, không cần mỗi ngày phải lấy lòng ngươi... Sau này tha hồ mà sống."

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan dần dần ảm đạm xuống: "Huyền Ngọc." Hắn hướng ra phía ngoài gọi.

"Thế tử có gì phân phó?" Bên ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

"Ra khỏi thành, đến điền trang (*)."

(*) Điền trang: Ruộng vườn, trang trại của quý tộc. Đồng nghĩa với trang viên.

Huyền Ngọc ngẩn người: "Không trở về Hầu phủ?"

"Ân."

Xe ngựa đổi hướng, ra khỏi thành.

Vừa ra khỏi thành Như Tiểu Lam đã bắt đầu lăn lộn, gân cổ căng lên một cách kỳ quái, sau đó liền bò lên trên người Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan đang nghĩ muốn kéo nàng xuống, kết quả lại bị nàng cắn một cái lên cổ.

Thật vật vả hắn mới nhịn xuống được loại xúc động muốn cắn lại nàng, hắn vỗ lên mông nàng một cái, uy hiếp nói: "Sủng vật mà lại dám cắn chủ nhân? Nếu còn bướng bỉnh ta sẽ ném ngươi ra ngoài."

Nghe xong lời này Như Tiểu Lam thật sự đã an tĩnh lại, đần độn ngồi ở chỗ kia nhìn hắn, rồi sau đó oa oa khóc to lên.

"Ông nội, ngươi không cần ta nữa!"

Thanh Mặc Nhan cứng đờ.

"Ông nội!" Như Tiểu Lam chui đầu vào trong lòng hắn.

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy, gân xanh trên thái dương đều nổi lên.

Không nghĩ tới tửu lượng của vật nhỏ lại kém đến thế, xem ra sau này phải trông coi nàng thật cẩn thận, tuyệt đối không để cho nàng động đến rượu.

Như Tiểu Lam náo loạn một hồi xong cuối cùng cũng an tĩnh lại, nàng trốn vào một góc của xe ngựa không chịu đến gần hắn.

"Tam thúc là đồ trứng thối!" Nàng nâng chân nhỏ lên đá vào hắn: "Ông nội vừa mất, ngươi đã muốn đuổi ta đi, hiện tại ngươi cũng được như ý nguyện rồi, rốt cuộc ta đã không thể trở về được nữa..."

Thanh Mặc Nhan chưa bao giờ cảm thấy mệt tâm như lúc này.

Vật nhỏ ngày thường ngoan ngoãn bây giờ lại ầm ĩ lên đến dọa người, mới qua một lúc, mà hắn đã được làm ông nội, tam thúc rồi các loại nhân vật.

Dù cho bây giờ hoàng đế có đứng ở trước mặt thì hắn cũng không cảm thấy mệt tâm đến thế.

Như Tiểu Lam vô tâm vô phế náo loạn ra đủ chuyện xong lại còn thoải mái nằm ở trong lòng hắn hô hô ngủ.

Thanh Mặc Nhan rũ mắt nhìn nàng, đỡ chán cười nhẹ.

Ai có thể nghĩ đến đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh lại không có biện pháp với một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa.

Nhéo nhéo khuôn mặt nàng, Như Tiểu Lam lẩm bẩm mấy câu, nhưng đôi mắt vẫn an tĩnh nhắm lại.

Nàng thế nhưng lại đem hết cả khuôn mặt chôn vào trong lòng hắn, càng thể hiện ra nàng rất tín nhiệm và không muốn rời xa hắn.

Nhưng mà câu nói "về nhà" kia rốt cuộc là có ý gì?

Trừ hắn ra, hắn tuyệt đối không cho phép nàng có một gia đình khác ở bên ngoài.

Đùa nghịch vòng cổ đá ngũ sắc trên cổ nàng, hai tròng mắt Thanh Mặc Nhan bỗng nhiên u ám, trong đôi mắt đen trắng rõ ràng không có lấy một tia ánh sáng.

Tiểu gia hỏa chỉ có thể thuộc về hắn.

Khi Như Tiểu Lam tỉnh lại đã là lúc hoàng hôn.

Ánh sáng màu vàng của hoàng hôn chiếu vào phòng qua đường cửa sổ, ở trên sàn nhà hiện ra những ánh sáng lớn nhỏ không đồng nhất.

Như Tiểu Lam mở to mắt, nhìn phòng ốc xa lạ, cả nửa ngày vẫn chưa khôi phục được tinh thần.

Đây là đâu?

Ngoài cửa sổ ẩn ẩn truyền đến thanh âm của Huyền Ngọc.

Như Tiểu Lam ngồi dậy, phát hiện y phục trên người đều đã bị thay đổi, lúc này nàng chỉ mặc trên người một kiện áo đơn mỏng có thêu mấy bông hoa ở trên.

Nhảy xuống giường, Như Tiểu Lam xoạch xoạch chạy ra ngoài cửa.

Trong viện được dọn dẹp sạch sẽ, một ít nông cụ được đặt ở góc tường, hơi có hương vị của nông thôn.

Đây không phải là Hầu phủ.

Như Tiểu Lam không tìm thấy Thanh Mặc Nhan, vì thế liền đi ra ngoài sân, mới đi đến cạnh cửa đã ngửi thấy được mùi hương của quả ngọt.

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy một cây lê lớn với đầy quả ở trên.

Hai mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Đây chính là hoa quả thuần thiên nhiên a, nhất định phải nếm thử.

Nhưng mà cây quá cao, nàng căn bản là không với tới được.

Suy nghĩ một chút, đột nhiên trong đầu Như Tiểu Lam toát ra một cái ý niệm: Nàng còn có thể biến thành mèo hương sao?

Lần trước nàng đã có ý nghĩ muốn biến trở về làm mèo hương, nhưng mà lại thất bại.

Nhắm mắt lại, nàng chuyên tâm cảm thụ cỗ nhiệt lưu đang quanh quẩn ở trong cơ thể.

Ánh sáng nhàn nhạt từ trên người nàng toát ra...

Vầng sáng bao phủ được một lúc, đã thấy trên mặt đất chỉ còn lại kiện áo đơn mỏng cùng với một đôi giày thêu nho nhỏ.

Áo đơn động đậy, chỉ thấy từ phía dưới bò ra một con mèo hương màu đen, đang mở to đôi mắt màu xanh biếc.

Nguyên lai lại có thể biến trở về a!

Sau khi biến thành mèo hương, trèo lên cây với nàng mà nói là một chuyện hết sức dễ dàng, nàng liền vèo vèo bò đi lên.

Nàng hái được quả lê, rồi lại trèo lên trên ngọn cây ngồi xuống, nhai nhai không ngừng bắt đầu gặm.

Thời điểm Thanh Mặc Nhan trở về, thứ đầu tiên hắn nhìn thấy là chiếc áo đơn mỏng đang nằm ở trên mặt đất.

Nhặt chiếc áo kia lên, trong mắt hắn hiện lên chút kinh hoảng, đi nhanh vào trong phòng.

Trong phòng im ắng, một bóng người cũng không có.

"Huyền Ngọc!" Thanh Mặc Nhan quát lên một tiếng.

Huyền Ngọc chạy từ ngoài viện vào.

"Không thấy Tiểu Lam."

Vẻ mặt Huyền Ngọc mờ mịt: "Thuộc hạ vẫn luôn canh giữ ở bên ngoài viện, nhưng không hề thấy tiểu thư đi ra ngoài, cũng không có người khả nghi nào tiến vào trong."

Thanh Mặc Nhan chau mày: "Phái người đi tìm."

Huyền Ngọc lĩnh mệnh, miệng lại nói thầm: "Một người đang sống sờ sờ không có khả năng tự nhiên biến mất như vậy."

Lời này đột nhiên nhắc nhở Thanh Mặc Nhan, ánh mắt hắn sáng lên, đi đến nơi nhặt được bộ xiêm y kia.

Ngẩng đầu lên nhìn, ở phía trên cây cành lá tốt tươi, kết ra không ít quả lê.

Đôi mắt Thanh Mặc Nhan híp lại, nhánh cây lay động chuyển đến một thanh âm rất nhỏ.

"Không cần tìm nữa, các ngươi lui ra hết đi." Thanh Mặc Nhan mệnh lệnh nói.

Huyền Ngọc mang theo khó hiểu lui ra ngoài.

"Vật nhỏ." Thanh Mặc Nhan dương đầu lên khẽ gọi.

Rất nhanh, trên ngọn cây vang lên tiếng sàn sạt, ngay sau đó một cái hạt lê rơi từ trên cao xuống.

Thanh Mặc Nhan lùi về phía sau một bước, hạt lê rơi ở trên đất.

Một đạo bóng đen nhanh như mũi tên từ trên cây lao xuống, trực tiếp chui vào lòng hắn.

"Chít chít chít chít!" Mèo hương màu đen lông trên người đang xù hết cả lên, như là nhìn thấy cái gì đó rất đáng sợ, lại giống như đang muốn kể cái gì đó cho hắn nghe.

"Biến trở về cho ta!" Thanh Mặc Nhan chú ý tới sau khi vật nhỏ biến thành mèo hương chiều cao đã lớn hơn so với trước kia không ít.

Trước kia nàng vừa vặn có thể nằm trong lòng bàn tay hắn, mà hiện tại lại lớn bằng cả hai bàn tay hắn cộng lại... Vật nhỏ quả nhiên là lớn rất nhanh.

Một đạo ánh sáng hiện lên, nữ hài tử toàn thân trơn bóng xuất hiện ở trước mặt hắn, sau đó lại ôm chặt lấy cổ hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ta cảm nhận được tà khí!" Trong mắt Như Tiểu Lam hoàn toàn là hoảng sợ: "Giống với tà khí trên người con rối đứng đầu kia!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tà khí sau khi mặt trời lặn, dịch bệnh trong thôn

Như Tiểu Lam một phen nói hết lời, nhưng chỉ thấy Thanh Mặc Nhan ngơ ngác nhìn nàng.

Làm sao vậy?

Nàng giơ tay vẫy vẫy ở trước mặt hắn: "Thanh Mặc Nhan?"

Tầm mắt đột nhiên nhìn lên xuống điên đảo, nàng bị Thanh Mặc Nhan kẹp lại ở phía dưới cánh tay, trên mông vang lên hai tiếng đòn vang.

Như Tiểu Lam bị đánh vào mông, đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật, nàng lớn như thế này rồi... Cư nhiên lại một lần nữa bị người ta đánh vào mông...

Thanh Mặc Nhan chỉ đánh hai cái xong liền thả tay ra, nhìn thấy tiểu nhân nhi không phát ra dù chỉ là một tiếng động, liền cho rằng nàng đã bị hắn dọa cho sợ hãi rồi.

"Nếu còn có lần sau, ta sẽ đánh nát mông ngươi." Hắn hung tợn nói, bỗng dưng nàng biến mất, suýt nữa làm cho tim hắn sợ đến mức ngừng đập.

Như Tiểu Lam máy móc gật đầu, bị Thanh Mặc Nhan dọa đến biểu cảm trên mặt đều cứng lại.

Thanh Mặc Nhan mang nàng về phòng, vừa giúp nàng mặc quần áo vào, vừa hỏi nàng về sự việc của cỗ tà khí kia.

Như Tiểu Lam lại giống như đầu ngỗng ngốc nghếch, bao nhiêu linh khí đều đã bị hắn đánh tan hết.

Thanh Mặc Nhan thay nàng đeo dây lưng lên hông, sau đó lại nhìn bộ dáng ngơ ngẩn của nàng.

Vừa rồi hắn vô cùng nổi nóng, thời điểm đột nhiên không thấy nàng hắn mới phát hiện ra trái tim mình hoảng sợ đến mức nào.

Không có nàng, trong lòng hắn hoàn toàn là trống rỗng.

"Tà khí ở phía tây..." Như Tiểu Lam đứt quãng nói: "Lúc mặt trời chưa lặn xuống thì chưa cảm giác được, nhưng sau khi trời tối dần thì nó liền lộ ra ngoài."

"Chuẩn bị xe." Thanh Mặc Nhan lập tức gọi Huyền Ngọc.

Sau khi Huyền Ngọc nghe thấy việc này thì rất là kinh ngạc, xoay người đi tập hợp năm mươi tử sĩ ở trong trang.

Thôn trang này là do đích thân Hoàng Thượng ban thưởng, từ nhỏ Thanh Mặc Nhan đã bị Hầu gia khống chế ở trong tay, căn bản là không có việc gì để làm, cho nên Hoàng Thượng đã thưởng cho hắn không ít thứ.

Điền trang này cũng là một chi, hắn dùng nơi này để âm thầm huấn luyện một đám tử sĩ.

"Năm mươi người quá nhiều." Thanh Mặc Nhan lắc đầu: "Lần nay chúng ta chỉ là đi thăm dò xem thực hư ra sao, mang theo quá nhiều người sẽ không tránh khỏi rút dây động rừng."

Huyền Ngọc ngàn chọn vạn tuyển, cuối cùng chọn ra được mười tên tử sĩ ưu tú nhất.

Thanh Mặc Nhan gần đi ra đến cửa thì bị vật nhỏ bám lấy.

"Mang ta đi theo." Như Tiểu Lam gắt gao túm lấy ống tay áo hắn.

Thanh Mặc Nhan do dự cả nửa ngày trời.

"Ta có thể giúp được rất nhiều!" Nàng vội vàng nói: "Nếu lại gặp phải chuyện như lần trước..."

Không đợi nàng nói hết câu, đột nhiên Thanh Mặc Nhan giơ ống tay áo lên.

Bởi vì Như Tiểu Lam vừa mới bị hắn đánh xong, cho nên chột dạ muốn chết, bị dọa đến nhắm chặt hai mắt lại.

Kết quả nàng chỉ cảm thấy bên hông ấm áp, ngay sau đó hai chân đã rời khỏi mặt đất.

Thanh Mặc Nhan giơ cánh tay ra ôm nàng lên, rồi đi nhanh ra khỏi thôn trang.

Gió đêm thổi phần phật, làm vạt áo bay lên.

Trước tiên Thanh Mặc Nhan đem nàng đưa lên xe ngựa, sau đó lại dặn dò với Huyền Ngọc vài câu, đoàn người lập tức bảo vệ xe ngựa rời khỏi điền trang, dựa theo lời nói của Như Tiểu Lam đi về phía tây.

Xe ngựa xóc nảy, Như Tiểu Lam quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa xe.

Gió đêm xen lẫn với hơi thở âm lãnh không ngừng xẹt qua cửa sổ, Như Tiểu Lam nhịn không được sợ run cả người.

Trừ nàng ra, những người khác đều không cảm nhận được loại hơi thở này, vậy nên cho dù nàng có nói ra thì chắc cũng sẽ không có ai tin.

Nhưng mà loại cảm giác này thật sự là làm cho tâm người ta phát hoảng.

Ở thế giới hiện đại kia, ít nhất còn có ông nội giống nàng, có thể cảm nhận được loại hơi thở kiểu này, nhưng mà hiện tại chỉ còn mỗi mình nàng...

Đầu vai đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp.

Thanh Mặc Nhan ôm lấy thân thể nho nhỏ của nàng, đem nàng vây trong khuỷu tay hắn.

Như Tiểu Lam trộm ngẩng đầu lên nhìn hắn, chỉ trên thấy mặt hắn không chút biểu cảm ngồi ở đó, giống như không thèm để ý đến sự tồn tại của nàng.

Rõ ràng lúc nào cũng chú ý đến nhất cử nhất động của nàng, lại còn cố tình làm ra một bộ dáng kiêu ngạo.

Thiếu Khanh đại nhân a, ngươi đừng đáng yêu như thế có được không.

Như Tiểu Lam cảm thấy thỏa mãn tựa đầu vào ngực hắn, nhân tiện còn cọ cọ vài cái.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, Thanh Mặc Nhan lộ ra mỉm cười nhè nhẹ.

Xe ngựa đi chưa đến nửa canh giờ, thì tốc độ bỗng nhiên bị chậm lại.

"Thế tử, phía trước có một thôn xóm." Huyền Ngọc ở bên ngoài bẩm báo.

Thanh Mặc Nhan nhấc một góc màn xe lên nhìn ra ngoài.

Xa xa ẩn ẩn lộ ra phòng ốc của một thôn xóm, dưới ánh trăng sáng tỏ có vẻ hết sức an tường.

"Phái hai người đi dò đường." Thanh Mặc Nhan phân phó.

Như Tiểu Lam vụng trộm đưa đầu ra theo, nhìn chằm chằm vào thôn xóm kia đến mức xuất thần.

"Là nơi này sao?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Như Tiểu Lam đầu tiên là gật đầu đầu, sau đó lại lắc lắc đầu.

Thanh Mặc Nhan không khỏi nhíu mày: "Rốt cuộc là sao?"

"Ta cũng không xác định được... Bởi vì có rất nhiều tà khí khác ở xung quanh." Như Tiểu Lam đánh giá bốn phía: "Nơi đó có, nơi đó cũng có..."

Thanh Mặc Nhan trầm mặc nhìn chằm chằm Như Tiểu Lam.

Thấy hắn không nói chuyện, Như Tiểu Lam liền uể oải nói: "Có phải ngươi không tin ta?"

"Không." Thanh Mặc Nhan kéo nàng ngồi lên trên đùi hắn: "Ta tin."

Chỉ là hắn đang sợ sự tình còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn.

Rất nhanh, tử sĩ đi đến thôm xóm tìm hiểu đã trở lại, liền bẩm báo: "Thôn xóm ở phía trước đang có dịch bệch hoành hành, không ít người đều đang chế dược ở trước cửa nhà."

"Dịch bệnh?" Huyền Ngọc kinh hãi, quay đầu lại nhìn Thanh Mặc Nhan nói: "Thế tử tốt nhất là không nên đến gần quá!"

Thần sắc Thanh Mặc Nhan nghiêm túc: "Nơi này cách không xa kinh thành, lẽ ra có dịch bệnh thì phải có người báo cáo lên trên, vì sao bọn họ lại giấu diếm không báo? Các ngươi đi tìm thôn trưởng đến đây."

Huyền Ngọc lại phái người đi, rất nhanh đã đem được thôn trưởng đến, hắn lấy lệnh bài của Đại Lý Tự từ bên hông ra rồi giơ lên trước mặt thôn trưởng, sau đó lại cất cao giọng nói: "Còn không mau chào hỏi đại nhân nhà chúng ta!"

Thôn trưởng vừa thấy lệnh bài kia, xong lại nhìn đến phong cách ăn mặc của Thanh Mặc Nhan thì ngay lập tức quỳ xuống, miệng nói: "Gặp qua đại nhân."

Thanh Mặc Nhan liền hỏi về tình hình dịch bệnh trong thôn.

Hỏi xong liền chất vấn thôn trưởng: "Vì sao ngươi lại giấu diếm dịch bệnh không báo lên trên?"

Thôn trưởng nơm nớp lo sợ nói: "Không ít thôn ở gần đây cũng bị nhiễm phải loại bệnh này, chúng ta lại không có tiền để vào trong thành mời đại phu, chủ yếu vẫn là để thôn tự sinh tự diệt, tuyệt không được để nó lây lan đến kinh thành, lại nói cho dù có người chết, chúng ta cũng có thể đi tìm thần y, chỉ cần có hắn ở đây, rất nhanh có thể giúp cho mọi người khỏi tử hồi sinh."

Thanh Mặc Nhan ngẩn người: "Thần y có thể khởi tử hồi sinh?"

"Vâng." Thôn trưởng cung kính nói: "Tuy rằng hắn không thể trị khỏi cho người sống, nhưng mà nếu người bệnh đã chết, hắn lại có cách làm cho người ta sống lại, trong thôn chúng ta đã có vài người được cứu sống..."

Thôn trưởng càng nói đám người Huyền Ngọc càng không cho là đúng, trên đời này làm gì có chuyện khởi tử hồi sinh?

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan u ám, nhìn về phía Như Tiểu Lam: "Ngươi nghĩ thế nào?"

Huyền Ngọc cùng đám người đều ngây ngẩn cả người.

Chuyện trọng đại như thế, Thiếu Khanh đại nhân sao phải hỏi ý kiến của một tiểu nha đầu?

Như Tiểu Lam cắn cắn môi, nhỏ giọng nói: "Ta muốn vào trong thôn xem thử."

Nàng có thể cảm nhận được nồng đậm tà khí toát ra từ trong thôn xóm kia, loại hơi thở này giống hệt với hơi thở tản mát ra từ trên người con rối đứng đầu ngày trước.

"Ta nghi ngờ... Có lẽ con rối đã chạy trốn kia không chừng vẫn đang ẩn nấp ở gần đây." Như Tiểu Lam nói.

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu, kỳ thật hắn cũng có suy nghĩ như vậy, chẳng qua là hắn không thể cảm nhận được hơi thở của đối phương như vật nhỏ mà thôi.

"Huyền Ngọc, chúng ta đi vào thôn." Thanh Mặc Nhan hạ lệnh.

Huyền Ngọc không khỏi có chút lo lắng: "Thế tử, không được a, trong thôn đang có dịch bệnh, nếu ngài gặp phải chuyện gì... Thì bảo chúng ta làm sao mà sống được!"

Thanh Mặc Nhan không chút nào để ý đến lời nói của Huyền Ngọc, bỏ màn xe xuống, rồi ném xuống một câu: "Không nghe theo lệnh của ta thì trở về đi."

Huyền Ngọc vô pháp, đành phải dẫn người che chở xe ngựa đi về phía thôn xóm...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Việc liên quan đến thần y không thể nói ra, lặng lẽ lớn lên

Xe ngựa mới đi tới cửa thôn, Huyền Ngọc đã kiên trì bắt xe ngựa phải dừng lại, sống chết cũng không chịu cho xe đi tiếp về phía trước.

Thanh Mặc Nhan cũng biết là Huyền Ngọc đang lo lắng cho hắn, nên đành phải tự mình ra khỏi xe.

Trong không khí tràn ngập vị thuốc nồng đậm.

Thanh Mặc Nhan nhíu nhíu mày, lấy khăn ra che mũi lại.

Vừa định bước xuống xe, chợt thấy phía sau bị cái gì đó kéo lại.

Quay đầu, chỉ thấy Như Tiểu Lam đang vươn đầu ra ngoài, gắt gao nắm chặt góc áo hắn.

"Ngươi chờ ở trong xe không cần phải đi theo." Thanh Mặc Ngan trấn an nói.

Như Tiểu Lam vẫn không chịu buông tay: "Thanh Mặc Nhan, ngươi không cần phải đi."

"Tại sao?"

"Nơi này có quá nhiều sương mù dày đặc." Như Tiểu Lam nheo đôi mắt lại, xung quanh quá mức mờ mịt, khiến cho nàng nhìn không rõ thôn xóm ở trước mắt.

"Sao có thể, chúng ta sao không nhìn thấy sương mù a?" Huyền Ngọc không hiểu hỏi.

Thanh Mặc Nhan một lần nữa đem tầm mắt nhìn vào trong thôn, đường nhỏ yên tĩnh, phòng ốc thấp bé cũ kỹ, cũng không có cái gì gọi là sương mù dày đặc, hơn nữa trước tầm mắt cũng rất rõ ràng.

Như Tiểu Lam lại một lần nữa lôi kéo y phục của hắn: "Nơi này có chút kỳ quái, không bằng để sáng mai quay lại sẽ tốt hơn."

Thanh Mặc Nhan nhớ tới nàng đã từng nói qua, sau khi mặt trời xuống núi nàng mới cảm giác được tà khí.

Có lẽ thật sự giống như lời nàng nói, không bằng để ban ngày quay lại đi.

Thấy Thanh Mặc Nhan còn đang do dự, Huyền Ngọc liền vội vàng lại gần khuyên can.

Thanh Mặc Nhan cuối cùng cũng gạt bỏ suy nghĩ đi vào thôn xem xét, hắn lại gọi thôn trưởng đến để hỏi về việc của thần y.

Ai ngờ sắc mặt thôn trưởng chợt đại biến.

"Việc liên quan đến thần y thứ cho thảo dân không thể nói ra... Mong đại nhân thứ tội!" Thôn trưởng quỳ xuống đất, dập đầu liên tục.

Thanh Mặc Nhan hoàn toàn không dự đoán được sẽ xảy ra loại sự tình này, hắn chỉ là muốn biết nhiều hơn về tên thần y kia, không nghĩ tới đối phương thà chết cũng không chịu mở miệng.

Nếu không phải nhờ Huyền Ngọc nhanh tay nhanh mắt, thì vị thôn trưởng kia đã đâm đầu tự sát vào gốc cây gần đó rồi.

Thanh Mặc Nhan cảm thấy việc này rất khác thường, nhưng mà cũng không gây khó dễ cho đối phương, bảo Huyền Ngọc thả hắn ra, sau đó dẫn người rời khỏi thôn.

"Thế tử, chúng ta trở về sao?" Huyền Ngọc hỏi.

"Không, đi dạo ở xung quanh, nhìn xem các thôn khác."

Kết quả là cả một đêm, xe ngựa của Thanh Mặc Nhan đều đi đi lại lại ở bên ngoài thành, lần lượt tìm ra được ba thôn xóm, tất cả đều không khác nhau lắm, trong thôn đều bị nhiễm dịch bệnh, hơn nữa cũng đều nhắc đến tên thần y kia.

"Trở về thành." Thanh Mặc Nhan trầm giọng hạ lệnh: "Đến Đại Lý Tự."

Vất vả cả một đêm, vật nhỏ đã sớm không kiên trì được, gối đầu lên trên đùi hắn ngủ say.

Bởi vì Thanh Mặc Nhan phải thường xuyên thức đêm để làm việc, cho nên đã sớm hình thành thói quen liên tiếp không ngủ không nghỉ trong mấy ngày liền, dù cho không ngủ cả một đêm cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì với hắn.

Đến Đại Lý Tự, Thanh Mặc Nhan ôm Như Tiểu Lam bước xuống xe, đem nàng đến thư phòng của hắn.

Vừa an trí cho nàng xong, ánh mắt Thanh Mặc Nhan đột nhiên dừng ở trên tay áo của nàng.

Y phục của vật nhỏ đều là do hắn đặt may cả, lớn nhỏ vừa vặn, nhưng mà hiện tại, ông tay áo của nàng rõ ràng là đã ngắn lên một đoạn.

Thanh Mặc Nhan sững sờ ở nơi đó, đến nửa ngày vẫn không khôi phục lại được tinh thần.

Cúi đầu xuống cẩn thận xem xét một lần nữa, không sai, quả thật là y phục đã bị ngắn đi.

Nói cách khác... Ở trong lúc bất tri bất giác, thì vật nhỏ đã chậm rãi lớn lên,hơn nữa tốc độ này nhanh hơn so với người bình thường đến mấy chục lần.

Thời điểm Huyền Ngọc đi vào, phát hiện thế tử một tay chống ở trên giường, cúi người nhìn vào khuôn mặt đang ngủ của Như Tiểu Lam, trên mặt mang theo biểu tình ôn nhu mà hắn chưa bao giờ được nhìn thấy.

Huyền Ngọc trộm dùng sức nhéo vào người chính mình.

Thật đau, đây không phải nằm mơ.

"Phái người đi làm thêm mấy bộ y phục nữa, phải lớn hơn một chút." Thanh Mặc Nhan phân phó nói: "Dựa theo số đo của hài tử sáu, bảy tuổi là được."

Huyền Ngọc mở miệng đáp, trong lòng lại nhịn không được nói thầm, thế tử đây là muốn làm cái gì? Chẳng lẽ nhận nuôi hài tử đến nghiện rồi?

Một cái còn chưa đủ, còn muốn nhận nuôi thêm mấy cái nữa?

Như Tiểu Lam ngủ đến trưa mới tỉnh, nàng mang giày vào mơ mơ màng màng đi ra ngoài.

"Thanh Mặc Nhan... Ta đói bụng." Nàng xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, đầu tóc rối tung vẫn luôn rũ xuống đến cẳng chân, cứ như thế mà chạy ra đến giữa phòng.

Có một đám người đang đứng ở trong viện, tất cả đều đồng loạt cúi đầu xuống, mang theo một bộ thần sắc cung kính, còn Thanh Mặc Nhan thì mặc trên người bộ quan phục đang đứng nói chuyện cùng với một vị nam tử xa lạ diện mạo âm nhu.

Như Tiểu Lam vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía nàng.

"Ai, đây là hài tử Thiếu Khanh mới nhận nuôi sao?" Nam tử diện mạo âm nhu khẽ lên tiếng, hắn nói chuyện tựa như là đang bị ai đó nắn bóp cổ họng vậy.

Ngay lập tức Như Tiểu Lam đã nhận ra được thân phận của đối phương.

Bất nam bất nữ như thế, trừ bỏ thái giám trong cung ra thì không có một ai khác.

Thanh Mặc Nhan không nghĩ tới Như Tiểu Lam lại đột nhiên xuất hiện, liền vội vàng tiến lên phía trước nắm lấy bàn tay nàng: "Đứa nhỏ này đầu óc hơi chậm chạp, nếu có chỗ nào thất lễ vẫn mong công công bao dung cho."

Ngươi mới đầu óc chậm chạp! Ngươi mới là thiếu niên thiểu năng trí tuệ!

Như Tiểu Lam âm thầm cắn chặt răng, nhưng trên mặt vẫn mang theo thần sắc hồn nhiên, mắt to tròn như ngọc phỉ thúy sáng lên, làm cho người nhìn không khỏi sinh ra lòng trìu mến.

"Hôm nay vừa đúng lúc, Hoàng Thượng cũng muốn gặp mặt đứa nhỏ do ngươi nhận nuôi này, Thiếu Khanh đại nhân mời theo chúng ta tiến cung đi."

Nghe xong lời này, trong lòng Như Tiểu Lam liền cả kinh.

Tiến cung?

Trong đầu của nàng nhanh chóng hiện ra các cảnh cung đấu trong tiểu thuyết.

Hạ độc, giá họa, ám sát...

Không muốn, ta vẫn là một đứa nhỏ hiền lành ngoan ngoãn, thật không muốn đi đến cái nơi đáng sợ đó a!

Thanh Mặc Nhan cảm giác được tiểu gia hỏa không ngừng lùi về phía sau hắn, tựa hồ như đang cực kỳ sợ hãi.

Chờ sau khi người trong cung rời khỏi, Thanh Mặc Nhan mới kéo nàng từ phía sau ra, mang theo biểu cảm nghiêm túc nhìn vào nàng: "Khi tiến cung nhìn thấy hoàng đế thì phải dập đầu, trừ lần đó ra, ngươi phải luôn đi sát theo ta, không được chạy loạn khắp nơi một mình."

Như Tiểu Lam liên tục gật đầu.

Tiến cung gặp Hoàng Thượng không phải là chuyện nhỏ, chỉ có chút sai lầm là có thể rơi đầu bất cứ lúc nào.

Đối với nàng mà nói, nhân sinh không có gì quan trọng hơn việc dùng cả cuộc đời để đuổi theo sự dụ hoặc của mỹ thực.

Thanh Mặc Nhan mang tới bộ y phục được may rất gấp gáp rồi thay vào cho nàng, nhìn tiểu nhân nhi trắng nõn ở trước mặt, Thanh Mặc Nhan hận không thể lập tức tìm một cục than đá đến đây để bôi lên mặt nàng.

Kia khuôn mặt kiều diễm, tựa như là một đóa hoa phù dung xinh đẹp, hắn thật sự không muốn chia sẻ vẻ đẹp này với người khác.

Thanh Mặc Nhan dẫn Như Tiểu Lam đi ra ngoài cửa, Huyền Ngọc đi theo phía sau bọn họ, chợt nghe Cố tiên sinh bên cạnh nói thầm một câu: "Mới mấy ngày không gặp, đứa nhỏ này lớn lên không ít."

Huyền Ngọc lúc này mới kinh ngạc nhận ra đầu Như Tiểu Lam đã cao hơn lúc trước, trước kia còn đứng không đến thắt lưng Thanh Mặc Nhan, nhưng mà thân hình hiện tại của nàng lại cao như một hài tử sáu, bảy tuổi.

Vào đến cửa cung, Như Tiểu Lam bắt đầu nổi lên hưng phấn cùng tò mò, nhưng mà không bao lâu sau, nàng lại cảm thấy có chút phiền chán.

Nơi nơi đều là tường cao ngất ngưởng, chơi không vui tí nào.

Không khí trầm lặng, tất cả cung nữ cùng thái giám đều như là người gỗ, đến một chút ý cười cũng không có.

Hơn nữa khiến cho nàng hối hận là trước khi đến đây nàng đã quên mất không ăn cơm.

Thanh Mặc Nhan vội vàng tiếp chỉ, sau đó lại vội vàng thay quần áo cho nàng vào cung diện thánh, cho nên cũng không có thời gian để chuẩn bị đồ ăn.

Sờ sờ bụng, Như Tiểu Lam mang theo vẻ mặt ưu thương.

Nhân sinh bi ai nhất cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Bụng kêu lúc diện thánh, xuất hiện viên đá ngũ sắc thứ hai

Như Tiểu Lam đi theo Thanh Mặc Nhan hơn nửa ngày trời, trên mũi đều đã chảy ra rất nhiều mồ hôi.

Thanh Mặc Nhan nhìn thái giám dẫn đường ở phía trước, sau đó đột nhiên cúi người bế Như Tiểu Lam lên.

Như Tiểu Lam sợ hãi.

Hắn đang mặc trên người một thân quan phục, nếu ôm theo một tiểu hài tử thì sẽ rất không ổn, lỡ như Hoàng Thượng nhìn thấy mà mất hứng thì sẽ rất thảm.

Như Tiểu Lam bị dọa vội vàng đẩy hắn ra.

Thanh Mặc Nhan vẻ mặt nghiêm túc, tay ôm nàng không có chút nào do dự.

Thái giám dẫn đường phía trước vụng trộm liếc nhìn bọn họ, xong lại cúi đầu xuống coi như chưa nhìn thấy gì.

Lại đi tiếp trong thời gian một nén hương, bọn họ đã đi đến bên ngoài đại điện.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng đặt nàng xuống đất, sau đó lại nắm lấy tay nàng, thong dong đi vào trong.

"Đại Lý Tự Thiếu Khanh đến." Giọng nói the thé của thái giám vang lên.

Như Tiểu Lam tò mò đánh giá bốn phía, quả nhiên hoàng cung là một nơi có tiền, đồ vật ở đây đều màu vàng, không biết tất cả có phải là vàng ròng hết hay không... Đáng tiếc không thể thử cắn một cái, để phân biệt thật giả.

Trong lúc nàng đang thất thần, chợt thấy Thanh Mặc Nhan kéo nàng một cái.

Thanh Mặc Nhan phất góc áo quan phục lên, nàng liền quấn quýt học theo bộ dáng của hắn.

Trong đại điện yên tĩnh đến dọa người, ngay cả thanh âm ma sát của y phục cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Như Tiểu Lam học dáng khấu đầu, đang định ngẩng đầu xem xem hoàng đế lớn lên là cái dạng gì, bỗng nhiên trong bụng lại truyền đến một tiếng kêu: ọc ọc...

Chỉ một thoáng qua, các cung nữ và thái giám ở trong điện đều nhìn hết về hướng này.

Như Tiểu Lam mặt đỏ lên như trái táo chín.

Nếu lúc này trước mặt có một cái lỗ, thì nàng nhất định sẽ chui đầu vào đó.

Đầu tiên trong mắt Thanh Mặc Nhan hiện lên tia kinh ngạc, rồi sau đó lại hướng về phía hoàng đế ở trên cao mà thi lễ: "Đều là do lỗi của vi thần, vì đi quá vội vàng, mà quên mất bụng đứa nhỏ này vẫn đang còn trống không, vi thần to gan cầu Hoàng Thượng ban thưởng một ít điểm tâm."

Thái giám đứng ở một bên đều trợn mắt há hốc mồm.

Dám trực tiếp mở miệng nói muốn đồ vật gì đó trước mặt Hoàng Thượng, Đại Lý Tự Thiếu Khanh vẫn là người đầu tiên, lại còn nói đến đúng lý hợp tình như thế.

Hoàng đế nhìn nha đầu đang quỳ gối ở bên người Thanh Mặc Nhan, mắt to vô tội ngập nước, khiến hắn nhịn không được mà cười ra tiếng.

"Xem ra là do trẫm chọn thời gian không đúng, hại vật nhỏ ngươi chưa được ăn cơm." Nói xong hoàng đế liền vẫy vẫy tay, sai cung nhân đem điểm tâm trên bàn đến chỗ nàng.

"Để nàng chọn một phần đi." Hoàng đế hiền lành nói.

Thanh Mặc Nhan thong dong đứng dậy, nhân tiện cũng kéo Như Tiểu Lam từ dưới đất lên, nhỏ giọng dặn dò nàng: "Ngươi chọn lấy một đĩa đi."

Như Tiểu Lam chớp mắt, nhất thời đối với hoàng đế sinh ra vô hạn hảo cảm.

Đều nói hoàng đế rất hung dữ, động một chút là muốn chém đầu, nhưng mà bây giờ gặp lại không thấy hắn làm gì nàng a, đã thế còn thưởng điểm tâm cho nàng nữa chứ.

Như Tiểu Lam đi đến hai đĩa điểm tâm trước mặt, nhìn nhìn bàn này, xong lại nhìn sang bàn kia.

Điểm tâm ở trong cung đều cực kỳ tinh tế, mới chỉ nhìn bên ngoài thôi cũng đã khiến cho người ta không nhịn được mà muốn ăn.

Nước miếng của Như Tiểu Lam đều như đã chảy hết ra ngoài.

Nàng dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, do dự mà ngẩng đầu lên nhìn về phía hoàng đế đang ngồi ở trên cao.

"Sao lại không chọn a, ngươi không thấy đói bụng sao?" Hoàng đế tò mò nhìn nàng.

"Ta không biết nên chọn cái nào, thoạt nhìn chúng nó đều rất ngon... Ta rất muốn được nếm thử hết." Như Tiểu Lam thành thật nói.

Lời vừa nói xong, hoàng đế đã ngửa đầu ra cười to.

Tiếng cười vang lên ầm ầm trong đại điện, đến ngay cả thị vệ canh giữ ở bên ngoài cũng nghe thấy được tiếng cười của hoàng đế, vẻ mặt kinh ngạc nhìn trộm vào trong điện.

Số người có thể làm cho hoàng đế cười đến mức đấy quả thật là không nhiều lắm.

Thanh Mặc Nhan đứng ở nơi đó, nhìn vật nhỏ của hắn đang thở dài với hai đĩa điểm tâm, nghiêm túc trên mặt hắn liền không còn tồn tại nữa.

Nói trắng ra là, tâm tư loại này của Như Tiểu Lam chính xác là tham ăn.

Nhưng mà nàng không hề che lấp đi ngược lại còn biểu hiện hết ra ngoài, hoàn toàn không quan tâm đến cái nhìn của người khác, nàng chỉ để ý đến đồ vật mà nàng đang nhìn.

Nhìn như đơn giản, nhưng lại vô cùng trân quý.

Muốn, liền trực tiếp mở miệng.

Nàng không giống với những người ăn nói quanh co vòng vèo, làm cho người nghe phải phỏng đoán mất cả nửa ngày trời.

Cho nên thời điểm có nàng ở bên cạnh, hắn mới cảm thấy thoải mái đến vậy đi.

Hoàng đế cười cực kỳ thoải mái: "Khó có được nha đầu thành thật như thế, Mặc Nhan, ngươi tìm được nàng ở đâu a?"

Thanh Mặc Nhan dựa theo lời giải thích lần trước với Đại Lý Tự Chính Khanh, lại nói với hoàng đế một lần nữa.

Bởi vì Tiểu Lam có một đôi mắt rất kỳ lạ, cho nên cũng chỉ có lý do này là thích hợp nhất.

Hoàng đế gật gật đầu, cũng không để ý quá nhiều về vấn đề này.

Bất quá chỉ là một tiểu nha đầu không nơi nương tựa, dù cho có ở bên cạnh Thanh Mặc Nhan thì cũng không thể gây ra được chút sóng gió gì, lại nói hắn còn muốn dùng đến Thanh Mặc Nhan người này, sợ là phía sau hắn (TMN) còn có thế lực riêng ở bên ngoài.

Dù cho hắn có tín nhiệm, cũng khó mà bảo đảm ngày sau Thanh Mặc Nhan sẽ không bị các thế lực khác mượn sức.

Như bây giờ đúng là hoàng đế đã nhìn thấy được hết cục diện hiện tại.

Thanh Mặc Nhan cùng với lão Hầu gia phụ tử bất hòa, trừ bỏ hoàng đế ra, thì hắn không còn chỗ nào khác để dựa vào.

Cho nên hoàng đế đối với hắn mới phá lệ khai ân, ràng buộc hắn ở dưới tay.

Như Tiểu Lam ôm đĩa điểm tâm vào lòng, cười tủm tỉm tạ ân Hoàng Thượng, sau đó lại chạy đến bên người Thanh Mặc Nhan, điều đầu tiên làm là đưa khối điểm tâm lớn nhất cho hắn.

Thanh Mặc Nhan nhận lấy, tay thuận thế sờ sờ đầu nàng.

Lần trước khi còn ở Ngũ phủ, nàng đã đáp ứng với hắn, sau này sẽ không ăn một mình nữa, cho nên lúc này đây nàng nhớ rất kỹ câu nói kia.

Tuy nói làm vậy ở trước mặt hoàng đế là không hợp quy củ, bất quá Thanh Mặc Nhan hiểu rất rõ về Hoàng Thượng, cho nên cũng không rặn ròi nàng phải chú ý đến quy củ ở trong cung.

Hoàng đế trên mặt mỉm cười màn chút ý vị sâu xa.

Lúc đầu khi nghe mọi người nói Thanh Mặc Nhan cực kỳ sủng ái một nha đầu hắn còn cảm thấy không tin, Thanh Mặc Nhan người này tuy tuổi không lớn, nhưng cách xử sự của hắn lại già hơn so với tuổi, hỉ nộ không để hiện ra bên ngoài, nhưng mà hiện tại khi nhìn thấy đứa nhỏ này, hắn mới hiểu rõ một việc, không phải do Thanh Mặc Nhan thay đổi, mà là đứa nhỏ này đáng giá để cưng chiều.

Nàng thật lòng đối đãi với Thanh Mặc Nhan, tự nhiên cũng sẽ được đối phương dùng toàn lực để bảo hộ.

"Có một số chuyện trẫm muốn thương nghị với ngươi." Hoàng đế phân phó cung nữ bên người: "Ngươi mang đứa nhỏ này ra ngoài đi dạo đi."

Thanh Mặc Nhan lo lắng liếc mắt nhìn Như Tiểu Lam.

Hoàng đế cười khẽ: "Ngươi yên tâm, có cung nhân đi cùng, sẽ không để đứa nhỏ này xảy ra việc gì."

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể nhìn Như Tiểu Lam ôm theo đĩa điểm tâm rời đi, sau lưng nàng còn có một cô cung nữ đi theo, một trước một sau rời khỏi đại điện.

Đi đến bên ngoài điện, Như Tiểu Lam trực tiếp chạy vào khu vườn ở gần đó, vừa đi vừa nhai cắn điểm tâm.

Cung nữ quy củ đi theo phía sau nàng, cho dù có thấy trướng mắt với tướng ăn của đứa nhỏ này, nhưng mà vì đang mang theo hoàng mệnh (lệnh vua) trong người, cho nên nàng cũng không dám nói cái gì nhiều, chỉ có thể buồn rầu chuyên tâm đi ở phía sau.

Như Tiểu Lam ăn liên tục hai khối điểm tâm, xong lại cảm thấy có chút khát nước, liền quay đầu lại hỏi xem cung nữ có biết nước ở đâu không.

Cung nữ đành phải quay về lấy nước.

Như Tiểu Lam một mình trèo lên một khối núi giả, ngồi ở trên đó, đung đưa cẳng chân chờ cung nữ quay lại.

Đúng lúc này, nàng nghe thấy bên cạnh núi giả truyền đến một thanh âm đè nén nghẹn ngào, giống như là có ai đó đang khóc lóc.

Như Tiểu Lam ghé vào trên núi giả, cúi đầu nhìn theo tiếng động kia.

Kề sát mặt sau núi giả có một cái ao nhỏ, nước ao không sâu, nhưng lại cực kỳ thanh u, có một nữ hài tử đang ngồi bên cạnh ao, nhìn qua bộ dáng thì khoảng bốn, năm tuổi, xấp xỉ với tuổi của Như Tiểu Lam.

Nàng ôm đầu gối nghẹn ngào ngồi ở đó, nhưng lại không dám khóc ra tiếng.

Như Tiểu Lam liếc mắt một cái liền nhìn thấy bên hông nữ hài tử kia đang đeo một khối ngọc bội, đúng là đá ngũ sắc.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Ăn điểm tâm của ta, thì chính là bằng hữu của ta

Như Tiểu Lam ghé vào trên núi giả, rồi nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy một nữ hài tử khoảng bốn, năm tuổi đang ngồi cuộn tròn người lại, trốn ở bên cạnh ao khóc.

Khiến nàng cảm thấy kinh hỉ chính là bên hông đối phương có đeo một khối ngọc bội đá ngũ sắc.

"Uy!" Nàng lên tiếng khẽ gọi: "Ngươi có muốn ăn điểm tâm không?"

Nghe được thanh âm của nàng, nữ hài kia liền ngừng khóc thút thít, ngẩng đầu lên nhìn về phía nàng.

Hai tiểu hài tử bốn mắt nhìn nhau.

Như Tiểu Lam hít vào một ngụm khí lạnh.

Thiên a, nữ hài tử đẹp quá...

Tuy rằng trên mặt đối phương còn mang theo nét non nớt của trẻ con, nhưng đôi mắt kia của nàng lại mang theo một loại mị sắc say lòng người.

Cả người Như Tiểu Lam đều bị mê hoặc.

Loại sắc đẹp này, thật sự tồn tại sao?

Tuổi còn nhỏ mà đã tuyệt sắc như thế, nếu đợi đến khi nàng trưởng thành rồi, thì đi đến đâu mới tìm được một mỹ nhân đẹp đến nhường này đây?

Nữ hài tử xa lạ nhìn vào Như Tiểu Lam, vội vàng đưa tay lên lau nước mắt.

"Ngươi là ai?"

Thanh âm không ngọt ngào giống như nàng tưởng tượng, mà lại hơi có chút giống với nam hài tử.

Như Tiểu Lam lấy một khối điểm tâm ra đưa qua đó: "Ăn không?"

Nữ hài chớp chớp mắt, nhìn về phía khối điểm tâm, dè dặt cẩn trọng đưa tay ra lấy, nhưng bất quá lại không bỏ vào miệng ăn luôn, mà lại đặt ở trước mũi ngửi ngửi.

"Ngươi yên tâm, không có độc đâu, đây là do Hoàng Thượng vừa ban cho ta, ngươi cứ ăn đi, ở đây ta vẫn còn rất nhiều." Như Tiểu Lam đắc ý giơ đĩa điểm tâm lên cho nàng xem.

Trong ánh mắt đối phương lộ ra tia kinh ngạc: "Ngươi được gặp Hoàng Thượng?"

Như Tiểu Lam đi xuống khỏi núi giả, đến ngồi bên cạnh nữ hài tử kia: "Đúng vậy, ta tiến cung cùng với Thanh Mặc Nhan, Hoàng Thượng xem ra cũng rất tốt, đối xử với người khác rất hòa nhã."

Nữ hài trầm ngâm một lát, rồi lại đột nhiên cúi thấp người cười ra tiếng, tiếng cười nghe ra có chút chua sót.

Như Tiểu Lam liếc mắt nhìn khối đã ngũ sắc ở bên hông nàng ta, càng khiến cho nàng hạ quyết tâm muốn kết giao bằng hữu với đối phương.

"Ngươi tên là gì?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Vu Phong Hoa..." Nữ hài không chút cảm xúc.

Như Tiểu Lam gật gật đầu: "Ta tên là Như Tiểu Lam, nếu như ngươi đã ăn điểm tâm của ta, thì sau này ngươi cũng sẽ là bằng hữu của ta." (Linh: Cái lý do không liên quan:V)

Vu Phong Hoa ngây người, mở to miệng ra cả nửa ngày mới nói được một câu: "Ngươi không nghe rõ sao... Ta là Vu Phong Hoa."

"Ta nghe rõ." Như Tiểu Lam không để ý nói: "Cái tên này có gì đặc biệt sao?"

Vu Phong Hoa cúi đầu nhìn vào kiện váy hoa lệ của bản thân, ấm ấm phun ra hai chữ: "Không có."

"Tuổi còn nhỏ đừng cả ngày chỉ biết u buồn như vậy, cao hứng lên." Như Tiểu Lam tùy tiện khoác tay lên bả vai đối phương, loại cảm giác này khiến cho nàng cảm giác như được quay về thời đại học, sống như một nữ hán tử tự tại.

"Ngươi có muốn ăn một khối điểm tâm nữa không?" Như Tiểu Lam đưa cái đĩa về phía nàng.

Lúc này đây, đối phương không có do dự nữa, trực tiếp duỗi tay ra cầm lấy một khối.

Hai đứa trẻ nhỏ trốn ở phía sau núi giả nói chuyện đến vui vẻ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ở phía xa truyền đến nhiều tiếng bước chân dồn dập.

Như Tiểu Lam đột nhiên nhớ tới vừa nãy nàng bảo cung nữ đi lấy nước, đang định đứng lên, thì chợt thấy Phong Hoa thay đổi sắc mặt.

"Đừng nói chuyện, như vậy các nàng sẽ tìm được ta."

Như Tiểu Lam kỳ quái nói: "Sao các nàng lại muốn tìm ngươi?"

Vu Phong Hoa phờ phạc ỉu xìu cúi thấp đầu: "Các nàng bắt ta trở về để luyện đàn."

Như Tiểu Lam đồng tình vỗ vỗ vai nàng, loại sự tình này nàng đã thấy rất nhiều rồi, thời điểm đến trường không ít bạn học đều sẽ phải đăng ký một loại sở trường riêng, luyện đàn các thứ thật sự phiền muốn chết.

Hai người cứ thế trốn ở phía sau cây cối, nghe thấy tiếng bước chân đang dần dần đi xa.

"Khối đá này của ngươi thật xinh đẹp." Như Tiểu Lam vẫn nhịn không được sờ sờ vào khối ngọc bội ở trên hông đối phương.

"Không phải ngươi cũng có một khối sao?" Vu Phong Hoa tò mò nhìn vòng cổ của Như Tiểu Lam: "Khối đá này chắc hẳn là do Đại Lý Tự Thiếu Khanh đưa cho ngươi đi?"

"Làm sao ngươi biết?"

"Đây là đá ngũ sắc, ở cả Hạ quốc này cũng chỉ có mỗi bốn khối..."

Lời của Vu Phong Hoa còn chưa dứt, Như Tiểu Lam bỗng nhiên cảm giác được trên đầu bị một cái bóng đen bao phủ.

"Vật nhỏ."

Nàng ngửa đầu lên, chỉ thấy Thanh Mặc Nhan đang đứng ở phía trên núi giả, từ trên cao nhìn xuống các nàng.

"Bát điện hạ ở đây!" Sau lưng Thanh Mặc Nhan, có đi theo vài cái cung nữ, các nàng vội vàng chạy đến chỗ Như Tiểu Lam rồi kéo Vu Phong Hoa lên.

"Sao điện hạ lại trốn ở đây, khiến chúng ta tìm thật vất vả."

"Điện hạ mau theo chúng ta trở về đi, bằng không nếu để Hoàng Thượng biết thì nhất định sẽ trách phạt ngươi."

Vu Phong Hoa áy náy nhìn Như Tiểu Lam, yên lặng để cung nữ nắm tay dắt đi.

"Uy!" Như Tiểu Lam nhịn không được hướng về phía bóng lưng của đối phương hô lên một câu: "Lần sau ta sẽ còn được gặp ngươi sao?"

Vu Phong Hoa quay đầu lại, kinh ngạc nhìn nàng, rồi đột nhiên cười nhẹ một cái.

Vào khoảnh khắc đó, Như Tiểu Lam chỉ cảm thấy trước mắt là phồn hoa rực rỡ, ngơ ngác đứng đó nhìn cho đến khi bóng dáng Vu Phong Hoa khuất khỏi tầm mắt.

Thanh Mặc Nhan nhìn vẻ mặt háo sắc của vật nhỏ vừa cảm thấy tức giận lại vừa cảm thấy buồn cười.

"Ở trong cung mà cũng dám chạy loạn, ngươi không cần cái đầu này nữa?" Thanh Mặc Nhan cố ý xụ mặt, ý muốn hù dọa nàng.

Như Tiểu Lam không dám đem sự việc liên quan đến đá ngũ sắc ra để kể cho hắn nghe, chỉ có thể qua loa nói: "Ta chỉ là muốn kết giao bằng hữu với nàng thôi."

"Bằng hữu? Ngươi biết hắn là ai?"

"Nàng nói nàng tên là Vu Phong Hoa."

Thanh Mặc Nhan thở dài, lướt qua phía trái của núi giả, sau đó bế vật nhỏ lên: "Hắn là bát điện hạ."

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt to: "Bát điện hạ? Nàng là công chúa?"

Thanh Mặc Nhan ôm nàng bước về phía ngoài cung, thần sắc trên mặt có chút nghiêm túc: "Hắn không phải công chúa, hắn là con trai của đương kim Hoàng Thượng bát hoàng tử."

Như Tiểu Lam ngây ngẩn cả người.

Nửa ngày sau nàng mới nói ra được một câu: "Không có khả năng!"

Người đẹp như vậy... Còn đẹp hơn so với nàng, là một tiểu mỹ nhân đẹp nhất mà nàng đã từng được thấy, nàng làm sao... Làm sao lại là một nam hài tử được?

"Từ năm ba tuổi bát điện hạ đã được nuôi nấng như một nữ hài tử, đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, cũng chính là vận mệnh của hắn."

Như Tiểu Lam trợn tròn hai mắt, dù có như thế nào thì nàng cũng không thể nghĩ ra được, một nam hài tử đẹp đến như thế tại sao lại bị bắt phải mặc váy, còn phải học tập mấy thứ của nữ hài tử nữa.

Nàng muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng Thanh Mặc Nhan lại không nói thêm về vấn đề này nữa, mang nàng rời khỏi hoàng cung, trở về Hầu phủ.

"Thôn xóm ở ngoài thành kia phải làm sao đây?" Như Tiểu Lam không hiểu về quốc gia đại sự, nhưng mà đối với chuyện này nàng lại vô cùng để bụng.

"Hoàng Thượng đã biết rồi, ngài ấy đã phái Thuận Thiên phủ tiếp nhận vụ này." Thanh Mặc Nhan vừa ở phía sau bình phong thay quần áo, vừa thuận miệng nói chuyện với nàng.

Như Tiểu Lam khẽ nhăn mày: "Bọn họ sẽ tìm được tên thần y kia sao?"

Thần y có thể khởi tử hồi sinh, đến ngay cả nàng còn cảm thấy không thể tưởng tượng được, trên đời này không có khả năng tồn tại loại y thuật này.

Sau bình phong Thanh Mặc Nhan thế nhưng lại không hề trả lời câu hỏi của nàng.

"Thanh Mặc Nhan?" Như Tiểu Lam thử gọi một câu.

Vẫn không có bất kỳ thanh âm nào.

Ánh chiều tà của hoàng hôn cuối cùng cũng được trút hết, trong phòng vẫn chưa được đốt đèn nên, nháy mắt xung quanh đều lâm vào sự tối tăm của chiều hôm.

Như Tiểu Lam nhảy dựng lên, nàng nhảy từ trên giường xuống, chân không chạy đến chỗ bình phong.

Sau bình phong, một tay Thanh Mặc Nhan đang nắm lấy cạnh bình phong, hắn nửa quỳ trên mặt đất, hai mắt sung huyết, gân xanh trên gáy nổi mạnh lên.

Như Tiểu Lam bổ nhào qua gắt gao ôm lấy cổ hắn.

Thanh Mặc Nhan quỳ ở nơi đó đến nửa ngày cũng không đứng dậy được, trong không gian nhỏ hẹp hoàn toàn là tiếng hít thở dồn dập của hắn.

Hôm nay, là ngày mà cổ độc của hắn phát tác, vốn định thay xong y phục là vừa đúng lúc, không nghĩ tới vẫn bị chậm một bước...

Bất quá, có vật nhỏ ở bên người cảm giác thật là tốt.

Vị xạ hương nhàn nhạt không ngừng từ nàn da nàng thấm ra, thân thể nàng như là một cục bông, tựa như bị cái gì đó hấp dẫn đến, khiến cho tay hắn vô pháp rời khỏi người nàng.

"Vật nhỏ, nhanh lớn lên đi!" Thanh Mặc Nhan thì thào nói nhỏ ở bên tai nàng.

Nếu nàng không mau lớn nhanh một chút, hắn cảm thấy bản thân mình sớm muộn gì cũng sẽ phát điên mất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Điều kiện chế thuốc dẫn, tập viết

Thanh Mặc Nhan nửa quỳ trên mặt đất nghỉ ngơi lấy sức, một lát sau mới ôm Như Tiểu Lam chậm rãi đứng dậy.

Như Tiểu Lam bẹp miệng: "Làm ta sợ muốn chết."

Thanh Mặc Nhan lộ ra tia mỉm cười, vỗ nhẹ lên mông nàng: "Cũng may vật nhỏ nhà ngươi còn có chút lương tâm, cũng không uổng công ta đối với ngươi tốt như thế."

Rõ ràng là ta đang giúp ngươi, vậy mà ngươi lại còn bày ra bộ dáng ta mới là người thiếu của ngươi... Thiếu Khanh đại nhân, như vậy không tốt đâu.

Như Tiểu Lam biết đêm nay nàng sẽ không được rời khỏi bên người hắn, vì vậy dứt khoát di chuyển một chút, tự tìm cho mình một vị trí nằm thoải mái nhất.

"Nghe y quan Trường Hận nói ta là thuốc dẫn của ngươi, nếu chế thành túi thơm mang theo bên người thì sau này sẽ không xảy ra loại chuyện ngoài ý muốn như thế này nữa." Như Tiểu Lam suy nghĩ nói.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Thanh Mặc Nhan nhìn thẳng vào ánh mắt nàng, phảng phất như muốn nhìn thấu xem nàng đang có ý nghĩ gì.

Như Tiểu Lam trở mình, nằm sấp trên người hắn: "Chẳng lẽ trừ cái này ra thì không có phương pháp nào khác sao? Sao cứ phải giết chết ta thì mới có thể chế được dược..." Nói đến đoạn cuối, nàng còn ủy khuất hít hít cái mũi.

Thanh Mặc Nhan sửng sốt, đột nhiên cười ra tiếng.

Như Tiểu Lam nhìn hắn cười mà cảm thấy khó hiểu.

"Giết ngươi chế thành thuốc dẫn?" Thanh Mặc Nhan cười to đến lợi hại, khiến cho nàng đang nằm trên người hắn còn suýt nữa bị ngã xuống đất.

"Vật nhỏ, ngươi cảm thấy Thanh Mặc Nhan ta là cái loại người này?" Con ngươi đen trắng rõ ràng nhìn vào nàng, trong lòng Như Tiểu Lam không hiểu sao lại khẽ run lên.

"Cái chết đối với ta mà nói không có ý nghĩa gì cả." Thanh Mặc Nhan cười nhạo nói: "Mỗi lần cổ độc phát tác ta đều có khả năng có thể chết đi, cho nên mạng của ta có thể xem như là nhặt về được, ta giữ ngươi ở bên cạnh quả thật cũng có một phần nguyên nhân là do ngươi có thể khắc chế được cổ độc, nhưng mà ta muốn chính là ngươi phải sống tốt, chứ không phải là chết đi, làm thành túi thơm mỗi ngày treo ở trên người ta."

Nếu vật nhỏ của hắn quả thật bị chế thành túi thơm, rồi bị hắn mang theo bên người mỗi ngày, như vậy còn không bằng móc trái tim của hắn ra cảm giác còn thống khoái hơn.

Đây là lần đầu tiên Thanh Mặc Nhan nói ra những lời này trước mặt nàng, biểu cảm trên mặt Như Tiểu Lam đã không thể dùng từ kinh ngạc để hình dung.

"Bất quá cũng có một biện pháp, vừa có thể giữ được tính mạng ngươi lại vừa có thể chế ra túi thơm." Ngón tay Thanh Mặc Nhan xuyên qua mái tóc dài của nàng, xúc cảm mềm mại như lụa làm cho hắn cảm thấy say lòng.

"Là biện pháp gì?" Ánh mắt Như Tiểu Lam sáng lên.

Nàng nhất định phải tìm cách gom đủ bốn viên đá ngũ sắc, rồi sau đó quay về với thế giới hiện đại của nàng.

Nhưng mà điều duy nhất khiến nàng cảm thấy lo lắng chính là Thanh Mặc Nhan, nếu nàng đi rồi, hắn liệu có xảy ra chuyện gì hay không?

"Muốn chế túi thơm thì phải có mùi xạ hương trên người của ngươi." Trên mặt Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia tươi cười thâm ý.

Nhìn vẻ mặt lơ mơ của Như Tiểu Lam, ý cười của Thanh Mặc Nhan càng tăng lên: "Nhưng mà hiện tại lại không thể lấy hương ở trên người ngươi, bởi vì ngươi còn quá nhỏ, mùi hương quá nhạt, phải chờ đến khi... Chờ đến khi mùi xạ hương trên người ngươi nồng đậm thì mới có thể lấy được."

"Kia phải chờ tới khi nào?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Chờ đến khi ngươi đến thời kì phát tình."

Khuôn mặt Như Tiểu Lam trong nháy mắt như bị nứt ra thành hai nửa.

Phát tình?

Muội muội ngươi a, ngươi thật sự coi ta là động vật sao!

Đây đối với ta tuyệt đối là vũ nhục, vũ nhục nghiêm trọng đến nhân cách của ta!

Như Tiểu Lam tức thì dựng đứng cả lông lên, trong đầu toàn là hình ảnh nàng bị mèo đực truy đuổi.

Đáng giận!

Thanh Mặc Nhan, cầu xin ngươi đi tìm chết đi.

Như Tiểu Lam nghĩ thầm muốn nhào lên trực tiếp cắn chết hắn, nhưng mà nàng vừa mới thay răng sữa, răng mới vừa mọc ra còn chưa có đủ sức lực.

Thanh Mặc Nhan lại coi như không nhìn thấy sự phẫn nộ của vật nhỏ, vẫn tiếp tục đùa nghịch tóc của nàng, buổi tối hai người cũng không có về phòng ngủ, mà là trực tiếp nghỉ ở trong phòng khách.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Mặc Nhan liền đi đến Đại Lý Tự, một lần nữa đâm đầu vào công việc bận rộn.

Như Tiểu Lam không thể đi theo, phải đơn độc ở lại Hầu phủ.

Bất quá Thanh Mặc Nhan vẫn để không ít người ở bên cạnh nàng, tất cả đều là tử sĩ mà hắn huấn luyện ra ở điền trang, tuy rằng một đám cả ngày không cười qua một lần, nhưng mà bọn hắn lại rất trung tâm, ban ngày lúc Thanh Mặc Nhan không có ở đây, đến ngay cả quản gia ở trong phủ cũng không được tiến vào trong viện dù chỉ là một bước.

Như Tiểu Lam trải qua mấy ngày thoải mái an ổn, mỗi ngày đều chơi đùa vui vẻ cùng chó ngốc ở một chỗ.

Mỗi lần Thanh Mặc Nhan trở về đều phát hiện ra bộ dáng dơ hề hề của nàng, liền giao nhiệm vụ tập viết chữ cho nàng.

Như Tiểu Lam vẻ mặt tuyệt vọng: "Ta mới không cần học viết chữ đâu."

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến sự không tình nguyện của vật nhỏ nào đó: "Buổi tối khi ta trở về sẽ kiểm tra ngươi sau, nếu viết quá kém ta sẽ chặt một chân sau của chó ngốc, nếu ngươi viết thiếu một chữ, thì ta liền đem nó đi nấu thành một nồi thịt chó." (Linh: Chó ngốc có tội tình gì mà lúc nào anh cũng nhằm vào nó TvT)

Chó ngốc đáng thương hề hề ghé vào trên cửa sổ, trong mắt tràn đầy lệ quang.

"Ngao ô ngao ô..." Tiếng kêu chua xót chỉ có Như Tiểu Lam mới hiểu rõ.

Vì cái gì bị thương luôn là ta.

Từ đây Như Tiểu Lam bị rơi vào kiếp sống tập viết theo mẫu chữ của học sinh.

Mỗi buổi tối Thanh Mặc Nhan đều giành ra chút thời gian để kiểm tra chữ nàng viết.

Nhìn mấy con nòng nọc xiên xiên vẹo vẹo ở trên giấy Tuyên Thành, khóe miệng Thanh Mặc Nhan nhịn không được mà run rẩy không ngừng.

"Mấy thứ quỷ quái này là cái gì?" Hắn thậm chí còn hoài nghi cái này là do nàng dùng chân để viết ra.

"Đây là... Những chữ mà ngươi bảo ta viết a." Như Tiểu Lam chột dạ nói.

Nàng đã từng dùng qua bút lông, nhưng mà chữ ở thời đại này với chữ mà nàng biết căn bản là không giống nhau.

Thanh Mặc Nhan lấy tay đỡ trán, trầm mặc một lúc sau hắn mới đứng lên: "Ngươi theo ta đi đến thư phòng."

Như Tiểu Lam đi theo phía sau Thanh Mặc Nhan, bộ dáng giống như cam chịu để nhận hết tức giận đi vào bên trong thư phòng.

Thanh Mặc Nhan mở giấy ra, rồi mới mài mực, sau đó đưa bút lông cho Như Tiểu Lam.

Như Tiểu Lam rụt người về phía sau, tựa như cầm vào bút lông thì sẽ bị phỏng tay, không chịu đưa tay ra lấy.

Thanh Mặc Nhan cũng không có ép buộc nàng, chỉ quay đầu hô to ra bên ngoài: "Huyền Ngọc, mang con chó đen kia đến phòng bếp đi..."

Như Tiểu Lam giật mình nhảy dựng lên, giơ đôi tay nhỏ bé ra để bịt miệng hắn lại.

"Ta viết, ta viết là được chứ gì."

Thanh Mặc Nhan nhướng mày, đưa bút lông cho nàng.

Như Tiểu Lam cắn chặt răng, viết ra chữ như con rắn đang bò trên giấy.

Thanh Mặc Nhan khoanh tay đứng ở một bên nhìn, liên tục thở dài: "Ngay cả trẻ con ba tuổi cũng biết nhiều hơn ngươi gấp trăm lần."

Như Tiểu Lam bĩu môi nói thầm: "Trời mới biết văn tự ở đây của các ngươi khó viết đến mức nào, giống như là chữ viết khi vẽ bùa không bằng."

Thanh Mặc Nhan không nghe rõ nàng vừa nói cái gì, khi hắn ngẩng đầu lên Như Tiểu Lam đã sớm ngậm miệng lại.

"Để ta dạy ngươi." Thanh Mặc Nhan đứng phía sau vươn cánh tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ bé cùng cái bút lông trên tay nàng.

Hắn đưa tay viết chữ, tuy rằng Như Tiểu Lam không hiểu hắn đang viết cái gì, nhưng mà nàng lại có thể cảm nhận được đầu bút lông rất hữu lực, sắc bén tựa như một mũi kiếm.

Mỗi lần đưa bút Thanh Mặc Nhan đều hơi hơi cúi người xuống, cằm hắn nhẹ nhàng cọ lên trên đỉnh đầu nàng.

Thân thể Như Tiểu Lam áp sát vào vòm ngực ấm áp của hắn, cảm nhận được tiếng đập trầm ổn từ trái tim hắn, khiến nàng cảm nhận được một loại rung động khó hiểu, bất giác hai lỗ tai đỏ hết cả lên.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới phản ứng dị thường của vật nhỏ, ý cười trên mặt ngược lại còn đậm hơn.

Không sợ nàng không nghĩ thông suốt, chỉ cần cứ để thời gian từ từ trôi, hắn tin tưởng có một ngày nàng sẽ cảm giác được.

Hắn lại mở một tờ giấy khác ra: "Chúng ta viết lại một lần nữa."

Như Tiểu Lam vốn định rút tay ra khỏi tay hắn, không nghĩ tới hắn nắm tay rất chặt, chút sức lực của nàng căn bản là không thể nào thắng được hắn.

Như Tiểu Lam đành phải kiên trì, theo động tác của hắn mà du tẩu trên mặt giấy.

Hơi thở hắn vừa vặn xẹt qua sau gáy nàng, khiến trong lòng nàng sinh ra một loại cảm giác ngứa ngáy khó hiểu, bất giác muốn tránh hắn đi, lại bị hắn truy đuổi càng nhanh hơn.

"Thế tử, nhị thiếu gia đến đây." Bên ngoài thư phòng vang lên thanh âm của Huyền Ngọc phá vỡ cục diện xấu hổ ở bên trong: "Ngũ công tử cùng Ngũ tiểu thư đến phủ chúng ra, nói là muốn đến để hỏi thăm sức khỏe của tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chưa từng có hy vọng xa vời, chọc giận Thiếu Khanh đại nhân

Huyền Ngọc đứng ở bên ngoài thư phòng thông báo: "Nhị thiếu gia dẫn theo Ngũ công tử và Ngũ tiểu thư đến đây, nói là tới để thăm tiểu thư, và nhân lỗi về chuyện ở tiệc rượu lần trước..."

Như Tiểu Lam kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Thanh Mặc Nhan.

Nhận lỗi?

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan vẫn không rời khỏi tờ giấy, khiển trách nàng: "Chuyên tâm đi, viết cho xong mấy chữ này."

Như Tiểu Lam chỉ có thể cố gắng tập trung, chuyên tâm tập viết.

Huyền Ngọc đã đi theo bên người Thanh Mặc Nhan từ rất lâu, cho nên khi thấy thế tử không nói gì, thì hắn liền đoán được ý đồ của thế tử, xoay người đi ra dẫn đám người nhị thiếu gia vào trong viện.

Khi mọi người đi đến cửa thư phòng, Huyền Ngọc lại khách khí giải thích nói: "Thế tử còn đang bận dạy tiểu thư học viết, ngài sẽ lập tức tới ngay."

"Tập viết?" Ngũ công tử cùng Ngũ tiểu thư tò mò nhìn về phía bên trong thư phòng, chỉ thấy sau bức bình phong lộ ra hai thân ảnh mơ hồ, nam tử dáng người thon dài, trong lòng nửa ôm nửa níu lấy một nữ hài tử nhỏ nhắn, đang cúi đầu chuyên tâm luyện viết.

"Thiếu Nhanh thật đúng là hảo phong nhã." Ngũ công tử cười nói, đồng thời lại nhìn về phía nhị thiếu gia: "Bình thường hắn ở trong phủ đều nhàn hạ như thế này sao?"

"Là..." Nhị thiếu gia tỏ ra lúng túng, ngày thường hắn đâu biết Thanh Mặc Nhan đã làm những gì, sân này cũng không giống với trong suy nghĩ của Ngũ công tử, nói muốn vào là vào được.

Kỳ thật trong khoảng thời gian này, nhị thiếu gia lúc nào cũng đem ánh mắt dừng ở trên người của Ngũ tiểu thư.

Ngũ tiểu thư nhìn Thanh Mặc Nhan đang chuyên chú nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Như Tiểu Lam tập viết ở trong phòng, ngòi bút thuần thục du tẩu ở trên mặt giấy, trong lúc vô hình lại tản mát ra một loại ánh sáng nhu hòa, chỉ là nhìn thoáng qua thôi đã khiến cho nàng không thể nào rời mắt đi được.

Cảnh tượng như vậy dù ở trong mộng nàng cũng mong muốn được mơ thấy qua một lần.

Đây hoàn toàn là một loại hy vọng xa vời, từ nhỏ nàng đã biết bản thân sẽ phải gả vào Hầu phủ, chẳng qua nàng cũng không có bất kỳ ảo tưởng gì với vị phu quân tương lai kia.

Những thứ mẫu thân dạy cho nàng đều là phải làm như thế nào mới có thể nắm giữ quyền lực ở trong tay, làm sao mới có thể nắm chắc được Hầu phủ.

Nhưng mà khi nhìn thấy một màn ở trước mắt này, trong lòng nàng đột nhiên lại sinh ra một loại khát vọng.

Dù chỉ là một lần thôi cũng được, nếu có thể hưởng thụ cảm giác được nam nhân như thế trân trọng...

Như Tiểu Lam cảm nhận được ánh mắt ở ngoài cửa, khiến cho động tác đang viết của nàng trở nên cứng ngắc, mặc kệ sự ôm ấp của Thanh Mặc Nhan có ấm áp đến đâu cũng không thể làm cho lòng nàng an ổn xuống được.

Thanh Mặc Nhan chỉ có thể thu bút, đuôi mắt giơ lên, khóe miệng khẽ cong, trong lòng đang nghĩ việc tập viết giống như thế này sau này phải làm thật nhiều mới tốt.

Lau tay, hắn mang theo Như Tiểu Lam đi ra ngoài phòng khách.

Ngũ công tử chắp tay thi lễ: "Hôm nay ta cùng muội muội đến đây, để nhận lỗi về việc không thoải mái xảy ra ở tiệc rượu hôm đó, mong rằng Thiếu Khanh đừng để ở trong lòng."

Thanh Mặc Nhan ngồi xuống cầm cái khăn lên, chậm rãi lau tay cho Như Tiểu Lam: "Ngày hôm ấy có phát sinh chuyện gì không thoải mái sao, tại sao ta lại không nhớ?"

Ngũ công tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó lại thoải mái cười to: "Thiếu Khanh thật là độ lượng, là do ta suy nghĩ nhiều rồi, hôm nay ta cùng muội muội đến đây có mang theo một ít đồ đến để tặng cho Như tiểu thư." Nói xong liền có hạ nhân nâng lên hai hộp gấm.

Như Tiểu Lam ngửi thấy được mùi vị từ trong hộp.

"Là đồ ăn ngon." Như Tiểu Lam ở bên tai Thanh Mặc Nhan nhỏ giọng nói.

Thanh Mặc Nhan liếc nàng một cái, tuy rằng hắn không nói gì, nhưng ánh mắt lại cực kì không tốt.

Như Tiểu Lam liền vội vàng giải thích: "Ta chỉ nói thế thôi, cũng không nói là muốn ăn..."

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan càng lạnh hơn.

Còn nói dối là không có, trên mặt nàng rõ ràng viết to hai chữ: Thèm ăn!

Bởi vì Ngũ tiểu thư là khách nữ, cho nên Thanh Mặc Nhan liền sai người chuẩn bị một phòng khách ở phía sau, để Như Tiểu Lam cùng Ngũ tiểu thư đi qua đó uống trà và dùng điểm tâm.

Ánh mắt nhị thiếu gia lúc nào cũng chăm chú nhìn vào trên người Ngũ tiểu thư, thẳng đến khi thân ảnh của đối phương biến mất khỏi tầm mắt, lúc này hắn mới lấy lại tinh thần, mất mát thở dài.

Trong lòng Ngũ công tử biết rõ ràng, liền đối với Thanh Mặc Nhan nói: "Chuyện hôn sự vốn là đã định xong, nhưng mà Hầu gia bên kia lại nói ngươi là đại ca mà vẫn chưa cưới vợ, cho nên tốt nhất là nhị thiếu gia không nên thành thân trước."

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhâm nhi chén trà: "Cho nên lần này các ngươi đến đây là muốn thuyết phục ta lấy vợ?"

Ngũ công tử cười nói: "Không dám không dám, đây là chuyện trong nhà của Hầu phủ, ta làm sao mà dám xen vào."

Nhị thiếu gia lúc này mới đứng lên, đưa ra một đống thiếp mời: "Đây là phụ thân bảo ta giao cho đại ca, để đại ca chọn được người thích hợp trong số này."

Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc đưa thiếp mời lại đây, đơn giản quét mắt nhìn qua.

Kia mặt trên đều là tên của các thiên kim tiểu thư, còn có tuổi và hình vẽ chân dung của các nàng nữa.

Thanh Mặc Nhan tiện tay để sang một bên, nhàn nhạt nói: "Đã biết, để lát nữa ta xem."

Ngũ công tử có chút không tự nhiên, liền chủ động đổi sang đề tài khác, nói đến tình hình dịch bệnh gần đây ở ngoài thành.

Trong phòng khách Như Tiểu Lam dựng thẳng lỗ tai lên để nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài, trong miệng thì liên tục ăn điểm tâm, tốc độ này không khỏi làm cho Ngũ tiểu thư ở đối diện phải nhìn đến mức trân trối.

Thật không hiểu tại sao cái thân thể nho nhỏ này lại chứa được nhiều đồ vật như thế, thấy nàng không ngừng ăn luôn miệng, mà lại không bị béo phì... Không đúng, nàng giống như là đã cao lên không ít.

Ngũ tiểu thư cẩn thận đánh giá Như Tiểu Lam.

Không sai, so với lần trước ở tiệc rượu Ngũ phủ thì đã cao lên rõ ràng, thân hình cũng bắt đầu theo chiều hướng thon dài hơn.

Này mới qua có mấy ngày, lớn lên cũng quá nhanh đi.

Trong lòng Ngũ tiểu thư hồ nghi, trên mặt lại không dấu vết cười nói: "Ở nơi này ta có một túi kẹo giòn, là do ta tự tay làm ra, Tiểu Lam ngươi nếm thử xem."

Nói xong nàng tháo túi nhỏ ở trên eo xuống, rồi đặt lên trên bàn.

Kẹo giòn thơm ngọt từ trong túi lộ ra, mang theo mùi hương mê người.

Như Tiểu Lam nuốt nuốt nước miếng, sau đó lại lắc đầu trốn về phía sau.

"Ta không thể nhận."

"Vì sao?" Ngũ tiểu thư suýt nữa buột miệng thốt ra, ngươi không phải là một tiểu tham ăn sao, như thế nào lại có khả năng không nhận kẹo của ta?

Như Tiểu Lam kiên định tiếp tục lắc đầu: "Thanh Mặc Nhan không cho ta nhận đồ của ngươi."

Ngũ tiểu thư nghẹn họng.

Hóa ra là do Thanh Mặc Nhan không cho nàng nhận, hẳn là do chuyện liên quan đến món tôm say rượu hôm trước, cho nên Thanh Mặc Nhan hắn vẫn còn đang trách cứ nàng.

Ngũ tiểu thư cúi đầu, thần sắc buồn rầu: "Kẹo này là do ta tự tay làm, tuyệt đối không có vấn đề gì, Tiểu Lam nếu ngươi còn lo lắng thì ta sẽ ăn trước một cái cho ngươi xem."

Nói xong nàng lấy một viên kẹo từ trong túi ra, chuẩn bị bỏ vào trong miệng.

Như Tiểu Lam xua xua tay: "Không cần, ngươi mang đi đi, nếu ta nhận đồ của ngươi thì Thanh Mặc Nhan nhất định sẽ rất tức giận."

Nghe xong lời này Ngũ tiểu thư không khỏi có chút nổi nóng, liền chất vấn nói: "Thanh Mặc Nhan là cái gì của ngươi, ngươi vì sao phải nghe lời hắn đến vậy?"

Như Tiểu Lam chớp chớp mắt to tròn: "Nếu ta không nghe lời hắn, thì hắn sẽ không cho ta ăn cơm."

Nàng mới không vì một túi kẹo giòn mà đi đắc tội với Thanh Mặc Nhan đâu.

Ngũ tiểu thư nhìn bộ dáng này của nàng thì càng thêm giận sôi máu: "Nếu hắn đã nhận nuôi ngươi thì tự nhiên cũng sẽ phải cho ngươi ăn cơm, cho ngươi mặc quần áo đẹp, chờ đến khi ngươi lớn lên hắn lại lo đến việc lập gia đình cho ngươi, tìm cho ngươi một người có gia cảnh thật tốt."

"Thật vậy sao?" Từ trước đến giờ Như Tiểu Lam đúng là chưa bao giờ suy nghĩ đến loại sự tình này.

Lập gia đình? Nếu như khi trưởng thành nàng vẫn chưa gom đủ đá ngũ sắc, thì lập gia đình cũng là một cái chủ ý không tồi.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mình ở trong gương, nàng liền cảm thấy rất vừa lòng, lớn lên đáng yêu thế này, dù có gả cho soái ca, hoặc là gả cho một thư sinh đẹp mắt thì cũng vẫn còn dư sức.

Nàng nhìn chính mặt mình mà không khỏi mang theo một lòng háo sắc, nhưng đột nhiên lại phát hiện ra trong gương xuất hiện thêm một khuôn mặt.

Thanh Mặc Nhan mặt như sương lạnh đi lại đây, ngữ khí không tốt nói: "Ngũ tiểu thư thật đúng là nhiệt tình, ngươi đang còn nhỏ như thế mà nàng đã bắt đầu suy nghĩ cho việc lập gia đình sau này của ngươi?"

—

Linh: Chương sau khá là... Thú vị:")))

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Vật nhỏ ghen tuông, Thiếu Khanh lòng tràn đầy bất đắc dĩ

Ngũ công tử nhìn thấy muội muội của mình hoang mang rối loạn từ trong phòng khách đi ra, bởi vì đi quá nhanh, nhiều lần còn suýt nữa dẫm phải tà váy của chính mình.

Nhị thiếu gia ân cần tiến lên đỡ lấy nàng, không nghĩ tới lại bị Ngũ tiểu thư gạt tay ra.

Ngũ công tử vốn định dò hỏi, nhưng lại thấy Thanh Mặc Nhan đã vào trong một lúc rồi mà vẫn chưa thấy đi ra, hơn nữa sắc mặt muội muội nhà mình lại có chút gì đó

không đúng, cho nên hắn liền lập tức cáo từ.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan âm trầm, dọa cho Như Tiểu Lam phải rụt cổ lại trốn tránh về phía sau.

"Kẹo giòn là nàng cho ngươi?"

Nàng liền giải thích: "Điểm tâm nàng cho ta cũng không hề nhận, nó vẫn còn đang nằm ở kia a." Nàng chỉ chỉ vào túi nhỏ ở trên bàn.

Thanh Mặc Nhan vung tay làm cho cái túi kia rơi xuống đất.

Tiếng động thật lớn dọa cho Như Tiểu Lam phải nhắm hai mắt lại, trong lòng lại âm thầm nói: Gia hỏa này lại phát điên cái gì, ta tất cả đều làm theo lời hắn nói mà, tại sao hắn vẫn còn không vừa lòng đây.

Vốn tưởng rằng Thanh Mặc Nhan sẽ tiếp tục chuốc giận, nhưng mà đợi một hồi lại không hề thấy có động tĩnh gì.

Như Tiểu Lam chậm rãi mở một con mắt ra.

Chỉ thấy trên mặt Thanh Mặc Nhan sớm đã không còn mang theo tức giận, hắn chỉ đang bất đắc dĩ nhìn nàng.

"Thanh Mặc Nhan?"

"Không có việc gì, trở về nghỉ ngơi đi." Thanh Mặc Nhan thản nhiên nói xong, xoay người rời khỏi phòng khách.

Chờ đến khi Như Tiểu Lam trở lại trong phòng chính, thì Thanh Mặc Nhan đã đi tắm trước.

Huyền Ngọc đưa đến một ít văn kiện cùng hồ sơ rồi lui ra, Như Tiểu Lam liền nhìn trộm vài lần, thấy trên đó có một xấp thiệp mời mặt trên họa không ít hình nữ tử.

Tuy rằng nàng không biết đọc chữ, nhưng mà loại đồ vật này lại cho nàng cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Này giống như là thông báo tìm bạn trăm năm.

Nàng nhịn không được lật xem vài tờ, ở đây không sai biệt lắm chắc hẳn là có hơn hai mươi vị nữ tử.

Nhớ tới thời điểm ở phòng khách, khi nàng nghe lén bên ngoài nói chuyện, giống như có nhắc tới việc muốn Thanh Mặc Nhan từ đây chọn ra một nữ tử thích hợp để thành thân.

Cũng không biết tại vì sao, tưởng tượng đến cảnh Thanh Mặc Nhan nắm tay một nữ tử xa lạ, mặc trên người một bộ hỉ phục đỏ thẫm, mỉm cười đi vào động phòng, trong lòng nàng lại giống như đang bị cái gì đó đánh trúng.

Nàng quơ quơ đầu, kỳ quái, tại sao nàng lại có cái loại cảm giác này.

Rõ ràng việc này không liên quan đến nàng, vì cái gì khi nhìn thấy mấy thứ này, nàng lại cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Nàng ngồi ở đó suy nghĩ miên man, Thanh Mặc Nhan với mái tóc rối tung ướt sũng đi ra, liền khoác vào một kiện áo ngoài rồi tùy ý ngồi xuống một chỗ.

"Vật nhỏ, lại đây lau tóc giúp ta." Hắn mệnh lệnh nói.

Như Tiểu Lam ngẩn người.

Từ trước đến nay chưa bao giờ Thanh Mặc Nhan ra mệnh lệnh bắt nàng làm bất cứ một việc gì.

Đây là lần đầu đi.

Dù sao lau tóc cũng không phải việc gì khó, Như Tiểu Lam cầm một cái khăn sạch sẽ lên, hoạt động thân mình đi đến phía sau hắn.

Thanh Mặc Nhan chuyên chú cúi đầu lật xem văn kiện cùng hồ sơ, giống như hoàn toàn quên đi mất sự tồn tại của vật nhỏ ở phía sau.

Như Tiểu Lam hự hự tận chức tận trách, tay nhỏ bé cách một lớp vải tận lực xoa nắn, động tác nhẹ nhàng như là sợ làm cho hắn đau.

Ở nơi nàng không nhìn thấy, khóe miệng Thanh Mặc Nhan khẽ cong lên một cái, lẩm bẩm nói: "Thiên kim nhà này cũng không tồi, mặc kệ là diện mạo hay xuất thân đều rất tốt."

Như Tiểu Lam lướt qua đầu vai nhìn về phía đống thiếp mời trong tay hắn.

"Có sao... Lớn lên không đáng yêu bằng ta..." Nàng nói thầm một câu.

Thanh Mặc Nhan tiếp tục lật xem thiếp mời, phảng phất như không nghe thấy lời bất mãn cùng oán khí của tiểu nhân nhi đằng sau.

"Thiên kim nhà này cũng rất được, xuân xanh tuổi mười lăm, gia cảnh giàu có, tuy rằng tổ tiên không phải xuất thân từ nhà quan, nhưng nếu nhà nàng đã là thương nhân thì chắc hẳn sẽ có không ít của hồi môn."

Như Tiểu Lam không khỏi trừng lớn mắt.

Thanh Mặc Nhan đường đường là Đại Lý Tự Thiếu Khanh vậy mà lại muốn kết hôn với nữ tử nhà thương nhân... Này cũng quá kém xa đi, lão nhân gia kia chính là đã quá coi nhẹ giá trị con người của hắn rồi.

Trên đời này lại có phụ thân như vậy, không suy nghĩ cho nhi tử của mình thì thôi, mà lại còn kéo chân hắn lại, ước sao cho nhi tử của mình không được thoải mái.

Này quả thực là quá kỳ quái.

Như Tiểu Lam càng nghĩ càng cảm thấy không đáng giá cho Thanh Mặc Nhan, liền hầm hầm hổ hổ vươn tay nhỏ bé ra đoạt lấy đống thiếp mời ở trên tay hắn.

"Người này lớn lên đôi mắt quá nhỏ... Người kia thì gầy như cái cọng đậu giá vậy, eo nhỏ như thế sau này làm sao sinh ra được tiểu hài tử đây, còn có người này, ngươi nhìn đi, này ngũ quan khi lớn lên, chắc chắn chính là tướng khắc phu a!" Như Tiểu Lam liên miên lải nhải, nói một lúc vẫn không thấy Thanh Mặc Nhan có phản ứng gì.

Nàng đột nhiên phản ứng lại, cảm thấy bản thân chính là đang đi lo chuyện bao đồng.

"Ta... Ta cũng không có ý gì đâu, chính là thuận miệng nói ra mà thôi." Nàng vội vàng đem đống thiếp mời kia nhét lại vào trong tay hắn, cúi đầu tiếp tục giúp hắn lau khô tóc.

Thanh Mặc Nhan tùy tiện ném đống thiếp mời lên trên bàn, buồn bã nói: "Xem ra vật nhỏ cũng rất hiểu biết về chuyện nam nữ, có thể sinh đẻ hay không ngươi nhìn một cái là có thể nhận ra được?"

Mặt Như Tiểu Lam đỏ lên như trái táo chín.

Nàng bất quá chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, cũng tại mấy hình vẽ chân dung kia thật sự là không có gì đặc biệt, một đám thiên kim tiểu thư nhìn giống như yêu quái trên tranh tết, nàng cảm thấy người nào cũng không xứng đôi với Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, không chút để ý nói: "Xem ra sau này khi ta tuyển thê tử về cần phải hỏi qua ý kiến của ngươi, tránh cho cưới nhầm phải một người có tướng khắc phu lại không thể sinh đẻ." Nói xong hắn liền cầm đống thiếp mời ở trên bàn kia đưa hết vào tay nàng.

Như Tiểu Lam ôm đống thiếp mời mặt choáng váng: "Thật sự muốn ta tuyển thay ngươi?"

"Ân."

Như Tiểu Lam nhịn không được nhìn trộm đánh giá Thanh Mặc Nhan, lại thấy hắn không đề cập đến việc này nữa, mà là cầm hồ sơ lên để nghiên cứu.

Như Tiểu Lam ngồi một bên xem từng hình nữ tử một, miệng không ngừng lẩm ba lẩm bẩm, không có một cái nào khiến nàng vừa ý.

Cuối cùng vẫn là Thanh Mặc Nhan mở miệng trước: "Nếu không thích hợp thì thôi, lần sau tuyển tiếp."

Nghe xong lời này, Như Tiểu Lam lập tức đem mấy thứ kia ném sang một bên, giơ mặt ra cọ cọ lên trên người hắn, cũng mặc kệ sắc mặt của hắn, dùng sức chui vào trong cánh tay hắn.

Thanh Mặc Nhan ra vẻ nghiêm túc nhìn nàng một cái, nhưng cũng không có hành động kéo nàng ra, mà là cứ thế ôm nàng tiếp tục lật xem hồ sơ ở trong tay. (Linh: Tưởng tượng ra cảnh này làm ta thấy ngọt quá TvT)

Cũng không biết đã trải qua bao lâu, Thanh Mặc Nhan phát hiện hô hấp đều đều của vật nhỏ ở trong lòng, mới phát hiện thế nhưng nàng đã ngủ từ bao giờ.

Hắn bất đắc dĩ thở dài, thật là một vật nhỏ không tim không phổi.

Hắn trăm phương nghìn kế mục đích là vì muốn nàng phải nghĩ thông suốt, ai ngờ được Ngũ tiểu thư nói ra mấy câu liền làm cho mọi chuyện bị sai lệch đi, nàng thế nhưng còn không biết vì sao hắn lại tức giận.

Hắn nhéo nhéo đầu mũi nàng, trong lúc đang hô hô ngủ Như Tiểu Lam khẽ nhíu mày một cái.

Thanh Mặc Nhan buông tay ra, bình tĩnh nhìn khuôn mặt đang ngủ say của nàng, hắn chậm rãi cúi người xuống, hôn lên trên trán nàng một cái.

Mùi xạ hương nhàn nhạt nhẹ nhàng tỏa ra, làm cho đáy lòng hắn khẽ run lên, hắn dứt khoát đẩy cái bàn ra, trực tiếp đặt nàng nằm xuống giường.

Vị Ngũ tiểu thư kia... Tuyệt đối không thể để cho nàng tiếp xúc với vật nhỏ thêm một lần nào nữa.

Thanh Mặc Nhan nhìn tiểu nhân nhi ở trong lòng, nhịn không được lại hôn lên trên khuôn mặt nàng, nhu tình trong lòng kịch liệt kích động, thật vất vả mới áp chế được nó xuống.

Bây giờ chưa phải lúc, nàng vẫn còn quá nhỏ, phải chờ thêm một chút...

Trở tay ôm sát nàng vào trong lòng, hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Nhốt thần y vào nhà lao, Như Tiểu Lam nhắc nhở

Buổi trưa hôm nay, Như Tiểu Lam vừa mới ngủ trưa dậy, đang chuẩn bị tới thư phòng để tập viết mẫu chữ tiếp theo, chợt nghe thấy có mấy nha hoàn đang len lén nói nhỏ.

"Nghe nói dịch bệnh ngoài thành đã lan đến trong thành rồi..."

"Nghe nói đến ngay cả đại phu ở trong thành cũng không có biện pháp đâu."

"Lần này sợ là sẽ phải chết không ít người đi."

Như Tiểu Lan vểnh tai lên cẩn thận nghe ngóng.

Nha hoàn đứng ngoài viện vẫn tiếp tục nói: "Nghe đồn có một vị thần y có khả năng khởi tử hồi sinh, tuy rằng hắn không thể chữa khỏi dịch bệnh, nhưng lại có thể giúp cho người bệnh đã chết sống lại."

"Thần kì như thế?"

"Bất quá Thuận Thiên Phủ lại phái người đi khắp nơi lùng bắt vị thần y kia... Nói hắn là yêu ngôn hoặc chúng..."

"Làm sao có khả năng, nếu hắn là kẻ lừa đảo thì làm gì có nhiều người tin tưởng hắn đến thế."

Như Tiểu Lam càng nghe càng cảm thấy bất an trong lòng, cũng không biết liệu Thanh Mặc Nhan có bị liên lụy vào chuyện này hay không, nàng đang chuẩn bị ló đầu ra khỏi cửa sổ để hỏi thăm mấy nha hoàn kia, thì đột nhiên nghe thấy trong viện truyền đến tiếng bước chân hỗn độn.

Đám nha hoàn lập tức im miệng, lặng lẽ tách ra.

"Tiểu thư đâu?" Huyền Ngọc đứng ở ngoài cửa hỏi.

Như Tiểu Lam vội vàng ló đầu ra.

Mới sáng sớm Huyền Ngọc đã đi làm việc cùng Thanh Mặc Nhan, bây giờ tại sao chỉ có một mình hắn trở về?

"Thế tử muốn thuộc hạ đón người qua đó." Huyền Ngọc cung kính nói, hoàn toàn không vì chuyện nàng còn nhỏ tuổi mà xem thường nàng.

Người mà Thanh Mặc Nhan coi trọng, hắn làm cấp dưới cũng phải hết sức coi trọng theo, mấy ngày nay Huyền Ngọc đã hiểu rất rõ một đạo lý: Thà rằng đắc tội với thế tử cũng không được đắc tội với tiểu nha đầu này.

Đã là lệnh của Thanh Mặc Nhan bảo Huyền Ngọc đến đón người, Như Tiểu Lam lập tức xỏ chân vào giày nhỏ rồi trực tiếp chạy ra ngoài.

Huyền Ngọc dẫn theo hai mươi mấy người của Thuận Thiên Phủ cùng với hơn mười tử sĩ bảo hộ xe ngựa, một đường đưa Như Tiểu Lam rời khỏi Hầu phủ.

Dọc theo đường đi đưa tới ánh mắt tò mò của rất nhiều người qua đường.

Như Tiểu Lam để ý thấy xe ngựa không hề đi đến Đại Lý Tự, mà là dừng lại ở một địa phương xa lạ.

Cao cao trên cửa có treo một cái bảng hiệu, Như Tiểu Lam không cần nhìn cũng đoán được đây là nơi nào.

Thuận Thiên Phủ.

Bởi vì lúc này ở bên ngoài Thuận Thiên Phủ có rất nhiều người, vô số dân chúng đang bao vây ở ngoài cửa đồng thanh hô lớn, muốn bọn họ thả thần y ra.

Thuận Thiên Phủ phái nha dịch ra, đem hết toàn lực ngăn trặn dòng người bạo loạn lại.

Huyền Ngọc dẫn người trực tiếp xông vào đám đông, cưỡng chế mở ra một con đường, lúc này mới an toàn tiến đến bên ngoài cửa Thuận Thiên Phủ.

Cửa phủ mở rộng, từ bên trong chạy ra mười mấy tên nha dịch, bọn họ tháo gỡ ngạch cửa ra, để xe ngựa của Huyền Ngọc trực tiếp đi vào.

Như Tiểu Lam tò mò nâng màn cửa sổ xe lên vụng trộm đánh giá xung quanh, chợt thấy thân hình của Thanh Mặc Nhan đang bước xuống bậc thang, sau đó đi đến trước xe ngựa.

"Đi đường có thuận lợi không?" Thanh Mặc Nhan hỏi Huyền Ngọc.

"May mà thế tử an bài nhiều người đi theo, nên mới không gặp phải phiền toái nào hết." Huyền Ngọc nói.

Màn xe bị người nhấc lên, Thanh Mặc Nhan đứng ở đó vươn đôi tay về phía nàng.

Vừa nhìn thấy hắn, Như Tiểu Lam liền không chút nghĩ ngợi mà nhào vào trong lòng hắn.

Phủ doãn Thuận Thiên (*) kinh nhạc nhìn nữ hài tử được Thanh Mặc Nhan bế từ trên xe ngựa xuống: "Thiếu Khanh... Ngài nói người kia... Chẳng lẽ chính là nàng?"

(*) Phủ Doãn: Là chức danh tương đương Tổng đốc, chức danh Phủ doãn chỉ áp dụng tại kinh đô.

Thanh Mặc Nhan gật gật đầu: "Chuyện cho tới bây giờ cũng không còn biện pháp nào nữa, nhị hoàng tử phụng chỉ hồi đô, nhưng mà lại bị dịch bệch vây khốn ở giữa đường, nếu việc này không nhanh có kết quả, thì nhị hoàng tử bên kia sẽ không có cách nào vào thành được."

Phủ doãn Thuận Thiên liên tục gật đầu: "Một khi đã như vậy, Thiếu Khanh thỉnh đi bên này."

Thanh Mặc Nhan ôm theo Như Tiểu Lam đi vào trong phòng, liền có người mang hai bộ y phục màu đen đến, Thanh Mặc Nhan động tác nhanh nhẹn mặc vào cho nàng.

"Chúng ta đây là muốn đi đâu?" Như Tiểu Lam nhỏ giọng hỏi.

"Đại lao Thuận Thiên Phủ."

Như Tiểu Lam ngẩn người.

"Sợ sao?" Thanh Mặc Nhan một bên thay quần áo giúp nàng, một bên lại chăm chú nhìn chằm chằm vào ánh mắt nàng.

Như Tiểu Lam lắc đầu thật mạnh: "Ngươi muốn ta làm cái gì?"

Khóe môi Thanh Mặc Nhan lộ ra một tia mỉm cười, vật nhỏ của hắn quả nhiên là rất giỏi, nhanh như thế mà đã hiểu rõ ý đồ của hắn.

"Ngươi có thể nhìn thấy tà khí, cho nên lát nữa ta sẽ mang ngươi vào trong đại lao, lúc đó ngươi phải nhìn cẩn thận xem trên người ai có tà khí, còn có... Người bọn họ bắt là thần y ở trong lời đồn có thể khởi tử hồi sinh, ta muốn ngươi nhìn xem rốt cuộc là hắn có điểm gì đặc biệt."

Như Tiểu Lam biểu cảm nghiêm túc, gật gật đầu thật mạnh: "Yên tâm cứ giao cho ta đi."

Lời này nếu xuất ra từ miệng người khác thì cũng không có gì, nhưng cố tình lại được thốt ra từ một tiểu nữ tử tay chói gà không chặt, khiến cho Thanh Mặc Nhan không khỏi bật cười ra tiếng.

Như Tiểu Lam biết Thanh Mặc Nhan là đang chê cười nàng, nhưng mà quả thật với cái dáng vẻ này, thì cũng sẽ không có ai nguyện ý đi tin tưởng vào bản lĩnh của nàng.

Thanh Mặc Nhan xoa xoa đầu nàng xem như là an ủi, sau khi hai người thay đổi y phục xong thì liền theo Phủ doãn Thuận Thiên đi đến đại lao.

Trong lao ánh sáng tối tăm, không khí đục bẩn.

Thanh Mặc Nhan cố ý tìm một kiện áo khoác khác, bao lấy toàn bộ người Như Tiểu Lam.

Ngục tốt dẫn đường ở phía trước, đoàn người đi dọc theo thềm đá, Như Tiểu Lam được Thanh Mặc Nhan ôm lên, cho nên không cần thiết phải nhìn đường, nàng chỉ mở to hai mắt ra nhìn ngắm xung quanh.

Giờ phút này ở trong ánh mắt nàng, thế giới hoàn toàn là một cảnh tượng khác.

Tà khí âm lãnh giống như một đôi cánh dài của đại điểu màu đen, ở trên đầu bọn họ bay tới bay lui, thỉnh thoảng lại xuyên qua thân thể của ngục tốt phía trước.

Mà ngục tốt này lại hồn nhiên không hề nhận ra.

Như Tiểu Lam theo bản năng rụt thân thể lại, nàng biết những tà khí đó sẽ không trực tiếp đả thương người, nhưng mà nếu tiếp xúc quá lâu sẽ không tránh khỏi cơ thể bị sinh bệnh.

Lại có thêm một đạo tà khí bay tới, Như Tiểu Lam trơ mắt nhìn đạo tà khí kia sắp sửa đụng vào người Thanh Mặc Nhan rồi đột nhiên lại bay sang hướng khác.

Thanh Mặc Nhan chú ý tới khẩn trương của vật nhỏ, liền thấp giọng hỏi một câu: "Thấy được cái gì?"

"Quá nhiều tà khí." Như Tiểu Lam gắt gao đem mặt mình dán vào sườn mặt hắn, phảng phất như chỉ có làm như vậy mới có thể giúp nàng tránh thoát được khỏi mấy đạo tà khí kia.

"Mấy thứ tà khí này hình như là rất sợ ngươi." Nàng nhỏ giọng nói.

Thanh Mặc Nhan cười khẽ: "Quỷ sợ ác nhân sao."

"Ngươi mới không phải ác nhân đâu." Như Tiểu Lam ôm lấy cổ hắn căm giận nói: "Ngươi chỉ là... Chỉ là thân bất do kỷ."

Thật vất vả nàng mới nghĩ ra được câu này.

Một câu nhìn như được nói ra một cách nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho Thanh Mặc Nhan có chút chấn động.

Ánh sáng u ám che đi sắc mặt hắn, nhưng mà bàn tay đang ôm nàng lại không nhịn được run rẩy vài cái.

Nếu không phải lúc này còn đang ở trong nhà lao của Thuận Thiên Phủ, thì hắn thật hận không thể đem vật nhỏ ấn vào trong lòng rồi dùng sức xoa nắn một phen.

Đây rõ ràng là bảo bối mà ông trời đã ban cho hắn, mặc cho người khác có bình luận cùng chê trách hắn, thì nàng vẫn không hề bị che mờ ánh mắt.

Đối với chuyện của bản thân nàng rất hồ đồ, nhưng đối với chuyện của hắn nàng lại hiểu đến rành mạch.

Cố gắng ngăn chặn nguồn sóng ngầm ở trong lòng, hắn hận không thể tự mình biến một ngày thành một năm.

Mau nhanh lớn lên đi, vật nhỏ, mau nhanh, mau nhanh đi...

Đi một đoạn đường dài ngục tốt bỗng dừng lại, Như Tiểu Lam nghe được tiếng mở khóa vang lên rầm rầm, hẳn là đang mở cửa lao.

Phủ doãn Thuận Thiên đi theo ngục tốt vào trong đầu tiên, Thanh Mặc Nhan liền đặt Như Tiểu Lam xuống dưới đất, nắm lấy tay nàng rồi cùng đi vào theo.

Trong ánh sáng lờ mờ, Như Tiểu Lam nhìn thấy một nam tử đang ngồi dựa lưng vào tường ở chỗ kia, âm khí tràn đầy quanh người hắn, tựa như dã thú không tiếng động rít gào.

Khi mới nhìn thấy đối phương động tác đầu tiên của Như Tiểu Lam là giơ tay lên kết ấn, ở trong lòng mặc niệm mấy câu chú pháp.

Thanh Mặc Nhan cúi đầu nhìn về phía nàng, mắt sáng long lanh, tựa hồ như muốn hỏi ý kiến nàng.

Như Tiểu Lam nhẹ nhàng gật đầu, run giọng nói: "Hẳn là hắn."

Thanh Mặc Nhan ra hiệu với Phủ doãn Thuận Thiên, không một ai nói câu gì, cả ba người trực tiếp rời khỏi nhà lao.

"Người nọ hẳn là thần y chúng ta muốn tìm." Thanh Mặc Nhan nói với Phủ doãn Thuận Thiên: "Phải trông coi hết sức nghiêm ngặt."

Phủ doãn Thuận Thiên liên tục gật đầu.

Vào lúc Thanh Mặc Nhan chuẩn bị mang Như Tiểu Lam rời khỏi đây, không hiểu sao Như Tiểu Lam lại vẫn đứng im một chỗ không nhúc nhích, nàng quay đầu nhìn về phía cửa lớn nhà lao không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Thanh Mặc Nhan nhìn theo tầm mắt của nàng, nhưng mà cái gì hắn cũng không thấy.

"Nơi này nhốt không được hắn." Như Tiểu Lam đột nhiên nói ra một câu.

"Cái gì?"

"Nam nhân kia... Các ngươi không phải là đối thủ của hắn." Trên mặt Như Tiểu Lam lộ ra thần sắc nghiêm túc chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Không ai tin lời khuyên của nàng, dụng tâm vẽ bùa hộ mệnh

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam.

Vật nhỏ cho tới bây giờ lúc nào cũng mơ mơ màng màng, hắn chưa bao giờ nhìn thấy qua nàng nghiêm túc đến thế.

Ánh mắt xanh biếc long lanh, mang theo tia sáng tự tin.

Hắn đang muốn mở miệng nói chuyện, chợt nghe thấy phía sau có người cười nhạo.

"Đại lao của Thuận Thiên Phủ mà không nhốt được phạm nhân thì chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?"

Thanh Mặc Nhan quay đầu, thấy một tên sư gia đang đi cùng với Phủ doãn Thuận Thiên đến đây, trên mặt mang theo biểu cảm khinh thường.

"Thiếu Khanh." Phủ doãn Thuận Thiên chắp tay nói: "Việc này nếu đã giao cho ta, thì xin cứ yên tâm, dù cho miệng hắn có cứng đến đâu, thì ta cũng sẽ khiến hắn phải khai ra tất cả."

"Ở nơi này của chúng ta có vài món chính muốn mời hắn nếm thử."

Thanh Mặc Nhan nhìn khuôn mặt mờ mịt của Như Tiểu Lam, liền thấp giọng giải thích: "Món chính ý là chỉ các loại hình phạt trong lao."

Nếu tên thần y kia thật sự có liên quan đến con rối đứng đầu, thì Thuận Thiên Phủ muốn dùng đại hình để bắt đối phương phải mở miệng.

Như Tiểu Lam lắc đầu: "Vô dụng thôi, hắn còn khó đối phó hơn so với tưởng tượng của các ngươi..."

Nàng vốn là có ý tốt, muốn nhắc nhở đối phương, nhưng mà lại không ngờ tới đối phương căn bản là không thèm cảm kích.

"Tiểu oa nhi chớ có ở trong này nói bậy, làm mê hoặc lòng người." Sư gia không vui nói.

Phủ doãn Thuận Thiên sắc mặt kém đi, nói với sư gia bên người: "Không được vô lễ, đứa nhỏ này là do Thiếu Khanh đại nhân nhận nuôi, ngươi đừng có mà ăn nói lung tung."

"Nga? Nguyên lai là hài tử do Thiếu Khanh nhận nuôi... Chẳng qua nơi đây chính là quan phủ, để một hài tử nói năng linh tinh ở trong này hẳn là không tốt lắm đi."

"Không phải, ta..." Như Tiểu Lam nhìn thấy sự khinh thường của đối phương, lập tức muốn giải thích với hắn.

"Nếu các người đã có thể xử lý tốt, vậy ta liền về trước." Thanh Mặc Nhan vươn tay từ phía sau ra, khoác lên trên vai nàng, vô hình trung biểu hiện cho người ngoài thấy hắn vô cùng tin tưởng và có ý muốn bảo vệ nàng.

Như Tiểu Lam không cam lòng ngậm miệng lại, Thanh Mặc Nhan liền bế nàng bỏ vào trong xe ngựa.

"Vừa rồi vì sao không để cho ta nói hết." Vừa vào đến xe ngựa Như Tiểu Lam liền vội vàng nói.

"Dù ngươi có nói nữa bọn họ cũng sẽ không tin." Thanh Mặc Nhan thở dài.

Nhìn vật nhỏ trước mắt đang tức giận, hắn liền có chút bất đắc dĩ, hắn tin rằng trừ hắn ra, thì sẽ không có ai đi tin vào lời nói của một nữ hài tử như nàng.

Trở về phủ, cảm xúc của Như Tiểu Lam vẫn không được tốt cho lắm.

Thanh Mặc Nhan biết nàng đang vì hắn mà "dụng tâm lương khổ", cho nên liền tìm lý do là muốn tập viết cho nàng, thẳng đến khi khuôn mặt của nha đầu kia toàn là đau khổ, ánh mắt tha thiết mong hắn mau dừng lại việc tập viết tra tấn này.

Ngày thứ hai thời điểm Thanh Mặc Nhan chuẩn bị rời khỏi phủ thì đột nhiên Như Tiểu Lam lại đưa ra một yêu cầu với hắn, nàng muốn xin một ít chu sa. (*)

(*) Chu sa: Là một loại khoáng thạch có màu đỏ, có nguồn gốc ở Trung Quốc, thường ở dạng bột đỏ tươi (khi đã tán ra).

Thanh Mặc Nhan do dự một lúc, nhưng vẫn đồng ý gật đầu, cố ý dặn dò vài tên tử sĩ trong viện, bảo bọn họ đi thu mua chu sa, để đến khi Như Tiểu Lam muốn dùng thì chỉ cần đến lấy ở chỗ bọn họ.

Thanh Mặc Nhan không tin tưởng nha hoàn trong phủ, chu sa lại là một thứ có độc, nên hắn mới không yên tâm giao an toàn của vật nhỏ vào tay những người đó.

Như Tiểu Lam lấy một ít chu sa mang vào trong phòng, nàng đã suy nghĩ cả một đêm, cuối cùng cũng đã rõ ràng một số việc.

Dù cho hiện tại nàng đã bị biến thành cái dạng này, nhưng những thứ ông nội dạy nàng vẫn chưa có quên, tuy rằng nếu so với ông, đạo hạnh của nàng vẫn còn kém xa, nhưng bất quá lúc trước ông nội cũng đã từng nói qua, là thiên phú của nàng rất tốt.

Cho nên nàng tin tưởng bùa do nàng vẽ ra hẳn là vẫn rất hữu hiệu.

Bởi vì tay quá nhỏ, động tác lại không có quá nhiều sức lực, cho nên mấy lá bùa đầu tiên nàng vẽ ra đều bị hỏng hết, thẳng đến khi sắc trời đã trễ, nàng mới càng vẽ càng quen tay, vì thế nên số bùa chú vẽ thành công cũng càng ngày càng nhiều.

Cần phải vẽ cho Thanh Mặc Nhan một lá bùa hộ mệnh.

Như Tiểu Lam nghiêm túc suy nghĩ một phen, bởi vì trong cơ mà Thanh Mặc Nhan có cổ độc, cho nên mới không sử dụng nội lực được, vì vậy thích hợp với hắn nhất chính là thế thân phù (*), để đến khi gặp phải nguy hiểm, có thể giúp hắn chống đỡ tai họa.

(*) Thế thân phù: Một loại bùa thần bí trên có viết chữ cổ.

[Linh: Ta tìm mãi mà không ra thông tin về loại bùa này, mong mọi người thông cảm:"(((( ]

Chẳng qua nếu dùng chu sa thì hiệu quả sẽ kém đi mất một chút.

Suy nghĩ một lúc, Như Tiểu Lam chạy đến bên bàn làm việc của Thanh Mặc Nhan tìm một con dao nhỏ.

Sau khi quyết tâm, nàng liền hạ một dao xuống cắt một đạo lên trên ngón trỏ.

Đem chu sa trộn lẫn với máu của nàng, rồi dùng nó dè dặt cẩn trọng vẽ ra lá bùa.

Nàng cảm thấy, bản thân đã sống đến hai đời nhưng cũng chưa bao giờ dùng toàn lực nghiêm túc vẽ bùa chú như thế này, trước kia ông nội luôn mắng nàng không biết dụng tâm, nhưng hiện tại rốt cuộc nàng đã hiểu ra thế nào là dụng tâm rồi.

Ở thời điểm nàng vẽ, tâm của nàng phảng phất như cũng đang được vẽ lên trên mặt giấy, đó là sự thành tâm cùng kỳ vọng của nàng, nàng hy vọng nó có thể bảo vệ được Thanh Mặc Nhan khỏi những nguy hiểm.

"Nhị thiếu gia, thế tử không có ở đây, mời ngài về cho." Trong viện truyền đến thanh âm lạnh như băng của tử sĩ.

Như Tiểu Lam bỏ bút xuống, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Nhị thiếu gia mang theo một gã sai vặt đang đứng ở ngoài cửa, sắc mặt có chút không vui.

"Đại ca vẫn chưa trở về?"

"Vẫn chưa, nhị thiếu gia có việc gì ngài cứ nói ta nhất định sẽ truyền đạt cho thế tử." Thái độ của tử sĩ trước sau đều rất hờ hững, nhị thiếu gia dù có bực bội ở trong lòng cũng không thể phát tiết lên người bọn họ, bởi vì hắn biết, những người này không phải là hộ vệ của Hầu phủ.

"Đây là Hầu gia muốn ta mang đến." Nhị thiếu gia chỉ vào xấp thiệp mời mà gã sai vặt đang ôm.

Như Tiểu Lam trong lòng khẽ động.

Lại muốn Thanh Mặc Nhan tuyển thê tử?

Nàng chạy ra khỏi thư phòng, tiến lên nói: "Mấy thứ đó cứ giao cho ta là được rồi."

Nhị thiếu gia kinh ngạc nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam: "Đứa nhỏ này cũng quá hồ nháo, dù cho có được đại ca sủng ái thì cũng không được vô pháp vô thiên như thế, cái đồ gì cũng dám tiếp."

Như Tiểu Lam nghe thấy lời này liền nổi khí lên.

Lại dám nói nàng hồ nháo, rõ ràng là Thanh Mặc Nhan đã đáp ứng qua với nàng, muốn nàng giúp hắn tuyển ra ý trung nhân.

"Nếu đã không chịu đưa cho ta thì còn đứng ở đây làm cái gì." Như Tiểu Lam không vui nói thầm.

Nhị thiếu gia tốt xấu gì cũng là chủ tử trong phủ, mặc kệ vị trí của hắn có thấp đến đâu, thì đám hạ nhân cũng không ai dám không nhìn sắc mặt hắn, không nghĩ tới hôm nay hắn lại bị một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa ngó lơ.

Nghĩ đến mấy chuyện phiền lòng gần đây, Ngũ tiểu thư luôn đối với hắn không nóng không lạnh, khiến cho hỏa khí trong lòng hắn lập tức lên cao, hắn lớn tiếng quát: "Ngươi bất quá cũng chỉ là được đại ca ta nhận nuôi, đừng có tự coi mình thành tiểu thư của Hầu phủ, thật sự là quá không biết tốt xấu, ở trước mặt ta mà cũng đòi làm ra bộ dáng của tiểu thư? Đừng quên thân phận của ngươi!"

Như Tiểu Lam bị nhị thiếu gia mắng một hồi đến ngơ ngẩn.

Không phải nàng sợ hãi vị nhị thiếu gia này, chỉ là trong lúc nhất thời nàng có chút ngỡ ngàng mà thôi, trước kia mỗi lần nhị thiếu gia ở trước mặt Thanh Mặc Nhan đều là một bộ dáng ôn hòa hiếu lễ, tại sao hiện tại lại biến thành lão hổ, lại còn rống lên với nàng.

Này thật sự là nhị thiếu gia sao? Đúng thật là cùng một người? Không phải bị quỷ nhập rồi đấy chứ?

Như Tiểu Lam chớp mắt to nhìn chằm chằm vào nhị thiếu gia, muốn nhìn ra thứ không ổn ở trên người đối phương.

Đúng lúc này, bên ngoài viện vang lên một giọng nam quen thuộc: "Nàng có thân phận gì không tới lượt ngươi quan tâm."

Mọi người theo tiếng nói xoay người lại nhìn, nhị thiếu gia vừa rồi còn hùng hổ bây giờ lại xẹp lép như trái cà tím, sắc mặt hết xanh lại trắng: "Đại... Đại ca... Tiểu Lam nàng rất không có quy củ, ta cũng chỉ mới nói nàng vài câu..."

Như thế mà là nói vài câu? Ngươi rõ ràng là đã làm thương tổn đến lòng của một thiếu nữ thuần khiết!

Con ngươi Như Tiểu Lam chuyển động, nàng bẹp miệng một cái, mở ra hai tay như con yến nhỏ rồi nhào vào trong lòng Thanh Mặc Nhan, bộ dáng ủy khuất kia thật sự làm cho người ta phải lo lắng.

Sắc mặt Thanh Mặc Nhan lạnh thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Nhị thiếu gia oán hận, đưa bùa hộ mệnh cho hắn

Nhị thiếu gia trơ mắt nhìn vẻ mặt Như Tiểu Lam vừa rồi còn mờ mịt mà trong nháy mắt lại biến thành nhu nhược bất lực, kinh hãi trong lòng đã không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

"Đại ca, cái kia... Ta không có ý gì khác..."

Thanh Mặc Nhan lạnh lùng liếc mắt nhìn gã sai vặt đang ôm xấp thiếp mời trong lòng, bảo Huyền Ngọc tiến lên nhận lấy.

"Nàng có thân phận gì cũng không đến lượt ngươi hỏi đến, nàng một là không theo họ Hầu phủ, hai là nàng cũng sẽ không dính dáng gì đến gia sản của Hầu phủ, nhị đệ vẫn là nên tự lo thật tốt cho bản thân mình đi."

Trán nhị thiếu gia chảy đầy mồ hôi lạnh, vội vàng nói: "Đại ca, huynh đừng hiểu lầm, ta vừa rồi chỉ là cảm thấy Tiểu Lam không biết quy củ, cho nên mới nói nàng hai câu, huynh cũng biết, phụ thân người coi trọng nhất chính là quy củ trong phủ..."

"Nàng có biết quy củ hay không cũng không liên quan đến Hầu phủ." Không đợi nhị thiếu gia nói hết lời, Thanh Mặc Nhan liền đánh gãy câu nói của hắn: "Qua mấy ngày nữa nàng sẽ dọn ra khỏi phủ, ngươi có thể trở về nói cho phụ thân biết, bảo ông ấy cứ việc yên tâm, nàng sẽ không dính dáng đến bất cứ thứ gì ở trong phủ, ngay cả chi tiêu ta cũng chưa từng dùng đến tiền bạc trong phủ, tốt xấu gì ta vẫn còn có cửa hàng và điền trang do Hoàng Thượng ban thưởng cho, nên việc tiêu phí cũng sẽ không đánh lên trên đầu ông ấy."

Nhị thiếu gia trắng mặt.

Thanh Mặc Nhan từ nhỏ đã không được Hầu gia đối tốt, trên người đừng nói là vật gì đáng giá, ngay cả đồ cưới mà mẹ đẻ hắn để lại hắn cũng chưa từng được nhìn thấy qua, nhưng mà hắn lại có chí khí, tự bản thân vươn lên mở ra một con đường, được Hoàng Thượng hết sức coi trọng.

Ở trong phủ cũng không phải nhìn sắc mặt Hầu gia mà sống qua ngày, không giống với hắn... Làm gì cũng phải dựa vào phụ thân, khi đi ra bên ngoài xã giao với bằng hữu cũng toàn nói về việc liên quan đến đại ca hắn.

Hắn giống như là một người ngoài cuộc, không được bất kỳ kẻ nào coi trọng.

Nhị thiếu gia nhìn thấy Thanh Mặc Nhan cúi người bế Như Tiểu Lam lên, mắt nhìn thẳng đi qua bên người hắn, đi vào trong viện.

"Đại ca... Còn có một chuyện." Nhị thiếu gia do dự nói: "Đại ca con mèo hương lúc trước nuôi trong viện giờ đi đâu rồi, mấy ngày nay ta cũng không thấy nó."

Bước chân Thanh Mặc Nhan dừng lại, quay đầu nhìn về phía đệ đệ của chính mình, ánh mắt có chút lạnh.

Nhị thiếu gia trong lòng lộp bộp một cái.

Trước kia giữa huynh đệ bọn họ cũng có ít ma sát nhỏ, nhưng mà đại ca vẫn luôn nhường nhịn hắn, ánh mắt lạnh băng giống như vậy, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

"Ngươi muốn tìm con mèo hương kia?" Thanh Mặc Nhan nheo mắt lại.

"Ta không có ý gì khác, chỉ là thấy lúc trước đại ca thích nó như vậy... Ta rất muốn tìm một con mèo hương mới đưa đến tặng đại ca..." Nhị thiếu gia lắp ba lắp bắp nói.

Như Tiểu Lam ngẩng đầu lên từ trong lòng Thanh Mặc Nhan, đôi ánh mắt xanh biếc nhìn thẳng vào hắn.

Nhị thiếu gia sững sờ ở nơi đó, cuối cùng hắn cũng đã nhớ ra, ánh mắt đứa nhỏ này hắn đã từng thấy ở đâu.

Chính là con mèo hương mất tích kia, ánh mắt nàng với con mèo hương đại ca nuôi lúc trước giống nhau như đúc!

"Việc này không cần ngươi quan tâm, nếu rảnh thì không bằng ngươi đi luyện chữ, hoặc đọc sách đi, ta sẽ tìm cho ngươi một chức quan ở Công Bộ, đầu tiên cứ bắt đầu từ một chức thấp, chờ đến khi có chỗ trống sẽ thăng ngươi lên làm chính cửu phẩm."

"Chính cửu phẩm!" Nếu nói vừa rồi sắc màu nhị thiếu gia chỉ là trắng bệch, thì bây giờ đã giống như một đống tro tàn: "Đại ca, huynh tốt xấu gì cũng là một quan viên chính tứ phẩm, ta lại ở Công Bộ làm một chức quan không bằng cả chính cửu phẩm, huynh không sợ bị người khác nhạo báng sao?"

"Nếu ngươi làm việc bằng bản lĩnh của chính mình, thì dù cho có bị người khác nhạo báng cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng gì cả." Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Nếu ngươi làm tốt, nội trong vài năm là có thể thăng chức, chức quan lục phẩm cũng không phải là thiếu."

"Lục phẩm?" Vẻ mặt nhị thiếu gia mang theo cầu xin: "Đại ca vẫn không đổi đãi thật lòng với người đệ đệ này đi." Đường đường là nhị thiếu gia Hầu phủ cư nhiên chỉ có thể làm một chức quan lục phẩm, sau này hắn làm gì dám cùng bằng hữu đi ra ngoài nữa, chẳng phải là để cho bọn họ chê cười sao?

Thanh Mặc Nhan nhìn biến hóa trên mặt đệ đệ của mình, sâu trong đáy mắt hiện lên một loại ánh sáng đã nhìn thấu, hắn không nói gì nữa, ôm Như Tiểu Lam trở về viện.

Nhị thiếu gia ở phía sau có hô lên vài câu, nhưng mà Thanh Mặc Nhan cũng không quay đầu lại mà cứ thế đi tiếp.

"Nhị thiếu gia, chúng ta trở về thôi." Gã sai vặt bên người uể oải nói.

Nhị thiếu gia chỉ có thể xoay người đi.

Gã sai vặt vẻ mặt đau khổ đi theo phía sau hắn nhịn không được miệng lẩm bẩm: "Nhị thiếu gia ngài đây là đắc tội với ai... Thế tử rõ ràng là đang sợ ngài sẽ vượt qua hắn, nên mới cố ý an bài cho ngài một chức quan như vậy, ngài dù sao cũng là nhị thiếu gia trong phủ, nếu so với thế tử, Hầu gia vẫn là yêu thích ngài hơn, đừng nói là cửu phẩm, cho dù là chức quan lục phẩm vẫn cứ tính là thấp..."

Càng nghe lời nói của gã sai vặt trong lòng nhị thiếu gia càng cảm thấy nghẹn khuất.

Hơn nữa thời gian gần đây Ngũ tiểu thư vẫn dùng thái độ không nóng không lạnh đối với hắn, đã có vài lần hắn cố ý thăm dò, nhưng đối phương lại coi như không nhìn thấy, khiến cho trong lòng hắn bây giờ có bao nhiêu bực bội.

"Câm miệng!" Hắn quát lên một câu.

Gã sai vặt bị dọa rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa.

Nhị thiếu gia hầm hổ xoay người bước đi, thay đổi tuyến đường hướng về phía ngoài phủ.

Gã sai vặt vội vàng đuổi theo, không nghĩ tới lại bị thiếu gia quát thêm một lần nữa.

Hắn không dám tiếp tục đi theo, chỉ có thể trơ mắt nhìn chủ tử nhà mình đi ra khỏi cửa phủ.

Nhị thiếu gia rời khỏi Hầu phủ, cưỡi ngựa phi nhanh, chạy một mạch ở trên đường, cuối cùng đi vào Bạch Ngọc lâu...

Mà cùng thời khắc đó, Hầu phủ.

Trong sân của Thanh Mặc Nhan.

Thanh Mặc Nhan nhìn Như Tiểu Lam tươi cười đặt một lá bùa vào trong tay hắn, bỗng nhiên hắn có cảm giác ngực như bị thứ gì đó đè lại, khiến cho hắn hít thở không thông.

"Đây là thế thân phù, có thể giúp ngươi chắn được tai họa." Như Tiểu Lam giải thích nói: "Ngươi mang theo nó ở trên người, ngàn vạn lần không được bỏ ra."

Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn tờ giấy bị gấp ở trong lòng bàn tay, ẩn ẩn thấy ở bên trong lộ ra chữ viết bằng chu sa.

Hắn mở tờ giấy ra, mặt trên có những ký hiệu cùng kiểu chữ mà chưa bao giờ hắn được nhìn thấy qua.

"Ngươi viết chữ khó khăn như thế, nhưng khi vẽ cái đồ vật này lại nhìn rất được." Thanh Mặc Nhan cười trêu nàng.

Như Tiểu Lam hắc hắc cười gượng hai tiếng, từ chối cho ý kiến.

Nàng không có cách nào giải thích với hắn về vấn đề vẽ bùa này.

Thanh Mặc Nhan đang định đem lá bùa bỏ vào túi tiền, lại bị Như Tiểu Lam ngăn lại.

"Cái này phải mang theo bên người." Như Tiểu Lam kêu lên: "Tốt nhất là cho vào một túi gấm nhỏ, sau đó đeo lên cổ."

Như Tiểu Lam nói xong liền chỉ vào cổ chính mình.

Ánh mắt Thanh Mặc Nhan đột nhiên tối sầm lại, thân thủ bắt lấy tay nàng.

Như Tiểu Lam lập tức hoảng sợ: "Ngươi... Ngươi làm cái gì?"

Thanh Mặc Nhan đem tay nhỏ bé của nàng lên trước mắt, chỉ thấy trên ngón trỏ của nàng có một miệng vết thương, ở trên làn da trắng nõn phá lệ chói mắt.

"Sao lại bị thế này?" Thanh Mặc Nhan trầm giọng hỏi.

Như Tiểu Lam nhìn nhìn ngón tay mình: "Nga, ngươi nói cái này a, bởi vì muốn vẽ bùa hộ mệnh, cho nên phải dùng một ít máu."

Thanh Mặc Nhan nắm thật chặt lá bùa trong tay, cả nắm tay đều run lên.

"Không sao hết, chỉ là một cái vết thương nhỏ, mấy ngày nữa là không sao rồi." Như Tiểu Lam không thèm để ý nói: "Chỉ tiếc ta không khéo tay, không thể làm túi gấm cho ngươi đựng bùa chú."

Thanh Mặc Nhan ánh mắt không chớp động: "Ta đây sẽ chờ đến ngày ngươi làm được."

Như Tiểu Lam không hiểu ý nghĩa trong câu nói của hắn, bởi vì giây tiếp theo, Thanh Mặc Nhan đã đem ngón trỏ của nàng bỏ vào trong miệng hắn.

Xúc cảm ấm áp mang theo nhè nhẹ ngưa ngứa, lập tức đã đem nàng bắt làm tù binh.

Nàng cười khanh khách đứng lên: "Đừng làm loạn... Rất ngứa..." Vừa nói còn vừa đẩy hắn ra.

Răng nanh Thanh Mặc Nhan hơi dùng sức, cắn vào ngón tay nàng, ngăn cản không cho nàng rút tay về.

Lúc này Như Tiểu Lam mới sợ hãi, không dám động nữa, đôi mắt to tròn mang theo ánh sáng mê ly, nhìn như ủy khuất mà lại vô cùng mê người, giống như không tiếng động hỏi hắn vì sao phải đợi nàng, lại giống như đang chờ hắn sủng ái nàng nhiều hơn.

Nội tâm Thanh Mặc Nhan như mãnh thú chợt thức tỉnh, suýt chút nữa là mất đi khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Thuận Thiên Phủ đại loạn, rương gỗ khả nghi

Buổi tối Thanh Mặc Nhan cùng Như Tiểu Lam ở chính phòng dùng bữa.

Như Tiểu Lam cúi đầu chỉ lo và cơm vào trong miệng, Thanh Mặc Nhan ăn cơm với tốc độ cực nhanh, dùng xong cơm còn ngồi ở chỗ đó gắp thức ăn cho vật nhỏ.

Hiện tại hắn càng xác định sức ăn của vật nhỏ lớn đến thế này đều là có lý do.

Bởi vì tốc độ trưởng thành của nàng nhanh hơn gấp mấy lần so với người bình thường, tự nhiên cơ thể cũng cần nhiều đồ ăn để duy trì.

Thanh Mặc Nhan gắp một miếng xương sườn bỏ vào trong bát Như Tiểu Lam, điều này khiến cho tiểu nha đầu lập tức lộ ra biểu cảm vừa lòng.

Thanh Mặc Nhan lại gắp cho nàng một đũa rau xanh, quai hàm của vật nhỏ lập tức như bị bẹp xuống.

Biểu cảm phong phú trên mặt nàng khiến cho Thanh Mặc Nhan cảm thấy dị thường buồn cười.

Mỗi ngày được trêu cợt tiểu gia hỏa, là niềm vui đơn giản mà từ trước đến nay hắn chưa từng trải qua.

Khi hắn trở về Hầu phủ, việc cả nhà dùng cơm với nhau quả như là một trận tai nạn, lần nào cũng là cảnh phụ thân tức giận, còn hắn thì căm giận rời đi kết thúc bữa cơm.

Duỗi tay lấy xuống hạt cơm dính trên mặt vật nhỏ, Thanh Mặc Nhan chậm rãi phẩm trà, biểu cảm an nhàn.

Nhưng mà sự bình tĩnh này cũng không duy trì được bao lâu, Huyền Ngọc vội vàng từ bên ngoài tiến vào.

"Thế tử, Thuận Thiên phủ đã xảy ra chuyện."

Thanh Mặc Nhan nâng tay lên, Huyền Ngọc lập tức ngậm miệng.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài cửa, Huyền Ngọc liền đi theo sau đến tận bên ngoài hành lang, lúc này mới thấy Thanh Mặc Nhan thấp giọng nói: "Nói đi, là việc gì."

"Đại lao Thuận Thiên Phủ rối loạn." Huyền Ngọc ngắn gọn nói: "Tất cả phạm nhân đều nổi cơn điên, đầu tiên bọn họ chém giết lẫn nhau, sau đó khi ngục tốt đi ra can thiệp, bọn họ thế nhưng còn giết chết mất vài ngục tốt, rồi đập nát đại lao chạy ra ngoài."

"Chạy mấy người?" Thanh Mặc Nhan nhíu chặt lông mày.

"Chưa chạy ra khỏi Thuận Thiên Phủ, đều đã bị đám nha dịch bắt lấy, chẳng qua..."

"Chẳng qua cái gì?"

"Phủ doãn Thuận Thiên đã bị giết."

Thanh Mặc Nhan cả kinh.

Chức Phủ doãn Thuận Thiên có thể coi là một chức quan không hề nhỏ, tuy việc phạm nhân cướp ngục phản ngục không phải chuyện thường xuyên nhìn thấy, nhưng cũng không có nghĩa là chưa từng xảy ra, chính là loại sự việc như thế này không có khả năng làm hại đến tánh mạng của Phủ doãn Thuận Thiên được.

"Chuyện này xảy ra lúc nào? Có bắt được hung thủ không?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

Huyền Ngọc lắc đầu: "Thi thể được người ta phát hiện vào nửa canh giờ trước, ngay tại trong thư phòng của Phủ doãn Thuận Thiên, không có nhìn thấy hung thủ, xem vết thương kia... Như là bị thứ gì đó cắt nát thành rất nhiều khối..."

Thanh Mặc Nhan cau mày, thấp giọng phân phó: "Chuẩn bị ngựa."

Huyền Ngọc lĩnh mệnh lui đi.

Chưa đợi Thanh Mặc Nhan suy nghĩ nên làm sao để giải thích thật tốt cho vật nhỏ biết, thì đã thấy một thân ảnh nho nhỏ từ trong phòng chạy ra.

"Thanh Mặc Nhan, mang ta đi cùng." Trên miệng nhỏ của Như Tiểu Lam vẫn còn dính đầy dầu mỡ, hiển nhiên vừa rồi ở trong phòng nàng đã nghe trộm được cuộc nói chuyện của bọn họ.

Thanh Mặc Nhan lấy khăn ra lau miệng giúp nàng.

Như Tiểu Lam không màng đến dầu mỡ ở trên mặt, vội vàng kéo lấy góc áo hắn: "Đưa ta theo đi, ta sẽ không mang đến phiền toái cho ngươi, nếu việc này là trò quỷ mà tên thần y kia làm ra, thì các ngươi không có khả năng đối phó được với hắn."

"Ngươi xác định có thể đối phó được?" Thanh Mặc Nhan nghiêm túc nhìn nàng.

Như Tiểu Lam gật đầu thật mạnh, cuối cùng lại sợ hắn không tin, bổ sung thêm một câu: "Nếu không đối phó được ta sẽ lập tức chạy trốn."

Thanh Mặc Nhan nở nụ cười: "Được, nhớ cho kĩ lời ngươi nói."

Trong lòng Như Tiểu Lam buồn bực, Thanh Mặc Nhan gia hỏa này thật đúng là không giống với người thường, nàng đảm bảo chính mình khi thua thì sẽ chạy trốn, mà hắn lại cao hứng thành cái dạng này.

Nếu đổi lại là ông nội, thì đã sớm dùng kiếm gỗ để đánh đòn nàng rồi.

Thanh Mặc Nhan mang Theo Như Tiểu Lam trong đêm khuya đi đến Thuận Thiên Phủ.

Thuận Thiên Phủ xảy ra chuyện, đến ngay cả đề đốc cũng phái người lại đây, vây quanh bao vây lấy Thuận Thiên Phủ lại.

Thanh Mặc Nhan bước xuống ngựa, mang theo Như Tiểu Lam đi xuyên qua đám nha dịch cùng hộ vệ, tiến vào bên trong thư phòng của Phủ doãn Thuận Thiên.

"Thiếu Khanh sao lại mang theo đứa nhỏ này đến đây?" Sư gia canh giữ ở ngoài phòng nhìn thấy Như Tiểu Lam liền lộ ra vẻ mặt không vui.

Thanh Mặc Nhan cũng không để ý đến hắn, trực tiếp mang theo Như Tiểu Lam bước lên trên bậc thềm: "Thi thể của Phủ doãn Thuận Thiên đại nhân đang ở đâu?"

"Vẫn để trong thư phòng, ở bên trong đang khám nghiệm tử thi." Nha dịch ở một bên nói.

Thanh Mặc Nhan nhìn thoáng qua Như Tiểu Lam, đáy mắt toát ra thần sắc giãy giụa.

Như Tiểu Lam lập tức liền hiểu ra sự cố kị của Thanh Mặc Nhan, nàng gắt gao nắm lấy cánh tay hắn, thấp giọng nói: "Ta cũng không phải là mèo đen... Sẽ không làm cho xác chết vùng dậy."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan co rúm vài cái, trong hoàn cảnh hiện tại hắn không được cười ra tiếng.

"Thiếu Khanh, loại địa phương này không thích hợp để cho hài tử tiến vào." Sư gia ngăn cản ở cửa.

Kỳ thực Thanh Mặc Nhan cũng không muốn để cho Như Tiểu Lam đi vào trong, hiện trường vụ án thông thường đều rất đáng sợ, nhưng mà Như Tiểu Lam trước kia đã từng trải qua hai vụ án liên quan đến con rối đứng đầu, đến ngay cả cửa hàng rối gỗ nàng cũng dám một mình xông vào, còn cứu được một mạng của hắn.

Cho nên hắn tin tưởng, vật nhỏ bất đồng với những người khác.

Hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam: "Sợ sao?"

Như Tiểu Lam lắc đầu.

"Nếu cảm thấy không thoải mái thì phải nói với ta, ta sẽ mang ngươi đi ra ngoài." Thanh Mặc Nhan nói xong liền lướt qua người sư gia, đẩy cửa tiến vào bên trong thư phòng.

"Thiếu Khanh đại nhân, ngài không thể..." Sư gia vẫn chưa bỏ qua ý đồ ngăn cản.

Thanh Mặc Nhan vừa vào cửa đã lập tức duỗi tay đem cửa đóng lại.

"Đụng" một tiếng, suýt nữa cửa đã đụng vào mặt sư gia.

Như Tiểu Lam dùng ống tay áo bịt kín miệng cùng cái mũi.

Hiện trường vụ án không phải là nàng chưa từng gặp qua, ở hiện đại ông nội thường đi giúp người ta trừ ma, thời điểm cân bằng âm dương, nàng đều làm trợ thủ đứng ở một bên, cho nên trường hợp huyết tinh như vậy nàng cũng đã từng gặp qua không ít.

Trong phòng nơi nơi đều là máu, trên sàn, trên tường, thậm chí ngay cả trên xà nhà cũng có vết máu.

Hai tên khám nghiệm tử thi ở trong phòng thấp giọng nói chuyện, cả hai liên tục lắc đầu: "Đều bị cắt thành nhiều khối thịt như thế, nơi nào còn nhìn ra được nguyên hình nữa."

Thanh Mặc Nhan cũng không ngờ tới hiện trường vụ án lại thảm đến thế, vì vậy hắn liền để cho Như Tiểu Lam đứng ở cửa, còn hắn thì tiến lên hỏi chuyện hai tên khám nghiệm tử thi kia.

Thừa dịp không có ai chú ý, Như Tiểu Lam liền lặng lẽ đưa tay ra kết ấn.

Trong thư phòng trừ bỏ mùi máu ra, còn ẩn ẩn hiện lên màu đen của tà khí.

Quả nhiên là có liên quan đến con rối đứng đầu kia.

Lần trước là do trong tay nàng không có bùa chú, vì vậy giúp được nàng cũng chỉ có con chó đen kia.

Sờ sờ bên hông cất giấu sáu tờ bùa chú, Như Tiểu Lam liền suy nghĩ, nếu bây giờ ở đây có kiếm gỗ thì tốt rồi.

Thanh Mặc Nhan hỏi chuyện hai tên khám nghiệm tử thi xong, lập tức mang theo Như Tiểu Lam ra ngoài hỏi những người khác về tình hình trong nhà lao.

Mấy sư gia của Thuận Thiên Phủ đều có chút không tự nhiên.

Thuận Thiên Phủ vốn là nơi chuyên tra án tử, hiện tại nơi này của bọn họ xảy ra chuyện, lại để cho một người của Đại Lý Tự đến đây tra hỏi, điều này làm cho bọn hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

"Thần y còn ở trong lao, phạm nhân bạo loạn không gây ảnh hưởng đến hắn, cũng thấy hắn có hành động khác thường nào." Một nha dịch tiến lên bẩm.

"Nếu phạm nhân đã vô sự, thì thỉnh Thiếu Khanh đại nhân hãy trở về đi." Nhóm sư gia đồng thanh nói.

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến cái nhìn của người khác, hắn kéo Như Tiểu Lam đến bên người, thấp giọng hỏi: "Ngươi có phát hiện gì không?"

"Con rối đứng đầu." Như Tiểu Lam nghiêm cẩn nói: "Trên người tên thần y kia, có hơi thở giống hệt với con rối đó, vừa rồi ở trong thư phòng cũng có."

Thanh Mặc Nhan trầm mặt một lúc.

Vừa rồi nha dịch bẩm báo tên thần y kia ở trong lao vẫn rất bình thường, chẳng lẽ hắn còn có thể phân thân ra để đi giết Phủ doãn Thuận Thiên?

Đúng lúc này, thủ vệ cùng nha dịch ở phía xa đang xôn xao cả lên.

"Có việc gì?" Thanh Mặc Nhan hỏi.

"Có người phát hiện một cái rương ở trong vườn, bởi vì có chút kỳ quái nên muốn mang đến cho mấy vị sư gia xem qua."

Như Tiểu Lam đi lên nhìn, chỉ thấy có hai gã nha dịch đang nâng một cái rương gỗ đi vào.

Bỗng nhiên, có một cỗ hàn khí khó hiểu lùa vào trên sống lưng Như Tiểu Lam.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Nguy cơ, kỳ thực ta không mạnh một chút nào

Hai tên nha dịch nâng rương đi vào, đặt ở giữa sân.

Vài vị sư gia của Thuận Thiên Phủ đi tới kinh ngạc nói: "Cái rương này các ngươi tìm được ở đâu?"

"Ở sau vườn." Một tên nha dịch dùng đầu ngón tay chỉ vào khu vườn ở phía sau thư phòng.

"Kỳ quái, làm gì có ai lại đi đặt rương ở trong vườn?" Một người sư gia tiến lên đánh giá cái rương.

Rương gỗ được chế tác rất đơn giản, không giống như đồ dùng của nhà có tiền, rương còn bị khóa lại bởi một cái khóa lớn đã rỉ sắt.

"Mở nó ra." Sư gia vẫy vẫy tay với người ở bên cạnh.

"Không được!" Trong đám người đột nhiên vang lên một thanh âm non nớt.

Mọi người nhìn theo tiếng nói, chỉ thấy Đại Lý Tự Thiếu Khanh đang đi tới, đi bên cạnh hắn là một nữ hài tử trắng nõn, ánh mắt nàng mang theo khẩn trương nhìn chằm chằm vào cái rương gỗ kia.

"Không được mở ra!"

Mấy người sư gia đều nhìn về phía Thanh Mặc Nhan, sắc màu không vui nói: "Thiếu Khanh đại nhân, ngài đây là muốn làm cái gì?"

Thanh Mặc Nhan mặt không biểu cảm: "Tất cả đều là vì tra án, vật này lai lịch không rõ, không được hành động lỗ mãng."

Trong đám đông có người phát ra tiếng hừ khinh thường.

Bất quá chỉ là một cái rương mà thôi, dù bên trong có cất giấu thứ gì thì cũng không hề đáng sợ, phải biết rằng nơi này chính là Thuận Thiên Phủ, xung quanh có nhiều nha dịch như thế, bên ngoài lại còn có người của cửu thành đề đốc phái tới, bên trong dù có là thích khách thì bọn họ cũng có thể bắt lại trong nháy mắt.

"Có lẽ sát thủ ám sát Phủ doãn Thuận Thiên đang trốn ở bên trong." Không biết ai nói ra câu này.

"Khó nói..."

"Mau mở ra đi!" Nhóm sư gia vội vàng thúc giục.

Nghe được tin tức này, đến ngay cả chủ sự cùng với tư vụ của Thuận Thiên Phủ cũng đi tới để vây xem, tất cả mọi người đều chờ đợi xem ở bên trong rốt cuộc là thứ gì.

Bằng không việc Phủ doãn Thuận Thiên bị sát hại, bọn họ cũng không tránh được liên lụy.

Như Tiểu Lam thấy những người đó cố ý muốn mở rương, liền gấp đến nỗi bám chặt lấy cánh tay Thanh Mặc Nhan: "Mau ngăn bọn họ lại, không được để cho bọn họ mở ra!"

Thần sắc Thanh Mặc Nhan nghiêm túc: "Ngươi có biết trong rương có gì không?"

Như Tiểu Lam lắc đầu, đôi mắt nàng cũng không thể nhìn xuyên thấu, làm sao biết được bên trong là cái gì.

Bất quá nàng có thể cảm nhận được từ trong rương tản mát ra một loại hơi thở không rõ.

"Thiếu Khanh đại nhân vẫn là đừng nên ngăn cản nữa, mời ngài lùi lại một chút, chúng ta muốn mở rương gỗ ra."

Thanh Mặc Nhan khẽ chau mày, hắn có thể mạnh mẽ ngăn cản bọn họ mở rương, nhưng đồng thời, hắn quả thật cũng có chút tò mò, muốn biết trong rương rốt cuộc là thứ gì, vì sao lại khiến cho vật nhỏ khẩn trương đến thế.

Vài tên nga dịch nhanh nhẹn cầm đao lên, rồi chém thật mạnh lên trên khóa sắt.

Chỉ chém hai cái đã mở được khóa sắt, có người dè dặt cẩn trọng đi đến mở rương gỗ ra.

Từ trong rương gỗ bay ra mấy đạo hắc ảnh thật nhỏ, tốc độ của chúng cực nhanh, mọi người ai cũng không thấy rõ đó là thứ gì.

"Vừa rồi đó là... Cái gì?"

"Không biết."

Thanh Mặc Nhan yên lặng nhìn Huyền Ngọc liếc mắt một cái.

Đến ngay cả Huyền Ngọc cũng lắc đầu liên tục.

Võ công của Huyền Ngọc không kém, vậy mà hắn cũng không thấy rõ, chứ đừng nói đến đám nha dịch kia.

Mọi người nhìn lại vào trong rương.

Trong rương chứa đầy vật thể bằng gỗ.

Một tên nha dịch lá gan lớn cầm một thứ trong đó lên.

"Là... Con nhện bằng gỗ."

Con nhện nhỏ không bằng một bàn tay, toàn thân đều được chế tác từ linh kiện bằng gỗ, tám cái chân đều có thể tự hoạt động.

Có người rút kiếm ra, quấy đảo ở trong rương gỗ một lúc: "Cái gì a, thứ quái quỷ này rốt cuộc là từ đâu ra?"

Thanh Mặc Nhan đang đứng ở phía sau đám người, chợt thấy tay áo bị người lôi kéo mạnh một cái.

Quay đầu, kinh ngạc khi thấy Như Tiểu Lam đang ngồi xổm ở dưới đất.

"Mau bảo tất cả bọn họ nằm sấp xuống!" Như Tiểu Lam hô lên.

Nhưng mà thanh âm nàng quá mức non nớt, hoàn toàn bị thanh âm la hết ầm ĩ của mọi người lấn át đi, cho nên chỉ có mỗi Thanh Mặc Nhan cùng Huyền Ngọc là nghe thấy lời nói của nàng.

Thanh Mặc Nhan không chút do dự cúi người xuống dưới, lúc hắn vừa mới cong hạ thắt lưng, thì chỉ thấy từ trong rương gỗ phun ra vô số sợi chỉ bạc, chúng tựa như là pháo nổ trong ngày tết nổ bạo về tất cả các phía.

Trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra biểu cảm khiếp sợ, ào ào lui về phía sau.

Chỉ bạc lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua thân thể bọn họ, trong không khí tràn ngập sự lay động thật nhỏ.

Tiếng hưu hưu xẹt qua bên tai, như là một lưỡi dao sắc bén khí thế kinh người.

"Đây là...cái gì..."

Thời điểm chỉ bạc dừng lại, xung quanh rương gỗ giống như là được kết ra từ một tầng mạng nhện rất nhỏ, chỉ bạc di chuyển đan xem không ngừng, mỗi một sợi đều được xuất ra từ trong rương gỗ, mà một đầu khác lại không biết được kéo dài đến nơi nào, ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy chỉ bạc xông thẳng về phía chân trời, biến mất ở trong bóng đêm u ám.

Có người thử vươn tay ra, muốn chạm đến chỉ bạc kia.

"Đừng động vào!" Một thanh âm trẻ con cao giọng hô.

Lại là hài tử kia.

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy đứa bé kia đang ngồi xổm trên mặt đất, một tay còn đang lôi kéo ống tay áo của Đại Lý Tự Thiếu Khanh.

Thân thể Thiếu Khanh cũng đang trong tư thế nửa ngồi, một bên bả vai còn bị chỉ bạc bay xuyên qua.

"Đừng có động đậy, nếu không sẽ chết!" Thanh âm Như Tiểu Lam mang theo run rẩy.

Sự tình quả nhiên đúng như nàng dự đoán, những người này căn bản là không phải đối thủ của con rối kia.

"Ngươi tiểu nha đầu này nói bậy cái gì..." Một gia sư cách nàng gần nhất bỗng nhiên xoay người lại nói với nàng.

Như Tiểu Lam nhanh tay che mắt lại.

Người nọ mới đi được hai bước, chợt thấy trên người căng thẳng, tựa hồ như bị vật gì đó lôi kéo, cúi đầu nhìn lại trên người mình, chỉ thất y phục trước ngực chảy ra vết máu.

Chuyện này là sao, hắn bị thương từ lúc nào?

Hắn muốn nâng tay lên để sờ ngực, kết quả lại phát hiện trong ống tay áo rỗng tuếch.

Cánh tay của hắn... Không thấy.

Phía sau truyền đến tiếng kinh hô của mọi người.

"Chặt đứt! Chặt đứt!"

Cái gì chặt đứt?

Người nọ quay đầu muốn nhìn thử những người khác, kết quả tầm mắt chợt xảy ra biến hóa, hắn nhìn thấy một đôi chân, đôi giày kia có chút quen mắt.

Không sai, chính là giày của hắn.

"Thanh Mặc Nhan, ngươi ngàn vạn lần đừng nhúc nhích." Như Tiểu Lam run rẩy nói.

Thân thể người nọ ở đối diện bị vỡ thành vô số khối, hóa thành một đống thịt nát nằm la liệt trên mặt đất.

Thanh Mặc Nhan hít vào một ngụm khí lạnh.

Tình trạng khi chết của người nọ, giống y hệt với Phủ doãn Thuận Thiên.

Vừa rồi nếu không phải được Như Tiểu Lam nhắc nhở, hắn chỉ sợ bản thân cũng sẽ giống với người này... Cũng bị những sợi chỉ bạc kỳ quái kia cắt thành ngàn khối vạn khối.

Lần lượt có người di chuyển thân thể, ở trong một loạt tiếng kinh hô, từng cơ thể đang sống sờ sờ đều bị chỉ bạc cắt thành nhiều khối.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tươi.

Sau đó cuối cùng cũng có người ý thức được không ổn, lớn tiếng lên quát.

"Không được cử động, bằng không sẽ bị loại ngân tuyến này cắt đứt thân thể!"

Mọi người một đám cứng ngắc đứng im một chỗ, vẫn luôn đứng cố định một tư thế không dám động dù chỉ là một chút.

Thảm trạng của những người vừa chết còn đang rành rành ở trước mắt, mọi người lúc này mới chân chính cảm nhận được sự sợ hãi.

"Thế tử, ngài không sao đi..." Thanh âm Huyền Ngọc từ phía sau Thanh Mặc Nhan truyền đến.

Thanh Mặc Nhan một bên bả vai bị chỉ bạc xuyên qua, không dám nhúc nhích, hắn chỉ có thể nghiêng đầu, nhìn thoáng qua.

Huyền Ngọc lúc đó nghe được lời cảnh báo của Như Tiểu Lam thì liền phản ứng nhanh chóng, cho nên mới kịp thời tránh thoát được sợi chỉ kia.

"Cái này làm sao mới có thể phá hủy, sử dụng kiếm có thể chặt đứt không?" Huyền Ngọc do dự hỏi, không biết nên làm thế nào.

Thần sắc Thanh Mặc Nhan bình tĩnh dị thường, hắn cúi đầu nhìn Như Tiểu Lam.

"Vật nhỏ, ngươi nói xem hiện tại phải làm thế nào?"

Như Tiểu Lam vội vàng lấy lá bùa từ bên hông ra, ngẩng đầu lên đối diện với ánh mắt tin tưởng của Thanh Mặc Nhan.

Nàng hít sâu một hơi, nghiêm mặt nói: "Thanh Mặc Nhan, trước tiên ta muốn nói thật một câu... Kỳ thực ta không mạnh một chút nào."

Khóe miệng Thanh Mặc Nhan run rẩy vài cái, Huyền Ngọc ở phía sau suýt nữa ngã xuống đất.

Ngươi không mạnh còn muốn tỏ ra oai phong gì a!

Loại chuyện này liên quan đến mạng người, ngươi không thể lấy tánh mạng của thế tử ra để đùa được.

Bất quá câu nói tiếp theo của Như Tiểu Lam lại khiến cho mọi người xung quanh phải ngậm miệng lại.

"... Tuy rằng ta không mạnh một chút nào, nhưng mà đối phó với loại sự tình này, ta tuyệt đối là lành nghề." Hai tay kết ấn, Như Tiểu Lam kẹp một lá bùa vào giữa ngón trỏ và ngón giữa, tóc dài như tơ lụa bay lên ở trong gió, ở trong bóng đêm lại vô cùng rực rỡ và lấp lánh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Thương vong quá nhiều, vật nhỏ đúng là phúc tinh của hắn

Như Tiểu Lam kẹp lá bùa ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, một đầu tóc đen bay ở trong gió, đôi mắt phỉ thúy phảng phất như tinh linh trong bóng đêm, mang theo một tia yêu dị cùng tuyệt mỹ.

Thanh Mặc Nhan không tự chủ được ngừng lại hô hấp.

Lá bùa ở trong tay Như Tiểu Lam hóa thành một ngọn lửa, lúc mới đầu chỉ là một đám nho nhỏ, theo động tác giơ tay cao lên đến giữa không trung của Như Tiểu Lam, ngọn lửa phịch một tiếng nổ tung, bắn về phía những đạo chỉ bạc xung quanh.

Mấy đạo chỉ bạc sắc bén sau khi động phải ngọn lửa, thì liền hóa mềm ra, sau đó lập tức biến mất không thấy đâu.

"Mau đem lửa đến, thiêu cháy cái rương!" Lá bùa trên tay Như Tiểu Lam đã cháy hết, nàng vội vàng kêu lên.

Thân thể mọi người đều thoát ly được khỏi khống chế của chỉ bạc, nhưng mà bọn hắn vẫn đứng im một chỗ, còn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ.

Như Tiểu Lam bổ nhào lên trên người Thanh Mặc Nhan, vội vàng lôi kéo y phục hắn: "Thanh Mặc Nhan, ngươi có bị thương không?"

Nếu so sánh với thảm trạng của những người khác, Thanh Mặc Nhan vẫn được tính là nhẹ nhất, bất quá bả vai đã bị xuyên qua một đạo, tuy rằng miệng vết thương rất sâu, nhưng lại không phải bộ phận trọng yếu.

"Ta không sao." Thanh Mặc Nhan mạnh mẽ ôm Như Tiểu Lam vào trong lòng.

Cảm xúc của hắn chưa bao giờ giống như bây giờ, canh cánh trong lòng về chuyện mình không thể dùng đến nội lực.

Nếu hắn có thể giống như người bình thường sử dụng được nội lực, thì sẽ không đến nỗi tránh chậm, khiến cho bản thân bị thương, nhìn dáng vẻ lo lắng cho hắn của vật nhỏ, trong lòng hắn tựa như bị cái gì cắn một cái, khó chịu nói không nên lời.

"Ta thật không có việc gì." Hắn nhẹ nhàng vuốt tấm lưng Như Tiểu Lam: "Vừa rồi đều nhờ ngươi."

Như Tiểu Lam thấy hắn thật sự không bị sao, lúc này mới bình tĩnh lại, lộ ra biểu cảm hưng phấn: "Thế nào, ta có thể giúp được rất nhiều đi?"

Nàng có chút đắc ý nói.

Thanh Mặc Nhan nhẹ nhàng nhéo cái mũi nàng, trên mặt mang theo nhàn nhạt mỉm cười.

Hắn sẽ không ở trước mặt mọi người khích lệ nàng, nếu không thì nàng sẽ kiêu ngạo đến mức vểnh đuôi lên tận trên trời đi.

Hai người đang mải nói chuyện, chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hãi truyền đến.

"Sống, vật trong rương còn sống!"

Bởi vì một màn vừa rồi của Như Tiểu Lam, cho nên khi nàng nhắc nhở phải thiêu đi rương gỗ, ở đây không còn có ai dám phản đối.

Bất quá khi lửa đã cháy hết, mọi người lại nhìn thấy những con nhện gỗ ở trong rương đều đang bò ra ngoài, tốc độ cực nhanh đánh về phía bọn họ.

Tức khắc, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp nơi.

Tám cái chân dài của lũ nhện như tám cây châm đâm vào điểm yếu trên cơ thể người.

Không ít người vừa rồi bị chỉ bạc làm cho bị thương nặng, đặc biệt còn xuyên qua cả nội tạng, vì muốn tránh né công kích của nhện gỗ, bọn họ vận động quá mạnh làm cho nội tạng càng xuất huyết thêm, dù cho bọn họ có không bị lũ nhện kia đâm chết, thì cũng sẽ chết bởi nội tạng vỡ tan.

Thanh Mặc Nhan kéo Như Tiểu Lam vào trong lòng, để Huyền Ngọc che chở đi vào một căn phòng ở gần đó.

"Như Tiểu Lam, ngươi có biện pháp gì để đối phó với chúng không?" Huyền Ngọc lúc này đã nhìn Như Tiểu Lam bằng một ánh mắt sùng bái, đến ngay cả nói chuyện cũng cung kính hơn rất nhiều.

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ lắc đầu: "Lá bùa của ta không đủ."

Trong tay không có lá bùa tựa như chiến sĩ trong tay không có vũ khí vậy, đặc biệt đối với người học thuật âm dương như Như Tiểu Lam, nếu không có lá bùa cùng pháp khí, thì nàng cũng chỉ giống như người thường, nhiều nhất chỉ có sử dụng được tịnh tâm chú linh tinh gì đó.

Đêm nay, Thuận Thiên Phủ có thể nói là long trời nở đất.

Không riêng Phủ doãn Thuận Thiên bị hại, mà sư gia phía dưới cũng đã chết mất vài người, còn nha dịch thì phải nhiều đến mấy trăm người.

Nếu không phải là người của cửu thành đề đốc còn đang canh giữ ở bên ngoài, sau đó nghe tiếng động chạy vào hỗ trợ, chỉ sợ là thương vong của Thuận Thiên Phủ còn nhiều hơn gấp đôi hiện tại.

Bởi vì tất cả quan viên trọng yếu đều gặp nạn, cho nên Thanh Mặc Nhan tạm thời làm chủ sự, tốn qua thời gian rất lâu, mới thanh lý sạch sẽ được đám nhện gỗ.

Thanh Mặc Nhan lo lắng bên phía nhà lao, liền sai người đến đó xem xét.

Kết quả người mang tin tức trở về nói thần y kia vẫn đang ngủ yên trong nhà lao, đến nửa điểm ý tứ muốn chạy trốn cũng không có.

Ánh mắt Thanh Mặc Ngan u ám, nhìn mọi người xung quanh, có một số lời, hắn vẫn không thể nói ra.

Trong cung rất nhanh truyền đến tin tức, phái ra nhân thủ tiếp nhận vụ án của Phủ doãn Thuận Thiêm, Thanh Mặc Nhan lúc này mới được mang theo Như Tiểu Lam rời khỏi Thuận Thiên Phủ, hồi Hầu phủ nghỉ tạm.

"Huyền Ngọc, phái người đến Đại Lý Tự, xin nghỉ cho ta." Bận rộn cả một đêm, Thanh Mặc Nhan có chút kiệt sức, hắn phân phó với Huyền Ngọc đang ở phía ngoài xe.

Huyền Ngọc lên tiếng.

Thanh Mặc Nhan dựa lưng vào xe, biểu cảm có chút nghiêm túc.

Như Tiểu Lam lại không để ý đến điều này, nàng nhìn thấy chỗ bả vai của Thanh Mặc Nhan lộ ra vết máu, khiến cho nàng bất an đứng ngồi không yên.

Thanh Mặc Nhan bị nàng nhích tới nhích lui làm cho tâm phiền ý loạn, dứt khoát trực tiếp ôm lấy nàng, bức nàng ngồi yên ở trên đùi hắn.

"Thần y vẫn còn đang ở trong lao, lần này phạm nhân bạo loạn, hắn lại không có ý định trốn đi." Thanh Mặc Nhan buồn bã nói, như là đang nói cho nàng nghe, lại như đang lẩm bẩm một mình.

"Hắn đương nhiên sẽ không chạy trốn." Như Tiểu Lam chớp động mắt to: "Bởi vì hắn tự nguyện để cho các ngươi bắt."

Thanh Mặc Nhan ngây người.

Hắn cúi đầu nhìn về phía nàng: "Ý của ngươi là... Hắn ta tự nguyện... Bị bắt đến đại lao?"

Như Tiểu Lam lộ ra biểu cảm đương nhiên: "Kia là chuyện đương nhiên, bằng không ngươi cảm thấy những người Thuận Thiên Phủ đó có thể bắt được hắn sao?"

Thanh Mặc Nhan không khỏi nghẹn lời.

Nàng nói không sai, thủ đoạn tên kia quỷ dị như thế, căn bản không phải là thứ mà bọn họ có thể ứng phó được.

Lăn lộn cả một đêm, theo lay động của xe ngựa mí mắt của Như Tiểu Lam cũng dần dần trĩu xuống.

Thanh Mặc Nhan giúp nàng nằm một tư thế thoải mái nhất ở trong lòng của hắn: "Mệt nhọc như thế thì nên ngủ một lát."

Như Tiểu Lam chu miệng nhỏ lẩm bẩm: "Đến lúc đó ngươi nhớ phải đánh thức ta a, ta rất đói bụng."

Thanh Mặc Nhan bất đắc dĩ đáp lời, thuận tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Mệt thành cái dạng này rồi mà vẫn không quên chuyện ăn cơm.

Như Tiểu Lam híp mắt lại chuẩn bị ngủ, đột nhiên nhìn thấy từ trong cổ áo Thanh Mặc Nhan lộ ra một sợi dây tơ hồng, nhớ tới bùa hộ mệnh nàng vẽ tặng hắn, nàng vội vàng duỗi tay kéo dây tơ hồng kia ra, muốn nhìn một chút xem thế thân phù có còn hoàn hảo hay không.

Thanh Mặc Nhan đè tay nàng lại, thấp giọng quát: "Nếu mệt thì mau ngủ đi, móng vuốt lộn xộn cái gì!"

Như Tiểu Lam cười khanh khách hai tiếng, cuối cùng vẫn không thắng nổi cơn buồn ngủ, nhắm mắt lại không quá hai giây đã lăn ra ngủ ngon lành.

Cảm giác được hô hấp vững vàng của tiểu nhân nhi ở trong lòng, Thanh Mặc Nhan mới kéo sợi dây tơ hồng từ trong cổ áo ra, trước khi rời phủ, hắn đã tìm một cái túi gấm để bỏ lá bùa nàng đưa cho vào trong đó.

Nhẹ nhàng mở túi gấm, hắn lấy lá bùa ở bên trong ra.

Mở tờ bùa.

Ở trong chữ viết hỗn độn bằng chu sa và máu tươi, có một đạo vết rách rõ ràng, tựa như là bị lưỡi dao sắc bén cắt qua.

Thanh Mặc Nhan giơ lá bùa lên cao nhìn kỹ xem.

Lá bùa trong tay hắn không tiếng động bị hóa thành hai nửa, rồi rơi xuống trên váy Như Tiểu Lam.

Nhìn chằm chằm vào thế thân phù đã bị chia thành hai nửa, Thanh Mặc Nhan cứng đờ người ngồi ở chỗ đó, nửa ngày sau mới cảm thấy ngực nặng nề, nguyên lai là do hắn đã quên cả hô hấp.

Ở lúc bất tri bất giác, vật nhỏ lại một nữa cứu hắn.

Tiểu gia hỏa này, thật sự là phúc tinh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Ở trong lòng hắn lớn lên, sủng vật không có nhân quyền

Việc đầu tiên khi Thanh Mặc Nhan trở về là an bài cho Như Tiểu Lam, tiểu gia hỏa mơ mơ màng màng ăn xong nửa bát cơm thì lại bắt đầu lăn ra bàn ngủ.

Nếu không phải Thanh Mặc Nhan duỗi tay ra tiếp nhanh, thì đầu của nàng sẽ trực tiếp rơi xuống chúng bát cơm đi.

Chờ Như Tiểu Lam ngủ say hắn mới thay đổi y phục, chuẩn bị sẵn sàng để vào cung.

Như Tiểu Lam ngủ đến tận tối, đến khi Thanh Mặc Nhan về nàng vẫn còn chưa tỉnh dậy.

Mặc kệ hắn có gọi nàng thế nào, nàng thủy chung vẫn ở trong trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh, Thanh Mặc Nhan không có biện pháp, đành phải bảo người đi nấu cháo, thừa dịp nàng đang mơ mơ hồ hồ ép cho nàng ăn hết một bát.

Như Tiểu Lam nuốt miệng cháo cuối cùng xuống, giây tiếp theo lại lâm vào trạng thái ngủ say.

Trong lòng Thanh Mặc Nhan không khỏi có chút lo lắng.

Liên tục ba ngày, Như Tiểu Lam đều ở trong giấc ngủ, nếu không phải do Thanh Mặc Nhan lo lắng nàng sẽ bị đói bụng, mạnh mẽ đánh thức bắt nàng ăn vài thứ, thì chắc nàng đã ngủ đến mức không thèm tỉnh lại.

Công việc mỗi ngày của Thanh Mặc Nhan đều rất bận, vụ án của Thuận Thiên Phủ làm cho Hoàng Thượng hết sức giận dữ, hạ lệnh phải điều tra cho bằng được, nhưng mà dịch bệnh trong ngoài thành lại ngày càng trở nên nghiêm trọng, người mắc phải bệnh sẽ từ từ suy nhược, nhưng cơ thể lại không nóng lên, cũng không có trạng thái bệnh nào khác.

Hoàng Thượng phái người của thái y viện tới, nhưng lại không có ai trị được loại quái bệnh này.

Càng ngày càng có nhiều dân chúng thờ phụng thần y, mỗi ngày bên ngoài cửa Thuận Thiên Phủ đều có người quỳ lạy thắp hương, nhìn qua một lượt, Thuận Thiên Phủ như bị biến thành một ngôi miếu, từ phía xa nhìn lại khói thuốc bay lượn lờ.

Càng ngày càng có người hy vọng Thuận Thiên Phủ có thể thả thần y ra, đến ngay cả thời điểm lâm triều, không ít đại thần còn dâng lên tấu chương, hi vọng bình ổn dịch bệnh trước.

Nhưng hoàng đế vẫn không hề dao động.

"Các ngươi cảm thấy nếu không có thần y, thì trẫm cùng với dân chúng chỉ có thể ngồi chờ chết? Nói cho các ngươi biết, trẫm đã mời cao tăng đến đây, bố trí đàn cầu phúc ở trong cung, việc thả thần y ra không ai được phép nhắc lại nữa!"

Năm ngày sau, hoàng đế phái người bố trí đàn cầu phúc ở trong cung, cho mời tất cả cao tăng cùng đệ tử ở trong thành đến.

Dịch bệnh ngừng không lan tràn, nhưng mà dân chúng vẫn chưa được thỏa mãn.

Nếu nói có thể làm cho con người ta khởi tử hồi sinh, thì bọn họ vẫn rất tin tưởng vào vị thần y kia.

Trong lúc nhất thời, lòng người trong thànhg bất ổn, bên ngoài Thuận Thiên Phủ vẫn có nhiều trọng binh canh gác.

Thanh Mặc Nhan thật vất vả mới bàn giao được hết công việc trong tay đi, để cho tân Phủ doãn Thuận Thiên mới tới nhậm chức tiếp tục điều tra về vụ án.

Hôm nay là ngày cổ độc phát tác, ở trước lúc hoàng hôn Thanh Mặc Nhan đã trở về phủ, nhìn thấy vật nhỏ vẫn còn đang ngủ say ở trên giường, tâm tình hắn mới nhẹ nhàng hơn.

Tuy Như Tiểu Lam ngủ say mấy ngày liên tiếp, nhưng vẫn được thay y phục cùng tắm rửa thường xuyên, chỉ cần Thanh Mặc Nhan hồi phủ thì sẽ ôm nàng đi tắm rửa một phen.

Đem nàng bỏ vào trong nước ấm, Thanh Mặc Nhan một tay giữ lấy đầu nàng, tránh để cho nàng bị chìm vào trong nước.

Như Tiểu Lam ngủ rất ngon, miệng nhỏ mấp máy vài cái, hơi thở mang theo mùi xạ hương nhàn nhạt.

Thanh Mặc Nhan kề sát nhìn vào khuôn mặt nàng, tóc của vật nhỏ hình như lại dài thêm một chút, lúc trước bởi vì quá vướng víu, cho nên nàng đã ầm ĩ đòi cắt đi,

vậy mà bây giờ đã lại dài đến mắt cá chân.

Đầu ngón tay vuốt ve mặt nàng, ánh chiều tà ngoài cửa sổ dần dần buông xuống.

Nước trong hồ bốc hơi nóng lên, một mảnh an nhàn.

Thanh Mặc Nhan thở dài nhẹ nhõm, ôm Như Tiểu Lam vào trong lòng, tâm tình mệt mỏi do bôn ba nhiều ngày được trầm dãi thả lỏng ra, hắn ngửa đầu tựa vào trên vách đá, an tâm nhắm hai mắt lại.

Ở lúc hắn không nhìn thấy, thân thể dưới nước của Như Tiểu Lam tỏa ra một loại ánh sáng nhu hòa, từng vòng một giống như những gợn sóng, không ngừng khuếch tán ra bốn phía.

Mái tóc đen nhánh giống như mầm cây trưởng thành trong mùa xuân, không ngừng dài ra, dài ra...

Thanh Mặc Nhan khẽ mở mắt ra, trong phút chốc bị sững sờ ở nơi đó.

Trong nước hồ toàn là tóc dài đen nhánh, hình ảnh này thật sự rất quỷ dị, nếu không phải do hắn đã từng trải qua vụ án về con rối kia, thì chỉ sợ hắn đã kêu to ra tiếng từ lâu.

Hắn kéo Như Tiểu Lam từ trong nước lên, lúc tầm mắt dừng ở trên người nàng, hắn không khỏi lại ngây người một lần nữa.

Tứ chi thon dài, khuôn mặt hơi tròn, vẫn mang theo nét trẻ con.

Hô hấp Thanh Mặc Nhan chợt ngưng trệ.

Vật nhỏ thế nhưng lại ở trong lòng hắn, lặng yên không một tiếng động dần dần trưởng thành...

Tuy rằng nhìn vẫn còn rất ngây ngô, nhưng mà biến hóa như vậy lại khiến cho lòng Thanh Mặc Nhan không ngừng rung động.

Hai gò má của nàng bị nước ấm làm cho đỏ bừng, nhưng vẫn ngủ say như cũ.

Thanh Mặc Nhan tốn rất nhiều sức mới làm cho chính mình tỉnh táo lại, hắn liền tìm áo khoác bọc lấy thân thể nàng, sau đó lại đi tìm khăn bông tới lau khô tóc cho nàng.

Cả đêm Thanh Mặc Nhan đều không chợp mắt qua, ánh mắt luôn nhìn chằm chằm vào tiểu gia hỏa đang ngủ ở trong lòng hắn, hắn chứng kiến từng bước trưởng thành của nàng, thật giống như ông trời đã định trước nàng chỉ có thể thuộc về hắn.

Tâm tình sung sướng đi theo hắn cả một đêm, thẳng đến sáng sớm ngày hôm sau, Huyền Ngọc để ý tới khóe miệng thế tử thường xuyên mang theo ý cười nhàn nhạt.

Thời điểm Như Tiểu Lam tỉnh lại, mặt trời đã lên cao đến ba sào.

Mặt trời lên đã cao, nàng mới mở mắt ra, duỗi thắt lưng một cách lười biếng.

Ngủ thật thoải mái.

Ngồi dậy, nàng cúi đầu để tìm giày của mình.

Chờ một chút!

Vì sao giày lại biến thành nhỏ như thế này?

Dùng chân kẹp giày thêu nho nhỏ lên, vẻ mặt Như Tiểu Lam mờ mịt.

Nàng cầm lên y phục ở trên ghế.

Không phải a... Đây thật sự là y phục của nàng sao? Tại sao lại mặc không vừa?

Chân trần nhảy xuống giường, không đợi nàng chạy được hai bước, có một vật nặng ở phía sau lưng cũng rơi xuống đất theo nàng.

Quay đầu lại, triệt để ngây người.

Nàng đang thấy được cái gì!

Tóc nàng, quá dài... Kéo cả lên trên mặt đất.

A a a, đây là cái quỷ gì!

Gương đâu, Như Tiểu Lam lao thẳng về phía cái gương.

Trong gương là một nữ hài tử gần mười tuổi, khuôn mặt trẻ con tròn tròn, ánh mắt như ngọc phỉ thúy.

Tại sao lại như vậy, nàng thế nhưng lại trưởng thành nhanh đến thế, hơn nữa khuôn mặt này là thế nào, mặt trẻ con?

Không phải nói yêu quái khi biến thành người đều sẽ có một khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành sao, vì sao mặt nàng lớn lên lại giống với một nhóc con thế này.

Mỹ nữ không phải cằm đều nhọn sao, khuôn mặt trẻ con tròn tròn như này lại là cái nghiệt gì a...

Nàng không ngừng xoa nắn mặt chính mình, chợt thấy Thanh Mặc Nhan từ ngoài cửa tiến vào, trên cánh tay còn có một kiện váy áo hoàn toàn mới.

Như Tiểu Lam khẩn trương quay người lại, nhìn vào Thanh Mặc Nhan, sợ hãi nói: "Cái kia... Ngươi trước hết nghe ta giải thích, ngươi có khả năng không quen biết ta..."

Thanh Mặc Nhan giơ tay ra cốc vào đầu nàng một cái.

Như Tiểu Lam "ai u" một tiếng che đầu lại.

"Ngươi tưởng ta cũng ngốc giống ngươi?" Thanh Mặc Nhan khinh thường nói, tiện tay đặt y phục lên trên giường: "Dù cho ngươi có biến thành heo thì ta vẫn có thể nhận ra."

"Ta mới không phải heo!" Như Tiểu Lam tức giận nói.

Thanh Mặc Nhan đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, đem chân nàng đặt lên tay rồi đo thử.

Như Tiểu Lam ngứa đến rụt rụt chân, sắc mặt Thanh Mặc Nhan không một chút biến hóa, đi ra ngoài tìm một đôi giày mới cho nàng.

"Ta có thể tự mình mặc quần áo không?" Như Tiểu Lam nhắm mắt lại, nỗ lực đem sự thẹn thùng ở trong lòng đuổi đi.

Dù cho bề ngoài của nàng đã là bộ dáng gần mười tuổi, thì Thanh Mặc Nhan vẫn cứ đối xử với nàng giống như trẻ nhỏ, mặc từng kiện y phục cho nàng.

"Để ta tự làm!" Như Tiểu Lam nóng nảy, trước kia khi còn là trẻ nhỏ, nàng có thể nhẫn, nhưng mà hiện tại khi bị hắn nhìn thấy hết, nàng lại cảm thấy trong lòng không được thoải mái.

"Thân thể trưởng thành chẳng lẽ lá gan cũng lớn lên theo sao?" Thanh Mặc Nhan lạnh lùng nói: "Bây giờ lại còn dám phản kháng chủ nhân?"

Như Tiểu Lam cứng đờ tại chỗ.

Quả nhiên... Sủng vật không hề có nhân quyền a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 86: Đi dạo phố, cướp đoạt gỗ sét đánh (*)

(*)Gỗ sét đánh: Là tên gọi loại gỗ được lấy từ các cây gỗ bị sét đánh tự nhiên (còn gọi là *Khí Tử mộc*). Người xưa tin rằng gỗ sét đánh là giao thoa giữa âm (đất) và dương (trời) nên có tác dụng trừ tà ma rất mạnh, vì vậy gỗ sét đánh thường được dùng để làm pháp khí, làm pháp tượng trấn yểm, được đóng giường, được làm thẻ bài kê dưới gối để ngủ an giấc…

Như Tiểu Lam ăn mặc chỉnh tề, cùng với Thanh Mặc Nhan ngồi ngoài sân phơi nắng.

Nàng có chút sợ hãi rụt rè.

Kỳ thực cũng không thể trách nàng, bất kể là ai trong vòng một đêm mà trưởng thành nhanh như vậy, cũng sẽ sợ hãi bị người khác nhìn bằng ánh mắt quái dị.

Đám nha hoàn trong viện tròng mắt như là sắp rớt ra đến nơi.

Tại sao các nàng lại không biết việc thế tử nhận nuôi nhiều hài tử như vậy, còn có tiểu nha đầu trước kia... Chẳng lẽ đã bị thất sủng rồi sao?

Huyền Ngọc cũng là một bộ dáng kinh ngạc, nhưng mà hắn tự biết điều gì không được hỏi, cho nên rất nhanh liền đem tầm mắt rời khỏi trên người Như Tiểu Lam.

Mà đám tử sĩ đến mí mắt cũng không thèm động.

Điều bọn họ quan tâm chính là an nguy của viện này, bọn họ chỉ biết nghe theo mệnh lệnh của Thanh Mặc Nhan, mặc kệ bên người thế tử có bao nhiêu nữ nhân, bao nhiêu hài tử cũng đều không có liên quan đến bọn họ.

"Hôm nay ngươi không đến Đại Lý Tự?" Như Tiểu Lam hiếu kỳ hỏi.

"Ân." Thanh Mặc Nhan không mấy để ý đáp lại: "Đã giao phó hết công việc, có thể được nghỉ ngơi vài ngày, lát nữa ta sẽ đem ngươi đi mua quần áo cùng đồ trang sức."

Như Tiểu Lam bất đắc dĩ nhìn lại tóc chính mình, đầu tóc đen thật dài kéo tận xuống mặt đất.

"Có thể cắt đi hay không?" Như Tiểu Lam hỏi.

"Muốn cắt đến đâu?" Thanh Mặc Nhan sai người mang kéo tới.

"Đến đây..." Như Tiểu Lam khoa tay múa chân.

Cây kéo trong tay Thanh Mặc Nhan kêu lên một tiếng, dọa đến Như Tiểu Lam phải né tránh về phía sau.

Đám nha hoàn trong viện trợn mắt há hốc mồm nhìn thế tử nhà các nàng tự tay cầm lấy kéo, sau đó ngồi cắt tóc cho một nữ hài tử mới chỉ gần mười tuổi.

"Vẫn còn quá dài." Như Tiểu Lam thì thầm trong miệng.

Thanh Mặc Nhan không thèm để ý đến nàng, bỏ kéo ra, gọi nha hoàn đến làm tóc cho nàng.

Chỉ mất một lúc, nha hoàn đã làm xong cho Như Tiểu Lam kiểu tóc búi hai bên, vẻ mặt Như Tiểu Lam lại như không vừa lòng, nàng không ngừng lắc lư đầu, ầm ĩ một trận.

Thanh Mặc Nhan làm ngơ với kháng nghị nho nhỏ của nàng, mang nàng ra khỏi sân.

Lúc gần đi hắn xoay người lặng lẽ phân phó với Huyền Ngọc: "Thay toàn bộ nha hoàn cùng hạ nhân trong viện đi."

Những người đó đã nhìn thấy bộ dáng trước kia của Như Tiểu Lam, khó tránh khỏi sẽ có tin đồn truyền ra ngoài, cho nên không bằng thanh lý sạch sẽ mới tốt.

Huyền Ngọc lặng lẽ phái người đi làm việc này, Như Tiểu Lam lại hồn nhiên không biết gì cả, hưng phấn bước lên xe ngựa cùng với Thanh Mặc Nhan, rời khỏi phủ.

Xe ngựa dừng ở trước một cửa hàng ba tầng trong thành.

Thanh Mặc Nhan mang theo Như Tiểu Lam bước xuống xe ngựa.

"Muốn cái gì thì tự mình chọn lấy, đến lúc đó ta sẽ thanh toán." Thanh Mặc Nhan khoanh tay đứng ở ngoài tiệm, không có ý muốn đi vào bên trong.

Như Tiểu Lam nhìn vào trong tiệm, lúc này mới thấy trong tiệm bán toàn là y phục nữ tử cùng vật phẩm trang sức các loại.

Một đại nam nhân như Thanh Mặc Nhan đi vào quả là có chút không đúng.

"Nhìn trúng cái gì đều có thể mua sao?" Như Tiểu Lam nháy mắt hỏi.

Thanh Mặc Nhan gật đầu.

Như Tiểu Lam cực kỳ hưng phấn, tức thì có một loại cảm giác quen thuộc.

Vào đến cửa tiệm, mắt chuyển động khắp nơi.

Trong tiệm nhìn qua rất lớn, tràn đầy hàng hóa bất đồng.

Như Tiểu Lam đối với y phục cùng trang sức cũng không có bao nhiêu hứng thú, nàng muốn tìm chính là đá ngũ sắc.

Bởi vì thân thể nàng bỗng nhiên trưởng thành, cho nên Thanh Mặc Nhan đã lấy đi cái vòng cổ cũ của nàng, thay đổi bằng một cái mới, mặt trên của nó cũng mang theo đá ngũ sắc, bất kể nàng nhìn thứ này nhiều đến đâu, cũng đều cảm thấy nó chuyên được dùng để đeo trên người sủng vật.

Thanh Mặc Nhan tên kia rõ ràng là đang ám chỉ nàng, mặc kệ nàng có biến thành bộ dáng gì, thì cũng đều là sủng vật của hắn, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Dạo quanh một vòng ở trên lầu, nàng không hề nhìn thấy một viên đá ngũ sắc nào, bất quá ở lầu một nàng lại ngoài ý muốn thấy được một thứ tốt.

Gỗ sét đánh!

Dựa vào kinh nghiệm của nàng, đây là một khối gỗ đào lâu năm, bị sét đánh vào mặt sau hiện ra vết cháy màu đen.

Có nó, nàng có thể chế tạo ra pháp khí.

Như Tiểu Lam hưng phấn nghĩ.

Hơn nữa còn có thể dùng nó làm thành thế thân phù, so với việc dùng chu sa hòa với máu thì càng hữu hiệu hơn.

Nàng vừa nghĩ vừa nhón chân lên, muốn lấy khối gỗ sét đánh từ trên giá kia xuống...

Ngay tại lúc hai tay nàng chạm vào khối gỗ, đầu kia của gỗ đột nhiên trầm xuống, cũng bị một bàn tay khác cầm được.

"Khối gỗ đào này rất thích hợp để điêu khắc kinh văn, đến lúc cung yến vừa vặn có thể tặng cho thái hậu." Một giọng nữ quen thuộc chui vào tai Như Tiểu Lam.

Giọng nữ này là... Ngũ tiểu thư?

Cách một cái giá, Như Tiểu Lam có thể miễn cưỡng thấy được bóng người ở đối diện.

Ngũ tiểu thư đang nói chuyện với vài thiên kim nhà giàu khác, một tay còn đang cầm lấy khối gỗ sét đánh.

Mới không để nó cho ngươi đâu! Như Tiểu Lam dùng sức kéo về phía sau.

Ngũ tiểu thư ở đối diện "di" một tiếng, trên tay thoáng dùng sức.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Tiểu Lam bỏ bừng cả lên.

Hiếm khi mới thấy được gỗ sét đánh, cho dù bị chuột cắn nàng cũng sẽ không nhường cho người khác.

Nếu so về khí lực và tuổi tác thì Ngũ tiểu thư vẫn có lợi thế hơn nàng, dùng hết sức để lôi, hai chân Như Tiểu Lam mắt thấy đã sắp rời khỏi mặt đất.

"Buông tay!" Như Tiểu Lam vội vàng kêu lên: "Đây là ta nhìn thấy trước!"

Nghe được thanh âm này, đám nữ tử lúc này mới nhìn thấy ở đối diện sau cái giá còn có một nữ hài tử gần mười tuổi, nàng đang cầm lấy một đầu của khối gỗ không chịu buông tay.

Ngũ tiểu thư nhíu nhíu mày: "Tiểu hài tử từ đâu đến, đừng có mà quấy rối ở đây."

Như Tiểu Lam hự hự kéo khối gỗ sét đánh về phía mình, theo lời nói của Ngũ tiểu thư nàng có thể biết được, đối phương không hề nhận ra nàng.

"Đây là ta nhìn thấy trước." Như Tiểu Lam nghiêm mặt nói: "Ngươi lại đi tranh giành với một tiểu hài tử, thật đáng xấu hổ!" Dù sao trong mắt đối phương nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ mà thôi, vậy nên dứt khoát phải đoạt được đến cùng.

Sắc mặt Ngũ tiểu thư đỏ lên, không ít nữ quyến xung quanh đang hướng ánh mắt tò mò về phía bên này.

"Ngươi một tiểu hài tử cần một khối gỗ làm cái gì." Ngũ tiểu thư nói.

"Không cần ngươi quản đến chuyện đó." Như Tiểu Lam chu miệng lên.

Một nữ tử ở bên người Ngũ tiểu thư với tay cầm lấy một cái vòng tay ngọc thạch, dỗ dành nói: "Ngươi xem, thứ này so với khối gỗ trong tay ngươi đẹp mắt hơn nhiều, không bằng chúng ta trao đổi đi."

Như Tiểu Lam trợn tròn mắt nhìn các nàng, đột nhiên lại có loại xúc động muốn cười to.

"Các ngươi coi ta là hài tử ba tuổi sao? Ta mới không cần vòng tay đâu, thứ ta muốn là khối gỗ này." Nói xong nàng dùng hết sức kéo gỗ sét đánh về phía trong lòng, ý định bức Ngũ tiểu thư phải buông tay ra.

Động tĩnh bên này càng lúc càng hấp dẫn nhiều ánh mắt người vây xem.

Bên người Ngũ tiểu thư có ba vị tiểu thư nhà giàu, còn có nha hoàn đi theo các nàng, mà bên này Như Tiểu Lam lại chỉ có một mình.

Ngũ tiểu thư âm thầm cắn chặt răng, thấp giọng uy hiếp nói: "Buông tay, nếu không buông tay ta sẽ sai người chặt đứt tay của ngươi đi."

Nàng vốn tưởng rằng khi nói ra lời này, chắc chắn sẽ dọa được đối phương buông lỏng tay ra, hoặc là khóc lóc chạy đi mất cũng không chừng.

Nhưng mà hài tử ở đối diện lại dùng một loại ánh mắt kỳ quái để đánh giá nàng.

"Ngươi quả nhiên là một nữ nhân xấu." Đôi mắt màu xanh biếc phản xạ ra một loại ánh sáng sâu kín, thời điểm nói ra lời này, nữ hài tử còn tự mình gật gật đầu, phảng phất như đang cường điệu phán đoán của chính mình.

Ánh mắt này tại sao lại quen thuộc như thế...

Giống như là...

Ngũ tiểu thư không khỏi ngây người.

Như Tiểu Lam đột nhiên dùng sức đẩy vào giá đồ, đồ sứ cùng đồ trang sức được bày ở trên như là đang lung lay sắp đổ.

"Ngũ tiểu thư, cái giá sắp đổ rồi!" Nha hoàn kinh hô ra tiếng.

Đám người Ngũ tiểu thư cả kinh, cuống quít buông khối gỗ ra rồi tìm cách tránh đi.

Cái giá lung lay, không có đổ, nhưng mà đồ vật ở trên lại bị rơi xuống rồi tung hết cả lên.

Như Tiểu Lam chiếm được gỗ sét đánh, trong lòng cao hứng đến nói không nên lời, ôm theo khối gỗ chạy về phía cửa, chuẩn bị đi khoe với Thanh Mặc Nhan.

Đúng lúc này, một cái bình sứ màu xanh rơi từ trên giá xuống, rơi xuống vỡ nát ở phía sau lưng nàng, mảnh vỡ nhỏ lập tức bắn tung tóe lên bay về phía sau đầu Như Tiểu Lam...

Bạn đang đọc truyện *Ta Ở Đại Lý Tự Làm Sủng Vật* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.